CLIVE CUSSLER

ODISEEA TROIANĂ

CLIVE CUSSLER

ODISEEA TROIANĂ

V.3.0

(Seria Dirk Pitt)

Traducerea din limba engleză şi note Gabriel Stoian

ISBN
(10) 973-576-986-7

CLIVE CUSSLER
Trojan Odyssey
Editura RAO
2006

Viaţa lui CLIVE CUSSLER e aproape similară cu a eroului său, Dirk Pitt. Indiferent dacă a căutat aeronave dispărute sau a condus expediţii pornite pe urmele unor epave celebre, a avut un succes uluitor. Împreună cu echipa sa de voluntari de la NUMA, Cussler a descoperit mai bine de şaptezeci de nave scufundate, de importanţă istorică, printre care şi submarinul confederat *Hunley,* de multă vreme dispărut. Ca şi Pitt, Cussler colecţionează automobile clasice. Colecţia sa conţine nouăzeci de modele şi este una dintre cele mai rafinate din lume. Cussler îşi împarte timpul între deşertul Arizona şi munţii Colorado.

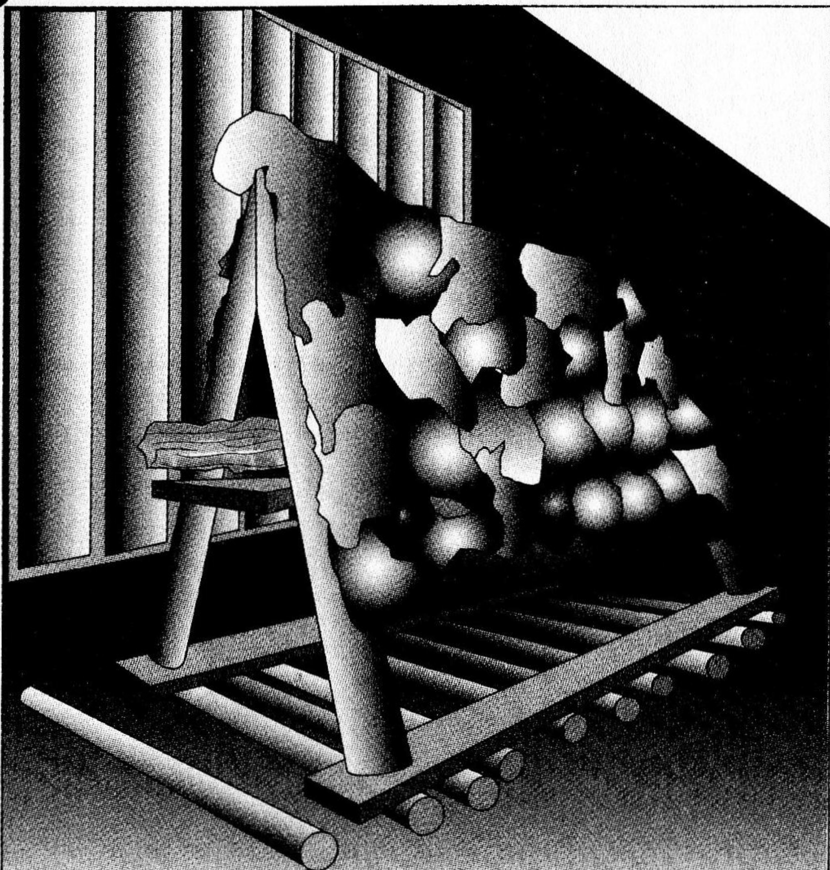
În memoria iubitei mele
soţii, Barbara, care păşeşte
printre îngeri.

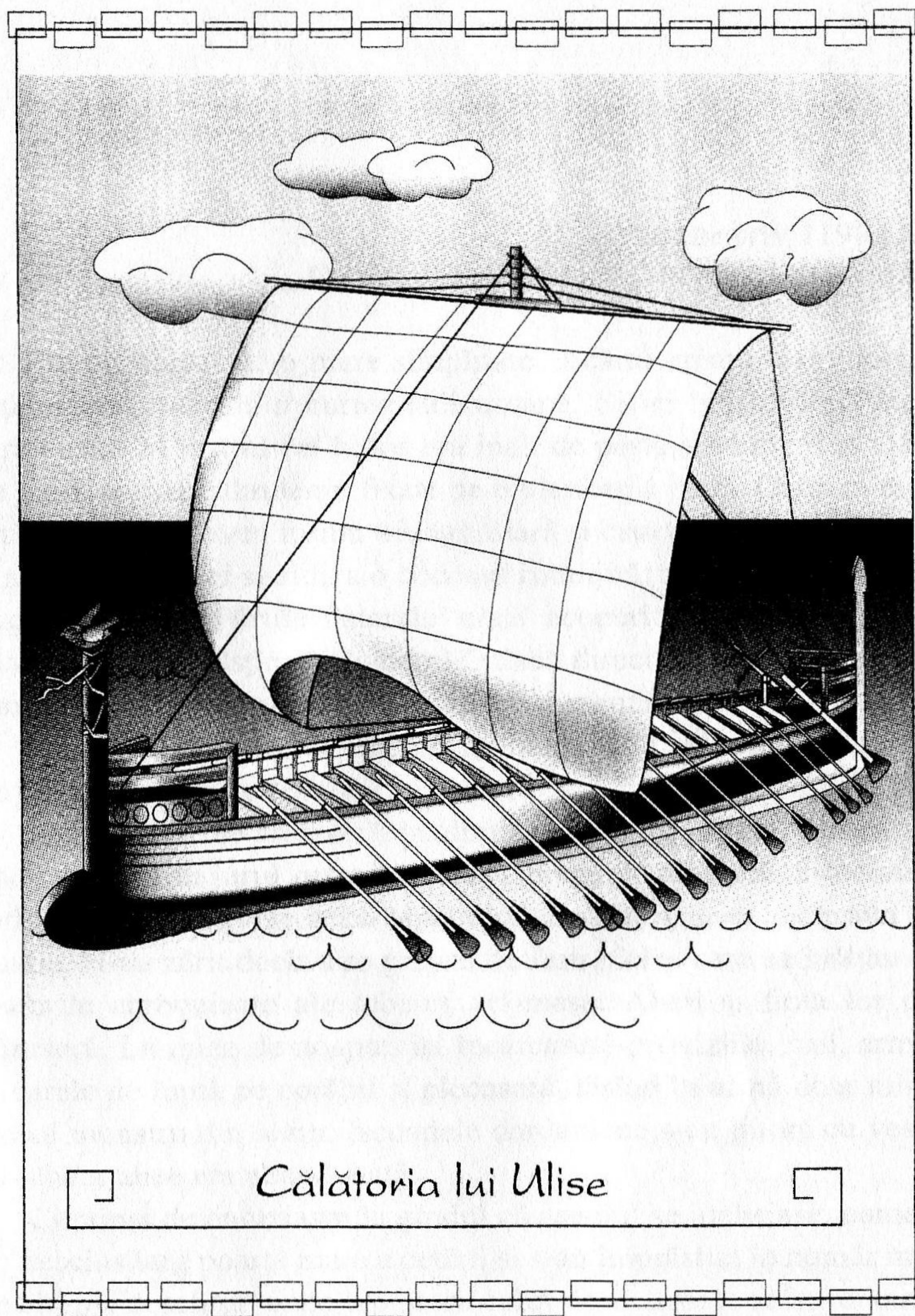
MULŢUMIRI

Îi sunt extrem de recunoscător lui Iman Wilkens şi cărţii sale *Locul în care s-a înălţat Troia.* El mi-a arătat cu adevărat calea către o soluţie mai practică a misterului războiului troian descris de Homer.

Aş dori, de asemenea, să adresez mulţumiri lui Mike Fletcher şi lui Jeffrey Evan Bozanic pentru informaţiile pe care mi le-au furnizat despre echipamentele de respirat sub apă.

NOAPTEA RUŞINII

Călătoria lui Ulise

Aproximativ 1190 î.Hr.
O cetate pe o colină din apropierea mării

Era un obiect de o mare simplitate, a cărui creaţie demonstra o înţelegere profundă a curiozităţii umane. Şi îşi îndeplinea funcţia fără cusur. Monstrul cel hidos era înalt de peste şase metri şi stătea pe patru picioare din lemn fixate pe o platformă plată. Carcasa montată pe picioare avea formă triunghiulară şi capetele libere. În partea din faţă a carcasei se ridica o cocoaşă rotunjită, cu două crestături ce sugerau ochii. Părţile laterale erau acoperite cu piei de vită. Platformă care susţinea picioarele stătea direct pe pământ. Oamenii din cetatea Uium[1] nu mai văzuseră ceva asemănător.

Pentru unii dintre cei care aveau imaginaţie, aducea oarecum cu un cal cu picioarele ţepene.

Dardanienii se treziseră în dimineaţa aceea aşteptându-se să-i vadă pe ahei în jurul oraşului-cetate, pregătiţi de luptă, aşa cum se întâmplase în ultimele zece săptămâni. Însă câmpia de dedesubt era pustie. N-au zărit decât dâre groase de fum pâclos care se înălţau din resturile carbonizate ale taberei vrăjmaşe. Aheii şi flota lor dispăruseră. La miez de noapte, îşi încărcaseră proviziile, caii, armele şi carele de luptă pe corăbii şi plecaseră, lăsând în urmă doar misteriosul monstru din lemn. Iscoadele dardaniene s-au întors cu vestea că tabăra ahee era abandonată.

Cuprinşi de entuziasm la gândul că asediul se încheiase, oamenii au deschis larg poartă mare a cetăţii şi s-au împrăştiat în număr mare pe câmpia deschisă, unde luptătorii celor două armate se înfruntaseră şi-şi vărsaseră sângele în nenumărate bătălii. La început au rămas nedumeriţi văzând calul. Unii au bănuit că era vorba de un şiretlic şi au propus arderea lui. Curând însă au descoperit că era un soi de ladă inofensivă, aşezată pe patru picioare din lemn lucrate grosolan. Un bărbat s-a căţărat pe unul dintre ele, a intrat în ladă şi a anunţat că era goală.

— Dacă aşa se pricep aheii să facă un cal, a strigat el, nici nu e de mirare că am învins.

Mulţimea a râs şi a ovaţionat plină de veselie când regele Priam al Uiumului a sosit în carul său de luptă. A coborât şi a

[1] Numele provenite din *Odiseea* sunt date în variantele folosite de traducerea lui Eugen Lovinescu. (n.red.).

răspuns la uralele supuşilor săi. Apoi a dat roată ciudatei construcţii, încercând să înţeleagă ce semnificaţie avea.

Convins că nu reprezenta o primejdie, a declarat-o pradă de război şi a poruncit să fie trasă pe roţi de-a latul câmpiei până în faţa porţii cetăţii, unde să rămână în chip de monument al glorioasei victorii împotriva aheilor.

Fericitul eveniment a fost întrerupt de doi soldaţi care, trecând prin mulţime, escortau un prizonier aheean care fusese părăsit de ai săi. Pe nume Sinon, se ştia că era vărul temutului Ulise, regele Itacăi şi una dintre căpeteniile marii armate care asediase Uiumul. Văzându-l pe bătrânul rege Priam, Sinon s-a aruncat la picioarele lui şi a cerşit îndurare.

— Tu de ce nu ai plecat cu ceilalţi? l-a întrebat regele.

— Vărul meu şi-a plecat urechea la cei care mă duşmăneau şi m-a alungat din tabără. Dacă nu m-aş fi ascuns într-un pâlc de copaci când se pregăteau să iasă în larg, m-ar fi legat de o corabie şi m-ar fi târât până m-aş fi înecat ori m-ar fi mâncat fiarele mării.

Priam s-a uitat lung la Simon.

— Ce rost are nerozia asta? La ce slujeşte?

— Pentru că nu au reuşit să cucerească cetatea, iar marele nostru erou Ahile a pierit în luptă, ai mei au socotit că au căzut în dizgraţia zeilor. Calul a fost construit drept ofrandă în schimbul unei călătorii sigure pe mări.

— Dar de ce este atât de mare?

— Ca să nu-l poţi lua că pradă de război înăuntrul cetăţii, pentru că atunci ar deveni o amintire a celei mai ruşinoase înfrângeri a aheilor.

— Da, înţeleg felul în care au chibzuit, a zis înţeleptul rege Priam. Cu toate astea, nu au putut prevedea că ar putea sluji aceluiaşi scop şi în afara zidurilor cetăţii.

Zeci de oameni s-au apucat să taie buşteni şi să cioplească roţi. Apoi, alţi o sută de oameni au adus frânghii, au alcătuit două şiruri lungi şi au început să tragă prada de război de-a curmezişul câmpiei ce se întindea între mare şi cetate. Scăldaţi în sudoare, s-au opintit din răsputeri, fiind mereu înlocuiţi de alţii, odihniţi, care trăgeau acel monstru respingător pe drumul povârnit ce ducea spre cetate. Spre asfinţit, când uriaşul cal a ajuns în faţa zidurilor, chinul lor a luat sfârşit. Mulţimea s-a revărsat afară pe porţile larg deschise; după două luni de asediu, era prima oară că oamenii cutezau să iasă fără să se mai teamă de duşmani.

Toţi au rămas locului, privind cu mare mirare către structura din lemn căreia i se spunea acum „calul dardanian”.

Fremătând de bucurie că şirul de bătălii ce păruse a nu se mai sfârşi devenise deja o amintire, femeile şi fetele din cetate au ieşit pe porţi şi au cules flori din care au împletit ghirlande, ca să împodobească acea creatură caraghioasă din lemn.

— Să ne bucurăm de pace şi de victorie! au strigat ele înveselite.

Cu toate acestea, Cassandra, fiica regelui Priam, despre care se credea că ar fi fost tulburată la minte din cauza prevestirilor groaznice pe care le putea face şi a darului de a vedea întâmplări ce aveau să se petreacă în viitor, a ţipat la lume:

— Cum de nu înţelegeţi? E un şiretlic!

Bărbosul preot Laocoon a încuviinţat.

— V-aţi lăsat amăgiţi de fericire. Aheii nu oferă daruri.

Laocoon s-a lăsat puţin pe spate şi, încordându-şi puterile, a azvârlit suliţa în pântecul calului. Arma a străpuns adânc lemnul şi a rămas înfiptă acolo, cu coada vibrând. Văzând acea răbufnire turbată de neîncredere, mulţimea a început să râdă.

— Cassandra şi Laocoon sunt nebuni! Monstrul nu ne poate face nici un rău. Nu e decât o alcătuire din scânduri şi buşteni.

— Neghiobilor! a ridicat glasul Cassandra. Doar un nebun ar da crezare vorbelor lui Sinon Aheeanul.

Un războinic a privit-o fix în ochi.

— El spune că acum, când calul aparţine cetăţii Uium, oraşul nostru nu va cădea niciodată.

— Minte.

— Cum poţi refuza binecuvântarea zeilor?

— Pentru că vine de la ahei, a spus Laocoon, croindu-şi loc prin mulţimea agitată de gură-cască şi pornind cu paşi apăsaţi spre cetate.

Nimeni nu putea convinge o mulţime îmbătată de fericire. Duşmanii le plecaseră. Pentru ei, războiul se încheiase. Sosise vremea să petreacă.

În euforia care îi cuprinsese pe locuitorii cetăţii, nimeni nu a luat în seamă vorbele celor doi care îşi exprimaseră îndoielile. După mai puţin de un ceas, curiozitatea li s-a stins şi oamenii au pornit un mare ospăţ pentru a sărbători triumful asupra vrăjmaşilor ahei. De dincolo de metereze răsunau acorduri de flaut şi fluier. Lumea cântă şi dansa pe străzi. În fiecare casă, vinul se scurgea din butelci în clondire ca pâraiele ce se

prăvălesc pe pantele munţilor. Toţi locuitorii ridicau cupele cu băutură şi le goleau în veselie şi hohote de râs.

În temple, preoţii şi preotesele ardeau smirnă, cântau şi aduceau ofrande zeilor şi zeiţelor drept mulţumire că puseseră capăt îngrozitorului război care făcuse ca mulţi dintre războinicii cetăţii să ajungă în lumea umbrelor.

Cu chiote de bucurie, oamenii ridicau cupele în onoarea regelui lor şi a războinicilor plini de eroism, a veteranilor, a răniţilor şi a morţilor pe care îi cinsteau pentru curajul dovedit pe câmpul de luptă.

— O, tu, Hector, marele nostru războinic! Mare păcat că ai murit şi nu te poţi bucura alături de noi!

— Aheii, în nechibzuinţa lor, au împresurat cetatea noastră fără nici o pricină! a strigat o femeie care se învârtea într-un dans nebunesc.

— Au fugit să se ascundă ca nişte copii dojeniţi! a strigat alta.

Veselia şi exclamaţiile de încântare au continuat, în timp ce vinul le curgea prin vine tuturor, de la familia regelui, aflată în palatul ei, la bogătaşii din casele ridicate pe terase şi până la sărăcimea care locuia în bordeie modeste, îngrămădite lângă zidurile cetăţii, la adăpost de vânt şi ploaie. Întregul Uium sărbătorea bând şi mâncând restul proviziilor pe care le drămuiseră cu zgârcenie în timpul asediului şi se distra de parcă timpul s-ar fi oprit în loc. Pe la miez de noapte, petrecerea scăldată în băutură s-a potolit şi, pentru prima oară de când mult urâţii ahei le împresuraseră cetatea, supuşii regelui Priam au căzut într-un somn adânc, cu minţile împâclite şi nepăsătoare.

Mulţi au vrut să lase porţile larg deschise drept simbol al victoriei, însă unii, cu capete ceva mai limpezi, au avut un cuvânt mai greu de spus şi, în cele din urmă, acestea au fost închise şi zăvorâte.

Apăruseră pe negândite dinspre miazănoapte şi răsărit, cu zece săptămâni înainte, despicând apele verzi ale mării cu sute de corăbii şi se opriseră în golful înconjurat de întinsa câmpie a Uiumului. Cum mare parte din pământuri erau acoperite de mlaştini, aheii şi-au aşezat tabăra pe un promontoriu care înainta spre mare, unde apoi şi-au descărcat cele trebuincioase.

Pentru că-şi smoliseră chilele corăbiilor, copastiile erau negre sub linia de plutire, însă părţile de deasupra apei erau pictate în nenumărate culori, fiecare preferată de către un comandant sau

rege. Navele erau puse în mişcare de vâslaşi care mânuiau vâsle lungi şi cârmite cu ajutorul unor vâsle mari legate la pupa. Iar cum prora şi pupa erau practic simetrice, corăbiile puteau fi vâslite fie înainte, fie înapoi. Incapabile să folosească bine forţa vânturilor, îşi înălţau pânza mare, de formă rectangulară, doar când briza bătea dinspre pupa. La extremităţi se ridicau platforme, iar deasupra etravelor de la prova aveau montate păsări cioplite din lemn, majoritatea ereţi şi şoimi. Numărul oamenilor aflaţi la bord varia de la o sută douăzeci de războinici pe corăbiile de luptă la douăzeci pe cele care transportau proviziile. Majoritatea aveau echipaje formate din cincizeci şi doi de oameni, între care comandantul şi pilotul.

Câţiva cârmuitori ai unor mici regate formaseră o alianţă laxă, cu gând să organizeze raiduri de pradă împotriva aşezărilor de pe coaste, la fel cum aveau să facă vikingii două mii de ani mai târziu. Proveneau din Argos, Pylos, Arcadia, Ithaca şi alte câteva regiuni. Deşi consideraţi bărbaţi falnici pentru acea vreme, puţini depăşeau un metru şaptezeci şi cinci. Luptau cu ferocitate, apăraţi de cuirase din bronz bătut, platoşe care le acopereau torsul şi erau legate cu chingi din piele. Coifurile din bronz le veneau ca turnate pe cap, unele erau împodobite cu creste ascuţite şi mai toate aveau bătute însemnele de luptă ale posesorului. Purtau şi nişte piese de armurărie numite gambiere, care le acopereau partea de jos a picioarelor şi braţele.

Erau neîntrecuţi în folosirea suliţei, arma lor preferată şi-şi foloseau spadele scurte numai când îşi frângeau sau îşi pierdeau suliţele. Războinicii din epoca bronzului rareori foloseau arcurile şi săgeţile, socotindu-le arme ale laşilor. Duceau lupta la adăpostul unor scuturi uriaşe, confecţionate din cinci până la opt straturi de piele de vită cusute cu şnur din piele pe o ramă din lemn uşor şi cu marginile exterioare din bronz. Majoritatea scuturilor erau rotunde, dar multe aveau o formă care amintea de cifra opt.

Lucru ciudat, spre deosebire de războinicii altor regate sau civilizaţii, aheii nu foloseau caii de cavalerie şi nici nu atacau cu care de luptă. Acestea din urmă slujeau cu precădere la transport, ducând oameni şi provizii dintr-un loc în altul pe câmpul de bătălie. La fel ca dardanienii din Uium, aheii preferau să lupte pe jos. Însă acela nu fusese un război de cucerire, pornit cu gând de a lua în stăpânire teritorii. Aheii nu plecaseră la război numai pentru a prăda şi a jefui. Era o invazie organizată

pentru a intra în posesia unui metal aproape la fel de preţios ca aurul.

Înainte de a-şi trage corăbiile pe uscat în faţa cetăţii Uium, aheii prădaseră zeci de aşezări şi cetăţi întinse de-a lungul coastei, luând nenumărate comori şi sclavi, îndeosebi femei şi copii. Dar abia dacă îşi puteau închipui bogăţiile uriaşe apărate de zidurile groase ale Uiumului şi de apărătorii ei de temut.

Strânşi în şiruri lungi, războinicii au privit cu îngrijorare cetatea aşezată la căpătai unui promontoriu stâncos şi apoi au cântărit din ochi zidurile masive din piatră şi turnurile semeţe, printre care se vedea palatul regelui. Acum, când ţinta le stătea în faţa ochilor, au înţeles că, spre deosebire de alte aşezări şi cetăţi pe care le prădaseră, acea citadelă nu avea să cadă în mâinile lor decât după îndelungi şi cumplite lupte.

Acest lucru s-a vădit când dardanienii au ieşit din cetate şi i-au atacat pe ahei chiar când debarcau, aproape azvârlind în mare avangarda flotei invadatoare, asta până să sosească restul vaselor, din care au coborât forţele principale de luptă. După ce le dăduseră aheilor o lecţie usturătoare, dardanienii, copleşiţi numeric, s-au văzut siliţi să-şi caute salvarea îndărătul porţilor şi al zidurilor cetăţii.

În următoarele zece săptămâni, bătăliile s-au purtat, cu sorţi schimbători de izbândă, pe câmpia de la poalele cetăţii. Dardanienii s-au luptat cu îndârjire. Numărul celor ucişi creştea mereu, iar şirurile de cadavre se întindeau de la tabăra aheeană şi până sub zidurile cetăţii. De ambele părţi muriseră mari eroi şi luptători de rând. La căderea serii, fiecare dintre părţi înălţa ruguri uriaşe, iar cei morţi erau arşi. Când focurile se stingeau, deasupra mormanelor de cenuşă se înălţau gorgane în semn de cinstire. În bătăliile acelea muriseră mii de oameni, dar părea că războiul nu se va sfârşi niciodată.

Pe câmpul de bătălie căzuseră şi fiul regelui Priam, curajosul Hector, cel mai vestit luptător din Uium, precum şi fratele lui, Paris.

Printre numeroşii luptători aheeni răpuşi se numărau puternicul Ahile şi prietenul lui, Patrocle. După ce-şi pierduseră marele erou, conducătorii aheilor, regii Agamemnon şi Menelau, se pregătiseră să ridice asediul şi să pornească spre patrie. Zidurile acelei cetăţi se dovediseră prea trainice pentru a fi străpunse. Proviziile erau pe terminate şi trebuiseră să organizeze raiduri de prădăciune prin satele şi cătunele

apropiate, golind curând câmpiile de toate roadele, în vreme ce dardanienii erau aprovizionaţi de aliaţii lor din alt regat, care li se alăturase în luptă.

Mohorâţi la gândul înfrângerii aproape sigure, aheii tocmai începuseră să facă planuri de ridicare a taberei şi de îmbarcare, când şiretul Ulise, regele Itacăi, a născocit un plan îndrăzneţ pentru o acţiune disperată.

În timp ce oamenii din cetatea Uium petreceau, la adăpostul întunericului, flota aheeană s-a întors. Cu iuţeală, asediatorii au vâslit dinspre insula Tenedos, unde găsiseră ascunziş în cursul zilei. Călăuziţi de un foc de semnalizare aprins de mincinosul Sinon, au adus corăbiile până pe uscat şi-au pus armurile şi au mărşăluit în tăcere de-a latul câmpiei, cărând, cu ajutorul unor hamuri din frânghii împletite, un buştean de dimensiuni colosale.

Ajutaţi de întunericul deplin, pentru că luna era acoperită de nori, s-au oprit la mai puţin de o sută de paşi de poartă fără să prindă cineva de veste. Iscoadele trimise de Ulise s-au strecurat pe lângă uriaşul cal de lemn şi s-au apropiat de poartă.

În turnul de veghe de deasupra porţii, Sinon a ucis cele două gărzi care aţipiseră. Cum nu se punea problema să deschidă singur poarta, pentru că era nevoie de forţa a opt bărbaţi vânjoşi doar pentru a ridica uriaşa bară de lemn care bloca porţile înalte de aproape zece metri, el a strigat încet către Ulise:

— Gărzile sunt moarte, iar oamenii din cetate sunt beţi sau adormiţi. Nici nu se putea găsi un moment mai potrivit ca să doborâm porţile.

Ulise le-a poruncit imediat celor care căraseră impresionantul buştean să-l ridice cu vârful şi să-l aşeze pe rampa ce ducea spre interiorul calului. În timp ce unii au împins de jos, alţii s-au căţărat în structura de lemn şi au tras buşteanul sub acoperişul înclinat. Odată ajuns înăuntru, acesta a fost ridicat cu frânghii până când a rămas suspendat în aer. Dardanienii nu-şi dăduseră nicicum seama că acel cal, gândit de Ulise, nu era ceea ce părea, ci era un berbec.

Oamenii din interiorul berbecului au tras buşteanul înapoi cât de mult au putut, apoi l-au împins în faţă.

Clonţul ascuţit din bronz care fusese fixat la capătul buşteanului a izbit poarta din lemn cu un bubuit înfundat făcând-o să se cutremure în ţâţâni, dar nu a reuşit să o deschidă. Berbecul a fost izbit de multe ori de poarta sprijinită pe stâlpi de

două palme grosime. La fiecare lovitură, aşchii mari săreau din poartă, dar aceasta nu cedă. Aheii s-au temut că dardanienii vor auzi duduiturile, se vor uita înspre poartă şi, văzând armata de la poalele zidurilor, îi vor trezi pe războinicii care sărbătoriseră prea devreme victoria. Aflat pe coama zidului, Sinon veghea să nu apară vreun orăşean adus într-acolo de acele zgomote, dar cei care se treziseră au crezut că aud bubuitul unor tunete din depărtare.

Tot chinul părea zadarnic, când, brusc, poarta s-a desprins dintr-o ţâţână. Ulise şi-a îndemnat oamenii din cal să mai facă un efort serios şi-a prins chiar el braţele în jurul buşteanului şi şi-a încordat muşchii pentru încă o lovitură. Războinicii au zvârlit buşteanul cu vârf de metal în poarta încăpăţânată cu toată puterea de care erau în stare.

La început poarta a părut de neînfrânt, apoi aheii au rămas muţi de uimire când au văzut-o atârnând câteva momente de ceea ce mai rămăsese din singura balama, după care a scos un geamăt sfâşietor şi s-a răsucit spre interiorul cetăţii, prăbuşindu-se cu un bubuit asurzitor pe dalele din piatră.

Ca nişte lupi flămânzi şi urlând ca turbaţii, luptătorii ahei s-au năpustit în Uium. Asemenea unei maree de neoprit, au năvălit pe străzi. Frustraţi după săptămâni de bătălii neîntrerupte, care nu le aduseseră decât moartea tovarăşilor, s-au împrăştiat prin cetate însetaţi de sânge. Nimeni nu scăpa de spadele şi de suliţele lor. Au pătruns în case, tăind în stânga şi-n dreapta, ucigând bărbaţii, prădând lucrurile de preţ şi răpind femeile şi copiii, înainte de a pune foc.

Frumoasa Cassandra s-a refugiat în templu, sperând că va fi protejată de gărzi. Cu toate acestea, războinicul Aiax nu a ţinut seama de locul sfânt în care se afla. A posedat-o pe Cassandra chiar sub statuia închinată zeiţei templului. Mai târziu, cuprins de remuşcări, avea să-şi curme viaţa, aruncându-se cu pieptul în propria spadă.

Războinicii din Uium nu erau pe potriva răzbunătorilor lor duşmani. Abia coborâţi din pat, ameţiţi şi nesiguri pe picioare după atâta vin, au opus o slabă rezistenţă, fiind ucişi pe loc. Nimeni n-ar fi putut face faţă unei asemenea forţe dezlănţuite. Nimic nu putea stăvili acel val de distrugeri. Străzile se înroşiseră de şiroaiele de sânge. Încercuiţi, dardanienii luptau şi cădeau, murind în chinuri groaznice, dându-şi ultima suflare şi lăsându-se înveliţi în giulgiul morţii. Însă puţini au murit înainte de a-şi

vedea căminele cuprinse de flăcări şi familiile luate cu forţa de cuceritori, auzind strigătele de groază ale femeilor lor, ţipetele ascuţite ale copiilor, la care se alăturau urletele a pustiu scoase de sutele de câini din cetate.

Regele Priam, slujitorii şi soldaţii care-l păzeau au fost ucişi fără milă. Hecuba, soţia lui, a fost luată în captivitate, să ducă o viaţă de sclavă. Palatul a fost prădat de toate odoarele, iar invadatorii au smuls foiţele de aur de pe coloane şi pereţi, au cărat frumoasele obiecte atârnate pe pereţi şi mobila aurită, după care au pus foc în interiorul cândva magnific.

Nu exista aheu care să nu aibă suliţa sau spada mânjită de sânge. Era ca şi cum o haită de lupi înnebuniţi de sânge ar fi pătruns în mijlocul unei turme de oi ţinute într-un ţarc. Nici bătrânii sau bătrânele nu au scăpat de măcel. Prea slabi ca să se apere sau să fugă, au fost ucişi ca nişte iepuri încolţiţi.

Unul după altul, eroii războinici ai dardanienilor au căzut răpuşi, până când nu a mai rămas nici unul care să ridice lancea împotriva aheilor turbaţi de sânge. În casele cuprinse de vâlvătăi, cadavrele lor zăceau acolo unde se prăbuşiseră apărându-şi bunurile şi pe cei dragi.

Aliaţii dardanienilor – tracii, licienii, ciconienii şi misienii – au luptat cu vitejie, dar au fost copleşiţi numeric. Amazoanele, mândrele femei-războinic, care luptaseră în armata Uiumului, au rezistat cât au putut, făcând multe victime printre ahei, ucigând mulţi invadatori, dar şi ele s-au văzut covârşite şi ucise rând pe rând.

Toate casele şi bordeiele din cetate erau cuprinse de flăcările care luminau cerul, în timp ce aheii îşi continuau orgia ucigaşă, jefuind şi luând sclavi. Oribilul spectacol părea să nu se mai sfârşească.

În cele din urmă, aheii, epuizaţi după dezlănţuirea sângeroasa, au început să părăsească oraşul cuprins de vâlvătăi, ducând cu ei prăzile bogate şi îmboldindu-şi prinşii cu suliţele către corăbii. Femeile captive, îndurerate de pierderea bărbaţilor lor şi văicărindu-se cumplit în timp ce erau mânate spre vasele inamice, încercau să-şi protejeze copiii îngroziţi, ştiind că îi aşteaptă o viaţă de cumplită sclavie pe tărâmul îndepărtat al aheilor. Trăiau într-un veac necruţător şi, deşi urau viaţa care le aştepta, în cele din urmă aveau să se împace cu soarta. Unele dintre ele au devenit mai târziu soţii ale celor care le prinseseră, purtându-le copiii în pântec şi bucurându-se de o viaţă

îndelungată şi rodnică. Altele, maltratate şi chinuite, au murit înainte de vreme. Nu au dăinuit documente care să spună ce s-a petrecut cu copiii captivi.

După ce războinicii s-au retras din cetate, momentele de groază nu s-au sfârşit odată cu moartea celor răpuşi de spadă sau de lance. Mulţi dintre cei care fuseseră cruţaţi de măcel au murit în propriile cămine. Acoperişurile cotropite de flăcări s-au prăbuşit, prinzându-i în capcana unei morţi prin foc. Strălucirea orbitoare a vâlvătăilor se ridica deasupra nenorocirii şi a vălmăşagului uman. Limbile roşietice şi portocalii ale flăcărilor trimiteau o furtună de scântei şi cenuşă spre norii ce pluteau alene dinspre mare. Erau atrocităţi ce aveau să se repete de multe ori în decursul veacurilor următoare.

Sute de norocoşi scăpaseră cu fuga de la moarte şi distrugere şi se refugiaseră spre interior, în pădurile din apropiere, unde au stat ascunşi până când flota aheeană a dispărut spre nord-est, dincolo de orizont, de unde venise. Încetul cu încetul, supravieţuitorii Uiumului s-au întors spre fostul oraş-cetate, dar au găsit doar zidurile masive înconjurând mormane de ruine ce duhneau de mirosul respingător al cărnii pârjolite.

N-au mai avut tăria de a-şi reconstrui căminele, ci, abătuţi, au băjenit spre alte tărâmuri pentru a înălţa o nouă cetate. Anii au trecut, iar rămăşiţele carbonizate ale dărâmăturilor au fost spulberate de viiturile dinspre mare şi împrăştiate pe câmpie, în vreme ce zidurile şi străzile pavate cu piatră au fost îngropate de ţarină.

Cu timpul, oraşul s-a înălţat pe acelaşi loc, dar nu a mai dobândit strălucirea de odinioară. Lovit de cutremure, secete şi molime, s-a prăbuşit în cele din urmă şi a rămas părăsit şi mohorât vreme de două mii de ani. Însă gloria lui s-a reaprins încă o dată când, şapte sute de ani mai târziu, un rapsod pe nume Homer a descris foarte viu ceea ce a ajuns să fie cunoscut drept războiul troian şi călătoria eroului grec Ulise.

Deşi foarte şiret, inteligent şi nedându-se aproape niciodată înapoi de la crimă şi distrugere, Ulise nu era la fel de barbar ca fraţii lui de arme atunci când era vorba de luarea în sclavie a femeilor capturate. Cu toate că le-a îngăduit oamenilor lui să facă multe rele, el s-a mulţumit să ia doar bogăţiile pe care le smulsese detestaţilor săi duşmani, care răpuseseră pe atâţia

dintre luptătorii lui. Ulise a fost singurul dintre ahei care nu şi-a ales drept concubină o femeie dintre prizonierele luate după bătălie. Îi era dor de Penelopa, soţia sa şi de fiu, pe care nu-i văzuse de multe luni şi voia să se întoarcă pe insula Ithaca, unde-şi avea regatul, cât de repede l-ar fi purtat vânturile.

După ce a oferit ofrande şi sacrificii zeilor, Ulise a părăsit oraşul mistuit de foc şi, profitând de vânturile prielnice, a pornit cu flota lui să traverseze marea către sud-vest, îndreptându-se spre casă.

Câteva luni mai târziu, după o furtună cumplită, mai mult mort decât viu, Ulise s-a luptat cu valurile înspumate şi a ieşit târâş pe ţărmul insulei feacilor. Epuizat, a adormit pe un morman de frunze din apropierea plajei, unde a fost găsit de o prinţesă, fiica lui Alcinou, regele feacilor. Curioasă, ea l-a scuturat ca să vadă dacă mai trăia.

El s-a trezit şi nu şi-a mai putut dezlipi ochii de la ea, atât de fascinat fusese de frumuseţea ei.

— Doar în Delos am mai văzut o fiinţă atât de frumoasă ca tine.

Copleşită de acele vorbe, Nausicaa l-a dus pe naufragiat la palatul tatălui ei, unde Ulise a destăinuit că era regele Itacăi şi, drept urmare, s-a bucurat de o primire regească şi de respectul cuvenit. Regele Alcinou şi soţia lui, regina Arete, i-au oferit cu dărnicie lui Ulise o corabie cu care să ajungă acasă, dar numai după ce acesta le-a promis să desfete pe rege şi pe curtenii săi cu o relatare a marelui război din care se întorcea, precum şi a aventurilor prin care trecuse de când plecase din Uium. S-a organizat un mare ospăţ în onoarea lui Ulise, care s-a învoit cu plăcere să le istorisească povestea aventurilor şi a nefericirilor lui.

— Curând după ce am plecat din Uium, a început el, vânturile ni s-au dovedit potrivnice, iar corăbiile mele au fost duse până departe în largul mării. După zece zile de vâslit prin marea cu valuri mari, am ajuns într-un târziu lângă ţărmul unei ţări necunoscute. Acolo, eu şi supuşii mei am fost trataţi cu căldură şi prietenie de băştinaşii care-şi spuneau Mâncători de Lotus, datorită fructului unui copac de care nu auzisem până atunci, pe care îl mâncau şi care îi ţinea într-o stare permanentă de beatitudine. Unii dintre oamenii mei au început să mănânce

fructe de lotus şi la scurt timp au devenit apatici, nemaiavând nici o dorinţă de a se întoarce la casele lor. Socotind că voiajul nostru spre casă putea să se încheie acolo, am poruncit ca aceşti oameni să fie duşi cu forţa pe corăbii. Am ridicat imediat pânzele şi am vâslit din răsputeri spre larg.

Cum am crezut din greşeală că eram departe spre răsărit, am pornit spre apus, orientându-ne noaptea după stele, iar ziua după soarele care răsărea şi apunea. Flota mea a ajuns la un grup de insule care, scăldate de ploi dese şi călduţe, erau acoperite de codri deşi. Pe insule trăia o rasă de oameni care-şi spuneau ciclopi, nişte namile leneşe, care creşteau turme necuprinse de oi şi capre.

Am pornit în fruntea câtorva dintre luptătorii mei în căutare de provizii. Pe povârnişul unui munte am dat de o peşteră care slujea drept stâna, având la intrare bârne care să nu le îngăduie animalelor să se împrăştie. Socotind că acela era un dar din partea zeilor, am început să mânăm o parte din oi şi capre, pentru a alcătui o turmă pe care să o ducem la corăbii ca să avem mâncare pentru restul călătoriei. Deodată, am auzit zgomot de paşi şi, curând, un munte de om a apărut la intrarea în peşteră. A pătruns înăuntru şi a rostogolit o stâncă mare în dreptul intrării, după care a început să-şi îngrijească turma. Noi ne-am ascuns în întunericul dinăuntru, fără a mai îndrăzni măcar să răsuflăm.

După o vreme, a suflat în jarul fumegând al unui foc până ce a stârnit flăcările şi atunci ne-a văzut stând înfricoşaţi în fundul peşterii. N-am văzut chipuri mai urâte decât ale ciclopilor, care aveau un singur ochi mare şi rotund, negru precum noaptea.

„— Cine sunteţi voi? ne-a întrebat el. De ce-aţi călcat în casa mea?

— Nu suntem invadatori, i-am răspuns eu. Am tras pe insulă ca să ne facem provizii de apă.

— Ba aţi venit să-mi furaţi oile, a bubuit uriaşul. O să-mi chem vecinii şi prietenii. Vor veni curând cu sutele şi vă vom fierbe şi mânca pe toţi.”

Deşi eram războinici aheeni care duseseră un război lung şi greu, ne-am dat seama că vom fi copleşiţi de numărul lor. Am găsit un ţăruş lung şi subţire care slujea la împrejmuirea oilor şi i-am ascuţit capătul cu spadă. Apoi am ridicat un burduf din piele de oaie, plin cu vin şi i-am spus:

„— Uite, ciclopule, îţi oferim vin, numai lasă-ne să trăim.

— Care ţi-e numele? m-a întrebat el.
— Mama şi tata m-au botezat Nimeni.
— Ce nume caraghios mai e şi ăsta? a întrebat uriaşul şi, fără să mai scoată o vorbă, a băut tot vinul din burduf şi s-a cherchelit în foarte scurtă vreme, după care a adormit.”
Atunci am luat ţăruşul cel lung şi ascuţit, m-am repezit spre uriaşul adormit şi i l-am înfipt în ochi.
Urlând de durere, el a ieşit bălăbănindu-se din peşteră şi-a scos ţăruşul din ochi şi a început să strige după ajutor. Ciclopii din vecini l-au auzit şi au venit în goană să vadă ce se întâmplase.
„— Te-a atacat cineva? l-au întrebat ei. Iar el le-a răspuns:
— Am fost atacat de Nimeni.”
Socotind că-şi pierduse minţile, ceilalţi ciclopi au plecat pe la casele lor. Noi ne-am dus într-o fugă până la corăbii, de unde am strigat către uriaşul orb:
„— Vă mulţumim pentru oile pe care ni le-aţi dăruit, ciclopi proşti. Iar dacă te întreabă cineva cine ţi-a scos ochiul, să le spui că acela care te-a păcălit a fost Ulise, regele Itacăi.”
— Aţi mai pierdut corăbii înainte de a ajunge aici, în Feacia? l-a întrebat darnicul rege pe Ulise.
Acesta a clătinat din cap.
— Vreme de luni în şir, nu. Apoi a luat o gură din pocalul cu vin şi a continuat: Purtaţi departe spre apus de vânturile puternice şi de curenţi, am văzut pământ şi am oprit în largul insulei ce se numea Eolia. Acolo trăia bunul rege Eol, fiul lui Hippotes, care era iubit de zei. Avea şase fiice şi şase fii care-şi doreau femei, de aceea şi-a convins fiii să se însoare cu fiicele lui. Trăiau cu toţii laolaltă, benchetuind şi bucurându-se de toate bunătăţile din lume.
După ce am primit provizii de la acest rege darnic, am pornit din nou pe marea înspumată. În a şaptea zi, după ce valurile s-au mai liniştit, am intrat într-un port care ţinea de oraşul lestrigonilor. După ce am trecut de strâmtoarea străjuită de două stânci uriaşe până la cer, corăbiile mele au aruncat ancora. Recunoscători că simţim din nou pământul sub picioare, am început să cercetăm ţinutul şi am întâlnit o fecioară frumoasă care ducea un vas cu apă. Când am întrebat-o cine le era rege, ea m-a îndrumat către casa tatălui ei. Numai că la sosire am descoperit că soţia regelui era o uriaşă înaltă cât un copac bătrân şi am rămas ca trăsniţi de cum am văzut-o. Ea şi-a

chemat bărbatul, pe Antifat, care era şi mai înfricoşător decât ea şi de două ori mai mare decât ciclopii. Îngroziţi la vederea unei asemenea grozăvenii, am fugit către corăbii. Dar Antifat a dat alarma şi, curând, mii de lestrigoni uriaşi au apărut ca din senin, alcătuind un zid pe culmile stâncoase şi, înarmaţi cu praştii pe măsură, au început să azvârle bolovani aproape la fel de mari cât corăbiile noastre. Nava mea a fost singura care a scăpat de acel măcel. Toate celelalte s-au scufundat. Oamenii mei au fost azvârliţi în apele portului, unde lestrigonii i-au săgetat ca pe peşti şi i-au tras la mal, jefuindu-i şi apoi mâncându-i. În câteva clipe, corabia mea a ieşit în larg, iar noi am scăpat cu viaţă, dar inimile ne erau greu încercate de tristeţe. Nu pierdusem doar prieteni şi tovarăşi dragi, ci şi corăbiile care transportau toate bogăţiile luate că pradă de război din Uium. Aproape tot ce ni se cuvenea din aurul dardanian zăcea pe fundul apelor din portul lestrigonilor.

Cât se poate de îndureraţi, am tot vâslit până am ajuns la insula Eea a lui Circe, leagănul vestitei şi frumoasei regine venerate ca o zeiţă. Robit de farmecele lui Circe, frumoasă şi cu cosiţe ca aurul, m-am împrietenit cu ea şi am zăbovit în tovărăşia ei timp de trei luni pline.

Curând mi-a încolţit gândul de a mai rămâne acolo, dar războinicii mei au stăruit să ne continuăm călătoria spre căminele noastre din Ithaca, ameninţându-mă că altfel vor pleca fără mine.

Cu lacrimi în ochi, Circe mi-a îngăduit să plec, dar m-a implorat ca întâi să mai fac un voiaj.

— Trebuie să mergi până la sălaşul lui Hades şi să ţii sfat cu cei care au murit. Ei te vor îndruma şi te vor face să înţelegi moartea. Iar după ce-ţi vei continua drumul, să te păzeşti de cântecul sirenelor, pentru că ele vă vor ademeni, pe tine şi pe supuşii tăi, ca să muriţi zdrobiţi de stâncile insulelor ce le sunt cămin. Să vă astupaţi urechile, ca să nu le auziţi cântecele seducătoare. După ce veţi scăpa de ispita sirenelor, veţi naviga prin dreptul unor vârfuri stâncoase care se numesc Rătăcitoarele. Nimic, nici măcar păsările înaripate, nu poate trece pe deasupra lor. În afară de o corabie, nici una nu a putut trece pe lângă Rătăcitoare, fiindcă toate şi-au găsit sfârşitul, iar din ele n-au mai rămas decât bucăţi de lemn şi leşurile marinarilor.

— Şi cine este acela care a reuşit să le biruie? am întrebat-o

eu.

— Vestitul Iason pe corabia lui, *Argonaut.*

— Iar după aceea vom avea parte de ape liniştite?

Circe a clătinat din cap şi a zis:

— După aceea veţi ajunge la un al doilea munte din piatră care se înalţă până la cer şi ale cărui povârnişuri sunt netede ca pereţii unei urne funerare, de aceea nimeni nu le poate urca. Acolo, în mijloc, se găseşte o peşteră, în care Scila, un monstru-femeie, bagă groaza în oricine îndrăzneşte să se apropie. Ea are şase gâturi lungi ca nişte şerpi, iar capetele ei au fălci cu trei rânduri de dinţi care pot face fărâme un om cât ai clipi. Fii atent că-şi va întinde capetele ca să-ţi înşface marinarii şi oştenii. Să vâsliţi cât puteţi de repede, altfel sigur veţi pieri cu toţii. Apoi va trebui să treceţi prin apele unde pândeşte Caribda, un vârtej uriaş care va încerca să vă tragă corabia în adâncuri. Să vă calculaţi trecerea, ca să o surprindeţi când doarme."

Luându-ne rămas-bun de la Circe cu lacrimi în ochi, ne-am suit în corabie şi am început să batem apele mării cu vâslele.

— Şi chiar ai coborât în tărâmul umbrelor? a întrebat în şoaptă frumoasa soţie a regelui Alcinou, apoi a pălit la faţă.

— Da, am urmat sfatul lui Circe şi am vâslit către Hades şi îngrozitorul tărâm al morţilor. După cinci zile de vâslit, când am pătruns în apele fluviului Ocean, care curge la capătul lumii, ne-am trezit într-o pâclă deasă. Cerul dispăruse, iar noi ne aflam într-o beznă veşnică, unde razele soarelui nu ajung niciodată. Am tras corabia pe uscat. Am coborât singur şi am păşit prin lumina stranie până când am ajuns la o peşteră uriaşă ce se căsca la poalele unui munte. Apoi m-am aşezat să aştept.

Curând au început să se adune spiritele, care scoteau gemete îngrozitoare. Am rămas fără grai când a apărut însăşi mama mea. Nu ştiam că murise, pentru că la plecarea mea spre Uium era încă în viaţă. „Fiule, mi-a spus ea cu glas scăzut, de ce vii în lumea întunericului dacă eşti încă viu? Nu ai ajuns încă la casa ta din Ithaca?"

Cu lacrimi în ochi, i-am povestit despre călătoria cumplită şi pierderea în condiţii groaznice a oştenilor mei în drumul spre casă.

„Am murit de durere, temându-mă că nu-mi voi revedea fiul", mi-a spus ea.

Am izbucnit în lacrimi la auzul vorbelor ei şi am încercat să o îmbrăţişez, dar ea era ca o pală de fum care s-a mistuit, iar

braţele mele au rămas goale.

Apoi au sosit, rând pe rând, pâlcuri de bărbaţi şi femei, oameni pe care îi cunoscusem şi îi respectasem. Soseau, mă recunoşteau şi clătinau încet din cap, după care se întorceau în adâncul peşterii. Am rămas uimit văzându-l şi pe vechiul meu camarad de luptă, regele Agamemnon, comandant în bătăliile contra cetăţii Uium.

„— Ai murit pe mare? l-am întrebat.

— Nu, soţia mea şi amantul ei, împreună cu o hoardă de trădători, m-au atacat. Am luptat din răsputeri, dar m-au copleşit. Tot ei au ucis-o şi pe Cassandra, fiica lui Priam.”

Apoi a apărut nobilul Ahile, alături de Patrocle şi Aiax, care m-au întrebat de soarta familiilor lor, dar eu nu aveam ştiri despre ei. Am vorbit despre vremurile de odinioară, după care şi ei s-au întors în lumea subpământeana. Apoi au venit lângă mine duhurile altor prieteni şi războinici şi fiecare mi-a istorisit povestea lui.

Văzusem atâţia morţi, încât inima mi-era înnegurată de tristeţe. În cele din urmă, n-am mai putut să rabd, am părăsit acel tărâm cumplit şi m-am îmbarcat pe corabie. Fără să mai privesc înapoi, am navigat prin giulgiul de ceaţă întunecată până am zărit din nou soarele şi am pornit spre ţara sirenelor.

— Şi ai trecut pe lângă sirene fără necazuri? l-a întrebat regele.

— Da, a răspuns el. Dar, înainte de a naviga prin acele ape, am luat o bucată mare de ceară pe care am tăiat-o în bucăţi cu spadă.

Apoi am frământat între degete ceara aceea până s-a muiat şi cu bucăţile am astupat urechile echipajului. Le-am poruncit apoi să mă lege de catarg şi să nu ia în seamă rugăminţile mele de a schimba direcţia, pentru că altfel aveam să sfârşim zdrobiţi de stânci.

Sirenele şi-au început cântările fermecate imediat ce ne-au văzut corabia trecând prin dreptul insulei lor stâncoase. „Vino la noi să asculţi dulceaţa cântecelor noastre, vestite Ulise. Auzi-ne cântul şi lasă-te în braţele noastre, pentru că te vom fermeca şi te vom face mai înţelept.”

Muzica şi sunetul glasurilor lor erau atât de ameţitoare, încât m-am rugat de oamenii mei să cârmească spre ele, însă ei doar m-au legat mai straşnic de catarg şi au iuţit vâslitul până când n-am mai auzit glas de sirene. Abia atunci şi-au scos şi ei ceară din

urechi şi m-au dezlegat.

După ce am trecut de insula stâncoasă, am înfruntat valuri mari şi mugetul sălbatic al mării. Am strigat oamenilor mei să vâslească mai vârtos, iar eu am cârmit corabia printre coamele talazurilor. Nu le-am spus despre îngrozitorul monstru Scila, căci n-ar mai fi vrut să vâslească şi s-ar fi ascuns de frică pe fundul corăbiei. Am ajuns la strâmtoarea presărată cu colţi de stâncă şi am pătruns în apele învolburate ale Caribdei, care ne-a răsucit vasul ca pe o coajă de nucă. Ne simţeam de parcă am fi fost în vârtejul stârnit într-un vas ce clocoteşte la foc. Ne aşteptam să pierim dintr-o clipă în alta, căci Scila s-a năpustit de deasupra, iar capetele ei de viperă au smuls dintre noi pe şase dintre cei mai buni oşteni. Le-am auzit răcnetele disperate în vreme ce erau ridicaţi spre cer, striviţi de dinţii ei ascuţiţi şi i-am văzut cu feţele îndreptate spre mine, în chinurile morţii. A fost cea mai îngrozitoare privelişte la care mi-a fost dat să asist în toată călătoria aceea cumplită.

Îndată ce am ieşit în largul mării, fulgere şi trăsnete au început să cutremure cerul. Un fulger a izbit corabia, năpădind-o cu miros de pucioasă. Forţa lui teribilă a sfârtecat-o în bucăţi, azvârlind echipajul în apele turbate, unde s-au înecat cu toţii.

Am reuşit să mă agăţ de o frântură din catargul de care era încă legată o chingă din piele, pe care am folosit-o ca să mă leg peste brâu de o rămăşiţă a chilei. Ajungând călare pe plută aceea încropită în grabă, am fost dus de apele mării spre larg, ajungând astfel la mila vânturilor şi a curenţilor. La multe zile după aceea, cu mine mai mult mort decât viu, pluta a ajuns pe insula Ogigia, tărâmul lui Calipso, o femeie foarte inteligentă şi de o frumuseţe răpitoare, care era sora lui Circe. Patru dintre supuşii ei m-au găsit pe ţărm şi m-au purtat la palatul ei, unde ea însăşi m-a oblojit şi mi-a purtat de grijă până când m-am însănătoşit pe deplin.

O vreme am trăit fericit pe Ogigia, îngrijit cu dragoste de Calipso, care dormea alături de mine. Ne petreceam timpul într-o grădină neasemuit de frumoasă, unde se găseau patru fântâni care îşi aruncau apele în toate direcţiile. Pe insulă erau păduri bogate, pline de păsări colorate care zburau din ramură în ramură, iar pâraie limpezi alergau sprinţar prin poiene liniştite, mărginite de vii înfloritoare.

— Şi cât timp ai stat cu Calipso? a întrebat regele.

— Şapte luni.

— De ce nu ţi-ai căutat o corabie cu care să pleci de acolo? I-a întrebat regina Arete.

Ulise a ridicat din umeri.

— Pentru că pe insulă nu exista nici o corabie.

— Atunci cum ai reuşit să pleci până la urmă?

— Buna şi blândă Calipso ştia de durerile mele. Ea m-a trezit într-o dimineaţă şi mi-a vorbit de dorinţa ei de a mă întoarce acasă. Ea mi-a dăruit unelte, m-a dus în pădure şi m-a ajutat să-mi construiesc o plută care să reziste urgiilor mării. Tot ea a cusut pânze din piei de vită şi mi-a dat provizii şi apă de drum. După cinci zile eram pregătit de plecare. M-au întristat nespus vaietele ei de durere că trebuia să-mi îngăduie să plec. Era o femeie cum rar se găseşte, una pe care şi-ar dori-o orice bărbat. Dacă n-aş fi iubit-o mai mult pe Penelopa, aş fi rămas bucuros acolo, alături de ea. Ulise a făcut o pauză şi în ochi i-a apărut o lacrimă. Mă tem că a murit de durere în zilele pustii de după plecarea mea.

— Ce s-a întâmplat cu pluta? I-a întrebat Nausicaa. Când te-am găsit, erai abandonat pe ţărm.

— După şaptesprezece zile senine, marea s-a răsculat pe negândite şi şi-a arătat mânia. Furtuna grozavă, însoţită de o ploaie orbitoare şi de rafale cumplite de vânt, mi-a smuls pânza de la plută. Pierderea pânzei a fost urmată de valuri înalte, care mi-au izbit ambarcaţiunea firavă atât de tare, încât abia se mai ţinea laolaltă. M-am lăsat în voia mării vreme de două zile, după care apele m-au azvârlit pe ţărmurile voastre, unde tu, scumpă şi frumoasă Nausicaa, m-ai găsit. Ulise a tăcut o clipă. Aici se încheie povestea nenorocirilor şi necazurilor mele.

Toată lumea din palat a rămas înfiorată de incredibila poveste a lui Ulise. Regele Alcinou s-a ridicat cu grabă şi s-a adresat oaspetelui său:

— Ne simţim onoraţi să avem în mijlocul nostru un musafir atât de vestit ca tine şi îţi rămânem îndatoraţi că ne-ai desfătat cu povestea ta minunată. De aceea, în semn de recunoştinţă, a ta să fie cea mai iute corabie a mea, împreună cu un echipaj, ca să te ducă tocmai până în Ithaca.

Ulise a mulţumit din suflet, pentru că s-a simţit copleşit de o asemenea generozitate, însă abia aştepta să pornească la drum.

— Rămâneţi cu bine, tu, rege Alcinou, tu, frumoasă regină Arete şi tu, prea bună şi blândă Nausicaa. Să fiţi fericiţi în căminul vostru şi fie ca zeii să vă aibă în paza lor.

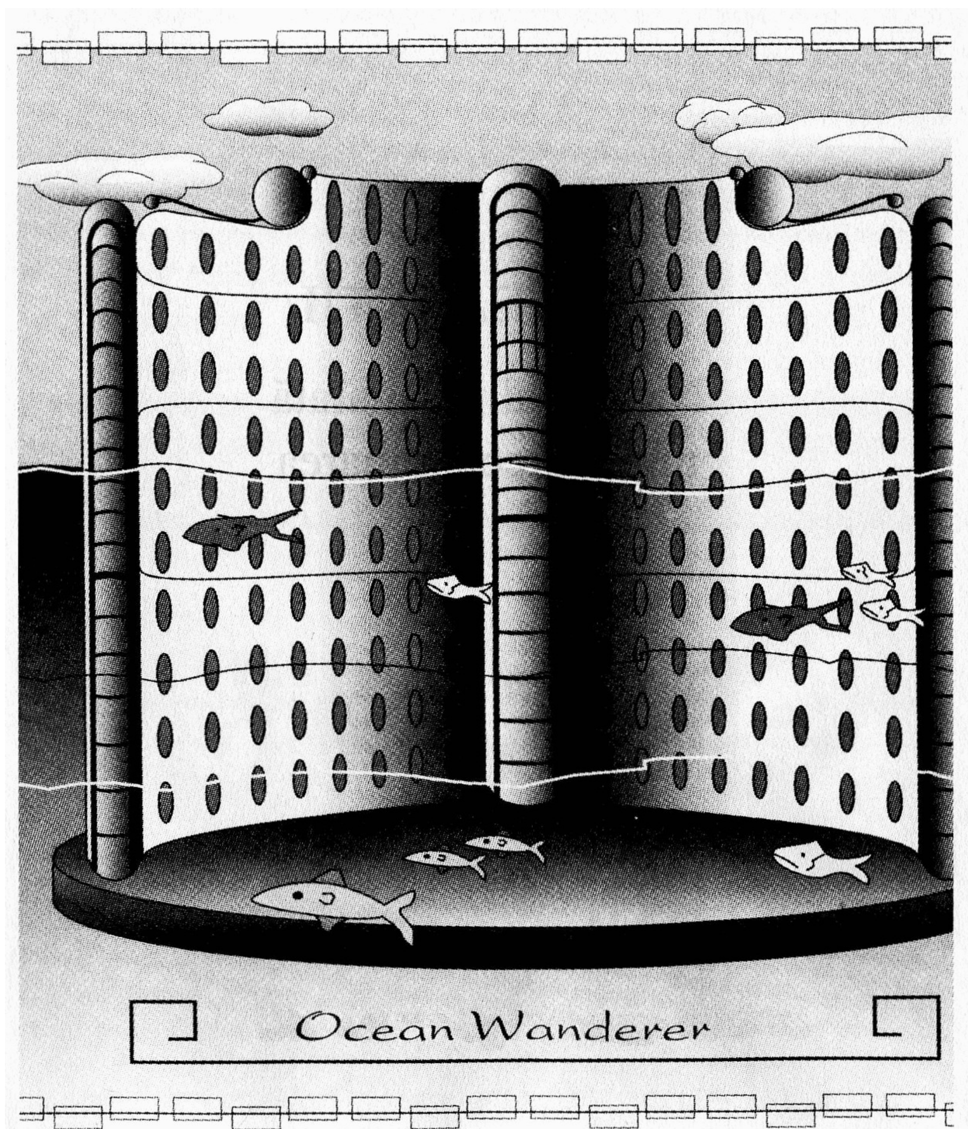
Apoi Ulise a păşit peste prag şi a fost condus până la corabie. Favorizat de vânturi şi de marea prietenoasă, a ajuns în cele din urmă în regatul lui de pe insula Ithaca, unde l-a regăsit pe fiul său Telemah. Tot acolo a găsit-o pe soţia sa, Penelopa, asediată de pretendenţi, pe care i-a ucis până la unul.

Astfel se încheie aventura lui Ulise, o poveste care a dăinuit vreme de veacuri, înflăcărând imaginaţia tuturor celor care au citit-o sau au ascultat-o. Din păcate, ea nu este întru totul adevărată. Altfel spus, doar *o parte* din ea este adevărată.

Iar asta pentru că Homer nu a fost grec. Iar *Iliada* şi *Odiseea* s-au desfăşurat în alte locuri decât cele în care le plasează legendele.

Adevărata poveste a aventurilor lui Ulise suna cu totul altfel, iar ea avea să fie scoasă la lumină abia mult, mult mai târziu…

PARTEA ÎNTÂI
Nici iadul nu-şi arată mânia precum marea.

Ocean Wanderer

Capitolul 1

15 AUGUST 2006
KEY WEST, FLORIDA

Heidi Lisherness tocmai se pregătea să plece la întâlnirea cu soţul ei ca să petreacă seara în oraş, când a mai aruncat o ultimă privire asupra imaginilor culese de un satelit pentru operaţiuni de scanare ultrarapidă. Heidi stătea la birou, cu părul presărat cu fire argintii strâns într-un coc, cu silueta ei plină îmbrăcată într-un şort verde şi o bluză asortată, ca măsură de confort în arşiţa şi umiditatea tipice pentru Florida în luna august.

Era cât pe ce să închidă computerul până a doua zi dimineaţa, când a remarcat ceva greu de definit la ultima imagine recepţionată de computer tocmai de la satelitul aflat deasupra Atlanticului, la sud-vest de Insulele Capului Verde, în largul coastelor Africii. S-a aşezat la loc şi s-a uitat mai atent la ecran.

Pentru un ochi neformat, imaginea de pe monitor prezenta aparent doar câţiva nori nevinovaţi care pluteau deasupra mării de un albastru ca azurul. Lui Heidi ea i s-a părut mai curând ameninţătoare. A comparat-o cu cea primită cu două ore în urmă. Masa de nori cumulus crescuse în volum mai rapid decât orice embrion de furtună pe care îl ţinea minte din cei optsprezece ani de când se ocupa cu monitorizarea şi prognoza uraganelor tropicale din Oceanul Atlantic la Centrul pentru studiul uraganelor de la National Underwater and Marine Agency[2] (NUMA). S-a apucat să mărească cele două imagini ale furtunii aflate în plină evoluţie.

Soţul ei, Harley, un bărbat cu un aer optimist şi cu o mustaţă care îl făcea să semene cu o morsă, chel şi purtând ochelari fără rame, a intrat în biroul ei cu o expresie de nerăbdare pe faţă. Şi el era meteorolog, însă lucra la Institutul Meteorologic Naţional ca analist de date climatologice, pe baza cărora se transmiteau recomandări serviciilor aeriene comerciale şi private, ambarcaţiunilor şi navelor oceanice.

— Ce te mai reţine? a întrebat el, arătând cu degetul spre ceasul de la mâna. Hai, că am făcut rezervări la Crab Pot.

---

[2] Agenţia Naţională pentru Studii Subacvatice şi Marine.

Fără să ridice ochii spre el, Heidi a făcut un semn către cele două imagini puse alături pe ecran.

— Astea au fost făcute la interval de două ore. Spune-mi şi mie cum ţi se par.

Harley a rămas o vreme cu ochii lipiţi de ecran. Apoi pe frunte i-au apărut câteva cute şi-a aranjat mai bine ochelarii pe nas şi s-a aplecat ca să vadă mai de aproape şi să compare. Într-un târziu, s-a uitat la soţie şi a dat afirmativ din cap:

— E o evoluţie a naibii de rapidă.

— Prea rapidă, a spus Heidi. Dacă şi în continuare se va dezvolta în acelaşi ritm, doar Dumnezeu ştie cât de puternică va fi furtună pe care o vor naşte norii ăştia.

— Nu se ştie, a spus el gânditor. S-ar putea să atace ca o leoaică furioasă şi să ajungă o biată mieluşea. S-a mai întâmplat.

— Adevărat, dar aproape tuturor furtunilor le trebuie zile, dacă nu săptămâni ca să ajungă la o asemenea forţă. Asta a crescut în câteva ore ca o ciupercă după ploaie.

— E prematur să-i prevezi direcţia de deplasare sau locul în care va atinge forţa maximă şi va provoca daunele cele mai mari.

— Am ciudatul sentiment că va fi imprevizibilă.

Harley a surâs.

— Sper că ai să mă ţii la curent cu evoluţia ei, bine?

— Cei de la Institutul Meteorologic Naţional vor afla primii, a promis ea, bătându-l uşor pe braţ.

— Te-ai gândit ce nume o să-i dai noii tale prietene?

— Dacă ajunge violentă aşa cum cred eu, o să-i spun Lizzie, după ucigaşa Lizzie Borden.

— E cam devreme să alegi un nume care începe cu L[3], dar mi se pare potrivit. Harley a ridicat poşeta soţiei şi i-a întins-o. Ai timp berechet mâine să vezi cum evoluează. Acum mor de foame. Hai, că ne aşteaptă crabii!

Ascultătoare, Heidi a ieşit din birou în urma soţului, stingând luminile şi încuind uşa. Însă neliniştea crescândă nu i s-a atenuat când s-a aşezat pe bancheta maşinii. Nu-i era mintea la mâncare. Gândurile îi rămăseseră la ceea ce părea a fi un uragan în plină formare şi care putea atinge proporţii înspăimântătoare.

Oricum s-ar numi, un uragan rămâne tot uragan când apare în

[3] De obicei, numele uraganelor se dau în ordine alfabetică, în ordinea apariţiei lor într-o anumită zonă. (n.red.).

Oceanul Atlantic. Lucrurile stau altfel în Pacific, unde se cheamă taifun, sau în Oceanul Indian, unde este cunoscut sub numele de ciclon. Uraganul este cea mai temută forţă a naturii, depăşind de multe ori efectele devastatoare ale erupţiilor vulcanice sau ale cutremurelor, deoarece provoacă distrugeri pe suprafeţe mult mai extinse.

La fel ca un om sau un animal, uraganul se naşte în anumite condiţii, în primul rând, apele tropicale din largul coastelor vestice ale Africii trebuie să se încălzească, ajungând la temperaturi ce depăşesc 27°C. Apoi razele solare înfierbânta apa, producând cantităţi uriaşe de vapori ce se ridică în atmosferă. Umiditatea se înalţă spre straturile de aer mai rece şi condensează, formând mase de nori cumulus, care dau naştere ploilor pe arii extinse şi furtunilor însoţite de descărcări electrice. Această combinaţie asigură căldura care alimentează evoluţia furtunii de la faza „copilăriei” la „pubertate”.

Apoi intervin curenţii de aer ascendenţi care se rotesc cu viteze de până la 56 km/h sau 33 de noduri. Aceste vânturi tot mai puternice fac ca presiunea aerului de la suprafaţa apei să scadă. Cu cât scăderea presiunii este mai accentuată, cu atât mai intensă devine circulaţia vânturilor, care se rotesc tot mai rapid, până se formează un vârtej. Alimentat de aceste ingrediente, sistemul, aşa cum este el denumit de către meteorologi, creează o forţă centrifugă explozivă, care roteşte un zid compact de vânt şi ploaie în jurul centrului sau „ochiului”, rămas uimitor de calm. În interiorul acestui „ochi” soarele străluceşte, marea este relativ liniştită şi singurul semn care trădează energia extraordinară a furtunii sunt pereţii înconjurători de culoare alburie, care se ridică până la 15 000 de metri spre cer.

Până în acest moment, sistemul se numeşte depresiune tropicală, dar, după ce vânturile ating viteza de 120 km/h, el devine un uragan în deplinul înţeles al cuvântului. Apoi, în funcţie de viteză pe care o capătă vânturile, uraganului i se dă un număr pe o scară. Vânturile cuprinse între 95 şi 152 km/h plasează uraganele în categoria 1, a celor de forţă minoră. Categoria a 2-a înseamnă un uragan moderat, cu vânturi de până la 177 km/h. Cele de categoria a treia generează vânturi cu viteze de la 178 până la 210 km/h şi sunt considerate majore. Vânturile de până la 250 km/h sunt extraordinare, aşa cum a fost uraganul Hugo, care în 1989 a şters de pe faţa pământului locuinţele situate pe

plajă de la nord de Charleston, Carolina de Sud. Şi, în sfârşit, există tartorul tuturor uraganelor, cel de categoria a 5-a, cu vânturi ce depăşesc 250 km/h, precum uraganul Camille, care a lovit Louisiana şi Mississippi în 1969. Camille a provocat moartea a 256 de persoane, ceea ce nu înseamnă aproape nimic în comparaţie cu cele 8 000 de persoane ucise în marele uragan din 1900 care a pustiit zona Galveston din Texas. În materie de victime, recordul este deţinut de ciclonul tropical care a bântuit ţărmurile Bangladeshului în 1970 şi care a lăsat în urmă aproximativ o jumătate de milion de morţi.

Din punctul de vedere al pagubelor, marele uragan din 1926 care a devastat sud-estul Floridei şi Alabama a lăsat o notă de plată de 83 de miliarde de dolari (dacă ţinem seama de rată inflaţiei). În mod uimitor, în acea catastrofă şi-au pierdut viaţa doar 243 de persoane.

Însă nimeni nu-şi închipuise, nici măcar Heidi Lisherness, că uraganul Lizzie părea să aibă o gândire proprie, aproape diabolică, iar furia lui, ce urma să se dezlănţuie curând, avea să facă de ruşine toate uraganele înregistrate anterior în Atlantic. La scurt timp după ce a căpătat forţă, Lizzie şi-a început călătoria ucigătoare către Marea Caraibilor, provocând haos şi distrugeri inimaginabile pe oriunde trecea.

Capitolul 2

Rapid şi puternic, un rechin-ciocan masiv, de aproape cinci metri lungime, se strecura cu graţie prin apa limpede ca aerul, asemenea unui nor cenuşiu care trece pe deasupra unei poieniţe. Ochii bulbucaţi priveau fix de la capetele botului transversal. Au surprins o mişcare şi s-au rotit, concentrându-se asupra unei creaturi care înota prin pădurea de corali de dedesubt. Nu semăna cu nici o fiinţă văzută de rechinul-ciocan până atunci. Avea două aripioare paralele care porneau din partea din spate şi era colorată în negru cu dungi roşii de-a lungul părţilor laterale. Uriaşului rechin nu i s-a părut că acea creatură prezenta vreun interes, aşa că a continuat să caute o pradă mai apetisantă, fără să-şi dea seama că apariţia ar fi fost o bucăţică extrem de gustoasă.

Summer Pitt a observat rechinul, dar nu l-a luat în seamă, examinând cu un aer concentrat recifele de coral din interiorul bancului Navidad, situat la 110 kilometri nord-est de ţărmul Republicii Dominicane. Bancul era o zonă periculoasă de aproape 80 km², cu adâncimi între 1 şi 30 de metri. De-a lungul secolelor, cel puţin 200 de nave îşi găsiseră sfârşitul în recifele lui neiertătoare, care alcătuiau un soi de creastă a unui munte submarin ce se înălţa din adâncimile abisale ale Oceanului Atlantic.

Coralii din acea secţiune a bancului erau neatinşi şi frumoşi, ridicându-se în unele zone chiar la cincisprezece metri de pe fundul nisipos. Se vedeau corali Gorgonia delicaţi ca nişte evantaie şi uriaşe formaţiuni coraliere Meandrina, asemănătoare unui creier omenesc, iar culorile lor vii şi contururile sculptate se desfăşurau în hăul albastru ca o grădină maiestuoasă cu nenumărate arcade şi grote. Summer avea impresia că înota printr-un labirint de alei şi tuneluri, unele transformându-se în fundături, altele devenind adevărate canioane şi crevase suficient de late pentru a lăsa să treacă până şi un camion greu.

Deşi apa avea de peste 26 de grade, Summer Pitt era izolată ermetic, din cap până în picioare, într-un costum din cauciuc vulcanizat foarte rezistent, Viking Pro Turbo 1000. Alesese acel costum cu negru şi roşu în locul altuia, mai uşor, nu atât pentru a se proteja de temperatura apei, ci pentru a evita contaminarea

chimică şi biologică pe care o anticipa în cursul studiului de evaluare şi monitorizare a formaţiunilor coraliere.

A aruncat o privire spre busolă şi a făcut o uşoară rotaţie spre stânga, lovind apa cu labele şi ţinându-şi în acelaşi timp mâinile în spatele şi dedesubtul buteliilor gemene de oxigen, pentru a reduce rezistenţa apei la înaintare. Costumul greu şi masca AGA Mark II care-i acoperea toată faţa ar fi ajutat-o mai mult să păşească pe fund decât să înoate, însă suprafaţa deseori accidentată a coralilor făcea mersul pe jos aproape imposibil.

Formele corpului şi trăsăturile chipului îi erau ascunse de costumul masiv şi de mască pentru faţă. Singurele indicii ale frumuseţii ei erau ochii de un cenuşiu minunat care priveau prin lentilele măştii şi o şuviţă de păr roşcat care îi scăpase pe frunte de sub mască.

Summer iubea marea şi scufundările în adâncuri. Fiecare intrare în mare reprezenta o nouă aventură într-o lume necunoscută. Îşi închipuia adesea că e o sirenă, prin vinele căreia curge apă sărată. La îndemnul mamei, studiase oceanografia. Studentă eminentă, absolvise Institutul Scripps de Oceanografie, unde îşi obţinuse masteratul în biooceanografie. În acelaşi timp, Dirk, fratele ei geamăn, îşi luase diploma în inginerie oceanografică la Florida Atlantic University.

La scurt timp după ce reveniseră acasă în Hawaii, mama lor, care era pe moarte, le-a destăinuit că tatăl lor, pe care ei nu-l cunoscuseră, era directorul de proiecte speciale de la NUMA din Washington, D.C. Până atunci nu le vorbise niciodată despre tatăl lor. Abia pe patul de moarte le povestise despre iubirea lor şi despre motivul pentru care îl lăsase să creadă că murise într-un cutremur submarin în urmă cu douăzeci şi trei de ani. Grav rănită şi desfigurată, considerase că era preferabil ca el să-şi trăiască viaţa netulburat, fără ea. Câteva luni mai târziu, dăduse naştere celor doi gemeni. În amintirea iubirii ei nestinse o botezase pe Summer cu propriul nume şi pe Dirk cu numele tatălui.

După înhumare, Dirk şi Summer au plecat la Washington ca să-l cunoască pe Pitt Senior. Apariţia lor neaşteptată i-a produs acestuia un şoc. Deconcertat că avea în faţă un fiu şi o fiică despre existenţa cărora nu avea cunoştinţă, Dirk Pitt s-a bucurat enorm, deoarece crezuse mai bine de douăzeci de ani că iubirea de neuitat a vieţii lui murise de mult. Apoi s-a întristat profund când a aflat că ea fusese invalidă toţi acei ani, fără să ia legătura cu el şi că murise cu doar o lună înainte.

Îmbrăţişându-şi familia de care nu avusese parte până atunci, tatăl şi-a condus imediat copiii într-un vechi hangar pentru avioane, unde locuia şi unde îşi păstra uriaşa colecţie de automobile de epocă. Când a aflat că mama insistase ca fiul şi fiica să-i urmeze cariera şi să studieze ştiinţele oceanului, a reuşit să le aranjeze angajarea la NUMA.

Acum, după doi ani de activitate în cadrul unor proiecte desfăşurate în întreaga lume, Summer şi fratele ei începuseră o călătorie unică, al cărei scop era cercetarea şi culegerea de date privind contaminarea toxică stranie ce ucidea fragila viaţă marină în zona bancului Navidad şi a altor recife din Caraibe.

Cea mai mare parte a regiunii era încă populată de corali sănătoşi şi de numeroase specii de peşti. Bibani-de-recif în culori strălucitoare se amestecau cu uriaşi peşti-papagal şi cu bibani-de-mare, în vreme ce mici peşti tropicali irizaţi, brăzdaţi cu galben şi mov, ţâşneau încoace şi încolo, dând roată micuţilor căluţi-de-mare, coloraţi în maro şi roşu. Murenele fioroase îşi scoteau capetele din golurile create în corali şi-şi deschideau şi închideau ameninţător fălcile, aşteptând să-şi înfigă dinţii ascuţiţi ca nişte ace în vreo pradă. Summer ştia că murenele arătau înspăimântătoare doar pentru că asta era metoda lor de a respira, întrucât nu aveau branhii în gâtlejuri. Rareori atacau omul, doar atunci când se simţeau ameninţate. Pentru a fi muşcat de o murenă, înotătorul trebuia practic să-şi vâre mâna în gura ei.

Ajunsă deasupra unei adâncituri nisipoase în care nu existau corali, Summer a perceput o umbră şi a ridicat privirea, aproape aşteptându-se să vadă acelaşi rechin, venit să se uite la ea mai de aproape, însă era un grup de cinci pisici-de-mare pătate. Una s-a desprins din formaţie şi, ca un avion, i-a dat roată lui Summer, uitându-se curioasă, după care s-a propulsat în sus, alăturându-se celorlalte.

După ce s-a mai deplasat vreo patruzeci de metri, Summer a trecut peste o formaţie de corali gorgonici cu coarne şi a observat o epavă. O baracudă uriaşă, de peste un metru şi jumătate, plutea pe deasupra resturilor navei, veghind cu ochi negri şi glaciali la tot ce se petrecea pe teritoriul ei.

Vasul cu aburi *Vandalia* fusese mânat spre bancul Navidad în 1876, de către un uragan fioros. Din cei 180 de pasageri şi 30 de membri ai echipajului nu supravieţuise nimeni. Considerată de compania de asigurări Lloyd’s pierdută fără urmă, soarta ei

rămăsese un mister până în 1982, când rămăşiţele ei acoperite în parte de corali fuseseră descoperite de scufundători sportivi. Acum era greu de identificat. După 130 de ani, bancul o acoperise cu un strat de corali care, în unele locuri, măsura şi un metru. Singurele indicii care demonstrau că acela fusese cândva un vas cu aburi erau cazanele şi motoarele care ieşeau încă din carcasa şi armătura contorsionate. Cea mai mare parte a lemnului dispăruse, fie putrezit în apa sărată, fie mâncat de diverse creaturi ale mării, care înghiţeau orice materie organică.

Construită pentru West Indies Packet Company în 1864, *Vandalia* avea 97,5 metri din vârful provei şi până la catargul portdrapel de la pupa, 12,8 metri lăţime, spaţii de cazare pentru 250 de pasageri şi trei magazii pentru cantităţi uriaşe de mărfuri. Naviga între Liverpool şi Panama, unde debarca pasagerii şi descărca mărfurile, care călătoreau apoi cu trenul spre latura dinspre Pacific a istmului, de unde se îmbarcau pe nave cu aburi, continuându-şi drumul către California.

Foarte puţini scufundători recuperaseră obiecte de pe *Vandalia.* Camuflată în mijlocul formaţiunii coraliere, era greu de găsit. În acea noapte groaznică, după ce fusese strivită de valurile înalte cât munţii produse de uraganul care o surprinsese în larg, înainte de a putea ajunge la adăpost în porturile din Republica Dominicană sau din Insulele Virgine apropiate, din navă nu rămăsese prea mult.

Purtată de un curent blând, Summer a înotat pe deasupra bătrânei epave şi a privit în jos, încercând să-şi imagineze oamenii care se plimbaseră cândva pe puntea ei. A avut o senzaţie stranie. Era ca şi cum ar fi plutit pe deasupra unui cimitir bântuit, ai cărui morţi i-ar fi vorbit din trecut.

Summer urmărea din ochi baracuda impozantă care stătea nemişcată. Peştele acesta cu înfăţişare feroce nu ducea lipsă de hrană. Înăuntrul şi în jurul epavei bătrânei *Vandalia* existau suficiente forme de viaţă ca să umple paginile unei enciclopedii de ihtiologie marină.

Silindu-se să alunge din minte imaginile terifiante ale tragediei navei, Summer a înotat atentă prin apropierea baracudei care o aţintea cu ochii ei ca nişte mărgele. Ajunsă la o oarecare distanţă de ea, Summer s-a oprit câteva clipe ca să citească cifrele de pe manometru, verificând cât aer mai avea în rezervoare şi ca să-şi marcheze poziţia pe minicomputerul conectat la GPS[4], apoi a

[4] Global Positioning System, Sistem de Poziţionare Globală.

aruncat o privire la busolă, ca să ştie unde se afla faţă de locuinţa submarină în care trăiau ea şi fratele ei cât timp aveau să rămână pe bancul Navidad şi a citit pe ecranul ceasului acvatic de când se afla în apă. S-a simţit uşor împinsă în sus de forţa apei şi a reacţionat eliberând puţin aer din vesta compensatoare de pe spatele ei.

După ce a mai înotat aproximativ o sută de metri, Summer a observat cum culorile sclipitoare ale apei şi ale recifelor încep să se estompeze. Cu cât înainta, cu atât coralii deveneau mai sticloşi şi mai bolnăvicioşi, până când, de la un anumit punct încolo, încetară să mai existe. Până şi vizibilitatea în apă scăzuse în mod spectaculos, astfel că Summer nu vedea nimic dincolo de braţele întinse cu degetele în faţă.

Avea senzaţia că pătrunsese într-o ceaţă densă. Era un fenomen misterios, cunoscut drept „mâzga cafenie”, care apăruse în tot bazinul Mării Caraibilor. Apa de la suprafaţă devenise o masă de un cenuşiu bizar, despre care pescarii spuneau că seamănă cu apa uzată din oraşe. Până la acea dată, nimeni nu ştia ce anume provocase sau ce declanşase acest fenomen. Oceanologii considerau că era cauzat de un tip de algă, dar trebuiau să dovedească acest lucru.

Lucru de mirare, mâzga cafenie nu părea să ucidă peştii, precum ruda sa apropiată, mareea roşie. Aceştia scăpaseră de efectele toxice, dar curând începuseră să flămânzească din cauza degradării teritoriilor care le asigurau hrana. Summer a observat că anemonele-de-mare, care aveau de obicei culori strălucitoare şi care îşi ţineau braţele întinse pentru a se hrăni cu microorganismele duse de curenţi, păreau şi ele crunt lovite de ciudatul invadator al tărâmului în care vieţuiau. Motivul principal pentru care Summer coborâse era prelevarea câtorva mostre preliminare. Examinarea zonei moarte de pe bancul Navidad cu ajutorul camerelor de luat vederi şi cu aparatură de analiză chimică pentru a-i stabili şi a-i măsura compoziţia urma să se desfăşoare ulterior, în speranţa de a găsi măsuri care să rezolve situaţia.

Această primă scufundare avea un simplu rol de explorare. Summer voia să vadă la faţa locului efectele fenomenului, astfel încât ea şi colegii ei, oamenii de ştiinţă de la bordul vasului de cercetări aflat în apropiere, să poată evalua anvergura problemei şi să elaboreze un plan precis de studiere a cauzelor.

Alarma în legătură cu mâzga cafenie fusese dată pentru prima

oară de un scufundător profesionist, după o incursiune în largul coastelor Jamaicăi, în 2002. Pe măsură ce se întinsese din Golful Mexic, înconjurând arhipeleagul Florida Keys, ciudatul fenomen lăsase în urmă o dâră morbidă subacvatică, prea puţin vizibilă şi nereperată de la suprafaţă. Summer începea să-şi dea seama că dâra aceea era total diferită de ceea ce se întâmplă aici. Mâzga de pe bancul Navidad era mult mai toxică. A găsit stele de mare şi animale cu cochilie – creveţi şi homari – care muriseră. A remarcat apoi că peştii care înotau prin apa decolorată păreau letargici, aproape comatoşi.

Summer a scos câteva recipiente din sticlă dintr-un săculeţ legat de o coapsă şi s-a apucat să ia mostre de apă. A mai colectat şi câteva stele de mare şi crustacee moarte şi le-a dat drumul într-un sac din plasă rară legat de centura cu lest. După ce a închis ermetic recipientele şi le-a pus bine în săculeţ, a verificat din nou rezerva de aer. Îi rămăseseră puţin mai mult de douăzeci de minute de petrecut sub apă. A examinat încă o dată busola şi a pornit să înoate în direcţia din care venise, ajungând din nou în ape limpezi.

Privind în trecere către fundul care semăna cu un mic râu de nisip, a remarcat gura unei mici peşteri în recif, pe care n-o observase mai devreme. La prima vedere arăta ca toate celelalte prin dreptul cărora trecuse în ultimele 45 de minute. Intrarea părea cioplită în unghiuri drepte. Şi-a imaginat două coloane acoperite de corali.

Un firicel de nisip ducea înăuntrul micii peşteri. Curioasă şi cum mai avea rezerve suficiente de oxigen, Summer a trecut înot de intrare şi a privit atent în semiîntunericul dinăuntru.

La vreun metru şi ceva în interiorul camerei, culoarea indigo a pereţilor sclipea vag din cauza luminii licărinde a razelor de soare ce pătrundeau prin apă. Summer a înotat încet de-a lungul fundului nisipos şi, treptat, culoarea albăstruie a devenit mai închisă şi, după câţiva metri, s-a făcut cenuşie. Summer s-a răsucit nervoasă şi a privit peste umăr, asigurându-se că încă vede lumina din jurul intrării.

Neavând lanternă, nu putea vedea prea multe şi nu-i era greu să-şi imagineze pericolele pândind din interiorul de un albastru foarte închis. S-a întors fără să se agite şi a înotat, folosindu-se doar de picioare, spre intrare.

Brusc, una din labe i s-a frecat de ceva pe jumătate îngropat în nisip. Era cât pe ce să nu-i dea atenţie, considerându-l o

bucată de coral, însă obiectul avea un contur simetric ce sugera că fusese făcut de om. Summer a săpat în nisip şi a eliberat obiectul. Deplasându-se spre lumină, l-a ridicat şi l-a agitat uşor în apă, ca să îndepărteze restul de nisip. Avea dimensiunile aproximative ale unei demodate cutii pentru pălării, doar că era foarte greu, cu toate că se afla în apă. În partea superioară se vedeau ieşind în afară două mânere, iar partea inferioară lăsa impresia că, sub stratul de coral, avea o bază ca un piedestal. Din câte îşi dădea seama Summer, obiectul era gol pe dinăuntru – un alt indiciu că nu fusese creat de natură.

Prin mască, ochii lui Summer trădară un interes amestecat cu scepticism. A hotărât în cele din urmă să ducă obiectul la locuinţa submarină, unde îl putea curăţa cu grijă şi putea vedea mai precis ce se afla sub stratul de corali acumulat pe suprafaţa lui.

Greutatea suplimentară a misteriosului obiect şi a fiinţelor moarte lipite de el începuse să-i afecteze flotabilitatea, de aceea a adăugat aer în vesta compensatoare. Cu obiectul strâns sub braţ, a înotat alene spre locuinţă, nemaiţinând seama de dâra de bule de aer pe care o lăsa în urmă.

Locuinţa pe care ea şi fratele ei aveau să o cheme „casă” în cursul următoarelor zece zile a apărut la mică distanţă prin apa albăstruie.

Pisces era deseori numită „staţie din spaţiul intraterestru”, dar reprezenta un laborator subacvatic proiectat special pentru cercetări oceanografice. Practic, era o încăpere rectangulară de 65 de tone, rotunjită la unul dintre capete, având 12,5 metri lungime, 3,5 metri lăţime şi 2,65 metri înălţime. Stătea pe nişte picioare prinse de o placă grea, care-i asigura un fundament stabil pe fundul mării, la 16,5 metri sub nivelul oceanului. Ecluza de la intrare servea drept spaţiu de depozitare şi loc în care rezidenţii îmbrăcau şi dezbrăcau echipamentul de scufundare. Camera principală, care menţinea o presiune diferenţială între cele două compartimente, cuprindea un mic spaţiu destinat lucrărilor de laborator, o bucătărie, un spaţiu restrâns pentru servirea mesei, patru paturi înguste, un computer şi un pupitru de comunicaţii conectat la o antenă exterioară, pentru a menţine contactul cu lumea de la suprafaţă.

Summer şi-a scos buteliile de oxigen şi le-a conectat la tancul aflat alături. Ţinându-şi răsuflarea, a înotat în sus şi a intrat în ecluză, unde, încet, a depus săculeţul şi plasa cu mostre şi

animale într-un recipient de mici dimensiuni. A aşezat misteriosul obiect acoperit de crusta de marii pe un prosop împăturit. Nu voia să rişte o contaminare. Faptul că suferea de căldură şi transpira din cauza porilor închişi vreme de câteva minute în plus era neînsemnat faţă de avantajul evitării vreunui virus poate mortal.

După ce înotase destul de mult prin mâzga cafenie, o picătură căzută pe piele îi putea fi fatală. Summer încă nu îndrăznea să-şi dea jos costumul Viking cu casca ataşată şi bocancii, mănuşile închise ermetic cu inele de etanşare şi masca de pe faţă. După ce şi-a scos centura cu balast şi vesta compensatoare, a răsucit cele două robinete care puneau în funcţiune un sistem puternic de stropire, spălând costumul şi restul echipamentului cu o soluţie specială de decontaminare, pentru a îndepărta până şi ultimele urme toxice. Convinsă că se dezinfectase suficient, a oprit robinetele şi a bătut la uşa camerei principale.

Deşi faţa bărbatului apărut de cealaltă parte a hubloului aparţinea fratelui ei geamăn, între cei doi erau puţine asemănări. Cu toate că se născuseră la un interval de câteva minute, ea şi fratele ei se deosebeau mult. Dirk o domina cu cei aproape doi metri ai lui, era zvelt, bine făcut şi foarte bronzat. Spre deosebire de ea, care avea părul drept şi roşcat şi ochii cenuşii, el avea părul negru, des şi ondulat, iar ochii îi erau de un verde ca opalul, aproape fascinant, care părea să scânteieze când primea lumină într-un anumit unghi.

Când Summer a intrat în cameră, el i-a scos sistemul de etanşare dintre gulerul costumului şi mască. După licărirea din ochii lui, mai pătrunzători decât de obicei şi după expresia mohorâtă de pe faţă, ea şi-a dat seama că a dat de belea.

Până ca el să apuce să spună ceva, ea şi-a azvârlit braţele în aer şi i-a luat-o înainte:

— Ştiu, ştiu, nu trebuia să plec neînsoţită.

— Ar trebui să ştii cum să te porţi, i-a spus Dirk, aproape exasperat. Dacă nu te-ai fi furişat la crăpatul zorilor, când încă nu mă trezisem, aş fi venit după tine şi te-aş fi adus înapoi de urechi.

— Iartă-mă, a spus Summer, mimând părerea de rău, dar pot face mai multe dacă nu trebuie să-mi bat capul cu un alt scufundător.

Dirk a ajutat-o să-şi desfacă fermoarele groase, impermeabile ale costumului de scufundător Viking. Scoţându-şi întâi mănuşile

şi trăgându-şi gluga interioară pe ceafă, Summer s-a apucat să-şi dea jos costumul de pe tors, braţe, apoi picioare şi labele picioarelor, până când a reuşit să iasă din el. Părul i s-a revărsat ca o cascadă de roşu-arămiu. Pe dedesubt, Summer avea un costum strâns tip body, din nailon cu polipropilenă, care îi scotea în evidenţă trupul atrăgător.

— Ai pătruns şi în mâzga cafenie? a întrebat-o Dirk pe un ton destul de îngrijorat.

Ea a dat din cap şi a zis:

— Am adus şi nişte mostre.

— Eşti sigură că ai avut costumul perfect etanş?

Ridicându-şi braţele deasupra capului, ea a făcut o piruetă.

— Convinge-te. Nu se vede nici o picătură de noroi toxic sau altceva.

Pitt şi-a lăsat palma pe umărul ei.

— Nu uita ce-ţi spun: nu mai face scufundări de una singură. Nu mai ieşi fără mine, mai ales dacă sunt prin preajmă.

— Da, frăţioare, a zis ea cu un zâmbet îngăduitor.

— Să punem mostrele într-un recipient etanş. Căpitanul Barnum le poate duce laboratorului de pe navă pentru analize.

— Vine căpitanul la noi? a întrebat ea, destul de surprinsă.

— S-a invitat la masă, a răspuns Pitt. A insistat să vină chiar el cu proviziile. A zis că mai scapă câteva ore de funcţia de comandă.

— Să-l anunţi că n-are ce să caute aici dacă nu aduce şi o sticlă de vin.

— Să sperăm că primeşte mesajul prin telepatie, a zis Dirk cu un zâmbet.

Cu înfăţişarea sa uscăţivă, căpitanul Paul T. Barnum putea fi luat drept un frate de-al legendarului Jacques Cousteau, doar că nu mai avea fir de păr pe cap. A sosit purtând un costum scurt de scufundător, pe care şi l-a lăsat pe el când a intrat în încăperea principală. Dirk l-a ajutat să pună pe masa de bucătărie cutia metalică în care se găseau alimente pentru două zile, după care Summer a început să aranjeze proviziile în dulăpior şi în frigider.

— V-am adus un cadou, a anunţat Barnum, arătându-le o sticlă de vin jamaican. Dar nu numai atât. Bucătarul v-a pregătit pentru cină homar termidor cu cremă de spanac.

— Asta explică şi prezenţa ta aici, a spus Pitt lovindu-l uşor pe

căpitan cu palma peste spate.

— Băuturi alcoolice într-un proiect NUMA, a murmurat Summer în derâdere. Ce-ar zice stimatul nostru şef, amiralul Sandecker, dacă ar afla că încălcăm regula de aur privind consumul de băuturi alcoolice în orele de program?

— Tatăl vostru a exercitat o influenţă nefastă asupra mea, a spus Barnum. El nu urca niciodată la bordul vasului fără o ladă de vin de colecţie, în vreme ce amicul lui, Al Giordino, apărea întotdeauna cu o cutie metalică plină cu trabucuri din stocul personal al amiralului.

— S-ar părea că, în afară de amiral, toată lumea ştie că Al cumpără în secret trabucurile din aceeaşi sursă, a spus Dirk şi a surâs.

— Şi ce avem la felul doi? a întrebat Barnum.

— Tocăniţă din peşte proaspăt şi salată de crab.

— Cine se ocupă de servit?

— Eu, a mormăit Dirk. Singurul fel de mâncare din fructe de mare pe care Summer ştie să îl pregătească este sendviş cu ton.

— Nu-i adevărat, a spus ea îmbufnată. Sunt o bucătăreasă bună.

Dirk a măsurat-o cu un aer cinic.

— De aceea cafeaua făcută de tine are gust de acid de baterie?

Prăjit în unt, homarul cu spanac a fost însoţit de vinul jamaican şi de povestea câtorva aventuri marine ale lui Barnum. Summer s-a strâmbat urât la fratele ei când a adus la masă o plăcintă cu lămâie pe care o pregătise chiar ea la cuptorul cu microunde. Dirk a recunoscut primul că ea reuşise o minune, pentru că, din câte ştia el, cuptorul cu microunde nu se prea folosea la copt prăjituri.

Barnum s-a ridicat, gata să-şi ia rămas-bun, când Summer l-a oprit cu un gest.

— Îţi fac o enigmă cadou.

Barnum a privit-o printre genele strânse.

— Ce fel de enigmă?

Ea i-a întins obiectul pe care îl găsise în cavernă.

— Ce reprezintă?

— Cred că-i un vas sau o urnă. N-avem cum să ne dăm seamă decât după ce îndepărtăm crusta. Speram s-o duci pe vas şi să pui pe cineva de la laborator să o cureţe bine.

— Sunt convins că se vor găsi amatori. Barnum a ridicat-o cu

ambele mâini, ca şi cum ar fi cântărit-o. Pare cam grea ca să fie din teracotă.

Dirk a făcut un semn către baza obiectului.

— Există un spaţiu unde nu s-a depus nimic şi se vede că e din metal.

— Ciudat, nu văd nici urmă de rugină.

— Nu garantez, dar am bănuiala că e din bronz.

— Are o formă prea graţioasă ca să fi fost făcută de meşteşugarii de prin zona asta, a adăugat Summer. Chiar dacă are crusta asta groasă, mi se pare că zăresc o serie de figurine zgâriate de jur împrejur.

Barnum a privit urna cu mai multă atenţie.

— Ai mai multă imaginaţie decât mine. Cred că la întoarcerea în port o să găsim un arheolog care să rezolve ghicitoarea asta, dacă nu cumva o să facă scandal că am luat-o de pe fundul mării.

— Nu-i nevoie să aşteptăm atât de mult, a spus Dirk. Ce-ar fi să-i trimiţi nişte fotografii lui Hiram Yaeger de la sediul NUMA din Washington? El ne-ar putea sugera vechimea şi provenienţa obiectului. S-ar putea să fi căzut de pe vreun vas în trecere sau să provină de la o epavă.

— *Vandalia* e scufundată în apropiere, a sugerat Summer.

— Cred că asta e sursa, a zis Barnum.

— Dar ce căuta într-o cavernă la o sută de metri depărtare? s-a mirat Summer.

Fratele ci a mustăcit ca un motan şi a murmurat:

— Vrăjitorie, dragă doamnă, magie voodoo.

Barnum le-a urat noapte bună când întunericul căzuse aproape de tot.

Când s-a strecurat pe uşa ecluzei, Pitt l-a întrebat:

— Cum stăm cu vremea?

— Destul de calmă în următoarele două zile, i-a răspuns Barnum. Numai că se formează un uragan în apropiere de insulele Azore. Meteorologul navei va fi cu ochii pe el în perioada următoare. Dacă dă semne că se îndreaptă spre noi, vă evacuez pe amândoi şi o ştergem cu toată viteză din calea lui.

— Să sperăm că o să ne ocolească, a spus Summer.

Barnum a pus urna în sacul din plasă şi a luat săculeţul cu mostre de apă pe care le colectase Summer, după care a coborât prin ecluză în apa întunecată. Dirk a aprins reflectoarele de la

exterior, luminând bancurile de peşti-papagal de un verde strident, care înotau în cerc, parcă indiferenţi la oamenii care trăiau în mijlocul lor.

Fără să se mai deranjeze să-şi pună rezervoarele de oxigen, Barnum a inspirat adânc, a îndreptat înainte o lanternă de scufundător şi a pornit spre suprafaţă într-o ascensiune liberă de şaisprezece metri, expirând aerul pe măsură ce urca. Micuţa barcă gonflabilă, cu coca din aluminiu, se legăna la ancoră, pe care o aruncase mai devreme la o distanţă sigură. A înotat spre ea, s-a urcat şi a ridicat ancora. Apoi a răsucit cheia de contact, pornind cele două motoare Mercury de 100 de cai-putere şi s-a îndreptat spre navă, luminată orbitor de o serie de reflectoare împodobite cu lămpi de navigaţie verzi şi roşii.

Majoritatea navelor oceanice sunt îndeobşte vopsite în alb, cu o bordură roşie, neagră sau albastră. Unele cargouri apelează la diverse nuanţe de oranj. Nu şi *Sea Sprite*. Ca şi celelalte vase ale Agenţiei Naţionale pentru Studii Subacvatice şi Marine, era vopsită în turcoaz-aprins de la un capăt la celălalt. Era nuanţa pe care bătăiosul director al agenţiei, amiralul James Sandecker, o alesese pentru a-şi deosebi flota de alte vase care cutreierau mările. Puţini erau marinarii care nu recunoşteau un vas NUMA atunci când îl întâlneau în larg sau în porturi.

Sea Sprite era mare pentru clasa de nave din care făcea parte. Avea 94 de metri lungime şi 20 de metri lăţime. Perfectă din toate punctele de vedere, îşi începuse activitatea pe mare ca remorcher spărgător de gheaţă şi petrecuse primii zece ani detaşată în mările de la poli, luptând cu furtuni de zăpadă şi remorcând nave avariate din zonele în care erau periclitate de bancuri de gheaţă şi de aisberguri. Îşi putea croi drum prin banchize de gheaţă groase de doi metri şi putea remorca până şi un portavion pe mare agitată, fără să-şi piardă stabilitatea în mişcare.

Achiziţionând *Sea Sprite* pentru NUMA când nava era încă în foarte bună stare, Sandecker a cerut să fie transformată într-un vas de cercetări marine multifuncţional, care să slujească şi ca bază pentru scufundări. Nu s-au făcut economii. Partea de electronică a fost proiectată de inginerii NUMA, la fel ca sistemele de automatizare computerizată şi acelea de comunicaţii. Pe *Sea Sprite* s-au instalat laboratoare de ultimă generaţie, spaţii corespunzătoare de muncă şi s-au redus mult vibraţiile. Reţelele ei de computere puteau monitoriza, colecta şi

transmite informaţiile prelucrate către laboratoarele NUMA din Washington pentru a fi imediat analizate, obţinându-se astfel cunoştinţe oceanografice vitale.

Sea Sprite era acţionată de cele mai performante motoare pe care le putea crea tehnologia modernă. Cele două motoare magnetohidrodinamice o propulsau cu o viteză de aproape 40 de noduri pe oră. Şi, dacă înainte reuşea să remorcheze un portavion pe o mare agitată, acum ar fi putut să tracteze două, fără să-şi suprasolicite motoarele. Nici o altă navă de cercetări din lume nu o egală în materie de tehnologie specială aflată în dotare.

Barnum se mândrea cu nava lui. Era una dintre cele numai 30 de nave de cercetări ce alcătuiau flota NUMA, dar de departe cea mai sofisticată. Amiralul Sandecker îl însărcinase să se ocupe de modernizarea ei, iar Barnum se arătase mai mult decât dornic să-şi ducă la bun sfârşit sarcina, mai ales că amiralul îi spusese că nu-l interesau costurile. Totul a fost făcut în mod profesionist, iar Barnum nu s-a îndoit nici o clipă că postul de comandant al acestei nave reprezenta încununarea carierei lui de marinar.

Detaşaţi pe mare timp de nouă luni, oamenii de ştiinţă de pe navă erau schimbaţi la fiecare proiect. Celelalte trei luni din an, nava voiaja către şi de la punctele de lucru, era andocată pentru lucrări de întreţinere şi pentru modernizarea echipamentelor şi a instrumentelor de bord, beneficiind de cele mai avansate tehnologii.

Când s-a apropiat de ea, Barnum a admirat încă o dată suprastructura cu opt etaje şi macaraua uriaşă de la pupa, care coborâse Pisces pe fundul oceanului şi slujea la ridicarea şi lansarea la apă a vehiculelor robotizate şi a submersibilelor cu echipaj uman. Apoi a trecut cu privirea peste platforma destinată elicopterului, aflată deasupra pupei şi peste antenele echipamentelor de comunicaţii şi ale legăturilor prin satelit, care se înălţau ca o pădure în jurul domului de mari dimensiuni ce găzduia sistemele radar.

Atenţia i-a fost reţinută de manevrele necesare pentru a aduce barcă alături de corpul navei. După ce a oprit motoarele, macaraua de mici dimensiuni de pe punte s-a rotit şi a coborât un cablu cu cârlig. Barnum a prins cârligul de chinga de ridicare şi apoi s-a relaxat pentru câteva clipe, cât timp barca a urcat încet spre bord.

Imediat ce a păşit pe punte, Barnum a dus enigmaticul obiect

în laboratorul spaţios al navei. L-a predat unor studente practicante de la Institutul de Arheologie Navală a Universităţii din Texas.

— Curăţaţi-l cât se poate de bine, le-a spus el. Dar cu grijă. S-ar putea să fie foarte valoros.

— Arată ca un vas acoperit de mizerie, a spus o fată blondă, care purta un tricou cu emblema institutului unde studia şi un şort. Era limpede că nu o incintă ideea de a curăţa obiectul.

— Nici vorbă, a spus Barnum cu glas glacial şi uşor ameninţător. Nu se ştie ce secrete se ascund într-un recif de corali. Fereşte-te de duhul rău dinăuntru.

Încântat că avusese ultimul cuvânt, Barnum le-a întors spatele şi a pornit spre cabina lui, iar studentele l-au urmărit cu ochi bănuitori, după care şi-au îndreptat atenţia către urnă.

La ora zece în aceeaşi seară, obiectul se găsea deja într-un elicopter aflat în drum spre Aeroportul Santo Domingo din Republica Dominicană, de unde avea să fie expediat la bordul unui avion cu reacţie spre Washington, D.C.

Capitolul 3

Clădirea de 30 de etaje care găzduia sediul NUMA se ridica pe malul estic al fluviului Potomac, în apropiere de Capitoliu. Reţeaua de computere de la etajul zece semăna cu studioul de sonorizare dintr-un film ştiinţifico-fantastic produs la Hollywood. Acest spaţiu remarcabil era teritoriul exclusiv al lui Hiram Yaeger, geniul informatic de la NUMA. Sandecker îi lăsase acestuia mâna liberă să conceapă şi să realizeze cea mai mare bibliotecă din lume în domeniul ştiinţelor mării, fără nici un amestec din afară sau restricţii financiare. Cantitatea de date acumulate, asamblate şi catalogate de Yaeger era enormă, cuprinzând toate studiile ştiinţifice, investigaţiile şi analizele efectuate în domeniu, de la primele despre care se ştia şi până la ultimele noutăţi. Aşa ceva nu există nicăieri în lume.

Spre deosebire de alte centre computerizate aparţinând instituţiilor guvernamentale sau corporaţiilor, spaţiul imens al etajului era deschis, deoarece Yaeger considera că împărţirea să în birouri separate era defavorabilă creării unor deprinderi de muncă eficiente. Conducea el însuşi întregul complex de la un birou circular, aşezat pe un podium situat chiar în centrul sălii. În afara unei săli de conferinţe şi a toaletelor, singurul spaţiu închis era un tub circular şi transparent, de mărimea unui dulap, plasat pe o latură a şirului de monitoare aranjate în jurul biroului lui Yaeger.

Fără să fi reuşit pe deplin trecerea de la îmbrăcămintea hippy la costumele scumpe la două rânduri, Yaeger continua să poarte blugi Levi’s şi o geacă asortată, plus o pereche de cizme de cowboy foarte vechi. Părul încărunţit era strâns la ceafă într-o codiţă, iar pe nas purta ochelari ca de bunicuţă, prin care îşi privea drăgăstos monitoarele. Cu toate acestea, geniul computeristic de la NUMA nu ducea viaţa pe care o sugera prin îmbrăcăminte.

Avea o soţie frumoasă, o artistă renumită. Locuiau împreună la o fermă din Sharpsburg, Maryland, unde creşteau cai. Cele două fete mergeau la o şcoală particulară şi plănuiau ca după absolvire să-şi continue studiile la colegii pe care să le aleagă singure. Yaeger conducea un BMW V-12, cu care se deplasa de acasă la sediul NUMAI şi înapoi, iar soţia prefera un Cadillac

Esplanade pentru a duce fetele şi pe prietenii lor la şcoală şi la petreceri.

Intrigat de urna care-i fusese trimisă de căpitanul Barnum de pe *Sea Sprite*, Yaeger a ridicat-o din cutie şi a aşezat-o în incinta tabulară, situată la vreun metru de scaunul său rotativ din piele. Apoi a tastat un cod. Câteva momente mai târziu, în cameră a apărut imaginea tridimensională a unei femei atrăgătoare care purta o bluză dintr-un material înflorat şi o fustă asortată. Creaţie a lui Yaeger, eterica femeie era imaginea soţiei lui şi reprezenta materializarea unei fiinţe virtuale, produse pe calculator, vorbitoare şi înzestrate cu gândire, care avea personalitate proprie.

— Bună, Max, a salutat-o Yaeger. De acord să faci puţină cercetare?

— La dispoziţia ta, a răspuns Max cu glas uşor gutural.

— Vezi obiectul pe care ţi l-am aşezat la picioare?

— Da.

— Te-aş ruga să-i identifici vechimea aproximativă şi cultura din care provine.

— Ne-am apucat de arheologie cumva?

Yaeger a dat afirmativ din cap.

— Obiectul a fost descoperit de un biolog NUMA într-o cavernă coraliferă de pe bancul Navidad.

— Puteau să-l cureţe mai temeinic, a spus sec Max, privind în jos către urna care încă prezenta o crustă.

— S-a lucrat în mare grabă.

— Asta se vede fără ochelari.

— Plimbă-l prin reţelele de date arheologice ale universităţilor şi găseşte-mi ceva care seamănă cu el.

Ea l-a privit cu şiretenie.

— Mă sileşti să comit o infracţiune, cred că-ţi dai seama de asta.

— Pătrunderea neautorizată în fişiere de interes istoric nu reprezintă o infracţiune.

— Mereu rămân impresionată de modul în care îţi justifici acţiunile ilegale.

— O fac din pură bunăvoinţă.

— Scuteşte-mă, a spus Max, dându-şi ochii peste cap.

Yaeger a atins o tastă cu arătătorul, iar Max a dispărut treptat, ca şi cum s-ar fi evaporat, în timp ce urna a coborât într-un locaş situat sub nivelul pardoselii.

În aceeaşi clipă, telefonul albastru, aşezat în şir cu alte receptoare colorate, a sunat. Yaeger a dus receptorul la ureche, continuând în acelaşi timp să tasteze.

— Da, domnule amiral.

— Hiram, s-a auzit vocea amiralului James Sandecker, am nevoie de dosarul privind monstrul acela plutitor ancorat în apropiere de Cabo San Rafael din Republica Dominicană.

— Vin imediat cu el.

James Sandecker, în vârstă de 61 de ani, tocmai făcea flotări când Yaeger a fost condus în birou de secretară. Era un bărbat scund, depăşind cu puţin 1,65 metri, cu părul des şi roşcat şi barbişon. A ridicat capul spre Yaeger şi l-a măsurat cu ochi albaştri. Maniac al vieţii sănătoase, Sandecker făcea jogging în fiecare dimineaţă, exersa în sala de gimnastică a NUMA în fiecare după-amiază şi consuma numai hrană vegetariană. Singurul lui viciu era pasiunea pentru trabucuri fabricate special, care se obţineau doar la comandă. Membru de o viaţă al elitei din Washington, el făcuse din NUMA cel mai eficient organism guvernamental. Deşi majoritatea preşedinţilor sub a căror legislatură slujise instituţia ca director la NUMA nu-l socoteau om de echipă, faima lui impresionantă şi admiraţia membrilor Congresului îi asiguraseră slujba care părea să-i fie acordată pe viaţă.

A sărit literalmente în picioare imediat ce Yaeger a intrat şi i-a făcut semn să se aşeze pe scaunul din faţa biroului, scaun care făcuse parte cândva din mobilierul cabinei căpitanului de pe pachebotul francez *Normandie,* înainte ca acesta să ardă în portal New York, în 1942.

Curând li s-a alăturat şi Rudi Gunn, directorul adjunct al agenţiei. Gunn era cu doar doi centimetri mai înalt decât amiralul. Un individ extrem de inteligent şi fost comandant de marină, care fusese subordonat al lui Sandecker, Gunn purta acum ochelari cu lentile groase şi ramă de baga. Sarcina principală a lui Gunn era de a superviza numeroasele proiecte ştiinţifice şi oceanografice ce se desfăşurau în întreaga lume. L-a salutat pe Yaeger cu un gest din cap şi s-a aşezat pe un scaun alături de el.

Yaeger s-a ridicat pe jumătate de pe scaun şi a aşezat un dosar voluminos pe birou, în faţa amiralului.

— Aici e tot ce avem referitor la Ocean Wanderer.

Sandecker a deschis dosarul şi s-a uitat lung la planurile hotelului de lux proiectat şi construit pe o platformă plutitoare. Dispunând de tot ce îi trebuia pentru cazare şi subzistenţă, el putea fi remorcat până în orice loc exotic din lume, unde stătea la ancoră timp de o lună, după care pornea spre vreo altă zonă pitorească. După ce i-a examinat câteva minute detaliile tehnice, amiralul a ridicat privirea spre Yaeger şi pe faţă i-a apărut o expresie sumbră.

— Chestia asta îşi caută pieirea cu lumânarea.

— Nu pot decât să fiu de acord, a spus Gunn. Tehnologii şi inginerii noştri i-au analizat structură interioară şi au ajuns la concluzia că hotelul a fost proiectat în mod necorespunzător şi că nu poate rezista unei furtuni violente.

— Cum au ajuns la concluzia asta? a întrebat Yaeger, făcând pe neştiutorul.

Gunn s-a ridicat şi s-a aplecat peste birou, desfăşurând planurile cablurilor de ancoră, legate de piloni înfipţi în fundul mării. A arătat cu un pix spre cablurile prinse în câteva bolţuri uriaşe de sub etajele inferioare ale hotelului.

— Un uragan puternic ar putea smulge cablurile de ancoraj.

— Potrivit specificaţiilor tehnice, e construit să reziste la vânturi de 255 km/h, a spus Yaeger.

— Nu vântul ne îngrijorează, a replicat Sandecker. Întrucât hotelul este ancorat în largul mării, în loc să aibă fundaţii solide în sol, este la discreţia valurilor mari care pot să se formeze în apropierea zonelor cu apă mică şi să-i facă structura bucăţi, împreună cu toţi turiştii şi personalul dinăuntru.

— Proiectanţii nu au luat în calcul şi situaţia asta? a întrebat Yaeger.

Sandecker s-a strâmbat.

— Le-am atras atenţia asupra problemei, dar fondatorul corporaţiei turistice, care este şi proprietarul hotelului, nu ne-a luat în seamă.

— Omul era mulţumit că o echipă internaţională de ingineri de construcţii maritime declarase că totul e perfect, a adăugat Gunn. Iar cum legile Statelor Unite nu au putere asupra unei companii străine, n-am mai putut influenţa în nici un fel construcţia.

Sandecker a băgat specificaţiile înapoi în dosar şi l-a închis.

— Să sperăm că uraganul care se dezvoltă în largul coastei vest-africane va trece pe lângă hotel sau nu va apuca să devină

unul de categoria a cincea, cu vânturi ce depăşesc 255 km/h.

— L-am anunţat deja pe căpitanul Barnum, care sprijină cercetările efectuate de staţiunea Pisces pe bancul Navidad, din apropierea hotelului Ocean Wanderer, să fie atent la toate avertismentele legate de uragan, pentru că s-ar putea să se afle în calea lui.

— Centrul nostru din Key West tocmai monitorizează naşterea unei furtuni, a spus Yaeger.

— Să mă ţii şi pe mine la curent, l-a prevenit Sandecker. Nu avem nevoie de două dezastre tocmai acum.

Când Yaeger s-a întors la birou, a observat că pe panoul din faţa lui clipea intermitent o luminiţă verde. S-a aşezat şi a tastat codul care activa apariţia lui Max; în acelaşi timp, de sub pardoseală s-a ridicat şi urna.

După ce imaginea lui Max s-a concretizat, Yaeger a întrebat-o:

— Ai analizat urna găsită de cei de pe Pisces?

— Sigur, a răspuns Max fără să ezite.

— Şi ce-ai aflat?

— Cei de pe *Sea Sprite* nu şi-au dat toată silinţa să îndepărteze depunerile, s-a plâns Max. Pe suprafaţă rămăsese lipită o crustă calcaroasă. Nici măcar n-au catadicsit să cureţe interiorul obiectului. Era încă plin cu sedimente. A trebuit să apelez la toate sistemele imagistice posibile ca să reuşesc o analiză cât de cât precisă. Imagistică prin rezonanţă magnetică, radiografiere digitală, scanare laser tridimensională, reţele neuronale cu puls jumelat şi altele, ca să obţin o segmentare rezonabilă a imaginii.

— Scuteşte-mă de detalii tehnice, a spus Yaeger şi a oftat ca să se calmeze. Ce rezultat ai obţinut?

— În primul rând, nu e vorba de o urnă. E o amforă, pentru că are mânere mici în zona gâtului. A fost turnată din bronz undeva în Epoca Bronzului mijlociu spre târziu.

— Are o vârstă.

— Da, e foarte veche, a spus Max cu un aer sigur.

— Eşti sigură?

— M-am înşelat vreodată?

— Nu, a admis Yaeger. Recunosc sincer, nu m-ai dezamăgit încă.

— Atunci să mă crezi şi de data asta. Am efectuat o analiză chimică foarte minuţioasă a metalului. Procesul de întărire a

cuprului a fost descoperit în jurul anului 3500 î.Hr. Şi se făcea prin îmbogăţirea cuprului cu arsenic. Singura problemă era că minerii de atunci şi lucrătorii în metal mureau de tineri din cauza vaporilor de arsenic. Mult mai târziu, probabil întâmplător, după anul 2200 î.Hr., s-a descoperit că prin amestecarea cuprului cu 10% staniu se obţinea un metal foarte dur şi rezistent. Acest lucru a marcat începutul Epocii Bronzului. Din fericire, Europa şi Orientul Mijlociu erau bogate în cupru. Însă staniul era destul rar în stare naturală şi mai greu de găsit.

— Deci staniul era un metal scump.

— Pe vremea aceea, da, a zis Max. Neguţătorii de staniu cutreierau lumea antică şi cumpărau minereu, pe care îl vindeau celor care aveau topitorii. Bronzul a contribuit la dezvoltarea economiei şi i-a îmbogăţit pe mulţi dintre oamenii din acea vreme. Totul era din bronz, începând cu armele – capete de suliţă, cuţite şi spade până la medalioane, brăţări, centuri şi ace de păr pentru femei. Securile şi dălţile din bronz au adus mari progrese în arta prelucrării lemnului. Meşteşugarii au început să toarne vase, urne şi tot felul de recipiente. Văzută dintr-o perspectivă corectă, Epoca Bronzului a contribuit enorm la dezvoltarea civilizaţiei.

— În concluzie, ce-mi poţi spune despre trecutul acestei amfore?

— A fost turnată între anii 1200 şi 1100 î.Hr. Şi, în caz că te interesează, la turnare s-a folosit tehnica *a cire perdue*.

Fără să vrea, Yaeger s-a ridicat de pe scaun.

— Asta înseamnă că are peste trei mii de ani vechime.

Max a surâs sarcastic.

— Vai, ce descoperire ai făcut.

— Şi unde a fost turnată?

— În Galia, de către celţi, mai precis, într-o regiune cunoscută sub numele de Egipt.

— Egipt? a repetat Yaeger pe un ton neîncrezător.

— Acum trei mii de ani, ţara faraonilor nu se numea Egipt, ci L-Khem sau Kemi. A primit numele de Egipt abia când a cucerit-o Alexandru cel Mare, care a botezat-o astfel după o descriere din *Iliada* lui Homer.

— Nu ştiam că existau celţii pe vremea aceea, a zis Yaeger.

— Celţii erau o populaţie împărţită în numeroase triburi, care se ocupau deja cu comerţul şi cu arta cam cu două mii de ani înainte de Hristos.

— Dar ai zis că amfora a fost făcută în Galia. Ce rol au celţii în treaba asta?

— Cuceritorii romani au numit pământurile celţilor Galia, a explicat Max. Analiza mea a arătat că minereul de cupru provine din minele din apropiere de Hallstatt, Austria de azi, iar cositorul a fost adus din Cornwall, Anglia, dar stilul de prelucrare sugerează un trib celtic din sud-vestul Franţei. Siluetele turnate pe exteriorul amforei seamănă aproape perfect cu cele aflate pe un cazan descoperit de un fermier francez din zonă în 1972.

— Cred că-mi poţi spune şi numele artizanului care a turnat amfora.

Max l-a săgetat pe Yaeger cu o privire glacială.

— Nu mi-ai cerut să verific şi evidenţele privind genealogiile.

Rămas pe gânduri, Yaeger a trecut în revistă informaţiile prezentate de Max.

— Ai idee cum de-au ajuns nişte relicve a Epocii Bronzului din Galia într-o cavernă coraliferă de pe bancul Navidad, din largul coastelor Republicii Dominicane?

— N-am fost programată să fac generalizări, i-a răspuns Max cu un aer de superioritate. N-am nici cea mai vagă idee cum a ajuns acolo.

— Încearcă să gândeşti, Max, i-a cerut Yaeger îndatoritor. A căzut de pe vreo navă ori a făcut parte din încărcătura vreuneia care a naufragiat?

— A doua situaţie e posibilă, deoarece nici un comandant nu ar fi vrut să traverseze bancul Navidad decât dacă dorea să moară. Pe de altă parte, putea să facă parte dintr-un transport de obiecte de artă ale vreunui om de afaceri sau ale unui muzeu din America Latină.

— E o supoziţie excelentă.

— Nici pe departe, de fapt, a spus Max, pe un ton nepăsător. Conform analizei mele, crusta formată la exteriorul amforei e prea veche pentru a susţine ideea unui naufragiu produs de la Columb încoace. Materia organică din ea datează de peste 2 800 de ani.

— Nu se poate. Nu au existat naufragii în emisfera sudică înainte de anul 1500.

Max a făcut un gest de deznădejde, ridicând braţele în aer.

— Nu ai încredere în mine?

— Trebuie să recunoşti că perioada despre care vorbeşti ar face pe oricine să ridice din sprâncene.

— Asta e. Eu îmi menţin părerea.

Yaeger s-a lăsat pe spătarul scaunului, întrebându-se ce trebuia să înţeleagă din tot proiectul şi din concluziile lui Max.

— Max, te rog să tipăreşti zece exemplare ale constatărilor tale. De aici încolo mă ocup eu.

— Aş mai avea ceva de adăugat înainte să mă trimiţi la culcare, a spus Max.

Yaeger a privit-o cu oarecare rezervă.

— Anume?

— După ce curăţaţi mizeria din interiorul amforei, o să găsiţi o figurină din aur în formă de capră.

— În formă de ce?

— La revedere, Hiram.

În timp ce Max dispărea, revenind în interiorul circuitelor electronice, Yaeger a rămas nemişcat, total descumpănit. Apoi a început să se gândească. A încercat să-şi imagineze pe cineva de pe o corabie din urmă cu trei mii de ani azvârlind peste bord un vas din bronz la peste 6 400 de kilometri de coastele Europei, însă imaginea nu se închega nicicum.

A întins mâna şi a ridicat amfora, după care s-a uitat înăuntrul ei şi a întors imediat capul în altă parte din cauza mirosului insuportabil pe care l-a simţit în nări. A pus-o înapoi în cutie şi a rămas neclintit multă vreme, incapabil să accepte ceea ce aflase câteva clipe mai devreme.

Şi-a propus să verifice a doua zi dimineaţă toate sistemele care o activau pe Max, după care avea să îi prezinte un raport amiralului Sandecker. Nu voia să fie luat peste picior în cazul în care Max făcuse vreo greşeală.

Capitolul 4

În medie, un uragan obişnuit are nevoie de şase zile pentru a ajunge la magnitudinea lui completă. Lizzie a reuşit acest lucru în patru zile.

Vânturile care îl însoţeau se roteau cu viteză crescândă. Curând, Lizzie a depăşit faza de „depresiune tropicală”, cea cu vânturi de până la 62,75 km/h. Imediat ce vânturile au ajuns la 119 km/h, Lizzie a devenit un uragan în toată regulă, încadrându-se în categoria 1 pe scara Saffit-Simpson. Parcă nedorind să fie considerată o furtună oarecare, Lizzie şi-a înteţit puterea, astfel că vânturile au atins aproape 210 km/h, trecând de categoria a doua şi grăbindu-se să intre în categoria a treia.

La Centrul pentru studiul uraganelor de la NUMA, Heidi Lisherness a analizat ultimele imagini transmise de sateliţii geostaţionari plasaţi la 32 200 de kilometri deasupra Ecuatorului. Datele au fost introduse în computer şi analizate cu ajutorul unuia dintre numeroasele modele numerice care puteau anticipa viteza, traiectoria şi puterea crescândă a lui Lizzie. Imaginile obţinute din satelit nu erau dintre cele mai precise. Heidi ar fi preferat să studieze fotografii mai amănunţite, însă era prea devreme pentru a cere trimiterea unui avion al Forţelor Aeriene atât de departe deasupra oceanului. Trebuia să aştepte până primea imagini mai detaliate.

Rapoartele preliminare nu erau nici pe departe încurajatoare.

Furtuna aceea avea toate datele pentru a trece dincolo de categoria a cincea, cu vânturi care puteau depăşi 257,5 km/h. Lui Heidi nu-i rămânea decât să spere şi să se roage ca Lizzie să nu se îndrepte spre zonele de coastă puternic populate al SUA. Doar două uragane de categoria a cincea avuseseră această traiectorie înspăimântătoare: marele uragan din septembrie 1935, care măturase Florida Keys şi Camille, care lovise Alabama şi Mississippi în 1969 şi dărâmase clădiri de douăzeci de etaje.

Heidi se opri câteva minute ca să redacteze un fax către soţul ei, Harley, la Institutul Meteorologic Naţional, pentru a-l preveni în legătură cu evoluţia uraganului.

Harley,

Uraganul Lizzie se îndreaptă spre est şi se deplasează cu

viteză crescândă. Aşa cum am bănuit, a devenit deja o furtună puternică. Modelul pe computer anticipează vânturi de 277 km/h, cu valuri înalte de 13-16 metri, pe o rază de 560 de kilometri. Înaintează cu o viteză incredibilă, de circa 37 km/h.

Te voi ţine la curent,

Heidi

Heidi şi-a îndreptat din nou atenţia către imaginile recepţionate de la sateliţi. Privind o imagine mărită a uraganului, nu s-a putut opri să nu admire frumuseţea diabolică a norilor albi şi groşi care se roteau în spirală, aşa-numitul plafon central de mare densitate, un scut de nori cirus care se nasc din furtunile ce au loc în pereţii din jurul vortexului. Nu există nimic în natură care să egaleze energia terifiantă a unui uragan matur. „Ochiul” se formase încă de la început, semănând cu un crater pe o planetă albă. „Ochiul” unui uragan poate avea un diametru cuprins între 8 şi 160 de kilometri. Al lui Lizzie avea 80 de kilometri.

Lui Heidi i-a reţinut atenţia în mod deosebit presiunea atmosferică măsurată în milibari. Cu cât cifra e mai scăzută, cu atât e mai grozavă furtuna. Uraganele Hugo din 1989 şi Andrew din 1992 avuseseră presiuni de 934 şi respectiv 922 de milibari. Lizzie ajunsese deja la 945 de milibari şi presiunea scădea continuu, formând un soi de vid în centru care se amplifica fără oprire. Puţin câte puţin, milibar cu milibar, presiunea atmosferică scădea constant pe scara barometrică.

Lizzie se deplasa de asemenea cu o viteză record pe deasupra oceanului.

Uraganele se deplasează lent, de obicei cu cel mult 20 km/h, viteza medie a cuiva care merge pe bicicletă. Însă Lizzie nu respecta regulile stabilite de furtunile dinaintea sa. Se năpustea peste ocean cu impresionanta viteză de 32 km/h şi, contrar altor uragane care descriau mişcări în zigzag spre emisfera vestică, Lizzie plecase în linie dreaptă, de parcă îşi alesese o ţintă anume.

Deseori, furtunile se rotesc şi se îndreaptă în cu totul altă direcţie decât cea iniţială. Dar şi aici Lizzie ieşea din tipare. Dacă s-ar fi putut spune că uraganele au o idee fixă, atunci Lizzie ilustra perfect această afirmaţie.

Heidi nu ştiuse niciodată cine de pe ce insulă inventase termenul „uragan”. Era un cuvânt din zona Caraibilor care

însemna „vânt puternic”. Acumulând o energie demnă de cea mai mare bombă nucleară concepută vreodată, Lizzie gonea, însoţită de tunete, fulgere şi ploi torenţiale.

Navele aflate în acea zonă a oceanului îi simţeau deja mânia.

Era amiază, o amiază nebunească, dementă, sălbatică. Apa oceanului, de la un calm aproape plat, se învolburase cât ai clipi, cel puţin aşa i se păruse căpitanului de pe *Mona Lisa,* un vas înregistrat în Nicaragua care transporta containere. S-a simţit ca şi cum ar fi deschis o uşă spre un deşert încins şi cineva ar fi azvârlit spre el o cantitate uriaşă de apă. Valurile se înălţaseră în câteva minute, iar briza uşoară se transformase într-un vânt violent. Căpitanul nu mai văzuse o furtună care să izbucnească atât de brusc, deşi naviga de ani de zile.

Nu exista nici un port în apropiere spre care să fugă în căutarea unui adăpost, aşa că a îndreptat vasul drept spre miezul furtunii, sperând că, dacă reuşea să treacă rapid prin centrul ei, o putea traversa fără să piardă din încărcătură.

La aproximativ 50 de kilometri spre nord, dincolo de raza de vizibilitate a vasului, supertancul petrolier *Ramses II,* sub pavilion egiptean, a fost luat prin surprindere de neobişnuita turbulenţă. Căpitanul Warren Meade a rămas îngrozit văzând cum un val înalt de aproape 30 de metri, ce se deplasa cu o viteză incredibilă, s-a năpustit peste pupa navei lui, smulgând balustradele şi azvârlind tone de apă prin chepenguri, inundând cabinele echipajului şi magaziile de materiale şi alimente. Din timonerie membrii echipajului au privit consternaţi cum valul a măturat suprastructura şi a trecut peste puntea lungă de 230 de metri a navei, a cărei linie de plutire era la douăzeci de metri dedesubt, distrugând instalaţiile şi conductele, după care s-a scurs peste pupa.

Un iaht de 26 de metri lungime, proprietatea fondatorului unei companii de software, la bordul căruia se aflau zece pasageri şi un echipaj compus din cinci oameni şi care efectua o călătorie de plăcere spre Dakar, a dispărut pur şi simplu, copleşit de valurile uriaşe, neavând timp nici măcar să transmită un mesaj SOS.

Până la căderea nopţii, mai bine de zece nave au făcut cunoştinţă cu forţa distrugătoare a uraganului Lizzie.

Heidi şi colegii ei meteorologi de la centrul NUMA au început să organizeze consfătuiri şi să studieze datele privind ultimul

sistem care se apropia ameninţător dinspre est. Nu constataseră nici o diminuare a forţei uraganului, care făcea ravagii dincolo de meridianul 40 vest în mijlocul Atlanticului, nesocotind total previziunile şi gonind în linie dreaptă, fără să se abată câtuşi de puţin din drum.

La ora trei, Heidi a primit un telefon de la Harley.

— Cum evoluează situaţia? a întrebat-o el.

— Sistemul nostru de prelucrare a datelor de la sol tocmai transmite toate informaţiile către centrul vostru, a răspuns ea. Încă de aseară s-a început avertizarea navelor aflate în larg.

— Şi ce drum urmează Lizzie?

— N-o să-ţi vină a crede, dar merge drept ca săgeata.

Harley a tăcut o clipă.

— Ăsta e un aspect nou.

— În ultimele douăsprezece ore nu s-a abătut nici măcar cu cincisprezece kilometri.

Harley şi-a manifestat neîncrederea.

— N-am mai auzit aşa ceva.

— O să te convingi când primeşti datele, a spus Heidi cu glas ferm. Lizzie bate toate recordurile. Unele nave au anunţat deja valuri înalte de 30 de metri.

— Dumnezeule! Dar ce spun prognozele voastre pe computer?

— Le aruncăm la gunoi imediat ce le scoatem din imprimantă. Lizzie nu respectă modul de evoluţie al predecesorilor ei. Computerele noastre nu pot calcula decât prea puţin precis drumul pe care îl urmează sau forţa ei totală.

— Deci asistăm la un fenomen care se petrece o dată la o sută de ani.

— Cred că e mai curând unul care apare o dată într-un mileniu.

— Poţi să-mi dai vreo indicaţie, orice, privind zona în care va lovi, pentru ca oamenii de la centru să poată transmite avertizări către nave? a întrebat Harley pe un ton deja preocupat.

— Ar putea lovi uscatul în orice zonă între Cuba şi Porto Rico. Pe moment, înclin să cred că se deplasează către Republica Dominicană. Dar nu avem cum să ştim nimic exact în următoarele 24 de ore.

— Atunci e cazul să lansăm avertizări preliminare.

— Ţinând seama de viteza cu care se deplasează Lizzie, n-ar fi prea devreme.

— O să ne ocupăm imediat de ele.

— Harley.
— Da, dragă.
— În seara asta n-o să ajung acasă la cină.

Heidi şi-a închipuit zâmbetul jovial al lui Harley, care i-a răspuns:

— Nici eu, scumpo. Nici eu.

După ce a închis, Heidi s-a aşezat la birou şi a rămas pe gânduri, privind hartă uriaşă a regiunii afectate de uragane din Atlanticul de Nord. În timp ce trecea în revistă insulele din Caraibe situate cel mai aproape de monstrul care se apropia şi-a amintit vag de ceva. A apelat un program care i-a afişat lista cu numele tuturor navelor din Atlanticului de Nord, o scurtă descriere şi datele privind poziţia lor. 22 de vase erau expuse efectelor directe ale furtunii. Temându-se că printre ele, în calea uraganului, s-ar putea găsi şi vreun transatlantic uriaş, cu mii de pasageri la bord, Heidi a verificat mai atent lista. Pe traiectoria furtunii nu apărea nici un transatlantic, dar un nume i-a reţinut atenţia în mod deosebit. La început a crezut că era o navă, dar apoi şi-a amintit. Numele nu era al unui vas.

— Of, Doamne, a gemut ea.

Sam Moore, un meteorolog cu ochelari de la biroul alăturat, a ridicat privirea spre ea.

— Ai păţit ceva? Ce s-a întâmplat?

Heidi s-a muiat pe scaun.

— Ocean Wanderer, a zis ea.
— E vorba de un vas de croazieră?

Heidi a clătinat din cap.

— Nu, un hotel plutitor, care e ancorat exact în calea sistemului. Nu poate fi deplasat în timp util. Va deveni o victimă sigură.
— Mda şi o navă a anunţat deja un val de treizeci de metri înălţime, a zis Moore. Dacă unul de mărimea aceluia loveşte hotelul… a adăugat el, simţind că i se taie glasul.
— Trebuie să avertizăm compania să evacueze hotelul.

Heidi a sărit în picioare şi a alergat către sala de comunicaţii, sperând din toată inima că oamenii din conducerea companiei vor acţiona fără să ezite. În caz contrar, peste o mie de oaspeţi şi angajaţii hotelului aveau să piară în condiţii groaznice.

Capitolul 5

O construcţie de o asemenea eleganţă şi grandoare nu mai fusese niciodată văzută pe mările lumii. Până la el, nici un alt proiect nu se apropiase măcar de distincţia deosebită a designului său original. Hotelul submarin ce purta numele de Ocean Wanderer era o aventură ce trebuia trăită, un prilej unic de a vedea minunile subacvatice. Se ridica deasupra apei în toată splendoarea sa, ancorat la aproximativ trei kilometri de vârful peninsulei Capo Cabron, la sud-est de coastele Republicii Dominicane.

Recunoscut de industria hotelieră drept cel mai grozav hotel din lume, Ocean Wanderer fusese construit în Suedia, conformându-se unor standarde severe, încă neatinse până atunci. Era o izbândă inginerească remarcabilă, care beneficiase de cele mai moderne materiale şi care utiliza îndrăzneţ finisaje luxoase pentru a sugera atmosfera marină. Nuanţe exuberante de verde, albastru şi auriu se îmbinau armonios, creând un ansamblu somptuos, magnific în exterior, uluitor în interior. Structura exterioară, cea de deasupra apei, amintea de liniile delicate şi graţioase ale unui nor care pluteşte. Azvârlindu-se până la 66 de metri spre cer, ultimele cinci etaje conţineau cabinele şi birourile celor 400 de oameni care alcătuiau conducerea, personalul şi echipajul, apoi magaziile de provizii uriaşe, bucătăriile şi sistemele de încălzire şi de climatizare.

Ocean Wanderer avea, de asemenea, o ofertă culinară de înaltă clasă extrem de variată. Cinci restaurante, conduse de bucătari-şefi de renume mondial. Feluri exotice din fructe de mare proaspete, pescuite direct de pe vas, prezentate în decoruri superbe. Oaspeţii puteau beneficia în plus de dineuri intime şi romantice la bordul unui catamaran care pornea în cursă la apusul soarelui.

Alte trei etaje găzduiau două săli în care dădeau spectacole artişti celebri, o sală opulentă de bal unde cântă o orchestră completă şi şiruri de buticuri exclusiviste, de marcă, precum şi diverse alte magazine doldora de mărfuri minunate şi atrăgătoare, care nu se găseau la tot pasul pe uscat. Toate scutite de taxe.

La bord se afla şi un cinematograf cu scaune îmbrăcate în pluş

şi preluări prin satelit ale celor mai recente filme. Cazinoul, deşi de dimensiuni mai mici, depăşea cu mult ceea ce oferea Las Vegasul. Acvarii cu contur sinuos se strecurau printre mesele şi automatele de joc, populate de peşti de tot felul. Prin tavanele din sticlă se putea vedea în imensul acvariu de deasupra o largă varietate de vietăţi marine care lunecau prin apă, nepăsătoare la agitaţia febrilă a jucătorilor.

Etajele de la mijlocul construcţiei includeau un centru balneoclimateric de clasă mondială, cu personal extrem de bine instruit. Saloanele ofereau o mare diversitate de masaje, tratamente faciale şi corporale, precum şi saune şi băi cu aburi decorate ca nişte adevărate grădini tropicale, cu plante şi flori exotice. Pentru cei care doreau să facă mişcare şi sport, deasupra centrului existau terenuri de tenis, un teren de minigolf care şerpuia de-a lungul şi de-a latul punţii şi un poligon de lovire a mingii de golf, de unde oaspeţii puteau lansa mingile departe spre mare, către ţinte plutitoare dispuse la intervale de cincizeci de metri.

Pentru cei aventuroşi existau spectaculoase tobogane cu apă, care porneau de la diferite niveluri, accesibile cu liftul. Una dintre cele mai nebuneşti coborâri pornea de pe acoperişul hotelului şi mergea în spirală spre marea aflată cu cincisprezece etaje mai jos. Hotelul asigura condiţii şi pentru sporturi nautice, precum surfing, curse cu bărci ultrarapide, schi nautic şi, desigur, scufundări în costume speciale sub îndrumarea unor instructori experimentaţi. Oaspeţii puteau, de asemenea, să facă tururi submarine printre şi în jurul recifelor şi în zonele mai adânci ale oceanului, dar puteau vedea viaţa submarină coborând la etajele submerse ale hotelului. La bord ţineau cursuri de recunoaştere a peştilor şi prelegeri despre mare profesori universitari specializaţi în oceanografie.

Însă aventura cu adevărat magică pe care o trăiau oaspeţii era şederea în uriaşa structură în formă de păstaie de sub suprafaţa apei. Semănând cu un aisberg creat de om, Ocean Wanderer nu avea camere, ci apartamente, în număr de 410, toate plasate sub suprafaţa mării, fiecare dotat cu hublouri de vizionare de la podea până în tavan, din sticlă groasă, presurizată, oferind privelişti copleşitoare ale vieţii subacvatice. Decorul artistic în nuanţe de albastru şi verde-închis domina interiorul fiecărui apartament, iar iluminaţia în diverse culori, în funcţie de dorinţa ocupantului, sporea senzaţia că viaţa oaspeţilor se desfăşura cu

adevărat sub nivelul mării.

Spectaculoasă din punct de vedere vizual era întâlnirea faţă în faţă cu prădătorii mării, rechinii şi baracudele, care se mişcau liber dincolo de geam. Peşti-înger, peşti-papagal, coloraţi foarte viu, dar şi delfini se roteau în bancuri prin faţa privitorilor. Crapi-de-mare de dimensiuni uriaşe şi pisici-de-mare înotau printre meduze graţioase care se mişcau jucăuş în jurul formaţiunilor coralifere viu colorate. Noaptea, oaspeţii puteau sta în pat urmărind baletul peştilor scăldaţi într-un curcubeu luminos.

Spre deosebire de flota opulentă de nave de croazieră care cutreierau mările, Ocean Wanderer nu avea motoare. Era o insulă plutitoare amarată cu ajutorul unor piloni ce se înfigeau adânc în stratul sedimentar de la fundul oceanului. De la aceşti piloni porneau patru cabluri groase care se fixau de nişte conexiuni ce puteau fi cuplate sau decuplate în mod automat.

Însă amararea nu era permanentă. Ţinând seama de faptul că oamenii bogaţi rareori îşi petrec vacanţele în acelaşi loc, proiectanţii lui Ocean Wanderer construiseră dispozitive de amarare în mai bine de zece poziţii pitoreşti din întreaga lume. De cinci ori pe an, două remorchere de patruzeci de metri lungime aveau întâlnire cu hotelul plutitor. Uriaşele tancuri de flotabilitate erau golite, ceea ce făcea ca hotelul să se ridice, lăsând sub nivelul mării doar două etaje, cablurile de amarare se decuplau, iar remorcherele, fiecare dotat cu motoare diesel Hunnewell de 3 000 de cai-putere, remorcau construcţia către o altă locaţie tropicală, unde era din nou amarată. Pe durata acestei călătorii, oaspeţii puteau să plece acasă sau să rămână la bord, după dorinţă.

Exerciţiile cu plutele de salvare erau obligatorii atât pentru oaspeţi, cât şi pentru personal şi se desfăşurau o dată la patru zile. Cu ajutorul unor lifturi speciale, care aveau propriile surse de alimentare, pentru situaţia în care generatoarele hotelului ar fi fost oprite, toţi oaspeţii hotelului puteau fi evacuaţi până pe puntea de la etajul al doilea, unde se găseau bărci de salvare modeme, perfect etanşe, care îşi puteau păstra flotabilitate în cele mai aspre condiţii.

Datorită unicităţii şi grandorii sale, hotelul Ocean Wanderer avea rezervate toate apartamentele pe doi ani înainte.

Ziua de astăzi era însă specială. Pentru prima oară de la lansarea la apă, ce avusese loc în urmă cu o lună, omul care organizase crearea hotelului plutitor urma să sosească şi să

rămână la bord timp de patru zile. Bărbatul era învăluit într-un mister la fel de adânc precum oceanul. Era fotografiat doar de la distanţă, nu-şi lăsa la vedere bărbia sau nasul şi îşi ascundea ochii în spatele unor ochelari negri. Nimeni nu ştia ce naţionalitate are. Nici nume nu avea, rămânând enigmatic ca un spectru, motiv pentru care mijloacele de informare îl botezaseră Specter. Numeroşi ziarişti şi reporteri de televiziune dăduseră greş în încercarea de a străpunge măcar superficial vălul de mister care îl învăluia. Nu se cunoşteau nici vârsta sau trecutul lui. Se ştia cu certitudine doar că era şeful şi directorul companiei Odyssey, un imperiu de firme de construcţii şi cercetare ştiinţifică ale cărui tentacule se întindeau în treizeci de ţări, ceea ce făcea din Specter unul dintre cei mai puternici şi bogaţi oameni ai lumii.

La Odyssey nu existau acţionari. Nu se făceau publice rapoarte anuale şi nici declaraţii de profituri şi pierderi. Imperiul numit Odyssey şi omul care controla totul rămâneau cufundate în cel mai adânc secret.

La ora patru după-amiază, liniştea ce domnea peste oceanul acvamarin şi cerul azuriu a fost sfâşiată de urletul motoarelor unui avion cu reacţie. Dinspre apus a apărut un avion de pasageri, vopsit în albăstrui-violet ca levănţica, aceasta fiind culoarea de marcă a imperiului economic Odyssey. Curioşi, oaspeţii au privit lung spre neobişnuitul avion, care a făcut un tur în jurul hotelului, pentru a-i oferi pasagerului o imagine de ansamblu.

Cei de la bordul hotelului nu mai văzuseră un asemenea avion. Aparatele Beriev Be-200, de construcţie rusească, fuseseră proiectate ca avioane de pompieri amfibii. Însă acesta fusese transformat pentru a putea transporta optsprezece pasageri şi un echipaj de patru persoane în condiţii de lux regesc. Era acţionat de două motoare turboventilator BMW-Rolls-Royce, montate pe aripile superioare. Capabil să atingă viteza de 643 km/h, aparatul, foarte rezistent, putea ateriza şi decola de pe ape cu valuri de circa un metru şi jumătate înălţime.

Pilotul a înclinat pe o aripă aparatul amfibiu de înaltă performanţă şi s-a apropiat de faţada hotelului. Corpul masiv al avionului a atins delicat valurile slabe în acelaşi timp cu flotoarele exterioare şi s-a aşezat pe apă ca o lebădă supraponderală. Apoi a alunecat spre un doc plutitor care s-a

extins în faţa intrării hotelului. Au fost aruncate parâmele de amarare, iar echipajul a legat aparatul de-a lungul docului.

Pe pontonul cu balustrade din cordoane groase de catifea aurie aştepta un grup de persoane venite să-l întâmpine pe oaspete; în fruntea lor se găsea un bărbat chel, cu ochelari, care purta un blazer albastru. Hobson Morton era directorul executiv de la Ocean Wanderer. Un individ scrupulos, devotat trup şi suflet slujbei şi patronului său, Morton avea peste 2,10 metri şi cântărea numai 79 de kilograme. Fusese personal racolat de Specter, a cărui filosofie era să se înconjoare de oameni mai inteligenţi decât el. Pe la spate, lui Morton asociaţii îi spuneau Prăjina. Distins, încărunţit la tâmple şi cu un păr blond foarte bogat, bine pieptănat, stătea drept ca un stâlp, în vreme ce echipa de consilieri, formată din şase persoane, a ieşit pe uşa principală a avionului, urmată de patru bodyguarzi îmbrăcaţi în salopete albastre, care s-au poziţionat în locuri strategice pe docul plutitor.

Au trecut câteva minute bune până când Specter a coborât din avion. Spre deosebire de Morton, avea 1,77 metri dacă ar fi stat drept, însă, cum era cumplit de supraponderal, îi era imposibil să stea drept. În timp ce se deplasa – mersul lui semănând mai curând cu un legănat greoi – arăta ca o broască gravidă pornită în căutarea unei mlaştini. Pântecele lui enorm etala un costum alb, făcut la comandă de o firmă de renume, care era gata-gata să plesnească, întinzând fibrele textile până la limita rezistenţei lor. Avea capul acoperit cu un turban alb din mătase, ale cărui capete îi acopereau bărbia şi gura. Era imposibil să-i desluşeşti trăsăturile feţei, pentru că până şi ochii îi erau acoperiţi de lentilele negre ale unor ochelari de soare. Cei care îi erau asociaţi apropiaţi nu înţelegeau cum de putea vedea prin ei, fără să ştie că lentilele acelea erau de fapt ca o oglindă prin care se putea privi. Purtătorul vedea perfect, ochii lui rămânând în acest timp invizibili.

Morton a făcut un pas în faţă şi s-a înclinat foarte oficial:

— Bun venit pe Ocean Wanderer, domnule.

N-a urmat o strângere de mână, cum ar fi fost de aşteptat. Specter şi-a lăsat capul pe spate şi a contemplat minunata structură. Deşi se interesase îndeaproape de proiect de la concepere şi până la construcţie, încă nu îl văzuse în realitate şi amărât în largul oceanului.

— Aspectul hotelului depăşeşte până şi cele mai optimiste

aşteptări ale mele, a spus Specter cu un glas moale şi melodios, trădând un uşor accent american sudic, care nu se potrivea nicicum cu înfăţişarea lui. Când îl văzuse prima oară, Morton îşi închipuise că Specter va vorbi cu glas piţigăiat şi scârţâit.

— Sunt convins că veţi fi mai mult decât încântat şi de interior, a spus Morton cu glas convingător. Vă rog să mă urmaţi şi vă voi oferi un tur al hotelului, după care vă voi conduce în apartamentul regal.

Drept răspuns, Specter s-a mulţumit să dea din cap şi apoi a început să traverseze greoi pontonul, îndreptându-se spre hotel, urmat respectuos de suita lui.

În sala de comunicaţii, situată de cealaltă parte a birourilor conducerii, un operator monitoriza şi dirija apelurile prin satelit care soseau de la sediul principal al lui Specter, situat în oraşul construit de companie la Lagună, Brazilia şi de la birourile din întreaga lume. Pe pupitrul din faţa lui s-a aprins un bec şi operatorul a răspuns la apel.

— Ocean Wanderer, cu cine să vă fac legătura?

— Sunt Heidi Lishemess de la Centrul pentru studiul uraganelor de la NUMA din Key West. Pot vorbi cu directorul hotelului?

— Regret, dar e ocupat cu proprietarul şi fondatorul lui Ocean Wanderer, pe care îl conduce într-un tur al hotelului.

— E vorba de ceva extrem de urgent. Se poate cu adjunctul lui?

— Toată lumea din conducere participă la acest tur al hotelului.

— Atunci te rog să-i informezi că un uragan de categoria a cincea se îndreaptă în direcţia voastră, a spus Heidi. Se deplasează cu o viteză incredibilă şi ar putea lovi hotelul mâine în zori. Trebuie, dar repet, *trebuie* să începeţi evacuarea hotelului. Vă voi ţine în permanenţă la curent cu informaţii şi răspund la acest număr la orice întrebări veţi avea în legătură cu uraganul.

Îndatoritor, operatorul şi-a notat numărul Centrului pentru studiul uraganelor şi apoi a răspuns la alte câteva apeluri sosite în timp ce discutase cu Heidi. Neluând în serios avertismentul, a aşteptat încă două ore, până când a ieşit din tură şi abia atunci l-a găsit pe Morton, căruia i-a transmis mesajul.

Morton s-a holbat la mesajul scos la imprimantă cu comandă

vocală şi l-a citit încă o dată, după care i l-a înmânat lui Specter.

— O avertizare meteo de la Key West. Suntem anunţaţi că în direcţia noastră se îndreaptă un uragan şi ni se sugerează să evacuăm toţi oaspeţii.

Specter a aruncat o privire către mesajul de avertizare, apoi s-a mişcat lent până la o fereastră şi a privit spre răsărit. Cerul era fără nici un nor, iar suprafaţa apei părea foarte calmă. Crestele valurilor se ridicau la maxim jumătate de metru.

— Să nu luăm decizii pripite. Dacă furtuna urmează drumul obişnuit al uraganelor, aproape sigur se va îndrepta spre nord şi ne va ocoli la sute de kilometri distanţă.

Morton nu era chiar atât de convins de asta. Un tip precaut şi conştiincios, el prefera să măsoare de două ori şi să taie o dată.

— Domnule, nu cred că este în interesul nostru să riscăm viaţa oaspeţilor sau a personalului. Vă sugerez respectuos să transmitem instrucţiuni tuturor pentru a declanşa procedurile de evacuare şi pentru a organiza operaţiunile de transport către un loc sigur din Republica Dominicană cât de curând posibil. De asemenea, trebuie să anunţăm remorcherele, pentru a începe operaţiunea de tractare a hotelului din calea furtunii.

Ca şi cum ar fi vrut să se liniştească, Specter a privit din nou pe fereastră la vremea senină.

— Mai aşteptăm trei ore. N-aş dori să pătăm imaginea lui Ocean Wanderer cu povestea unui exod, pe care mass-media îl va exagera, comparându-l cu abandonarea unei nave care se scufundă. Pe de altă parte, a zis el, ridicând braţele, de parcă ar fi îmbrăţişat minunatul edificiu plutitor ca pe un balon cu urechi lungi şi subţiri, hotelul meu a fost proiectat să reziste oricăror violenţe ale oceanului.

Morton s-a gândit să amintească de cazul *Titanicului,* dar s-a abţinut. L-a lăsat pe Specter în apartamentul regal şi s-a întors în biroul său pentru a pregăti evacuarea care, după părerea lui, era aproape sigură.

La 80 de kilometri nord de Ocean Wanderer, după ce a analizat rapoartele meteo primite de la Heidi Lisherness, căpitanul Barnum a privit fără să vadă spre est, la fel cum făcuse şi Specter. Spre deosebire de oamenii uscatului, Barnum era un cunoscător abil al capriciilor oceanului. A simţit că briza se întăreşte şi valurile cresc în volum. De-a lungul carierei, trecuse prin multe furtuni şi ştia cum se repezeau acestea pe

neaşteptate asupra navelor şi asupra echipajelor, prinzându-le pe nepregătite şi asediindu-le cu valuri uriaşe.

A ridicat receptorul şi i-a sunat pe cei doi ocupanţi ai lui Pisces. A auzit o voce destul de neclară, greu de distins.

— Summer?

— Nu, sunt fratele ei, i-a răspuns Dirk în glumă şi a reglat mai bine frecvenţa. Cu ce te pot servi, căpitane?

— Summer e cu tine?

— Nu, e afară, verifică rezervoarele de oxigen ale laboratorului hidro.

— Avem avertizare de furtună de la Key West. Un uragan de categoria a cincea încearcă să ni se bage pe gât.

— Categoria a cincea? Asta e grav de tot.

— Cât se poate de periculos. Eu am prins unul de categoria a patra în Pacific, acum douăzeci de ani. Nici nu-mi pot închipui ceva mai cumplit.

— Şi cât timp mai avem la dispoziţie până vine peste noi? a întrebat Dirk.

— Centrul anticipează ora şase. Mâine-dimineaţă. Dar ultimele informaţii arată că se deplasează mult mai repede. Trebuie să vă scoatem pe tine şi pe Summer de pe Pisces şi să vă aducem pe *Sea Sprite* cât mai curând.

— Căpitane, cred că nu e nevoie să-ţi povestesc despre scufundarea în saturaţie. Eu şi sora mea suntem aici de patru zile. Ne-ar trebui cel puţin cincisprezece ore de decompresiune până să ajungem la nivelul normal şi să venim la suprafaţă. N-o să reuşim înainte de izbucnirea furtunii.

Barnum era perfect conştient de pericolul situaţiei.

— S-ar putea să vă întrerupem suportul de la suprafaţă şi s-o ştergem.

— La adâncimea asta, cred că vom face faţă furtunii fără probleme deosebite, a spus Dirk pe un ton încrezător.

— Nu-mi place că trebuie să vă las singuri, a replicat Barnum cu glas mohorât.

— S-ar putea să facem puţin foamea, dar energie avem, iar aerul ne ajunge pentru cel puţin patru zile. Până atunci grosul furtunii va trece.

— Păcat că nu aveţi mai mult.

Dirk a tăcut o clipă, apoi a întrebat:

— Avem de ales?

— Nu, a zis Barnum şi a oftat apăsat. Cred că nu. A ridicat

ochii spre ceasul digital de deasupra pupitrului automatizat al timoneriei.

Teama lui cea mai mare era că, dacă *Sea Sprite* era silită să se îndepărteze prea mult de acest loc, exista riscul să nu se întoarcă la vreme pentru a-i salva pe Dirk şi pe Summer. Din nefericire, se confrunta cu o situaţie în care nu avea de ales. Dacă îi pierdea pe copiii lui Dirk Pitt, nici nu se putea gândi la furia cu care va exploda directorul de proiecte speciale de la NUMA.

— Aveţi mare grijă să vă prelungiţi cât puteţi rezerva de aer.

— Nu-ţi face griji, căpitane. Eu şi Summer o să stăm pitiţi ca nişte peştişori cuminţi la adăpostul coralilor.

Barnum s-a simţit cuprins de îngrijorare. Se punea întrebarea şi dacă Pisces putea rămâne intactă în situaţia în care reciful era izbit de valurile de peste 30 de metri create de un uragan de categoria a cincea. S-a uitat pe hubloul punţii, către est. Cerul începuse deja să se umple de nori ameninţători, iar valurile crescuseră în înălţime, ajungând de aproape un metru şi jumătate.

Cu un regret nespus şi cu un sentiment rău prevestitor, a dat ordin de ridicare a ancorei şi de îndepărtare pe o rută care să scoată nava din calea uraganului.

Când Summer a intrat în ecluza principală, Dirk i-a povestit în detaliu despre vremea urâtă care venea spre ei de dincolo de orizont.

Apoi a enumerat instrucţiunile legate de economisirea alimentelor şi a aerului.

— Trebuie să fixăm obiectele care ar putea să se desprindă în caz că valurile încep să ne clatine chiar şi la adâncimea asta.

— Când ajunge furtuna aici? a întrebat Summer.

— După cum spunea căpitanul, spre dimineaţă.

— Atunci mai ai vreme pentru o scufundare cu mine înainte de a sta blocaţi aici până se face vreme bună.

Dirk s-a uitat la sora lui. Un alt bărbat, răpit de frumuseţea ei, ar fi rămas fascinat de ea, dar, ca frate geamăn, el rămăsese imun la farmecele lui Summer.

— Ce ţi-a venit? a întrebat-o el aproape nepăsător.

— Vreau să mai arunc o privire în caverna în care am găsit urna.

— Poţi ajunge acolo pe întuneric?

— Aşa cum îşi găseşte vulpea vizuină, a spus ea, ferm convinsă. Pe de altă parte şi ţie-ţi place să vezi diferite specii de peşti noaptea, pentru că ziua rămân ascunşi.

Dirk s-a lăsat păcălit.

— Bine, dar repede. Avem multe de făcut înainte de izbucnirea furtunii.

Summer şi-a petrecut braţul pe după al lui.

— N-o să-ţi pară rău!

— De ce spui asta?

Ea l-a privit lung, cu o licărire plăcută în ochii cu nuanţe cenuşi.

— Pentru că, cu cât mă gândesc mai bine, cu atât mai convinsă sunt că în caverna aceea ne aşteaptă şi alte mistere în afara urnei pe care am găsit-o.

Capitolul 6

Summer şi Dirk au ieşit din ecluza de intrare, apoi şi-au verificat reciproc echipamentul de scufundare şi au pornit înot prin apa întunecată ca spaţiul cosmic. Au aprins amândoi lanternele, iar fasciculele de lumină au speriat peştii nocturni care apăruseră după căderea întunericului pentru a se hrăni între formaţiunile coralifere. Au constatat că luna, care ar fi putut lumina cât de cât adâncul, nu se vedea pe cer, iar stelele erau învăluite în nori ameninţători, precursorii furtunii îngrozitoare care avea să bântuie curând.

Dirk a înotat în urma surorii lui, urmând-o prin beznă. Din mişcările ei graţioase şi unduioase, Dirk şi-a dat seama că lui Summer îi plăcea lumea subacvatică. Bulele ei de aer se ridicau în ciorchini, semnalând respiraţia calină şi încrezătoare a unei scufundătoare cu experienţă. Ea l-a privit prin mască şi i-a zâmbit. Apoi i-a făcut un semn cu mâna dreaptă şi a bătut din picioare, trecând peste coralii care, iluminaţi de lanternă, au sclipit într-un curcubeu de culori ameţitoare.

Noaptea, în adâncurile liniştite nu se simţea nimic sinistru. Peştii curioşi erau atraşi de lumină şi ieşeau din ascunzişurile lor pentru a examina creaturile necunoscute şi stângace care dădeau năvală în mijlocul lor şi aveau asupra lor cutii ce străluceau ca soarele. Un peşte-papagal de dimensiuni uriaşe a început să înoate alături de Dirk, măsurându-l cu ochi curioşi ca de pisică. Şase baracude lungi de peste 1,20 metri au apărut ca de nicăieri, cu fălcile deschise şi etalându-şi şirurile de dinţi ascuţiţi ca acele. I-au ignorat pe scufundători şi au alunecat pe lângă ei fără să manifeste nici cel mai mic interes.

Doar mişcând uşor din labele picioarelor, Summer a înaintat prin canioanele sculptate în recif de parcă ar fi urmat un drum marcat pe o hartă. Un mic peşte-balon, surprins de strălucirea orbitoare a fasciculului lanternei şi-a umflat corpul, devenind un balon plin de spini care ieşeau din părţile laterale ca dintr-un cactus. Era deci imposibil sau foarte puţin probabil ca vreun prădător mare să se dovedească atât de prost încât să încerce să înghită o pradă care i-ar fi sfârtecat gâtlejul.

Fasciculele lanternelor dădeau naştere unor umbre stranii, în permanentă mişcare, ce se profilau pe coralii de diverse forme,

ale căror suprafeţe erau fie ascuţite şi ţepoase, fie rotunde şi globulare. Pentru Dirk, nuanţele şi formele lor complexe căpătau aspectul unei picturi abstracte fără început şi sfârşit. A aruncat o privire la indicatorul de adâncime. Arăta cincisprezece metri. Privind scurt în faţă, a observat că Summer cobora brusc într-un canion coralifer îngust, cu laturile foarte abrupte. A coborât înot după ea, remarcând o serie de deschideri în corali ce duceau către peşteri de mici dimensiuni şi s-a întrebat care dintre ele o ispitise cu o zi în urmă.

În cele din urmă, Summer a şovăit în faţa unei deschizături verticale, cu colţuri drepte, strivită între două coloane cu aspect nefiresc. Răsucindu-se scurt, ca să vadă dacă Dirk mai era în urma ei, Summer a intrat înot fără nici o ezitare în caverna de sub ea. De astă dată, având lanterna şi ajutorul fratelui, a pătruns mai adânc în cavernă, trecând de locul unde descoperise urna.

Caverna nu era întortocheată sau neregulată. Pereţii, plafonul şi podeaua erau aproape perfect netede, întinzându-se în beznă ca un coridor fără ocolişuri şi coturi. Au înaintat de-a lungul lui.

Principala cauză a morţilor petrecute în timpul scufundărilor în peşteri subacvatice este faptul că oamenii se rătăcesc în caverne. Greşelile se dovedesc fatale. Din fericire, aici nu se punea problema orientării. Scufundarea în acea cavernă nu prezenta primejdii şi nici nu există teamă că se vor rătăci într-un sistem complex de săli care dădeau una în alta. Camera nu avea deschideri în lateral şi nici căi verticale de acces care să-i zăpăcească. Pentru a reveni la intrarea în cavernă, nu aveau decât să refacă drumul înapoi. S-au simţit amândoi recunoscători că pe fund nu se vedeau depuneri fine care, odată tulburate, le-ar fi înnegurat vederea vreme de o oră până să se aşeze la loc. Podeaua patului de corali era acoperită de nisip cu granulaţie mare, prea greu ca să se ridice în suspensie dacă apa era tulburată de înotătoarele lor.

Brusc, au ajuns la capătul cavernei, însă acesta arăta într-un mod care a stârnit imaginaţia lui Summer. Deşi cotropit de vegetaţie marină, părea să evidenţieze un şir de trepte. Deasupra capului lui Summer a început să se rotească un banc de peşti-înger, care apoi s-au îndepărtat ca nişte săgeţi când ea a început să urce. Ca un fel de presimţire, Summer a perceput o înfiorare pe ceafă şi în restul corpului. Sentimentul care o încercase mai devreme a apărut din nou, semn că acea cavernă

putea oferi mai mult decât ceea ce se observa la prima vedere.

La adâncimea aceea sub recif, coralii se răreau. Neavând lumina necesară dezvoltării vegetaţiei marine, crusta de pe pereţii acelui puţ nu ajungea nici măcar la doi centimetri grosime şi era alcătuită mai mult din depuneri gelatinoase decât din corali. Dirk a întins mâna înmănuşată şi a îndepărtat stratul unsuros; imediat a simţii că inima îi bate mai puternic, pentru că percepuse nişte adâncituri regulate în roca granitică, pe care le-a crezut făcute acolo de oameni, pe vremea când nivelul mării era mai scăzut.

Apoi, prin apă, a auzit-o pe Summer scoţând o exclamaţie pe un ton ascuţit. A călcat imediat apa şi a urcat, apoi a rămas uimit când pânza apei s-a rupt în interiorul unei pungi de aer. A ridicat privirea şi a văzut fasciculul lanternei lui Summer maturând tavanul boltit din pietre fasonate şi lipite între ele etanş, fără vreun material de tipul mortarului.

— Ce avem aici? a întrebat Dirk prin sistemul de comunicare în submersie.

— Ori e vorba de o ciudăţenie a naturii, ori de o boltă construită de oameni din vechime, a murmurat Summer pe un ton ce trăda un respect temător.

— Nici vorbă de o ciudăţenie a naturii.

— Cred că s-a scufundat după topirile din Era Glaciară.

— Asta s-a întâmplat acum 10 000 de ani. Imposibil să aibă o asemenea vechime. Mai curând cred că e o construcţie care s-a scufundat la un cutremur ca acela care a lovit Port Royal din Jamaica – raiul piraţilor – care s-a prăbuşit în mare după un cataclism petrecut în 1692.

— Ar putea fi un oraş-fantomă uitat de lume? a întrebat Summer, simţindu-se cuprinsă de o emoţie ciudată.

Dirk a clătinat din cap.

— Dacă nu cumva există mai multe ruine îngropate sub coralii din jur, impresia mea e că am descoperit un fel de templu.

— Ridicat de băştinaşii antici din Caraibe?

— Mă-ndoiesc. Arheologii n-au găsit dovezi privind construcţii din piatră în Indiile de Vest înainte de sosirea lui Columb. Iar localnicii sigur nu ştiau să forjeze urne din bronz. Avem în faţă o construcţie ce aparţine altei culturi, o civilizaţie pierdută şi rămasă necunoscută.

— Doar nu o fi vorba de un alt mit al Atlantidei, a spus Summer cu sarcasm.

— Nu, tata şi Al au stabilit în urmă cu ani de zile că Atlantida se afla în Antarctica.

— Pare incredibil că popoarele antice din Europa să fi traversat oceanul şi să fi construit un templu pe un recif de corali.

Dirk şi-a plimbat mâna înmănuşată de-a lungul unui perete.

— Pe vremea aceea, probabil că bancul Navidad era o insulă.

— Dacă ne gândim mai bine, a spus Summer, cred că respirăm aer vechi de mii de ani.

Dirk a inspirat adânc, apoi a dat aerul afară.

— Pare să aibă un miros plăcut şi un gust acceptabil.

Summer a făcut un semn cu degetul peste umăr.

— Ajută-mă să scot camera de filmat. Trebuie să reţinem asta.

Dirk a trecut în spatele ei şi a scos cutia din aluminiu prinsă cu o clemă de buteliile cu oxigen. A extras un aparat de filmat minuscul Sony PE-100, montat înăuntrul unei carcase dintr-un material acrilic transparent Ikelite. După ce l-a reglat pentru filmare manuală, a fixat de aparat braţele pentru reflectoare. Cum nu există lumină naturală, nu a mai fost nevoie să folosească exponometrul.

Încăperea submarină degaja un aer de măreţie iluzorie, iar Summer se pricepea suficient să mânuiască aparatul încât să o surprindă pe film. În clipa în care a aprins reflectoarele, caverna mohorâtă a prins viaţă într-un amestec de nuanţe de verde, galben, roşu şi mov, date doar de vegetaţia de pe pereţi. Cu excepţia unor tulburări minore, apa era limpede precum cristalul.

În timp ce Summer fotografia bolta de deasupra şi de sub nivelul apei, Dirk s-a scufundat şi a început să exploreze podeaua de-a lungul pereţilor. În lumina aruncată de camera lui Summer, care crea imagini bizare şi tremurătoare în apă, el s-a rotit prin încăpere.

A trecut, aproape fără să vadă, pe lângă un spaţiu ce se deschidea între doi pereţi. Era o intrare pe colţ, lată de cel mult şaizeci de centimetri. Ţinând lanterna întinsă în faţă, Dirk a reuşit să treacă prin deschizătură, abia atingând marginile cu buteliile de pe spate. A pătruns într-o cameră ceva mai mare decât prima. Aceasta avea scaune scobite în pereţi şi ceva mare care semăna cu un pat plasat în centru. La început a avut senzaţia că este gol, dar apoi fasciculul lanternei a scos la iveală un obiect rotund, cu două găuri pe lateral şi o alta, mai mică, în partea superioară, semănând cu o armură pentru bust. Tot pe pat, dar pe piatra de

deasupra obiectului, se găsea un colier din aur şi două benzi spiralate pentru braţe, aşezate de o parte şi de alta. Deasupra colierului se afla ceva ce arăta ca un coif destul de complicat şi deasupra acestuia se vedea o diademă bogat ornamentată.

Dirk şi-a imaginat că obiectele acelea fuseseră purtate de cineva. În locul unde, în mod normal, s-ar fi aflat picioarele se vedeau două jambiere de bronz, care făceau parte din costumaţia purtată de vechii războinici pentru protejarea gambelor. În partea stângă a armurii se vedeau lama unei spade şi a unui cuţit, iar vârful unei lănci, fără băţ, se găsea în partea dreaptă. Corpul acelui luptător se dizolvase de mult sau devenise hrană pentru creaturile mării, care devorau orice substanţă organică.

La capătul patului se vedea un cazan mare.

Înalt de peste 1,30 metri, cazanul avea o circumferinţă în jurul căreia, chiar dacă ar fi încercat să o cuprindă cu ambele mâini, Dirk nu ar fi reuşit să-şi atingă degetele. A lovit uşor cu mânerul cuţitului de scufundător într-o latură a cazanului şi a auzit un sunet metalic, înfundat. „Bronz” şi-a zis în sinea lui. A îndepărtat depunerile acumulate pe suprafaţa lui exterioară şi a scos la lumină silueta unui războinic surprins în efortul de a azvârli o suliţă. Ştergând cu mănuşa peretele exterior al vasului, a dezvăluit o întreagă oaste de femei şi bărbaţi care purtau armuri şi ale căror posturi sugerau că duc o luptă. Toţi aveau scuturi de mărimea unui om şi spade lungi. Câţiva aveau suliţe cu băţul scurt, dar cu capete extrem de lungi şi răsucite în spirală. Unii purtau armuri care le acopereau partea superioară a corpului. Alţii erau cu torsul gol, dar majoritatea aveau pe cap coifuri uriaşe, pe crestele cărora se vedeau coarne.

Dirk s-a ridicat deasupra buzei cazanului, a îndreptat fasciculul lanternei în interiorul acestuia şi a privit înăuntru.

Cazanul era plin aproape până la buză cu un amestec pestriţ de obiecte ce încă puteau fi deosebite unul de altul. Dirk a identificat capete de suliţe din bronz, lame de pumnale, ale căror mânere fuseseră mâncate de apă şi de creaturile mării, securi simple şi cu aripi, brăţări încolăcite şi centuri din zale. A lăsat vestigiile la locul lor, luând doar un singur obiect. L-a ridicat din cazan şi l-a reţinut între degete. Apoi a înotat printr-o arcadă care se deschidea în partea opusă a încăperii, despre care era acum aproape convins că fusese un dormitor folosit ca mormânt.

A identificat imediat încăperea de alături ca fiind bucătăria.

Acolo nu a găsit nici o pungă de aer; bulele eliminate din aparatul lui de respirat se ridicau alene către tavan şi ieşeau în şiraguri neregulate, ca bobitele de mercur. Cazane de gătit din bronz, amfore, urne şi diverse vase zăceau împrăştiate pe podea, alături de oale sparte din ceramică. Lângă ceea ce părea a fi o vatră, Dirk a găsit cleşti din bronz şi un polonic mare, toate îngropate parţial în sedimentele care se strecuraseră înăuntru de-a lungul a două mii de ani. S-a apropiat de obiectele împrăştiate şi le-a examinat mai atent, încercând să desluşească ornamente revelatoare sau marcaje, dar toate erau pe jumătate îngropate în nisip şi acoperite de crustaceele care se strecuraseră în cameră.

Mulţumit că nu mai existau alte uşi sau încăperi laterale pe care să le exploreze, Dirk s-a întors prin domnitor şi s-a apropiat de Summer, care fotografia precipitată fiecare fragment al bolţii arcuite de sub suprafaţa apei.

A atins-o pe braţ şi a făcut semn în sus. După ce au ieşit la suprafaţă, i-a zis plin de entuziasm:

— Am mai găsit două încăperi.

— E din ce în ce mai pasionant, a spus Summer, fără să-şi dezlipească ochiul de pe vizorul aparatului foto.

El a surâs şi i-a întins un pieptene din bronz.

— Trece-ţi ăsta prin păr şi imaginează-ţi cum arăta ultima femeie care l-a folosit.

Summer a lăsat camera în jos şi a privit cu atenţie obiectul din mâna lui Dirk. A făcut ochii mari şi l-a luat cu delicateţe între degete.

— E minunat, a murmurat ea. Era cât pe ce să-şi pieptene cele câteva şuviţe de păr roşu ca focul care-i scăpaseră pe sub cască în zona urechilor, dar s-a oprit brusc şi s-a uitat la fratele ei cu un aer serios. Ar trebui să-l duci în locul unde l-ai găsit. Când arheologii vor cerceta acest loc şi fii convins că o vor face, vei fi acuzat de furt de obiecte istorice.

— Dacă aş avea o prietenă, pariez că ea l-ar păstra.

— Ultima din nesfârşitul şir al amicelor tale ar fi fost în stare să fure şi cutia milei dintr-o biserică.

Dirk s-a prefăcut jignit.

— Înclinaţia Sarei către furt o făcea irezistibilă.

— Mare noroc ai că tata se pricepe să judece femeile mai bine decât tine.

— Păi ce legătură are una cu alta?

— El a pus-o pe goană când a apărut la hangarul lui căutându-te.

— Şi eu care mă întrebam de ce nu-mi mai răspunde la telefon… zise Dirk, fără să dea de înţeles că regretă.

Summer i-a aruncat o privire dojenitoare şi a studiat pieptenele, încercând să evoce imaginea ultimei femei care îl ţinuse în mână, întrebându-se cum îşi purta părul şi ce culoare avea acesta. După câteva momente, a aşezat obiectul antic în palmele desfăcute ale fratelui ei, ca să îl poată fotografia.

Dirk l-a dus înapoi în cazan. A fost urmat curând de Summer, care a făcut peste treizeci de fotografii ale camerei de dormit şi ale obiectelor de acolo, apoi a pătruns şi în bucătărie. Mulţumită că realizase un inventar destul de detaliat al celor trei încăperi, i-a întins aparatul lui Dirk ca să detaşeze reflectoarele şi să îl bage în cutia din aluminiu. În loc să-l pună la loc, în spatele lui Summer, Dirk i-a prins strâns mânerul într-o mână, temător ca nu cumva să piardă sau să deterioreze cutia în care se afla.

Apoi a făcut o ultimă verificare a nivelului de aer din rezervoarele fiecăruia şi a constatat că aveau îndeajuns ca să ajungă înapoi la staţiunea de cercetare. Bine instruiţi de tatăl lor, Dirk şi Summer erau scufundători precauţi, care se fereau cu orice preţ să rămână cu rezervoarele de aer goale. De astă dată, a pornit el în frunte, dovedind că memorase curbele şi deschizăturile printre corali pe unde trecuseră mai devreme.

Când, într-un târziu, au revenit la siguranţa şi confortul oferite de Pisces şi au intrat în ecluza principală, valurile de la suprafaţă începuseră să se umfle, antrenate de vântul care creştea în intensitate şi începuseră deja să lovească reciful cu forţa unor ciocane uriaşe care băteau pilonii. Dirk s-a grăbit să pregătească masa de seară, pentru că şi el şi Summer abia aşteptau să discute şi să dezlege enigma fantomaticului templu din adâncuri. S-au liniştit şi au mâncat într-o atmosferă de aparentă siguranţă. Nici unul din ei nu ştia cât de vulnerabili erau la doar cincisprezece metri de suprafaţa mării dezlănţuite, pentru că nu-şi închipuiau că valurile aveau să atingă peste treizeci de metri înălţime, iar concavităţile lor vor lăsa Pisces expus forţei cumplite a furtunii ucigaşe.

Capitolul 7

Izbit cu înverşunare de zidul creat de învârtejirea uraganului, biciuit de vânturi şuierătoare, de pânze dese de ploaie şi de grindină şi azvârlit cât colo de curenţi ascensionali şi descendenţi, prins într-o turbulenţă inimaginabilă, avionul Orion P-3 Hurricane Hunter[5], vechi de 29 de ani, abia mai rezistă. Aripile i se îndoiau şi i se arcuiau ca lama unei florete. Elicele celor patru motoare Allison, fiecare de 4 600 de cai-putere, îl propulsau prin potopul dezlănţuit cu 300 de noduri pe oră. Din 1976, de când fusese construit Orion, Marina, NOAA[6] şi NUMA nu găsiseră până atunci un aparat care să poată rezista atât de bine tuturor violenţelor vremii.

De o stabilitate impresionantă, *Galloping Gertie*[7], cum era alintat, având pictată de bot o femeie cowboy călărind un cal cabrat ducea acum o echipă compusă din douăzeci de oameni: doi piloţi, un navigator şi un meteorolog de bord, trei specialişti în inginerie şi comunicaţii, doisprezece cercetători şi un reporter de la un post local tic televiziune care, după ce aflase că uraganul Lizzie avea să stabilească un record de violenţă, ceruse să fie luat la bord.

Jeff Barrett stătea calm pe scaunul său de pilot, fără să scape nici o clipă din ochi instrumentele de bord. După şase ore din cele zece de zbor tot ce avea de urmărit erau cadranele şi becurile indicatoare, deoarece tot ce se vedea prin parbriz semăna cu interiorul cuvei unei maşini de spălat în faza de dizolvare a detergentului. Căsătorit şi cu trei copii, Barrett nu socotea munca sa mai periculoasă decât manevrarea unei maşini de gunoi pe o străduţă din centrul oraşului.

Pericolul şi moartea pândeau însă din norul învolburat care sufocă aparatul, îndeosebi când Barrett zbură atât de aproape de suprafaţa mării, încât stropi fini de apă sărată erau proiectaţi pe

---

[5] Vânător de uragane (engl.), poreclă dată avioanelor special proiectate pentru a suporta pătrunderea în vortexul uraganelor atlantice. La ora actuală există 13 asemenea aparate de zbor, toate sub pavilion american, (n.red.).

[6] National Oceanic and Atmospheric Administration.

[7] Aproximativ: „Gertie, călăreaţa neînfricată”.

parbriz de elicele ce se roteau ameţitor, transformându-se într-o peliculă asemănătoare cu promoroaca, după care Orion se înălţa din nou până la peste două mii de metri, intrând şi ieşind din zonele cele mai sălbatice ale furtunii. Pătrunderea în spirală strânsă era manevra cea mai eficientă pentru a înregistra şi a analiza forţa uraganului.

Asemenea incursiuni nu erau recomandate celor slabi de înger. Oamenii de ştiinţă care zburau prin miezul uraganelor şi a taifunurilor alcătuiau o categorie aparte. Furtunile nu se puteau studia de la distanţă. Trebuia să dea piept cu ele, trecând direct prin vâltoarea de apă şi aer şi nu doar o dată, ci chiar de câte zece ori.

Zburau fără să crâcnească prin iadul acela pentru a măsura viteza vânturilor, tăria ploii, presiunea aerului şi pentru a colecta zeci de alte date şi informaţii pe care le comunicau centrului pentru studiul uraganelor, unde erau introduse şi modelate pe computer, aşa încât meteorologii să poată prevedea forţa furtunii şi să transmită avertismente, pentru ca populaţia aflată în calea prăpădului să fie evacuată din zona de coastă şi să fie astfel salvate cât mai multe vieţi.

Barrett mânuia cu dexteritate comenzile, care fuseseră modificate pentru a face faţă unei turbulenţe extreme. A verificat datele de poziţionare globală primite prin satelit şi apoi a corectat uşor cursul avionului.

— Asta e urâtă de tot, a spus el, întorcându-se către copilot, moment în care avionul a tresărit, izbit de o pală de vânt extrem de violentă.

Comunicarea între membrii echipajului se făcea prin căşti. Fără ele oamenii ar fi trebuit să răcnească în urechea interlocutorului. Urletul ascuţit al vântului era atât de pătrunzător, încât acoperea până şi vuietul motoarelor.

Jerry Boozer, un bărbat deşirat, care stătea cu umerii căzuţi pe scaunul copilotului, sorbea cu un pai cafeaua dintr-un pahar cu capac. Ordonat până la pedanterie, el se mândrea că nu scăpase niciodată pe podeaua cabinei de comandă vreo picătură de cafea sau vreo firimitură din sendviş, indiferent cât de puternică fusese furtună prin care trecuseră. Aprobându-l pe pilot cu gest din cap, i-a răspuns:

— De opt ani de când vânăm furtuni, asta e cea mai dementă pe care am văzut-o.

— N-aş vrea să am locuinţa în calea ei când va ajunge la ţărm.

Boozer a ridicat microfonul şi a vorbit direct în el:

— Hei, Charlie, ce spun aparatele tale minunate despre viteza vântului?

În compartimentul ştiinţific, dotat cu nenumărate instrumente şi pupitre cu sisteme electronice de meteorologie, Charley Mahoney, cercetător la Stanford University, stătea prins cu centura de siguranţă de scaunul aflat în faţa unui grup de senzori care măsurau temperatura, umiditatea, presiunea, vânturile şi fluxurile de fluid.

— N-o să-ţi vină a crede, i-a răspuns el cu un accent tipic din Sud, dar ultimul sistem de radiosondaj pe care l-am lansat a înregistrat vânturi pe orizontală de 353 km/h în timp ce cădea.

— Nici nu-i de mirare că sărmana Gertie se zgâlţâie în halul ăsta.

Boozer abia apucase să-şi încheie propoziţia, când, brusc, au pătruns într-o zonă de calm luminată de soare, ale cărui raze au făcut să sclipească fuzelajul şi aripile avionului.

Intraseră în „ochiul” uraganului Lizzie. Dedesubt, marea agitată reflecta albastrul cerului. Era ca şi cum ar fi zburat în interiorul unui tub gigantic, ai cărui pereţi erau alcătuiţi din nori impenetrabili şi învolburaţi. Boozer a avut senzaţia că zburau într-un vârtej uriaş, care ducea direct spre iad.

Barrett a înclinat avionul şi a zburat circular în interiorul „ochiului”, pentru a le permite meteorologilor să culeagă date. După aproximativ zece minute, a redresat avionul şi s-a îndreptat spre peretele cenuşiu clocotitor. Aparatul a început din nou să se zguduie de parcă ar fi fost atacat de toată furia zeilor. Brusc, cei dinăuntru au avut sentimentul că un pumn uriaş îl izbise la tribord, azvârlindu-l pe o aripă. Tot ce nu fusese fixat în cabină – hârtii, dosare, pahare de cafea, genţi – a fost propulsat către peretele tribordului. Şocul nu trecuse bine, că o rafală şi mai puternică a aruncat avionul prin vâltoare ca pe un planor din lemn de plută legat de un ventilator, făcând ca toate obiectele învălmăşite mai devreme spre tribord să pornească glonţ în direcţie opusă. Cei din avion au resimţit acest dublu şoc de parcă ar fi fost în interiorul unei mingi de tenis lovite cu sete de un jucător, dar stopate imediat de adversar. De uimire, Boozer şi Barrett au rămas încremeniţi. Nimeni nu-şi amintea că avionul să se fi ciocnit vreodată de un vânt de o asemenea forţă şi nu doar o dată, ci de două ori, în interval de numai câteva secunde. Era ceva nemaiauzit.

Aparatul s-a cutremurat şi a început să piardă brusc viteză, zburând înclinat la babord.

Barrett a simţit cum motoarele au cedat brusc, a cuprins dintr-o privire pupitrul de comandă şi s-a apucat să redreseze avionul.

— N-am nici un semnal de la motorul patru. Uitaţi-vă şi spuneţi-mi dacă se mai învârte elicea.

— Dumnezeule! a murmurat Boozer, în timp ce se uita pe fereastra din dreptul lui. L-am pierdut!

— Atunci opreşte alimentarea! s-a răţoit Barrett la el.

— N-am ce să mai opresc. S-a desprins.

Adunându-şi gândurile şi toate forţele ca să redreseze avionul, Barrett a răsucit maneta de comandă şi a apăsat febril pedalele, fără să înţeleagă semnificaţia raportului rău prevestitor al lui Boozer. A simţit că se petrecuse ceva îngrozitor în aerodinamica aparatului, care nu răspundea la comenzi ca mai înainte. Toate reacţiile îi erau extrem de lente. Era ca şi cum avionul ar fi fost tras în spate cu un odgon prins de aripa de la tribord.

Într-un târziu, a reuşit să aducă aparatul la orizontală. Abia după aceea a asimilat cuvintele lui Boozer. Deci pierderea motorului, smuls din bolţuri de vânturile extraordinar de puternice, făcuse avionul să scape de sub control şi provocase rezistenţa la înaintare la tribord. Barrett s-a aplecat în faţă şi a privit pe lângă Boozer.

În locul în care până mai adineauri se găsea motorul Allison se casca acum o gaură din care ieşeau bolţuri răsucite şi frânte, ţevi pentru alimentarea cu combustibil şi ulei, pompe deformate şi cabluri electrice retezate. „Aşa ceva nu trebuia să se întâmple, a gândit Barrett, încă neîncrezător. Motoarele nu se desprind chiar atât de uşor de pe aripă, nici măcar în cea mai cumplită turbulenţă.” Apoi şi-a trecut ochii peste cele aproape treizeci de găuri din care săriseră niturile. Îngrijorarea lui a crescut când a observat şi câteva crăpături în învelişul din aluminiu al aripii, care suportase forţe uriaşe de torsiune.

În cască a auzit pe cineva adresându-i-se din cabina principală:

— Avem câţiva răniţi, iar majoritatea echipamentelor sunt avariate sau funcţionează defectuos.

— Cei care mai sunteţi teferi ocupaţi-vă de răniţi! Ne îndreptăm spre bază.

— Dacă o să reuşim, a spus Boozer pe un ton pesimist şi a arătat cu degetul spre hubloul din dreptul lui Barrett. Avem şi un

incendiu la motorul numărul trei.

— Opreşte-l!

— Asta şi făceam, i-a răspuns calm Boozer.

Barrett s-a simţit îndemnat să-şi cheme soţia ca să-şi ia adio, dar încă nu avea de gând să cedeze. Dacă reuşea să iasă cu Gertie, aşa grav avariată, din furtună şi să ajungă cu oamenii de la bord întregi la bază însemna că s-a petrecut un miracol. A început să rostească o rugăciune în surdină şi, în acelaşi timp, condus de experienţă, a început să piloteze aparatul cu atenţie pentru a-l scoate din vârtej, către zone mai calme. Dacă ieşeau cu bine din haosul acela, restul avea să se rezolve de la sine.

După douăzeci de minute de zbor, vântul şi ploaia au început să slăbească în intensitate, iar norii se mai luminaseră. Apoi, când Barrett începuse să creadă că depăşise zona de nori, Lizzie le-a mai dat o lovitură năucitoare; o serie de rafale de vânt a izbit direcţia, avariind-o şi făcând că pilotul să piardă şi controlul precar pe care îl mai avea asupra aparatului.

Pierduseră practic orice şansă de a mai ajunge acasă.

Capitolul 8

Oceanele par mai tot timpul liniştite. Valuri nesfârşite, cu o înălţime de câteva palme, oferă imaginea unui uriaş care doarme, al cărui piept se ridică şi coboară domol cu fiecare răsuflare. Este o iluzie care amorţeşte simţurile celor neştiutori. Se întâmpla uneori ca marinarii să urce în pat pe vreme senină şi mare calmă, pentru ca apoi să se trezească şi să descopere oceanul într-o dezlănţuire turbată pe mii de kilometri pătraţi în jur, jucându-se cu toate navele luate prin surprindere.

Uraganul Lizzie prezenta toate caracteristicile unei furtuni cu urmări absolut dezastruoase. În cursul dimineţii se arătase violentă, pentru ca la amiază să devină tumultoasă, iar spre înserat să se transforme într-o dezlănţuire diavolească. Vânturile cu viteze de 350 km/h au ajuns curând să depăşească 400 km/h. Biciuiau şi izbeau suprafaţa cândva netedă a oceanului, dând naştere unor adevărate turbioane care măsurau peste treizeci de metri înălţime între creasta şi talpa valului, avansând în acelaşi timp neîncetat spre bancul Navidad şi spre Republica Dominicană, care avea să fie prima victimă a furtunii.

Cu ancora abia ridicată din apă, *Sea Sprite* a pornit la drum. Paul Barnum s-a întors poate pentru a douăzecea oară ca să privească spre est. Ceva mai devreme nu remarcase nici o schimbare. Acum însă orizontul, unde apa de un albastru-intens se unea cu cerul bleu ca de safir, era marcat de o dungă cenuşiu-închis, amintind de o furtună de praf care se rostogoleşte nemiloasă peste prerie, maturând totul în calea ei.

Parcă năucit de rapiditatea cu care creştea acea dungă întunecată, umplând tot cerul, Barnum a urmărit cu ochi ieşiţi din orbite coşmarul ce se apropia. Nu mai pomenise şi nici nu-şi închipuise că o furtună să se deplaseze cu viteza unui tren expres. Înainte de a apuca să programeze comenzile computerizate privind cursul şi viteza navei, furtuna a acoperit soarele cu un giulgiu mortuar, colorând cerul într-un plumburiu care amintea de funinginea adunată pe fundul unui ceaun.

În următoarele opt ore, *Sea Sprite* a gonit cu îndârjire din calea furtunii, pilotată de Barnum, care încerca, parcă fără prea mulţi sorţi de izbândă, să se îndepărteze cât mai mult de coralii ascuţiţi ai recifului Navidad. Apoi, când comandantul şi-a dat

seama că avea să fie prins din urmă de miezul furtunii, a înţeles că singura cale de supravieţuire era să se îndrepte direct spre el, bizuindu-se pe capacitatea navei de a-şi croi drum printre valuri şi vânturi. I-a mângâiat drăgăstos timona, de parcă ar fi fost făcută din carne şi oase, nu din oţel. În anii în care navigase prin regiunile polare, nava aceea rezistase tuturor încercărilor la care o supusese oceanul. Barnum era convins că va supravieţui, chiar lovită şi aruncată de colo până colo de valuri.

S-a întors către Sam Maverick, secundul său, care, cu părul roşcat lăsat foarte lung, cu barba neîngrijită şi cu un mic medalion din aur prins în urechea stângă, arăta ca un licean care a abandonat şcoala.

— Programează un nou curs, domnule Maverick. Întoarce nava la cap compas 85 de grade est. Nu putem fugi din calea furtunii, aşa că o vom înfrunta cu prova pe val.

Maverick a privit spre valurile ale căror creste se ridicau deja la aproape şaisprezece metri la pupa şi a clătinat din cap. S-a uitat încruntat la Barnum, socotind că acesta îşi pierduse minţile.

— Vreţi să o întorc pe marea asta agitată? a întrebat el rar.

— Nici nu se poate un moment mai prielnic, i-a răspuns Barnum. Mai bine acum decât mai târziu, când o să ne izbească valurile.

Manevra presupunea riscuri înspăimântătoare. Corpul navei avea să se întoarcă şi, vreme de câteva minute, care puteau părea nesfârşite din cauza încordării, trebuia să facă faţă valurilor pe toată lungimea, ceea ce o făcea vulnerabilă la orice val mai masiv, care ar fi putut să o răstoarne. De-a lungul secolelor, numeroase vase se răsturnaseră când căpitanii lor încercaseră să efectueze această manevră şi se duseseră la fund, fără a lăsa în urmă nici un supravieţuitor sau alte semne ale existenţei lor.

— Când am să văd un spaţiu mai mare între valuri, la comanda mea, îi dai viteză maximă. Apoi a comunicat prin radio către restul echipajului: Marea devine foarte agitată. Asiguraţi toate lucrurile şi ţineţi-vă bine.

Aplecat deasupra pupitrului de comandă, fără măcar să clipească, Barnum a rămas cu privirea fixată pe fereastră şi a aşteptat cu o răbdare incredibilă până când a văzut apropiindu-se un val mai înalt decât cele dinainte.

— Viteză maximă, te rog, domnule Maverick.

Acesta a executat fără să crâcnească ordinul căpitanului, însă

cu un aer îngrozit, sigur de dezastrul ce va urma, deoarece valul enorm se apropia ameninţător de navă. Era aproape pe punctul de a-l blestema pe căpitan pentru că dăduse comanda prea devreme, când şi-a dat seama ce calcule îşi făcuse acesta. Nu exista nici un moment potrivit pentru manevră în intervalele dintre valuri. Ele păreau să se fi contopit, devenind unul, ca soldaţii care mărşăluiesc în formaţie foarte strânsă. Barnum riscase intuitiv şi începuse manevra de întoarcere devreme, câştigând câteva clipe preţioase, făcând ca nava să primească lovitura principală sub un anumit unghi.

Valul implacabil a izbit pupa şi a înclinat vasul spre babord, după care a măturat toată puntea. Vreme de cincisprezece secunde, *Sea Sprite* a fost cotropită de o masă de apă bolborosind, parcă în fierbere şi s-a strecurat prin creasta care se ridica deasupra punţii. Apoi a coborât cu viteză ameţitoare pe dosul valului, înclinându-se puternic către babord, cu apa maturând puntea. Aproape ca prin miracol, cu o încetineală înnebunitoare, nava s-a redresat când a ajuns la talpa valului şi l-a preluat pe următorul cu prova, continuându-şi deplasarea cu chila dreaptă.

Maverick navigase timp de optsprezece ani pe tot felul de nave, dar nu mai văzuse o demonstraţie atât de impresionantă de intuiţie şi măiestrie marinărească. S-a uitat lung la Barnum şi a rămas uimit văzând un zâmbet pe faţa acestuia – poate sumbru, dar totuşi zâmbet.

„Dumnezeule, a gândit Maverick, omul ăsta se simte în largul lui.”

La optzeci de kilometri spre sud de *Sea Sprite*, marginea exterioară a uraganului Lizzie mai avea câteva minute până să izbească hotelul Ocean Wanderer. Norii ameninţători de la periferie inundaseră deja cerul, ascunzând cu totul soarele şi scufundând marea într-o obscuritate stranie. Le-a urmat o pânză deasă de ploaie cu picături mari care, purtate de vânt, au început să lovească în ferestrele hotelului plutitor ca nişte rafale de mitralieră.

„Prea târziu!” a gemut Morton, rămas în birou şi holbându-se la tumultul ce se îndrepta direct spre hotel că un gigantic animal preistoric, furios şi răzbunător. În ciuda avertismentelor şi a informaţiilor transmise de Heidi Lisherness de la Centrul pentru studiul uraganelor, viteză incredibilă şi distanţa parcursă de acel

tăvălug în doar câteva ore i se păreau incredibile. Deşi Heidi Lisherness îl ţinuse la curent cu prognozele privind forţa şi viteza uraganului, nu credea că e posibil ca marea să se înfurie atât de repede, iar cerul să se întunece cât ai clipi. Nu-şi putea închipui că mantia exterioară a uraganului flutura deja deasupra clădirii hotelului.

— Anunţă toţi directorii să se prezinte imediat în sala de conferinţe! a strigat el către secretara să în timp ce se îndrepta spre propriul birou.

Amintindu-şi atitudinea indecisă a lui Specter în problema evacuării celor 1 100 de oaspeţi cât timp mai existaseră şanse de a-i transporta în siguranţă până în Republica Dominicană, adică la doar câţiva kilometri depărtare, Morton s-a înfuriat, gata să explodeze.

Furia lui a sporit când a auzit ferestrele zbârnâind din cauza zgomotului produs de motoarele avionului, care fuseseră pornite pentru a se încălzi. A făcut câţiva paşi şi a ajuns în dreptul geamului exact în clipa în care Specter şi anturajul lui urcau la bordul aparatului Deriev. Imediat după ce uşa s-a închis în urma lor, avionul a luat viteză, a planat pe deasupra valurilor, accelerând şi azvârlind o pânză densă de stropi, după care s-a înălţat şi, înclinându-se pe o aripă, a pornit spre Republica Dominicană.

— Jigodie împuţită şi laşă, a şuierat Morton printre dinţii încleştaţi către Specter, care dăduse bir cu fugiţii, fără să se sinchisească deloc de cei 1 100 de oameni pe care-i lăsase în voia sorţii.

A urmărit avionul până când acesta a intrat în norii ameninţători, apoi s-a răsucit, pentru că oamenii convocaţi începuseră să intre şi să se aşeze la masa de conferinţe. După expresia de îngrijorare de pe chipurile lor era evident că mai toţi oscilau la limita dintre calm şi panică.

— Am subapreciat viteza uraganului, a început el. Peste o oră ne va lovi cu toată forţa. Cum e prea târziu ca să mai evacuăm pe cineva, trebuie să transferăm toţi oaspeţii şi angajaţii la nivelul superior al hotelului, unde vor fi mai în siguranţă.

— Dar remorcherele nu ne pot scoate din calea furtunii? a întrebat directoarea Departamentului rezervări, o femeie înaltă şi cu o ţinută ireproşabilă, în vârstă de 34 de ani.

— Am anunţat deja remorcherele, care urmează să sosească în curând, dar valurile mari vor îngreuna enorm legarea

cablurilor de cabestanele hotelului. Dacă procedura se dovedeşte imposibil de realizat, atunci nu ne rămâne decât să înfruntăm furtuna.

Şeful Recepţiei a ridicat o mână.

— N-ar fi mai sigur dacă am înfrunta furtuna la etajele camerelor de oaspeţi, sub nivelul apei?

Morton a clătinat încet din cap.

— Dacă se întâmpla ce poate fi mai rău şi valurile vor rupe cablurile de ancorare, iar hotelul va porni în derivă… Morton a făcut o pauză şi a ridicat din umeri. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă am fi împinşi spre reciful Navidad, aflat la şaizeci de kilometri spre est, sau spre coasta stâncoasă a Republicii Dominicane şi s-ar sparge pereţii din sticlă de la etajele inferioare.

Şeful Recepţiei a dat aprobator din cap.

— Am înţeles. Dacă etajele inferioare sunt inundate, tancurile de balast nu ar mai putea menţine flotabilitatea hotelului, iar valurile s-ar face ţăndări, izbindu-l de stânci.

— Şi dacă se întâmplă exact asta? a întrebat adjunctul lui Morton.

Cu o expresie solemnă pe faţă, Morton şi-a plimbat privirea de la unul la altul şi a zis:

— Atunci abandonăm hotelul, ne îmbarcăm pe plutele de salvare şi ne rugăm Domnului ca măcar o parte dintre noi să supravieţuiască.

Capitolul 9

Izbiţi şi biciuiţi de uragan, Barrett şi Boozer se zbăteau să menţină avionul pe o traiectorie constantă. Rafale de vânt din lateral se izbeau permanent de fuzelaj cu o forţă înfricoşătoare, de parcă ar fi încercat să-l desfacă în bucăţi. Cei doi ţineau amândoi de comenzi, chinuindu-se să facă aparatul să urmeze un drum drept. Întrucât nu mai aveau control deplin asupra cârmei, reuşeau să ţină direcţia prin creşterea sau descreşterea turaţiei celor două motoare rămase, la unison cu eleroanele.

În toţi anii cât vânaseră furtuni tropicale cei doi nu întâlniseră nici un uragan de forţa lui Lizzie. Părea că vrea să destrame întreaga lume.

Într-un târziu, după nici jumătate de oră, care ţinuse însă pentru ei o veşnicie, cerul, din cenuşiu-închis, a devenit de un alb murdar, apoi de un albastru strălucitor, iar avionul mutilat a ieşit din zona furtunii şi a pătruns într-una de calm.

— N-o să reuşim să ajungem aşa până la Miami, a spus Boozer, după ce a consultat harta de navigaţie.

— E cam departe ca să încercăm cu doar două motoare, cu fuzelajul care abia se mai ţine şi cu cârma aproape înţepenită, zis Barrett pe un ton sumbru. Mai bine ne îndreptăm spre San Juan.

— Atunci o cotim spre San Juan, Porto Rico.

— Ţi-l las în grijă, l-a anunţat Barrett, luându-şi mâinile de pe comenzi. Mă duc să văd ce fac băieţii din spate. Cine ştie ce mai găsesc şi pe-acolo.

Şi-a desfăcut centura de siguranţă şi a ieşit din cabina de comandă în cabina principală a avionului. Interiorul era devastat. Computerele, monitoarele şi rafturile pentru instrumente fuseseră smulse din locurile lor şi azvârlite unele peste altele, de parcă ar fi fost descărcate dintr-un camion într-o groapă de gunoi. Echipamentele care fuseseră fixate pentru a rezista la cele mai cumplite turbulenţe se desprinseseră din bolţuri, ca şi cum ar fi fost smulse de mâna unui gigant. Călătorii zăceau întinşi în diferite poziţii, câţiva grav răniţi şi inconştienţi, sprijiniţi de pereţi, ceilalţi care rămăseseră cât de cât întregi ocupându-se de cei care aveau nevoie de îngrijire medicală imediată.

Dar aceasta nu a fost cea mai cumplită imagine pe care a văzut-o Barrett. Fuzelajul avionului era spintecat şi crăpat în zeci

de părţi, deoarece niturile săriseră din locurile lor. Prin unele crăpături se putea vedea chiar lumina zilei. În acea clipă Barrett a înţeles că, dacă ar mai fi rămas câteva minute în miezul furtunii, avionul s-ar fi dezmembrat şi s-ar fi prăbuşit bucăţi în braţele ucigaşe ale mării.

Steve Miller, specialist în meteorologie, care se ocupa de un inginer electronist potcovit cu o fractură multiplă a antebraţului, a ridicat privirea spre el.

— Incredibil, nu? a zis el, făcând semn către haosul din jur. Am fost izbiţi de o rafală cu viteza de 338 km/h dinspre tribord, după care, la câteva secunde, o rafală şi mai puternică ne-a lovit la babord.

— N-am mai întâlnit vânturi atât de demente, a murmurat Barrett, încă îngrozit.

— Pe cuvântul meu, un asemenea fenomen nu s-a mai înregistrat până acum. E o raritate ca două rafale venind din direcţii opuse să se ciocnească în cursul aceleiaşi furtuni, dar s-a mai întâmplat, însă în nici un caz nu cu o asemenea viteză. Cu toată harababura de aici, o să găsim până la urmă înregistrările, ca să avem şi dovezi clare, nu doar vorbe.

— În starea în care este, *Galloping Gertie* nu ţine până la Miami, a spus Barrett, făcând un semn din cap către fuzelajul care abia se mai ţinea. O să încercăm să ajungem în San Juan. O să solicit asistenţă de avarie.

— Nu uita să ceri paramedici şi ambulanţe, i-a spus Miller. Aproape toată lumea are tăieturi şi contuzii. Delbert şi Morris sunt răniţi mai grav, dar nici unul din ei nu e în stare critică.

— Mă întorc în carlingă să-l ajut pe Boozer. Dacă mai apare ceva…

— Ne descurcăm noi, i-a răspuns Miller. Numai să nu ne prăbuşim în ocean.

— Doar la asta mă gândesc.

După două ore de zbor, au zărit în depărtare Aeroportul San Juan. Mânuind comenzile cu pricepere, Barrett a făcut avionul să zboare cu doar puţin peste viteza minimă pentru portantă, pentru a reduce presiunea asupra aparatului slăbit. Cu flapsurile coborâte, Barrett a făcut aparatul să descrie o traiectorie lungă de coborâre către pistă. Trebuia să reuşească din prima. Ştia că, dacă ratau prima încercare, şansele de a reuşi o a doua aterizare erau minime.

— Scoate trenul, a zis el când botul avionului s-a încadrat pe

centrul pistei.

Boozer a dat comanda de coborâre a trenului de aterizare. Din fericire, roţile au coborât şi s-au zăvorât. Pe marginea pistei stăteau aliniate maşini de pompieri şi ambulanţe, aşteptând un dezastru, deoarece echipele de intervenţie fuseseră informate prin radio de amploarea avariilor.

Din turnul de control, cei care urmăriseră prin binoclu avionul încă de când apăruse ca un punct nu-şi puteau crede ochilor de uimire. Cu un motor oprit, din care ieşea fum şi unul dispărut de pe aripă, părea aproape imposibil ca avionul să mai stea în aer. Dăduseră ordin ca tot traficul comercial din zonă să treacă în aşteptare până la încheierea acelei aterizări dramatice. Apoi priviseră şi aşteptaseră într-o atmosferă de îngrijorare mută.

Orion a intrat pe pistă încet şi la joasă altitudine. Boozer s-a ocupat de reducerea acceleraţiei, menţinând un curs drept, în timp ce Barrett a făcut manevrele de fineţe. A redresat aparatul, coborând cât mai lin şi mai aproape de capătul pistei. S-a simţit doar o tresăltare uşoară când roţile, cu un scrâşnet, au luat contact cu asfaltul. Cele două motoare turbopropulsoare nu aveau tracţiune inversă. Boozer a redus motoarele la maximum şi le-a lăsat să funcţioneze în ralanti, în timp ce avionul rula în viteză de-a lungul pistei.

Barrett a apăsat delicat pe pedalele de frână de câteva ori, privind către gardul de incintă al aeroportului. Într-o situaţie disperată, putea să apese brusc şi cu toată forţa pe frâna pentru roţile stânga, descriind un viraj brusc şi intrând pe iarbă. Însă norocul i-a surâs, Gertie a reacţionat la frânarea lină şi a încetinit, rulând tot mai încet până când s-a oprit de la sine la mai puţin de şaizeci de metri de capătul pistei.

Barrett şi Boozer s-au rezemat de spătarele scaunelor şi au oftat uşuraţi exact în clipa în care avionul s-a cutremurat uşor. Şi-au azvârlit cât colo centurile de siguranţă şi s-au repezit către compartimentul principal. Dincolo de instrumentele îngrămădite unele peste altele şi de oamenii răniţi, la capătul celălalt, în fuzelaj se căsca o gaură uriaşă, prin care se putea vedea pista de-a lungul căreia rulaseră.

Întreaga secţiune a cozii se răsucise şi căzuse la pământ.

Vântul se năpustea cu putere asupra laturii dinspre ocean a lui Ocean Wanderer. Constructorii acestuia îşi făcuseră treaba cu brio. Deşi proiectată să suporte vânturi de aproape 250 km/h,

structura hotelului, cu geamurile sale groase şi blindate, rezista acum la rafale de până la 320 km/h fără să cedeze. Singura avarie suferită încă din primele ore ale uraganului apăruse la partea superioară, unde centrul de sport, cu terenurile de golf, tenis şi baschet, cu mesele şi scaunele sale, fusese măturat de vânt, intact rămânând doar un bazin de înot, care acum se umpluse până la refuz şi din care apa se prelingea pe tobogane către mare.

Morton s-a simţit mândru de personalul pe care îl conducea. Toţi se comportaseră admirabil. Spaima lui cea mai mare fusese că se va declanşa panică în rândul oaspeţilor. Cu toate acestea, şefii de sectoare, recepţionerii, oamenii de ordine şi menajerele colaboraseră eficient la mutarea oaspeţilor din apartamentele situate sub linia de plutire în sălile de bal, centrele de recreere, în cinematograf şi în restaurantele de la nivelurile superioare. Tot ei au distribuit vestele de salvare şi au dat instrucţiuni despre localizarea şi modul de ocupare a plutelor de salvare.

Cu toate acestea, cum nici un angajat nu-şi riscase viaţa ca să iasă pe acoperiş pe un vânt de 320 km/h, nimeni nu ştia, nici măcar Morton, că, la douăzeci de minute după ce uraganul izbise hotelul plutitor, plutele de salvare fusese măturate peste bord laolaltă cu instalaţiile sportive.

Morton a păstrat permanent legătura cu oamenii din serviciul de întreţinere, care inspectau hotelul, descoperind avariile şi remediindu-le. Până în acele momente structura rezistase bine. Oaspeţii trăiau momente de groază când vedeau câte un val monstruos ridicându-se până la nivelul etajului zece şi spărgându-se de bordul înclinat al hotelului sau auzind geamătul cablurilor de amarare ori scrâşnetul ascuţit al încheieturilor nituite.

Deocamdată se raportaseră doar câteva infiltraţii neînsemnate. Toate generatoarele şi sistemele electrice şi sanitare funcţionau. Ocean Wanderer putea face faţă acelui asalt al oceanului încă o oră, probabil, dar Morton era conştient că frumoasa construcţie nu putea amâna la nesfârşit inevitabilul.

Oaspeţii şi unii dintre angajaţii hotelului care erau scutiţi de îndeplinirea sarcinilor obişnuite priveau cu groază, parcă hipnotizaţi, vârtejul dezlănţuit al apelor care, biciuite de vânturi de furtună, se transformau în vapori şi stropi. Urmăreau cu un sentiment de neputinţă cum văluri gigantice de treizeci de metri înălţime şi lungi de sute de metri, împinse de un vânt cu o viteză

de 320 km/h, se năpusteau către hotel, conştienţi fiind că singura barieră care îi despărţea de milioanele de tone de apă era un perete subţire din sticlă armată. Era înspăimântător.

Înălţimea impresionantă a valurilor sfida orice imaginaţie. Bărbaţii strângând la piept femei şi femeile ţinându-şi aproape copiii nu puteau decât să rămână împietriţi şi să urmărească, fascinaţi şi paralizaţi de teamă, cum valul acoperea hotelul, după care priveau uimiţi golul uriaş ce se căsca până la formarea următorului. Cuprinşi de şoc, nici unul dintre ei nu putea cuprinde cu mintea dimensiunile gigantice ale prăpădului. Fiecare se ruga în sinea lui ca următorul val să fie mai mic, dar dorinţa nu li se împlinea. Dimpotrivă, valurile păreau să devină tot mai ameninţătoare.

Morton şi-a îngăduit o pauză şi s-a aşezat la birou, cu spatele spre ferestre, nedorind ca atenţia să-i fie distrasă de la răspunderile care cădeau ca o avalanşă pe umerii lui firavi. Dar evita cu orice preţ să stea aproape de geamuri în primul rând pentru că nu suportă să vadă valurile masive repezindu-se asupra hotelului neajutorat. A transmis mesaje disperate, solicitând sprijin de urgenţă pentru evacuarea oaspeţilor şi a personalului, cerşind ajutor pentru salvarea lor până nu era prea târziu.

A primit răspunsuri, însă toate dezamăgitoare.

Toate navele surprinse de uragan pe o rază de 160 de kilometri se găseau în situaţii mai disperate decât hotelul. Deja constatase dispariţia din eter a mesajelor de SOS transmise de un vas-container cu lungimea de aproape două sute de metri. Au urmat alte două vase care au încetat să răspundă la semnalele radio. Morton pierduse orice speranţe de ajutor şi din partea a zece nave de pescuit care avuseseră ghinionul să se afle în calea uraganului.

Toate avioanele militare şi de intervenţie pe mare din Republica Dominicană fuseseră consemnate la sol. Toate vasele maritime fuseseră reţinute în porturi pentru a înfrunta furtuna acolo. Morton nu primea decât mesaje care sunau: „Ne pare rău, Ocean Wanderer, rezistă singur. Vom sosi în ajutor imediat ce se mai potoleşte furtuna”.

A luat legătura şi cu Heidi Lisherness, de la Centrul pentru studiul uraganelor al NUMA, transmiţându-i rapoarte privind mărimea furtunii.

— Eşti sigur de înălţimea valurilor? l-a întrebat ea, nevenindu-i

să creadă.

— Credeţi-mă. Stau la treizeci de metri deasupra liniei de plutire şi fiecare al nouălea val mătură acoperişul.

— N-am mai auzit aşa ceva.

— Credeţi-mă pe cuvânt.

— Sigur, a spus Heidi, cu un aer îngrijorat. Vă putem ajuta cu ceva?

— Să mă informaţi când consideraţi că valurile şi vânturile vor scădea în intensitate.

— Dacă ţinem seama de imaginile din satelit şi de rapoartele prezentate de avionul meteorologic, furtuna nu se va calma prea curând.

— Dacă nu veţi mai primi mesaje de la mine, a zis Morton, întorcându-se într-un târziu către ferestre şi văzând un adevărat zid de apă apropiindu-se, puteţi fi convinşi că s-a întâmplat ceea ce putea fi mai rău.

N-a mai aşteptat răspunsul lui Heidi, pentru că a comutat legătura pe alt canal, pe care tocmai primea un apel.

— Domnul Morton?

— Eu.

— Domnule, sunt căpitanul Rick Tapp al flotei de remorchere Odyssey.

— Te ascult, căpitane. Avem paraziţi din cauza furtunii, dar te aud.

— Domnule, îmi pare rău, dar trebuie să vă informez că remorcherele *Albatross* şi *Pelican* nu vă pot veni în ajutor. Marea este mult prea agitată. Nimeni n-a mai trecut printr-o asemenea furtună. Nu putem ajunge la voi. Vasele noastre sunt rezistente, dar n-au fost proiectate să înfrunte o furtună atât de violentă. Orice încercare ar însemna sinucidere curată.

— Da, înţeleg, a spus Morton, apăsat de gânduri sumbre. Veniţi când se poate. Nu ştiu cât vor mai rezista cablurile de amarare la asemenea presiuni. E un miracol că structura hotelului a rezistat până acum în faţa valurilor.

— Vom face tot ce e omeneşte posibil să ajungem la voi imediat ce furtuna trece de port.

Apoi, parcă aducându-şi aminte, Morton a întrebat:

— Aţi primit instrucţiuni de la Specter?

— Nu, domnule, n-am mai primit nici o veste de la el sau de la directorii lui.

— Mulţumesc, domnule căpitan.

Oare Specter, acel om cu inimă de piatră, îşi scosese deja din minte soarta hotelului Ocean Wanderer şi a oamenilor de acolo? Lui Morton îi era imposibil să-şi alunge din cap această întrebare. Individul era un monstru mai nemilos decât îşi putuse imagina. Şi-l închipuia pe grăsan discutând cu directorii şi consilierii pentru a întocmi planuri prin care compania să se spele pe mâini de dezastrul ce se putea produce.

Tocmai se pregătea să-şi părăsească biroul ca să inspecteze hotelul lovit constant de valuri şi să asigure oaspeţii că vor scăpa teferi din furtună. Nu apăruse niciodată pe vreo scenă, însă acum trebuia să susţină rolul vieţii lui.

Pe neaşteptate, a auzit un zgomot puternic, ca al unei sfâşieri şi a simţit cum podeaua îi fuge brusc de sub tălpi, în timp ce încăperea s-a răsucit la un oarecare unghi.

În aceeaşi clipă a primit un mesaj prin staţia radio pe care o avea asupra lui.

— Da, da, ce s-a întâmplat?

Din difuzorul de mici dimensiuni a răzbătut vocea cunoscută a şefului echipei de întreţinere.

— Domnule Morton, sunt Emlyn Brown. Mă aflu în camera numărul doi a vinciurilor. Am în faţă capătul sfâşiat al cablului de amarare. A plesnit la distantă de aproape o sută de metri.

Temerile cele mai mari ale lui Morton se materializaseră mai curând decât se aşteptase.

— Celelalte vor rezista?

— Cu unul rupt, celelalte trebuie să preia o sarcină sporită şi mă îndoiesc că vor mai rezista multă vreme.

De fiecare dată când un val uriaş îl izbea, întregul hotel se zguduia, înghiţit de apele verzui şi furioase, după care rămânea drept, ca o fortăreaţă asediată, de neclintit şi de neînvins. Treptat, văzând că Ocean Wanderer părea să scape nevătămat după fiecare val gigantic, moralul şi încrederea oaspeţilor au crescut. Erau în majoritate oameni bogaţi, care doriseră să-şi petreacă vacanţa pe staţiunea plutitoare pentru că erau în căutare de aventuri. Toţi se simţeau îmbărbătaţi la ideea ameninţării care îi pândea şi păreau să accepte situaţia fără să se plângă. După o vreme, depăşindu-şi teama de la început, până şi copiilor a început să le placă să urmărească valurile cât munţii care izbeau hotelul, apoi îl acopereau cu apă spumegânda.

Făcând faţă cu cinste situaţiei, bucătarii şi ajutoarele lor au

reuşit să gătească diferite feluri de mâncare, servite de chelneri cu o ţinută impecabilă în cinematograful şi în sala de bal ticsite de oaspeţi.

În acele condiţii chinuitoare, Morton a simţit o stare de rău cuprinzându-i încet întreaga fiinţă. Era tot mai convins că dezastrul se putea produce în orice clipă şi că nici un om nu putea face ceva împotriva forţei incredibile pe care o dezlănţuise natura.

Unul după altul, cablurile au cedat, ultimele două rupându-se la interval mai mic de un minut. Lăsat fără nici un suport, hotelul şi-a început deriva către stâncile presărate de-a lungul coastei Republicii Dominicane, împins nemilos de mare, cu o cruzime necunoscută oamenilor.

Pe vremuri, timonierul sau, în multe cazuri, căpitanul navei stătea parcă ţintuit pe punte, cu mâinile încleştate pe spiţele timonei într-o strânsoare de moarte, răsucind, în lupta cu marea, roata aceea cu toată forţa de care era în stare, timp de ore şi ore la rând.

Asta fusese cândva.

Barnum trebuise doar să programeze cursul navei pe computer, apoi se legase cu centura de siguranţă de scaunul tapiţat cu piele din timonerie şi acum aştepta că destinele navei să fie preluate de creierul electronic.

Primind un flux continuu de date de la o serie întreagă de instrumente şi sisteme meteorologice aflate la bord, computerul a stabilit instantaneu metoda cea mai eficientă de a face faţă furtunii. Apoi a preluat controlul asupra sistemului automat de comandă şi a început să manevreze nava, măsurând şi anticipând crestele ca nişte turnuri zimţate şi concavităţile valurilor, calculând timpul şi distanţa necesare pentru a adopta cel mai bun unghi de atac şi viteza optimă pentru a plonja prin haosul dezlănţuit înjur cu atâta brutalitate.

Vizibilitatea se putea măsura în centimetri. Purtate de vântul turbat, picăturile de apă sărată, devenite spumă, biciuiau hublourile timoneriei doar în scurtele intervale, de numai câteva secunde, cât nava nu era cotropită în totalitate de apă. Valurile îngrozitoare şi vântul ar fi înfricoşat pe oricine nu era obişnuit cu marea. Barnum stătea ca o stâncă, străpungând valurile ucigaşe cu privirea, parcă aţintită asupra unei zeităţi demente a oceanului, însă în realitate era absorbit total de gândul cum să

supravieţuiască. Deşi încredinţat pe deplin că sistemul de comandă computerizată a navei putea să înfrunte furtuna cu succes, se putea întâmpla să apară o situaţie de pericol în care să fie silit să preia controlul.

A analizat valurile care se rostogoleau peste navă, observând crestele aflate mult deasupra timoneriei, urmărind masa compactă de apă până când *Sea Sprite* reuşea să ajungă de cealaltă parte şi se afunda în scobitura valului următor.

Orele treceau fără nici un semn de liniştire a furtunii. Câţiva membri ai echipajului şi mai toţi oamenii de ştiinţă de la bord sufereau de rău de mare, însă nimeni nu îndrăznea să se plângă. Nici nu se putea vorbi de ieşirea pe puntea măturată permanent de apa învolburată. O simplă privire aruncată oceanului furios era suficientă pentru a-i alunga pe toţi în cabine, ca să se lege de pat şi să se roage să apuce şi ziua următoare.

Singura alinare era temperatura tropicală, plăcută. Cei care se uitau prin hublouri vedeau valuri înalte cât o clădire cu zece etaje.

Rămâneau cu ochii pironiţi la ele, observând cum crestele lor erau pulverizate de vântul extrem de puternic şi formau nori de stropi înspumaţi care dispăreau înghiţiţi de ploaia sălbatică.

Pentru cei aflaţi dedesubt, în cabinele echipajului şi în camera motoarelor, mişcarea nu era atât de violentă precum cea trăită de Barnum şi de ofiţerii din timonerie. Barnum a început să fie îngrijorat de felul în care tălăzuirea mării azvârlea nava într-o parte sau alta ca pe un trenuleţ de pe un montagnes russes. Într-un moment în care vasul s-a aplecat puternic la tribord, el a urmărit cifrele care apăreau pe cadranul înclinometrului. Nava înregistrase un unghi de bandă de 34 de grade, după care cifrele au revenit din nou între cinci şi zero.

„Încă o bandare ca asta şi o să rămânem pe vecie sub apă”, a murmurat Barnum în barbă.

Nu-şi dădea seama cum de rezista vasul pe o asemenea mare sălbatică. Apoi, ca o binecuvântare, cifrele de pe instrumentele de măsurare a vitezei vântului au început să scadă cu o rapiditate crescândă, până au ajuns să indice mai puţin de 80 km/h.

Sam Maverick a clătinat din cap, în semn de neîncredere.

— S-ar părea că pătrundem în ochiul uraganului şi totuşi apa pare mai turbată decât înainte.

Barnum a ridicat din umeri.

— Cine-a zis că întunericul cel mai deplin e înaintea zorilor?

Telegrafistul navei, Mason Jar, un bărbat scund şi grăsuţ, cu păr vopsit în alb şi cu un cercel mare legănându-se în urechea dreaptă, s-a apropiat de Barnum şi i-a înmânat un mesaj.

După ce l-a citit, Barnum a ridicat privirea.

— L-ai primit de curând?

— Acum două minute, i-a răspuns Jar.

Barnum i-a întins mesajul lui Maverick, iar acesta l-a citit cu voce tare.

— Hotelul Ocean Wanderer a fost surprins de uragan. Cablurile de amarare s-au rupt. În prezent, hotelul este în derivă şi este împins spre stâncile de pe ţărmul Republicii Dominicane. Navele aflate în zonă sunt rugate să răspundă acestui apel. La bord se află peste o mie de persoane.

Maverick i-a înapoiat hârtia lui Barnum.

— Judecând după mesajele de ajutor, suntem singura navă în stare să încercăm o operaţiune de salvare.

— Dar nu ni s-a comunicat poziţia, a remarcat telegrafistul.

Barnum s-a întunecat la faţă.

— Nu sunt marinari, ci doar hotelieri.

Maverick s-a aplecat peste masa hărţilor şi a manevrat un compas.

— Se găsea la optzeci de kilometri sud de noi când am ridicat ancora ca să înfruntăm furtuna. Nu ne va fi uşor să ocolim reciful Navidad ca să le venim în ajutor.

Jar a apărut din nou, de astă dată cu un alt mesaj. Acesta suna:

> CĂTRE SEA SPRITE DE LA SEDIUL NUMA, WASHINGTON.DACĂ ESTE POSIBIL, ÎNCERCAŢI SALVAREA OAMENILOR DE LA BORDUL HOTELULUI PLUTITOR OCEAN WANDERER. MĂ BAZEZ PE JUDECATA VOASTRĂ ŞI APROB ORICE HOTĂRÂRE VEŢI LUA. SANDECKER.

— În sfârşit, avem şi aprobarea oficială, a constatat Maverick.

— Avem la bord doar patruzeci de oameni, a zis Barnum, Ocean Wanderer are peste o mie. N-aş putea da bir cu fugiţii fără să mă mustre conştiinţa.

— Dar ce facem cu Dirk şi Summer, care se află în submersie pe Pisces?

— Cred că, apăraţi de recif, vor reuşi să supravieţuiască

furtunii.

— Cum stau cu rezerva de aer? a întrebat Maverick.

— Le ajunge încă patru zile, i-a răspuns Barnum.

— Dacă trece furtuna asta blestemată, peste două zile sigur suntem înapoi.

— Cu condiţia să reuşim să găsim hotelul, ca să-l remorcăm până la o distanţă sigură de ţărm.

Maverick a privit pe fereastra blindată.

— După ce pătrundem în ochiul uraganului, vom putea căpăta viteză.

— Introdu ultima poziţie a hotelului şi derivă previzibilă, a ordonat Barnum. Apoi stabileşte traiectoria pentru o întâlnire.

Barnum a dat să se ridice de pe fotoliu ca să ordone operatorului radio să-l anunţe pe amiralul Sandecker despre hotărârea lui de a încerca o operaţiune de salvare a hotelului plutitor, când, spre groaza lui, un val monstruos, mai înalt decât oricare dintre cele înfruntate până atunci, s-a ridicat cu aproape 26 de metri deasupra timoneriei, se afla deja la 16 metri deasupra liniei de plutire şi s-a prăbuşit cu o forţă inimaginabilă asupra vasului, acoperindu-l cu apă. Cu un curaj nebănuit, *Sea Sprite* a traversat valul, aruncându-se în concavitatea ce părea fără de fund, după care s-a înălţat din nou.

Muţi de uimire, Barnum şi Maverick s-au privit în ochi în clipa în care un alt val, de dimensiuni şi mai mari, a izbit şi a afundat vasul de cercetări, azvârlindu-l sub el.

Strivită de milioane de tone de apă, prova navei se înclina, tot mai mult, de parcă nu ar mai fi vrut să se oprească decât la fundul oceanului.

Capitolul 10

Ocean Wanderer rămăsese total neajutorat. Scăpat din cablurile de amarare, hotelul plutitor se afla la mila uraganului. Personalul nu putea face nimic pentru a salva oaspeţii şi hotelul.

Morton se simţea tot mai disperat. A trecut în revistă toate hotărârile posibile. Putea da ordin ca tancurile cu balast să fie umplute până la un nivel superior, coborând hotelul mai mult în apă şi reducând astfel viteza de derivă impusă de vântul turbat, sau ca tancurile să fie golite, ceea ce ar fi făcut ca valurile să se joace cu construcţia cea luxoasă şi cu pasagerii ei aşa cum fac tornadele cu casele din Kansas.

La prima vedere, prima soluţie părea şi mai practică. Însă acest lucru însemna că hotelul, aproape imobil, să îndure forţe aproape insuportabile. Unele secţiuni ale hotelului cedaseră deja, ceea ce provocase inundarea nivelurilor inferioare şi suprasolicitarea pompelor de evacuare a apei. A doua soluţie aducea un disconfort sporit pentru toţi cei de la bord şi o grăbire a ciocnirii inevitabile cu stâncile de pe coastă.

Morton tocmai se pregătea să ordone umplerea la maximum a bricurilor, când, brusc, vântul a început să slăbească în intensitate. După o oră, s-a potolit aproape de tot, iar curând razele soarelui au început să lumineze hotelul. Închipuindu-şi că grozăvenia furtunii trecuse cu totul, oamenii aflaţi în sala de bal şi în cinematograf au început să ovaţioneze.

Morton era conştient că lucrurile nu stăteau tocmai aşa. Vânturile de furtună scăzuseră în intensitate, însă marea rămăsese agitată. Uitându-se prin geamurile pătate de apă sărată, a văzut pereţii interiori ai uraganului ridicându-se către cerul plumburiu. Furtuna trecea pe deasupra lor – în acele momente se aflau în „ochiul” uraganului.

Marile pericole aveau să revină.

În scurtul răstimp de câteva ore cât au rămas în zona de calm a vortexului, Morton i-a convocat pe toţi oamenii din serviciul de întreţinere, precum şi pe toţi bărbaţii în putere, personalul şi pasagerii. Apoi a organizat echipe de lucru, cerându-le unora să remedieze avariile, iar altora să consolideze ferestrele de la nivelurile inferioare, care îşi pierduseră etanşeitatea şi puteau ceda. Oamenii au lucrat eroic şi curând efortul lor a fost răsplătit.

Inundaţiile au scăzut ca nivel, iar pompele au început să facă faţă sarcinii de evacuare a apei.

Morton şi-a dat seama că hotelul se bucura de o păsuire temporară, doar pe perioada în care se aflau în interiorul „ochiului” uraganului, însă era esenţial să menţină moralul oamenilor şi să îi asigure pe toţi că aveau o şansă de supravieţuire doar dacă luptau, chiar dacă nici el nu mai credea în ea.

A revenit în birou şi s-a apucat să studieze hărţile înfăţişând linia de coastă a Republicii Dominicane, încercând să ghicească locul în care Ocean Wanderer avea să fie împins spre uscat. Cu puţin noroc, hotelul putea eşua pe una dintre numeroasele plaje, dar majoritatea erau prea mici, unele fiind construite prin detonarea stâncilor pentru a se face loc hotelurilor. După aprecierea lui, hotelul avea 90% şanse să se lovească de nişte stânci născute din lavă vulcanică în urmă cu milioane de ani.

Morton nici nu-şi putea închipui cum ar putea fi transbordaţi o mie de oameni din hotelul avariat şi transportaţi în siguranţă până pe uscat, în condiţiile în care întreaga construcţie ar fi fost strivită permanent de valuri uriaşe de nişte stânci nemiloase.

Nu părea să existe nici o şansă de a evita dezastrul.

Niciodată Morton nu se simţise atât de vulnerabil şi de neputincios. Tocmai îşi freca ochii înroşiţi de oboseală, când operatorul de comunicaţii a intrat valvârtej.

— Domnule Morton, ne-au sosit ajutoare! a strigat el.

Morton l-a privit cu un aer nedumerit.

— Un vas de intervenţie?

Operatorul a clătinat din cap.

— Nu, domnule, un elicopter.

Unda de optimism abia născută s-a stins imediat.

— Ce să facem cu un singur elicopter?

— Au transmis prin radio că vor coborî doi oameni pe acoperiş.

— Imposibil.

Apoi şi-a dat seama că *era* posibil atâta vreme cât se aflau în „ochiul” uraganului. S-a repezit pe lângă operator şi a urcat în liftul său personal, pornind spre acoperişul hotelului. Când a deschis uşile, a rămas descumpănit constatând că întregul complex sportiv fusese măturat de vânturi, care nu lăsaseră în urmă decât bazinul de înot. S-a îngrozit şi mai mult când a văzut că şi plutele de salvare dispăruseră.

În acele momente, când avea o vedere panoramică asupra

peisajului din jur, frumuseţea pură a sălbăticiei apelor l-a lăsat fără grai. Apoi a privit în zare şi a observat un elicopter de culoare turcoaz care cobora spre hotel. A remarcat cuvântul NUMA, imprimat cu litere mari pe fuzelaj. Aparatul s-a oprit din deplasare şi a rămas suspendat la 6-7 metri deasupra punţii, iar doi bărbaţi purtând salopete de culoare turcoaz şi căşti de protecţie au început să coboare cu ajutorul unor cabluri spre acoperişul hotelului. După ce s-au desprins de cabluri, două baloturi mari, învelite în plastic portocaliu, au fost coborâte cu ajutorul unui alt cablu. Oamenii au desfăcut imediat cârligul şi au semnalizat că totul era în regulă.

Un bărbat aflat în elicopter a acţionat vinciul de ridicare a cablului şi a făcut un semn cu degetul mare ridicat în sus, după care pilotul a înclinat aparatul pe o parte şi s-a ridicat în aer. Văzându-l pe Morton, cei doi bărbaţi s-au apropiat, cărând cu sprinteneală baloturile.

Cel mai înalt dintre ei şi-a scos casca, lăsând să i se reverse părul bogat şi negru, uşor încărunţit la tâmple. Faţa lui era tăbăcită de viaţa trăită în mijlocul naturii şi ochii verzi opalini, tiviţi de riduri fine ce trădau un caracter vesel.

— Te rog să ne conduci la domnul Hobson Morton, a spus omul, cu o voce ciudat de calmă pentru asemenea circumstanţe.

— Eu sunt. Cine sunteţi şi de ce aţi venit?

Bărbatul şi-a scos mănuşa şi i-a întins mâna.

— Mă numesc Dirk Pitt. Director de proiecte speciale la Agenţia Naţională de Studii Subacvatice şi Marine. S-a întors către însoţitorul lui, un bărbat scund, cu părul negru şi cârlionţat şi cu sprâncene stufoase, care părea să fie urmaşul unui gladiator roman. Iar el e directorul meu adjunct, Al Giordino. Am venit să remorcăm hotelul.

— Mi s-a comunicat că remorcherele companiei nu pot părăsi portul.

— Nu e vorba de remorcherele Odyssey, ci de navă de cercetări a NUMA, care poate tracta un vas de dimensiunile hotelului dumneavoastră.

Gata să se agaţe de orice şansă i s-ar fi oferit, Morton le-a făcut semn celor doi să urce în lift, apoi i-a condus în biroul său.

— Vă cer scuze pentru primirea atât de rece, a spus el, invitându-i cu un gest să ia loc. Nu am fost informat în legătură cu sosirea voastră.

— N-am avut prea mult timp pentru pregătiri, a răspuns Pitt cu

un aer indiferent. Care e situaţia hotelului?

Amărât, Morton a clătinat uşor din cap.

— Nu prea bună. Pompele de evacuare abia mai fac faţă inundaţiilor, structura riscă să se prăbuşească şi, dacă suntem împinşi spre stâncile de pe coasta Republicii Dominicane… a zis el, apoi a făcut o pauză şi a ridicat din umeri, 1 000 de oameni, inclusiv voi, vor muri.

Pe faţa lui Pitt a apărut o expresie de hotărâre.

— Nu ne vom lovi de stânci.

— Vom avea nevoie de ajutorul personalului de întreţinere ca să putem lega cablurile de nava noastră, a precizat Giordino.

— Dar unde se află acum? a întrebat Morton cu un glas ce sugera că avea dubii.

— Conform radarului de pe elicopter, acum câteva minute era la mai puţin de 50 de kilometri.

Morton a privit pe fereastră către zidul cenuşiu care înconjura vortexul uraganului.

— Vasul vostru va ajunge aici abia după reînceperea furtunii.

— Centrul pentru studiul uraganelor al NUMA a stabilit că „ochiul” are un diametru de aproape 100 de kilometri şi viteza de 32 km/h. Cu puţină şansă, nava noastră va sosi la vreme.

— Două ore ca să ajungă aici şi o oră ca să fixăm cablurile, a spus Giordino, după ce a aruncat o privire la ceas.

— Cred că trebuie să discutăm totuşi unele chestiuni legate de operaţiunea de salvare, a replicat Morton pe un ton oficial.

— Nu avem ce discuta, a zis Pitt, iritat că nu se putea apuca de treabă. NUMA este o agenţie guvernamentală a SUA care se ocupă de cercetări oceanografice. Nu suntem companie de salvări maritime. Nu există prevederi privind plăţi sau despăgubiri. Dacă reuşim, şeful nostru, amiralul James Sandecker, nu va solicita nici un cent drept plată de la şeful tău, domnul Specter.

Rânjind, Giordino a adăugat:

— Fiindcă veni vorba, amiralul are o slăbiciune pentru trabucuri scumpe.

Morton s-a mulţumit să-l măsoare din priviri pe Giordino. Nu avea habar cum să trateze cu aceşti oameni care, picaţi neanunţaţi, ca din cer, îl informau cu un aer calm că urmau să salveze hotelul şi pe oaspeţii acestuia. După înfăţişare, nu arătau deloc a salvatori.

În cele din urmă, a încuviinţat.

— Vă rog să-mi spuneţi ce vă trebuie.

Sea Sprite refuza să piară.

S-a afundat atât de adânc, încât era imposibil de crezut că avea să mai iasă la suprafaţă. Cu pupa şi prova scufundate complet, nimeni nu şi-ar mai fi imaginat că avea să se redreseze. Vreme de câteva secunde chinuitoare, nava a părut să rămână suspendată deasupra golului verde-cenuşiu. Apoi, încet, parcă încordându-se, prova a început să se înalţe treptat, luptând cu mare curaj să revină spre suprafaţă. La scurt timp după aceea, elicele care se roteau nebuneşte în gol au prins apă şi au propulsat nava înainte. În cele din urmă, vasul a pătruns din nou în nebunia furtunii, iar prova, asemenea botului unui delfin, a început să despice apa. Chila a coborât brusc, făcând ca toate plăcile bordajului să scârţâie sub greutatea tonelor de apă care curgeau în şuvoaie mari pe punţi şi se prăbuşeau ca nişte cascade înapoi în mare.

Furtuna diavolească lovise cu toată puterea în micuţa navă care se încăpăţânase să supravieţuiască acelui cazan ce fierbea bolborosind. Trebuise să suporte asaltul nemilos al apei şi al vântului, năpustite asupra ei. Era ca şi cum *Sea Sprite* dădea dovadă de o hotărâre aproape omenească, fără a se îndoi vreo clipă că putea rezista până la capăt, indiferent ce forţe ar fi azvârlit oceanul împotriva ei.

Cu chipul livid, Maverick a privit fix spre geamul timoneriei, care, printr-un adevărat miracol, nu cedase.

— Urâtă treabă, a zis el, o apreciere care nu descria nici pe departe îndeajuns situaţia. Nu ştiam că m-am angajat pe un submarin.

Nici un alt vas nu ar fi rezistat unei asemenea solicitări fără să se scufunde. Însă *Sea Sprite* nu era o navă obişnuită. Fusese construită în ideea de a suporta intemperiile mărilor polare. Plăcile de oţel ale bordajului erau mult mai groase decât la alte vase, pentru că trebuise să străpungă masele solide de gheaţă ale banchizelor. Însă nu scăpase cu totul nevătămată. În afară de una, toate bărcile de salvare fuseseră luate de valuri.

Privind spre pupa, Barnum a rămas uimit văzând că antenele de comunicaţii rămăseseră întregi ca prin minune. Cei care înduraseră urgia în compartimentele interioare ale navei nici nu bănuiau că fuseseră cât pe ce să-şi încheie viaţa pe fundul oceanului.

Brusc, timoneria a fost inundată de razele soarelui. *Sea Sprite* pătrunsese în „ochiul” gigantic al uraganului Lizzie. Asistau la un fenomen de necrezut: cerul era albastru, în timp ce marea clocotea de furtună. Faptul că o priveliște atât de fascinantă era totuşi extrem de periculoasă i s-a părut lui Barnum de rău augur.

A aruncat o privire spre specialistul în comunicaţii, Mason Jar, care rămăsese lipit de masa hărţilor, ţinându-se de marginea acesteia cu degetele albite de strânsoare şi palid de parcă tocmai ar fi văzut o hoardă de fantome.

— Mason, dacă te mai poţi ţine pe picioare, ia legătura cu Ocean Wanderer şi anunţă-i pe şefi că ne îndreptăm spre ei cât de repede putem pe marea asta agitată.

Încă ameţit de experienţa prin care trecuse, Jar şi-a revenit treptat din starea de şoc, a încuviinţat fără o vorbă şi s-a îndreptat către sala de comunicaţii ca în transă.

Barnum a verificat sistemul radar şi a analizat punctul luminos despre care era sigur că reprezenta hotelul, aflat la peste 40 de kilometri depărtare spre est. Apoi a programat traiectoria navei pe computer şi a încredinţat controlul sistemului automat de comandă. După ce a terminat şi-a şters fruntea cu o eşarfă veche, de culoare roşie şi a murmurat:

— Chiar dacă îi ajungem înainte să se izbească de stânci, ce putem face? Nu avem bărci cu care să mergem la ei, iar, dacă am avea, ar fi inundate de valurile mari. Şi nici nu avem un vinci de remorcare mare, cu cablu gros.

— Urâtă perspectivă, a zis Maverick. Să priveşti neputincios cum hotelul se zdrobeşte de stânci, având la bord femei şi copii.

— Adevărat, a zis Barnum cu amărăciune. Perspectiva urâtă de tot.

Capitolul 11

Heidi nu mai trecuse pe acasă de trei zile. Dormise pe apucate pe un pat improvizat în biroul ei, băuse zeci de căni de cafea fără zahăr şi nu mâncase aproape nimic altceva decât sendvişuri cu caşcaval şi alte tâmpenii. Faptul că umbla prin centru ca o somnambulă nu se datora lipsei de somn, ci încordării şi amărăciunii că îşi desfăşurase activitatea în timpul unui uragan cumplit care urma să provoace moarte şi distrugeri de o amploare încă nemaiîntâlnite. Deşi anticipase corect forţa terifiantă a lui Lizzie încă de la formarea sa şi transmisese avertizările din timp, tot se simţea măcinată de un sentiment de vinovăţie că nu făcuse mai mult.

Înfiorată, a urmărit proiecţiile şi imaginile de pe monitoare care indicau că Lizzie gonea către uscat.

Mulţumită avertizărilor timpurii, peste 300 000 de persoane fuseseră evacuate către colinele muntoase din Republica Dominicană şi în ţara vecină acesteia, Haiti. Cu toate acestea, cifra pierderilor umane avea să fie copleşitoare. Heidi se temea că furtuna ar putea porni apoi spre nord, lovind Cuba, apoi sudul Floridei.

A auzit telefonul sunând şi, cu un gest moale, a ridicat receptorul.

— Au apărut modificări în prognozele privind direcţia uraganului? a întrebat-o soţul ei, Harley, care lucra la Institutul Meteorologic Naţional.

— Nu, Lizzie continuă să se deplaseze spre est, de parcă ar merge pe şine.

— E foarte atipic pentru o furtună să se deplaseze 1 600 de kilometri în linie dreaptă.

— Mai mult decât atipic. N-am mai pomenit aşa ceva. Toate uraganele înregistrate până acum au avut traiectorii în zigzag.

— Să înţeleg că e furtuna perfectă?

— Nu e cazul, a zis Heidi. E departe de a fi perfectă. Aş clasifica-o drept un cataclism de anvergură maximă. A înghiţit o întreagă flotă de pescuit oceanic. Alte opt nave – tancuri petroliere, cargouri şi iahturi particulare – au încetat să mai transmită semnale radio. Nu s-au mai recepţionat semnalele lor SOS, e linişte totală în eter. Trebuie să ne aşteptăm la ce e mai

rău.

— Ce mai ştii despre hotelul plutitor? a întrebat-o Harley.

— Din ultimele veşti rezultă că s-a desprins din cablurile de amarare şi este dus de valurile de furtună către coasta stâncoasă a Republicii Dominicane. Amiralul Sandecker a trimis un vas de cercetări al NUMA spre el, în speranţa că va reuşi să-l ia la remorcă pentru a-l scoate din zona periculoasă.

— S-ar părea că sunt şanse minime.

— Mă tem că vom avea parte de dezastrul maritim cel mai grav din istorie, a spus Heidi pe un ton sumbru.

— Peste câteva ore o să pornesc spre casă. Ce-ar fi să faci o pauză şi să vii şi tu? Fac eu ceva bun de mâncare.

— Nu pot, Harley. Încă nu. Mai întâi trebuie să prognozez evoluţia viitoare a lui Lizzie.

— Ţinând scama de puterea extraordinară pe care a acumulat-o, ar putea dura zile, dacă nu săptămâni.

— Ştiu, a spus Heidi. Asta mă înspăimântă. Dacă nu pierde din energie când trece peste Republica Dominicană şi Haiti, va lovi continentul cu forţă maximă.

Summer se simţise atrasă de mare încă de când mama ei insistase ca ea să înveţe să facă scufundări, la vârsta de numai şase ani. Au fost confecţionate special pentru ea o butelie mică şi un regulator de aer şi a primit lecţii de la cei mai buni instructori. De acelaşi tratament a avut parte şi fratele ei, Dirk. Ea a devenit o fiinţă a mării, studiindu-i locuitorii, capriciile şi spiritul. După ce a înotat în apele ei albastre şi clare, a ajuns s-o înţeleagă. În timpul unui taifun din Pacific, îi simţise şi forţa impresionantă. Dar, aşa cum o femeie căsătorită de douăzeci de ani descoperă pe neaşteptate o trăsătură sadică şi dezgustătoare la soţul ei, Summer vedea acum cu ochii ei cât de crudă şi de rea putea fi marea.

Stând în partea din faţă a „căminului” lor, Summer şi Dirk priveau prin hubloul transparent de mari dimensiuni la vâltoarea de la suprafaţa oceanului. Câtă vreme limita exterioară a uraganului traversase bancul Navidad, furia lui păruse îndepărtată şi inofensivă, dar, pe măsură ce forţa lui crescuse, devenise evident că plăcuta lor locuinţă era în mare primejdie şi deloc pregătită pentru a-i proteja.

La adâncimea de 15 metri, crestele valurilor treceau uşor peste Pisces, însă curând valurile au căpătat dimensiuni

înfricoşătoare, iar când talpa lor a coborât până la fundul mării, Dirk şi Summer au descoperit că adăpostul lor era complet expus ploii de suprafaţă înainte ca următorul val să-l copleşească.

Pisces era continuu izbit şi legănat de marşul nesfârşit al valurilor uriaşe. Staţia era construită să reziste presiunii de adâncime, iar carcasa ei din oţel nu suferea din cauza asaltului apelor. Cu toate acestea, presiunea teribilă exercitată asupra suprafeţei ei exterioare a început să o deplaseze pe fundul mării. Cele patru picioare de sprijin nu erau conectate la vreo fundaţie, ci înfipte doar câţiva centimetri în masa de corali. Numai greutatea ei de şaisprezece tone împiedica staţia să fie ridicată şi azvârlită peste recif ca o sticlă goală.

Apoi, aceeaşi pereche de valuri enorme care îngropaseră nava *Sea Sprite* la depărtare de treizeci de kilometri a izbit bancul Navidad, strivind coralii fără milă şi împrăştiind delicata lor infrastructură în milioane de fragmente. Primul val a înclinat staţia pe o parte şi a rostogolit-o de parcă ar fi fost un butoi împins de vânturi într-un deşert presărat cu stânci. În ciuda eforturilor de a se agăţa de ceva, ocupanţii au fost azvârliţi în toate părţile ca nişte păpuşi de cârpa într-un mixer.

Pisces a fost aruncat şi dat peste cap pe o distanţă de aproape două sute de metri, după care s-a oprit, atârnând într-un echilibru fragil pe marginea unei crevase înguste între formaţiunile coralifere. Apoi a venit cel de-al doilea val imens, care a lovit staţia şi a azvârlit-o în gol.

Pisces a căzut patruzeci de metri, izbindu-se şi scrijelindu-se de pereţii din coral, lovind apoi fundul şi dislocând nisipul, care s-a ridicat ca spulberat de o explozie. Aterizase pe latura dreaptă şi a rămas prins între pereţii crevasei. În interior toate obiectele neprinse în şuruburi fuseseră proiectate în toate părţile. Farfuriile, proviziile, echipamentele de scufundare, aşternuturile, hainele erau împrăştiate într-o dezordine de nedescris.

Fără să ia în seamă durerile provocate de numeroasele contuzii şi de o entorsă, Dirk s-a târât imediat până lângă sora lui, care zăcea ghemuită între paturile rămase în poziţie verticală. A privit-o în ochii mari şi cenuşii şi, pentru prima oară de când începuseră să meargă singuri, a văzut că era înspăimântată de moarte. Cu un gest delicat, i-a luat capul între palme şi i-a zâmbit crispat.

— Cum ţi s-a părut aventura asta?

Ea l-a privit, i-a văzut zâmbetul jucăuş, apoi a respirat adânc,

după care teama din ochi i s-a mistuit.

— Cât a ţinut haosul, m-am tot gândit că ne-am născut împreună şi tot împreună o să murim.

— Vai, ce pesimistă eşti, surioară. Mai avem vreo şaptezeci de ani să ne sâcâim unul pe celălalt.

Apoi, cu un aer îngrijorat, a întrebat-o:

— Te-ai rănit?

Ea a clătinat din cap.

— Am rămas blocată sub paturi şi nu am fost aruncată în toate părţile la fel de rău ca tine. Apoi a privit pe hublou la viitoarea de afară. Şi staţia cum e?

— Întreagă şi nevătămată. Oricât de mare ar fi, nici un val n-ar putea sfărâma Pisces. Are carcasa dintr-un oţel gros de aproape zece centimetri.

— Dar furtuna?

— E încă dezlănţuită, dar la fund suntem mai feriţi. Valurile trec pe deasupra canionului fără să creeze turbulenţe.

Summer a privit în jur la obiectele claie peste grămadă.

— Doamne, ce balamuc…

Încântat că sora lui scăpase din încercare fără nici o rană, Dirk a verificat aparatura de ventilaţie, în timp ce Summer s-a apucat să facă ordine între lucrurile răvăşite. Nu putea spera să pună totul la loc, mai ales că staţia zăcea pe o parte. S-a mulţumit să aşeze obiectele în stive cât de cât ordonate şi a aşezat pături peste părţile proeminenţe ale instrumentelor, ale vanelor, ale manometrelor şi ale dispozitivelor de fixare. Fără podea, se vedeau siliţi să se caţere pe mobilier ca să se deplaseze prin încăpere. Faptul că trebuia să se mişte într-un mediu în care totul era răsucit cu nouăzeci de grade îi dădea lui Summer o senzaţie stranie.

Faptul că supravieţuiseră până în acel moment o făcea să fie convinsă că vor trece cu bine prin orice alte încercări. Datorită pereţilor înalţi ai canionului de corali, uraganul nu-i mai putea ameninţa. În adânc, nu mai auzeau urletul vântului şi nici bătaia lui când concavitatea vreunui val lăsa staţia expusă. Teama şi neliniştea ei în faţa a ceea ce se putea întâmpla în continuare începuseră să se risipească. Erau în siguranţă până când *Sea Sprite* avea să înfrunte furtună ca să se întoarcă. În plus, se bucura de căldură şi de linişte alături de fratele ei, care avea curajul şi forţa legendarului lor tată.

Însă când el a revenit şi s-a aşezat pe perete alături, atent să

nu-şi atingă contuziile, care începuseră să se învineţească, Summer nu a observat pe chipul lui expresia de siguranţă la care se aştepta.

— Pari îngândurat, a zis ea. Ce s-a întâmplat?

— Când am căzut în crevasă, s-au rupt tuburile conectate la buteliile care furnizează aerul din habitat. Dacă mă iau după cifrele pe care le-am văzut pe manometre, cele patru butelii care nu sunt avariate ne asigură supravieţuirea timp de numai paisprezece ore.

— Parcă mai avem buteliile de scufundare, pe care le-am lăsat în ecluza de intrare.

— Doar una a rămas înăuntru, ca să-i reparăm o supapă. Are aer cât să ne ţină în viaţă pe amândoi vreme de maxim patruzeci şi cinci de minute.

— Am putea s-o folosim pe asta ca să ieşim şi să le recuperăm pe celelalte, a spus Summer cu oarece speranţă în glas. Apoi aşteptăm o zi sau două până se mai potoleşte furtuna, după care abandonăm staţia şi folosim pluta gonflabilă ca să plutim în derivă la suprafaţă până sosesc ajutoare.

Dirk a clătinat din cap cu un aer hotărât.

— Partea proastă e că suntem blocaţi. Uşa de la ecluză nu se poate deschide, e înţepenită în corali. Doar cu dinamită am putea s-o deschidem cât să ne strecurăm afară.

Summer a oftat adânc, apoi a zis:

— S-ar părea că soarta noastră e în mâinile căpitanului Barnum.

— Sunt convins că se gândeşte tot timpul la noi. N-o să ne uite aici.

— Ar trebui să-l informăm despre situaţia noastră.

Dirk s-a îndreptat şi şi-a pus palmele pe umerii ei.

— Aparatul de radioemisie s-a avariat când am căzut în crevasă.

— Bine, dar am putea activa dispozitivul de localizare, ca să ştie că am rămas în viaţă, a zis ea, cu o urmă de speranţă în voce.

— Era montat pe peretele exterior care se află acum pe fundul mării, a spus Dirk pe un ton stăpânit. Cred că s-a stricat. Chiar dacă a rămas întreg, nu avem cum să-l eliberăm.

— Când vor sosi, a zis ea cu un glas care-i trăda încordarea, n-o să le fie uşor să ne găsească tocmai în crevasa asta.

— Pariez că Barnum va trimite toate bărcile şi toţi

scufundătorii de la bord să scotocească reciful.

— Vorbeşti de parcă am avea aer suficient pentru zile întregi, nu doar pentru câteva ore.

— Nu-ţi face griji, surioară, a spus Dirk, încrezător. Deocamdată suntem feriţi de furtună. Imediat ce marea se calmează, oamenii de pe *Sea Sprite* vor veni după noi şi nu se vor lăsa până nu ne vor găsi. Apoi a adăugat: La urma urmelor, suntem prioritatea lor numărul unu.

Capitolul 12

În acele momente însă, Barnum se gândea la cu totul alte lucruri decât la soarta staţiei Pisces şi a celor doi membri ai echipajului său. Neliniştit, se foia pe fotoliu şi-şi mută ochii de la monitorul radar la geamurile timoneriei şi înapoi. Din gigantice, valurile reveniseră la dimensiuni uriaşe. Perfect sincronizate, mărşăluiau unul după altul la intervale regulate către *Sea Sprite*, înălţând-o şi coborând-o într-o mişcare permanentă, care devenise deja monotonă. Acum, vasul se înălţa doar aproximativ zece metri, iar distanţa dintre creasta şi talpa valului era de numai 13-14 metri. Oceanul rămăsese agitat, însă părea un lac în comparaţie cu valurile pe care le înfruntaseră până atunci. Era ca şi cum ar fi ştiut că folosise cele mai dure lovituri împotriva navei de cercetări şi nu reuşise să o scufunde, iar acum, frustrat, bătuse în retragere, recunoscându-se înfrânt şi se mulţumea doar să fie o prezenţă sâcâitoare.

Orele treceau, iar *Sea Sprite* se deplasa cu toată viteza pe care Barnum îndrăznea să o imprime vasului. Îndeobşte un căpitan pus pe glume şi prietenos, acum devenise serios şi distant, pentru că se gândea la misiunea aproape imposibilă pe care şi-o asumase. Nu vedea cum putea instala cablul de remorcare pe Ocean Wanderer. Vinciul de remorcare masiv, cu un cablu gros cât mâna, fusese scos de pe *Sea Sprite* de multă vreme, când vasul fusese transformat în navă de cercetare NUMA. Singurul vinci cu cablu de la bord slujea în prezent pentru coborârea la apă şi ridicarea submersibilelor de mare adâncime. Instalat pe puntea pupa, în spatele macaralei de mari dimensiuni, nu era nicidecum suficient pentru a remorca un hotel plutitor cu un deplasament mai mare decât al unei nave de linie.

Barnum a încercat să străpungă cu privirea prin pânza deasă a ploii ce izbea geamurile.

— Ar trebui să o zărim deja dacă n-ar fi porcăria asta de ploaie, a zis el.

— Judecând după radar, e la mai puţin de trei kilometri şi jumătate depărtare, l-a aprobat Maverick.

Barnum a trecut în compartimentul de transmisiuni şi i s-a adresat lui Mason Jar.

— Ai primit vreun mesaj de la hotel?

— Nimic, domnule. Linişte mormântală.

— Dumnezeule, sper că n-am ajuns prea târziu.

— Nici nu vreau să mă gândesc la asta.

— Mai încearcă, poate primeşti vreun răspuns. Comunică prin satelit. E mai probabil ca oaspeţii şi conducerea hotelului să comunice cu staţiile de la ţărm prin telefon decât prin radio.

— Căpitane, o să încerc mai întâi prin radiofar maritim. La distanţa asta, nu cred că apar paraziţi. Hotelul sigur dispune de instrumente de comunicaţie foarte performante ca să ţină legătura cu alte vase atunci când e remorcat pe ocean ca o barjă.

— Dacă-ţi răspund, să activezi şi difuzoarele din timonerie, ca să pot vorbi cu ei.

— Am înţeles, domnule.

Barnum s-a întors în timonerie şi imediat a auzit vocea lui Jar răsunând din difuzoare:

— *Sea Sprite* către Ocean Wanderer. Ne aflăm la trei kilometri şi jumătate sud-est de voi şi ne apropiem. Răspundeţi, vă rog.

Vreme de jumătate de minut nu s-a auzit decât păcănitul paraziţilor. Apoi din difuzoare s-a revărsat o voce bubuitoare:

— Paul, eşti pregătit să te apuci de treabă?

Din cauza paraziţilor, Barnum nu a recunoscut imediat glasul. A ridicat microfonul radioreceptorului şi a spus:

— Cu cine vorbesc?

— Cu vechiul tău camarad, Dirk Pitt. Mă aflu în hotel, împreună cu Al Giordino.

Asociind vocea cu numele, Barnum a rămas ca trăsnit.

— Cum Dumnezeu aţi ajuns la hotel pe o asemenea furtună?

— Am simţit că-i rost de o petrecere pe cinste şi n-am vrut s-o ratăm.

— Cred că ştii că nu avem echipamente corespunzătoare ca să remorcăm hotelul.

— N-avem nevoie decât de forţa motoarelor voastre.

După atâţia ani de activitate în cadrul NUMA, Barnum şi-a dat seama că Pitt şi Giordino nu s-ar fi aflat acolo fără un plan bine pus la punct.

— Ce idee trăsnită v-a venit?

— Am alcătuit deja echipe de lucru ca să ne ajute să folosim cablurile de amarare ale hotelului drept cabluri de remorcare. După ce ajung la bordul lui Sea Sprite, le uneşti şi le fixezi de cabestanul de la pupa şi formăm o bridă de remorcare.

— E un plan cam nebunesc, a spus Barnum, neîncrezător. Cum o să transferaţi până pe nava mea cabluri de câteva tone greutate care atârna pe fundul mării şi pe o mare atât de agitată?

A urmat o pauză, iar când Pitt i-a răspuns, Barnum şi-a imaginat rânjetul diavolesc de pe chipul acestuia.

— Avem speranţe cât se poate de mari.

Ploaia s-a mai potolit şi vizibilitatea a crescut de la 200 de metri la aproape 1,5 kilometri. Pe neaşteptate, uriaşul Ocean Wanderer a apărut drept în faţa lor.

— Mamă, uitaţi-vă numai, a exclamat Maverick. Arată ca un castel de cristal din basme.

Asaltat de valurile înspumate, hotelul avea o înfăţişare princiară şi sclipitoare. Echipajul şi cercetătorii de la bord, împinşi de o curiozitate fără margini, îşi părăsiseră cabinele şi se îngrămădiseră pe punte să admire edificiul spectaculos pe care şi l-ar fi imaginat oriunde, numai pe ocean nu.

— Ce frumos e, a murmurat o femeie blondă şi măruntă, care era chimist. N-aş fi crezut că poate exista o asemenea creaţie arhitectonică.

— Nici eu, a aprobat-o un bărbat înalt, chimist oceanograf, care stătea lângă ea. Iar aşa, acoperit cum e de spumă sărată, ar putea trece drept aisberg.

Barnum a îndreptat binoclul spre hotel, care se legăna sub izbiturile valurilor.

— Acoperişul pare să fi fost măturat de ape.

— E un miracol că a rezistat atât, a murmurat Maverick cu mirare în glas. A depăşit orice aşteptări, sunt convins.

Barnum a lăsat deoparte binoclul şi a comandat:

— Fă un viraj şi aşază nava cu pupa spre vânt.

— Căpitane, după ce riscăm să ne aşezăm cu pupa spre vânt, ce facem?

Barnum a privit gânditor spre Ocean Wanderer.

— Aşteptăm, a zis el rar. Aşteptăm să vedem ce ar scoate Pitt din pălărie după ce-şi flutură bagheta magică.

Pitt a examinat planurile detaliate ale cablurilor de amarare pe care i le dăduse Morton. El, Giordino şi Emlyn Brown, şeful serviciului de întreţinere al hotelului, se aşezaseră la masa de şedinţe din biroul lui Morton.

— Cablurile trebuie trase la bord, ca să ştim ce lungime au

după ce s-au rupt.

Brown, care avea statura atletică a unui alergător de fond şi-a trecut degetele prin părul negru şi des.

— Am rulat deja ceea ce mai rămăsese din ele după ce s-au rupt. M-am temut că s-ar putea agăţa de stânci submarine, iar asta ar fi tăcut ca hotelul să se răsucească sub presiunea vreunui val, producând avarii şi mai mari.

— La ce distanţă de piloni s-au rupt cablurile trei şi patru?

— E doar o estimare din ochi, ţineţi seama, dar cred că amândouă cam 200, poate 220 de metri.

Pitt s-a uitat spre Giordino.

— Asta nu-i oferă libertate prea mare lui Barnum pentru a manevra în siguranţă. Iar dacă Ocean Wanderer s-ar scufunda, cei de pe *Sea Sprite* n-ar avea vreme să taie remorca. Ar fi traşi la fund împreună cu hotelul.

— Din câte îl cunosc, a zis Giordino, Paul n-ar ezita să rişte, mai ales că este în joc viaţa atâtor oameni.

— Să înţeleg că aveţi intenţia să folosiţi cablurile de amarare pentru remorcare? a întrebat Morton, care stătea de cealaltă parte a mesei. Mi s-a spus că vasul NUMA e remorcher oceanic.

— A fost cândva, i-a răspuns Pitt. Între timp însă, din remorcher-spărgător de gheaţă a ajuns navă de cercetări. Vinciul principal şi cablul de remorcare au fost eliminate când s-a procedat la reechiparea lui. Acum nu mai e dotat decât cu macaraua pentru manevrarea submersibilelor. Va trebui să improvizăm şi să ne descurcăm cu ce avem.

— La ce bun? a întrebat Morton, iritat.

— Ai încredere în mine, i-a spus Pitt şi l-a privit direct în ochi. Dacă reuşim să înjghebăm un cablu, *Sea Sprite* are motoare suficient de puternice ca să remorcheze hotelul.

— Bine, dar cum duceţi capetele cablurilor până pe *Sea Sprite*? a vrut să ştie Brown. Dacă le derulăm, se duc la fund.

Pitt l-a măsurat din ochi.

— Le ducem pe suprafaţa apei.

— Adică plutind?

— Nu aveţi butoaie de două sute de litri la bord?

— Foarte inteligent, domnule Pitt. Acum înţeleg ce vreţi să faceţi.

Brown a rămas o clipă pe gânduri.

— Avem câteva butoaie cu ulei pentru generatoare, cu ulei de gătit şi cu săpun lichid pentru personalul care se ocupă de

curăţenie.

— Avem nevoie de cât mai multe.

Brown s-a întors către patru dintre oamenii din serviciul de întreţinere, care stăteau în apropiere.

— Adunaţi butoaiele goale şi goliţi-le pe celelalte cât de repede puteţi.

— În timp ce oamenii voştri derulează cablurile, vreau să lege câte un butoi la fiecare douăzeci de metri, a explicat Pitt. Dacă facem cablul să plutească, îl putem transporta până la bordul lui Sea Sprite.

Brown a încuviinţat cu un gest din cap.

— S-a făcut…

— Dacă patru dintre cablurile acestea s-au rupt, a intervenit Morton, ce vă face să credeţi că vor rezista acum la un asemenea efort?

— În primul rând, a explicat Pitt fără să-şi piardă cumpătul, furtuna s-a liniştit vizibil. Apoi, cablurile vor fi mai scurte şi nu vor mai fi atât de solicitate. Şi, în ultimul rând, vom remorca hotelul pe latura îngustă. Când era amărât, latura lungă a suportat toată forţa furtunii. După aceea, fără să mai aştepte comentariile lui Morton, Pitt s-a întors din nou către Brown. A, mai avem nevoie de un mecanic bun, sau de un om priceput care să matiseze capetele cablurilor şi să facă bucle, ca să poată fi legate după ce sunt înfăşurate în jurul cuiului de remorcare de pe *Sea Sprite*.

— O să mă ocup chiar eu de treaba asta, l-a asigurat Brown, apoi a adăugat: Sper că aveţi un plan pentru transportarea cablurilor până pe nava NUMA. Doar nu vor pluti de la sine până acolo, mai ales în astfel de condiţii.

— Tocmai aici e partea delicată, i-a răspuns Pitt. O să avem nevoie de câteva sute de metri de parâma, preferabil cu diametru mic, dar care să aibă rezistenţa la întindere a unui cablu din oţel.

— Am în magazie două rulouri de câte 165 de metri de parâma Faleron. E subţire, uşoară, ţesută fin şi cu ea se poate ridica şi un tanc.

— Atunci legăm câte una dintre parâme de capătul fiecărui cablu.

— Am înţeles că folosiţi parâmele ca să trageţi cablurile până la navă, dar cum o să le urcaţi pe punte?

Pitt şi Giordino au schimbat între ei priviri cu subînţeles.

— Asta ne priveşte, a zis Pitt cu un surâs sumbru.

— Sper să nu dureze prea mult, a spus Morton, destul de înnegurat, făcând un gest către ferestre. Timpul ne cam presează.

La fel ca spectatorii unui meci de tenis, toţi cei prezenţi au întors capul în acelaşi timp spre fereastră şi au văzut că linia coastei era ameninţător de aproape, la doar 3-4 kilometri. Cât vedeau cu ochii într-o direcţie sau alta, valurile iscate de furtună se zdrobeau de un şir nesfârşit de stânci.

În sala echipamentelor de condiţionare a aerului, situată într-un colţ al hotelului, Pitt a împrăştiat pe podea conţinutul balotului cu care sosise. Întâi şi-a pus costumul de scufundări din neopren, pe care îl confecţionase la comandă. Preferase costumul cu craci şi mâneci scurte pentru acea misiune deoarece nu avea nevoie de unul greu. Pe de altă parte, îi plăcea să aibă libertate de mişcare, fiindcă braţele, începând de deasupra coatelor şi picioarele, de sub genunchi, nu mai erau strânse de materialul costumului. Apoi şi-a aranjat vesta compensatoare, după care şi-a tras pe faţă masca Scuba Pro. Şi-a fixat lestul la centură şi a verificat catarama de siguranţă care se putea desface instantaneu.

Apoi s-a aşezat, iar unul dintre oamenii din echipa de întreţinere l-a ajutat să-şi instaleze pe spate un aparat de respirat sub apă cu circuit închis. El şi Giordino conveniseră că un asemenea aparat oferea o libertate mai mare de mişcare decât două butelii clasice de oxigen, masive şi greoaie. Ca şi în cazul folosirii unui echipament obişnuit de scufundare, scufundătorul aspiră prin regulator, primind gaz comprimat din butelie. Însă, când expiră, aerul este recuperat şi reciclat prin buteliile de mici dimensiuni, care elimină dioxidul de carbon şi reîmprospătează oxigenul din butelie. Aparatul SIVA-55 pe care îl foloseau amândoi fusese creat pentru operaţiuni militare secrete care se desfăşurau în mediul acvatic.

La sfârşit, Pitt a verificat sistemul de comunicaţie submarină proiectat de Ocean Technology Systems. Receptorul stătea prins de una din cureluşele măştii.

— Al, mă auzi?

Giordino, care efectua aceeaşi operaţiune în celălalt colţ al hotelului, i-a răspuns cu glas catifelat:

— Perfect.

— Vorbeşti surprinzător de coerent.

— Dacă-mi faci greutăţi, îmi dau demisia şi mă duc la bar, să beau un cocktail.

Pitt a zâmbit, încântat că amicul lui nu-şi pierduse simţul umorului. Avea o încredere oarbă în el.

— Să mă anunţi când eşti gata.

— Atunci, gata.

— Domnule Brown.

— Emlyn.

— Aşa, Emlyn, spune-le oamenilor tăi să stea pregătiţi la vinciuri până vă anunţăm să derulaţi cablurile şi butoaiele.

Aflat în camera în care se găseau vinciurile pentru cablurile de amarare, Brown i-a răspuns:

— Aştept comanda.

— Să ne ţii pumnii, a spus Pitt, trăgându-şi labele de înot în picioare.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, băieţi şi noroc, a răspuns Brown.

Pitt a făcut un semn din cap către unul dintre oamenii lui Brown, care stătea lângă un colac de parâma Faleron. Era scund şi voinic şi ţinea ca lumea să-i spună „Critter[8]".

— Să derulezi câte puţin. Dacă simţi că parâma e întinsă, elibereaz-o imediat, altfel îmi frânezi înaintarea.

— O s-o derulez uşor şi fără smucituri, l-a asigurat Critter.

Apoi Pitt li s-a adresat celor de pe *Sea Sprite*:

— Paul, eşti pregătit să preiei parâmele?

— Numai să mi le întinzi, s-a auzit glasul ferm al lui Barnum.

Vorbele lui erau transmise printr-un convertor pe care îl coborâse în apă în apropiere de pupă navei *Sea Sprite*.

— Eu şi Al putem trage prin apă cam 180 de metri de parâma. Va trebui să te apropii mai mult ca să ţi le dăm.

Ţinând seama de marea agitată, amândoi ştiau că un val foarte mare şi puternic putea împinge *Sea Sprite* către hotel, iar coliziunea le-ar fi trimis pe ambele la fund. Cu toate acestea, Barnum n-a şovăit să rişte totul pe o carte.

— Bine, hai să facem treaba!

Pitt şi-a petrecut o buclă de parâma peste un umăr, de parcă ar fi fost o bretea. Apoi s-a ridicat şi a încercat să deschidă uşa care dădea spre un mic balcon aflat la aproximativ şase metri deasupra apei, însă vântul i-a opus rezistenţă. Înainte să spună ceva, omul de la întreţinere a sărit să-l ajute.

---

[8] „Creatură".

Împreună, s-au proptit cu toată greutatea în uşă şi au împins cu umărul. Imediat ce au reuşit să o întredeschidă, vântul s-a năpustit prin crăpătură, a deschis-o brusc, lovind-o cu forţa copitei unui catâr şi a trântit-o în cuiele de blocare. Rămas expus în cadrul uşii, omul a fost suflat înapoi de parcă ar fi fost azvârlit dintr-o catapultă.

În ciuda forţei vântului, Pitt a reuşit să rămână în picioare. Dar, când a ridicat privirea şi a văzut un val enorm îndreptându-se către hotel, a sărit peste balustradă şi a plonjat în apă.

Furia cea mare a furtunii se potolise. „Ochiul” uraganului se îndepărtase de câteva ore, iar Ocean Wanderer reuşise să supravieţuiască furiei finale a lui Lizzie. Vântul scăzuse sub patruzeci de noduri, iar valurile atingeau o înălţime de cel mult 9-10 metri. Suprafaţa apei rămăsese agitată, dar nu mai era dezlănţuită ca până atunci. Uraganul se deplasase spre vest, continuându-şi opera distructivă asupra insulei pe care se aflau Republica Dominicană şi Haiti, după care avea să se năpustească spre Marea Caraibilor. În următoarele 24 de ore, apa oceanului, vânturata de cea mai mare furtună înregistrată vreodată, avea să se liniştească.

Cu fiecare minut, brizanţii păreau din ce în ce mai ameninţători. Hotelul purtat în derivă ajunsese suficient de aproape de zona de deferlare a valurilor, astfel că sutele de oaspeţi şi angajaţi vedeau norii de stropi azvârliţi către cer de fiecare dată când apa oceanului se umflă şi se izbea de stâncile ascuţite. Forţa loviturilor amintea de cea a avalanşelor de neoprit. Spuma se învârtejea în aer ca o peliculă când întâlnea resacul valului precedent. Aflat la nici doi kilometri de zona brizanţilor, hotelul era pândit de pieire şi era purtat în derivă, apropiindu-se de stânci cu viteza de 1,5 km/h.

Toţi îşi mutau permanent privirile de la ţărm la Sea Sprite, care trecea peste valurile mari ca o raţă grasă, la numai câteva sute de metri depărtare.

Acoperit din cap până în picioare cu o salopetă galbenă, Barnum s-a aventurat la pupa vasului, încă biciuită de vânturi puternice şi de coloane de apă turbată şi s-a aşezat sub macara. A privit de-a lungul punţii, către locul în care cândva se aflase vinciul şi s-a gândit ce bine ar fi fost dacă l-ar fi avut în situaţia aceea. Cu toate acestea, trebuia să se descurce cu cuiul de remorcare. Într-un fel sau altul, cablul trebuia fixat manual.

A rămas la adăpost sub macara, fără să mai ia în seamă stropii de apă purtaţi de vânt şi a privit prin binoclu către baza hotelului. El şi patru membri ai echipajului se legaseră de balustrade, ca să nu fie azvârliţi peste bord de vreun val. Nu i-a scăpat momentul în care Pitt şi Giordino au pătruns în apă şi au dispărut sub suprafaţa clocotitoare. A reuşit să distingă şi câţiva oameni care stăteau în cadrul uşii şi derulau parâmele de culoare roşie către scufundătorii care se luptau să înainteze pe sub valurile mari.

— Aruncaţi două parâme cu geamanduri, a ordonat el, fără să-şi ia binoclul de la ochi şi pregătiţi ancorele cu patru gheare.

Apoi s-a rugat în gând să nu fie silit să folosească acele ancore ca să culeagă corpurile celor doi scufundători în situaţia nedorită în care şi-ar pierde cunoştinţa sau nu ar reuşi să se prindă de pupă înaltă a navei. Acele cârlige erau legate de tuburi de aluminiu lungi de 2,5 metri care fuseseră introduse în ţevi şi, prelungite astfel, atingeau aproape zece metri lungime.

Oscilând între speranţă şi îndoială, priveau cu toţii apa, dar nu reuşeau să-i vadă nici pe Pitt, nici pe Giordino în vălmăşagul valurilor şi nici dârele de bule lăsate de ei, întrucât aparatul de respirat cu circuit închis nu elimina aer atunci când scufundătorul expira.

— Opriţi motoarele, a dat el ordin către mecanicul-şef.

— Căpitane, ai spus să opresc motoarele, s-a auzit vocea mecanicului-şef.

— Da, avem doi scufundători care ne aduc parâmele de care sunt legate cablurile de remorcare. Trebuie să lăsăm apa să ne poarte până la două sute de metri de hotel, ca să micşorăm distanţa dintre noi, altfel nu putem prelua cablurile.

Apoi a îndreptat din nou binoclul către coasta ucigaşă de care păreau să se apropie cu o iuţeală înnebunitoare.

După ce s-a îndepărtat la circa treizeci de metri de hotel, Pitt a ieşit pentru o clipă la suprafaţă ca să se orienteze. Ocean Wanderer care, purtat în mod implacabil de vânt şi valuri tot mai departe de el, se înălţa impunător ca un zgârie-nori din Manhattan. *Sea Sprite* a apărut în faţa ochilor lui doar când Pitt a ajuns pe creasta unui val. Se legăna pe apă, lăsând impresia că se afla la peste un kilometru depărtare, când, de fapt, era la mai puţin de o sută de metri. A observat poziţia remorcherului pe busola prinsă de un braţ şi s-a scufundat imediat ca să evite

turbulenţa de la suprafaţă.

Curând, cu fiecare metru derulat, parâma a devenit tot mai greu de tras, deoarece opunea rezistenţă la înaintare. Venea însă ca o uşurare faptul că nu era grea sau groasă, pentru că asta ar fi făcut-o şi mai dificil de manevrat. Ca să capete o formă cât mai hidrodinamica, înota cu capul aplecat şi cu mâinile prinse la spate, sub aparatul de respirat.

S-a străduit să rămână suficient de adânc sub talpa valurilor pentru că înaintarea să nu-i fie stânjenită de apa agitată. În câteva rânduri nu şi-a dat seama dacă înota în direcţia dorită, însă, după câte o privire rapidă la busolă, a reuşit să revină la direcţia corectă. A continuat să bată din labe cu toată forţa picioarelor, târând cu îndărătnicie parâma care începuse să i se strângă tot mai mult în jurul umărului, înaintând astfel cu mare greutate din cauza curenţilor puternici care îl trăgeau înapoi.

Curând, Pitt a simţit dureri musculare, iar înaintarea i-a devenit anevoioasă. Încetul cu încetul, a început să ameţească, pentru că inspira profund prea mult oxigen. Inima îi bătea tot mai repede din cauza efortului intens şi a început să gâfâie. N-a îndrăznit să încetinească, deoarece curentul l-ar fi făcut să piardă terenul câştigat până atunci. Nu-şi putea îngădui nici un moment de întârziere. Fiecare clipă conta, pentru că marea nemiloasă împingea Ocean Wanderer către stâncile care i-ar fi pecetluit soarta.

După încă zece minute de efort supraomenesc, a simţit că încep să-l lase puterile. Era conştient că nu peste mult timp avea să se instaleze starea de epuizare. S-a concentrat, impunându-şi să nu se dea bătut, însă forţa muşchilor avea şi ea o limită. Cuprins de disperare şi încercând să mai reducă încordarea din muşchii picioarelor, pe care cu fiecare clipă şi le simţea mai grele şi aproape amorţite, a început să înoate folosindu-se de braţe.

S-a întrebat dacă şi Giordino întâmpina aceleaşi dificultăţi, însă ştia că Al mai curând ar fi murit decât să se dea bătut, mai ales că în joc era viaţa atâtor femei şi copii. Pe de altă parte, prietenul lui avea constituţia unui taur. Putea înota pe o mare înfuriată ca nimeni altul, chiar dacă ar fi avut braţele legate la spate.

A hotărât să nu mai consume energie întrebându-şi prietenul cum se simţea. Trăia momente de spaimă în care avea senzaţia că nu va reuşi să-şi ducă la bun sfârşit misiunea. A reuşit totuşi să alunge acel gând păgubos şi s-a concentrat puternic pentru a-

şi mobiliza toate resursele interne.

Fiecare respiraţie îi cerea un efort din ce în ce mai mare, făcându-l să gâfâie tot mai apăsat. Rezistenţa sporită la înaintare pe care o crea parâma l-a făcut să se simtă de parcă ar fi tras de unul singur de o frânghie împotriva unei turme de elefanţi. În acelaşi moment şi-a adus aminte de vechile reclame în care musculosul Charles Atlas trăgea o locomotivă cu aburi. Apoi, socotind că s-ar putea îndepărta de ţintă, a mai aruncat o privire la busolă. A constatat că, parcă printr-o minune, reuşise să înoate în linie dreaptă către Sea Sprite.

Pâcla întunecată a epuizării începuse să i se strecoare la periferia câmpului vizual, când, pe neaşteptate, a auzit o voce rostindu-i numele.

— Hai, Dirk, nu te opri.

Şi-a dat seama că Barnum i se adresase prin dispozitivul de comunicare.

— Te vedem sub apă. Ieşi la suprafaţă imediat!

Pitt s-a supus orbeşte şi a despicat pânza apei.

Apoi Barnum i-a strigat din nou:

— Uită-te în stânga.

Pitt s-a întors. La mai puţin de trei metri de el se găsea geamandura de culoare oranj, prinsă cu o saulă de *Sea Sprite*. N-a mai făcut efortul să-i răspundă lui Barnum. Mai avea putere doar cât să bată de câteva ori din labe şi şi-a pus la bătaie toată voinţa de care dispunea pentru a face această ultimă sforţare. Cu o uşurare fizică pe care nu o mai trăise până atunci, s-a agăţat de saula salvatoare, apoi şi-a petrecut un braţ peste ea, aşa încât a prins-o sub braţ, cu geamandura lipită de umărul stâng.

Se putea relaxa în sfârşit câteva clipe, timp în care Barnum şi oamenii lui l-au tras cu tot cu geamandură până aproape de pupă. Apoi, cu mare atenţie, au aşezat ancora cu patru gheare sub saulă, la un metru în spatele lui Pitt şi l-au ridicat încet pe punte.

Pitt a ridicat braţele, iar Barnum i-a scos cu pricepere capătul cu buclă al parâmei din Faleron de pe umăr şi l-a legat de vinciul macaralei, alături de parâma adusă deja la bord de Giordino. Doi membri ai echipajului i-au scos muştiucul din gură şi apoi masca. După ce a inspirat adânc aerul sărat al oceanului, Pitt a deschis ochii şi a văzut faţa zâmbitoare a lui Giordino.

— Abia te-ai târât, l-a ironizat Giordino şi el încă epuizat. Am

ajuns cu două minute bune înaintea ta.

— Trebuie să mă consider norocos că am reuşit, a murmurat Pitt printre gâfâieli.

Acum simpli spectatori, s-au lăsat amândoi moale pe punte, rezemându-se de parapet, afară din calea apei aruncate peste bord, aşteptând ca bătăile inimilor să li se domolească şi să poată respira din nou firesc. L-au urmărit pe Barnum, care a transmis un semnal către Brown, iar dinspre hotel au început să apară, unul după altul, butoaiele legate de cablurile de amarare, care au rămas totuşi invizibile, deoarece se aflau sub suprafaţa apei. Vinciul macaralei s-a rotit cu viteză constantă, parâma subţire din Faleron s-a întins, iar butoaiele au început să se deplaseze pe apă. Cablurile care atârnau dedesubtul acelor geamanduri din oţel erau izbite de curenţi, unduind ca nişte şerpi. După zece minute, primele butoaie s-au lovit uşor de bordajul navei. Macaraua le-a ridicat pe puntea de la pupa, împreună cu capetele celor două cabluri. Echipajul a intervenit imediat şi a unit capetele prin ochiurile matisate de Brown. Apoi, primind ajutor suplimentar din partea lui Pitt şi Giordino, care îşi reveniseră după chinurile îndurate, au petrecut cablul pe după cuiul mare de remorcare montat în faţa macaralei.

— Ocean Wanderer, sunteţi gata de remorcare? a reuşit Barnum să întrebe printre gâfâieli.

— Suntem pregătiţi, a venit răspunsul lui Brown.

Barnum s-a adresat mecanicului-şef:

— Camera motoarelor, sunteţi gata?

— Da, căpitane, a spus mecanicul-şef cu un pronunţat accent scoţian.

Apoi Barnum şi-a anunţat secundul, aflat în timonerie.

— Domnule Maverick, o să comand de aici.

— Am înţeles, domnule căpitan. Aveţi comanda.

Cu picioarele larg desfăcute şi cu o expresie hotărâtă pe chip, Barnum s-a instalat la pupitrul de comandă montat spre prova faţă de macara. A prins între mâini cele două manete cromate pentru comanda motoarelor, le-a împins uşor înainte şi s-a întors pe jumătate, rămânând cu ochii asupra hotelului care se înălţa ca un munte şi în umbra căruia nava sa de cercetări arăta ca un pitic.

Pitt şi Giordino au rămas de o parte şi de alta a lui Barnum. În ciuda ploii, ceilalţi membri ai echipajului, precum şi echipa de oameni de ştiinţă s-au aşezat pe aripa punţii de comandă, aflată

acum deasupra apei, privind la Ocean Wanderer, într-o stare de încordare amestecată cu speranţă. Cele două motoare hidrodinamice de dimensiuni uriaşe nu erau conectate la arbori cu elice. Produceau o energie care pompa apă prin propulsoare, împingând nava înainte. De aceea, în locul clocotului obişnuit al apei pe care îl creează elicele, suprafaţa mării se vălurea doar puţin din cauza celor două jeturi foarte puternice de apă ejectată, care semănau cu dârele albicioase lăsate în urmă de torpile.

Din cauza efortului de a învinge inerţia hotelului, puterea vântului şi forţa apelor, pupa lui *Sea Sprite* s-a lăsat în apă şi a vibrat. A început să se balanseze longitudinal, dar Barnum a reglat imediat unghiul de ejectare al apei şi curând fenomenul a încetat. Vreme de câteva minute de maximă încordare, care păreau să nu se mai sfârşească, nava a lăsat impresia că stă pe loc. Hotelul părea să-şi continue alunecarea ineluctabilă către moarte în mijlocul brizanţilor.

Cei care stăteau pe puntea de la pupa nu au simţit efortul său vibraţia motoarelor. În schimb, pompele care asigurau forţa propulsoare şuierau ca turbate. Barnum a aruncat o privire la manometrele şi aparatele care înregistrau funcţionarea motoarelor şi ceea ce a văzut nu l-a mulţumit deloc.

Pitt s-a apropiat şi a rămas alături de Barnum, ale cărui degete se albiseră strângând manetele, împingându-le la maximum, vrând parcă să le ducă dincolo de limită.

— Nu ştiu cât suportă motoarele, a strigat Barnum, încercând să acopere şuieratul vântului şi ţiuitul ce răzbătea din camera motoarelor.

— Scoate sufletul din ele, a spus Pitt, pe un ton glacial şi reţinut. Răspund eu dacă o să cedeze.

Nimeni nu contestă calitatea lui Barnum de căpitan al navei, însă Pitt îi era superior în ierarhia NUMA.

— Ţi-e uşor să vorbeşti aşa, l-a prevenit Barnum. Dar, dacă ne lasă, sfârşim şi noi pe stânci.

Pitt i-a aruncat un rânjet necruţător.

— Să lăsăm grijile astea pentru mai târziu.

Cu fiecare clipă, pentru cei de la bordul lui Sea Sprite situaţia devenea tot mai disperată. Se părea că rămăseseră înţepeniţi pe loc.

— Hai, hai! a făcut Pitt, rugându-se de navă. Hai, că poţi!

La bordul hotelului, privind îngheţaţi de teamă la valurile ce se prăbuşeau asupra stâncilor aflate deja cumplit de aproape, azvârlind jerbe explozive de stropi, pasagerii care până atunci fuseseră vizibil îngrijoraţi au început să fie cuprinşi de panică. Groaza lor crescândă a atins apogeul în momentul în care, pe neaşteptate, au simţit o tremurătură atunci când partea submersă a construcţiei a atins fundul nisipos al oceanului. Nimeni nu s-a repezit nebuneşte să fugă, aşa cum s-ar fi întâmplat în cazul unui incendiu sau cutremur. Nimeni nu avea unde să fugă. Saltul în apă ar fi fost un act sinucigaş. Însemna o moarte groaznică şi dureroasă, fie prin înec, fie zdrobit de stâncile ascuţite.

Morton a început să se deplaseze prin hotel, încercând să calmeze şi să dea asigurări pasagerilor şi angajaţilor, însă în asemenea momente puţini îi acordau atenţie. S-a simţit cuprins de un val de neputinţă şi de disperare mută. Orice privire aruncată pe fereastră ar fi făcut ca oricui, oricât de neînfricat, să i se înmoaie picioarele. Copiii au perceput teama întipărită pe chipurile părinţilor şi s-au pornit să plângă. Câteva femei au început să ţipe, altele să suspine, în vreme ce altele şi-au păstrat aparenţa de calm şi detaşare. Majoritatea bărbaţilor au rămas tăcuţi, ascunzându-şi fiecare teama în felul său, strângându-i pe cei dragi în braţe şi străduindu-se să pară curajoşi.

Acum zgomotul valurilor care se prăbuşeau asupra stâncilor se auzea cu forţa tunetului, dar, pentru mulţi, el aducea cu bubuitul tobelor bătute la o procesiune mortuară.

În timonerie, Maverick a examinat cu îngrijorare vitezometrul digital. Toate cifrele de pe cadran încremeniseră la zero. A văzut cablurile întinse deasupra apei, cu butoaiele atârnate de ele, care arătau ca nişte solzi ai unui monstru marin. Nu era singurul care se ruga în gând ca nava să se urnească. Şi-a mutat apoi privirea la cadranul sistemului de poziţionare globală care indica poziţia exactă a vasului, cu o eroare de mai puţin de un metru. Cifrele înţepeniseră. A aruncat o privire prin fereastra din spate şi l-a văzut pe Barnum rămas ca o statuie la pupitrul de comandă, apoi s-a uitat spre Ocean Wanderer, aflat încă la cheremul mării furioase.

Şi-a îndreptat ochii spre anemometrul digital şi a remarcat că forţa vântului slăbise sensibil în ultima jumătate de oră.

— Ce binecuvântare, a murmurat el în barbă.

Apoi, când s-a uitat din nou la indicatorul GSM, a descoperit că cifrele se modificaseră.

S-a frecat la ochi, vrând să fie sigur că nu avea năluciri. Cifrele se derulau cu încetineală. Apoi şi-a aruncat privirea spre vitezometru. Cifra din extrema dreaptă oscila între zero şi un nod.

A rămas mut, dorindu-şi cu disperare să-şi creadă ochilor, dar încă nesigur dacă totul nu era doar rodul imaginaţiei sale. Însă vitezometrul nu minţea. Indică *într-adevăr* o mişcare înainte, chiar dacă neînsemnată.

A înşfăcat portavocea şi a ieşit în fugă pe aripa punţii.

— S-a mişcat! a strigat el, pe jumătate înnebunit de emoţie. A pornit!

Nimeni n-a îndrăznit să ovaţioneze. Înaintarea prin valurile neostoite rămânea încă imperceptibilă cu ochiul liber, fiind atât de înceată încât nu putea fi resimţită. Singura asigurare venea din partea lui Maverick, pe care toată lumea trebuia să-l creadă pe cuvânt. După minute întregi de încordare, speranţele şi emoţia au crescut vizibil.

Apoi Maverick a strigăt din nou:

— Un nod! Ne deplasăm cu un nod!

Nu era o iluzie. Încetul cu încetul, toată lumea şi-a dat seama că distanţa dintre Ocean Wanderer şi linia de coastă brăzdată de brizanţi creştea încet, dar sigur.

Nimeni nu avea să-şi găsească moartea pe stâncile ascuţite în acea zi.

Capitolul 13

Sea Sprite a continuat să înainteze, forţându-şi motoarele să dezvolte o putere pe care nici proiectanţii lor nu şi-ar fi putut-o imagina. Dintre cei rămaşi pe puntea de la pupa, nimeni nu mai privea spre coasta ucigaşă sau spre hotelul care fusese în pragul dezastrului. Ochii tuturor erau aţintiţi la capestan şi la cablurile de remorcare, întinse până la limita maximă a rezistenţei, care scârţâiau şi gemeau. Dacă ar fi plesnit, totul s-ar fi năruit. Ocean Wanderer sau pasagerii aflaţi la adăpostul pereţilor din sticlă n-ar mai fi putut fi salvaţi.

Deşi toţi avuseseră îndoieli, cablurile nu au cedat, exact aşa cum socotise Pitt.

Încetul cu încetul, aproape imperceptibil, *Sea Sprite* a reuşit să atingă viteza de două noduri, înaintând împotriva valurilor şi împrăştiind nori mari de stropi care, de la prova, erau purtaţi de vârât până la pupa. Barnum a redus acceleraţia, pentru a permite motoarelor suprasolicitate să se mai răcească, abia după ce a văzut că hotelul se îndepărtase cel puţin trei kilometri de linia brizanţilor.

Primejdia scădea cu fiecare metru câştigat împotriva valurilor, iar curând stâncile ameninţătoare şi marea agitată au rămas în urmă, ca o amintire a catastrofei evitate.

Membrii echipajului de pe *Sea Sprite* au făcut semne cu braţele către pasagerii uşuraţi de pe Ocean Wanderer, care au început să ovaţioneze şi să gesticuleze entuziasmaţi. Odată teama alungată, la bordul hotelului s-a dezlănţuit o adevărată nebunie. Morton a dat ordin să se deschidă pivniţa de vinuri, iar curând şampania curgea valuri. Pentru pasageri şi pentru angajaţii săi, el devenise eroul zilei. Pe merit sau nu, oaspeţii l-au înconjurat şi i-au mulţumit pentru eforturile făcute pentru a-i salva de la o moarte cumplită.

Refugiindu-se pe furiş din vârtejul entuziast al celor care sărbătoreau triumful, Morton s-a întors în biroul său şi, epuizat, dar fericit s-a aşezat la birou. Simţindu-se tot mai uşurat, gândurile i s-au îndreptat spre propriul viitor. Deşi n-ar fi vrut să renunţe la funcţia de director al hotelului Ocean Wanderer, era conştient că din acea clipă orice relaţie normală cu Specter ar fi

devenit imposibilă. Nu mai putea lucra pentru acel personaj misterios capabil să abandoneze atâţia oameni de viaţa cărora era responsabil.

A rămas multă vreme pe gânduri. După ce se va face publică vestea catastrofei pe care o evitase, orice lanţ de hoteluri de lux l-ar primi cu braţele deschise. Însă probabil că nu avea să fie cunoscut şi respectat pentru ceea ce făcuse.

Nu era nevoie să aibă talentul lui Nostradamus ca să anticipeze că, imediat ce Specter îşi va da seama că hotelul a supravieţuit, va da ordin celor de la Departamentul de relaţii publice şi celor de la Publicitate să pregătească declaraţii pentru mass-media, să ţină conferinţe de presă şi să aranjeze interviuri la televiziune care să acrediteze ideea că el, Specter, organizase personal operaţiunile de salvare şi că tot el era mântuitorul hotelului şi al oaspeţilor.

Morton a hotărât să acţioneze, luând-o înaintea lui Specter. Cum serviciile telefonice funcţionau fără să mai sufere din cauza uraganului, l-a sunat pe un fost coleg de colegiu care avea o companie de relaţii publice în Washington, D.C. şi i-a relatat incredibilele întâmplări prin care trecuse, aducând laude pe deplin meritate celor de la NUMA şi oamenilor care realizaseră remorcarea, fără a uita să amintească de acţiunile curajoase ale lui Emlyn Brown şi ale echipei lui de întreţinere. Desigur, nu a uitat să lase modestia la o parte când a vorbit de felul în care acţionase el însuşi în cursul acelei situaţii excepţionale.

După 45 de minute, a pus receptorul în furcă şi-a prins mâinile la ceafă şi a zâmbit extrem de încântat de sine. Specter avea să contraatace, desigur. Numai că, după ce articolul va fi publicat, iar pasagerilor salvaţi li se vor lua interviuri, nici o altă variantă nu se va bucura de credibilitate.

A mai băut dintr-o suflare încă un pahar de şampanie şi a adormit imediat pe fotoliu.

— Dumnezeule, a fost cât pe ce, a spus Barnum pe un ton reţinut.

— Bună treabă, Paul, i-a zis Pitt, lovindu-l amical cu palma pe umăr.

— Ne deplasăm cu două noduri, a strigat Maverick, apărut pe aripa punţii timoneriei, către toţi cei care se strânseseră pe punte şi ovaţionau.

Ploaia se domolise, iar oceanul, a cărui suprafaţă era

presărată cu valuri scurte, neregulate, împodobite cu „berbeci”, se mai aşezase, crestele de apă nedepăşind trei metri. Parcă plictisit să mai primejduiască şi să scufunde navele aflate în larg, uraganul îşi revărsa în acele momente mânia asupra oraşelor şi asupra aşezărilor din Republica Dominicană şi din ţara vecină, Haiti. În Republica Dominicană, furia dezlănţuită a culcat la pământ copacii izolaţi, însă în interiorul ţării majoritatea oamenilor au supravieţuit viiturilor cumplite. Uraganul a provocat mai puţin de trei sute de victime.

Pe de altă parte, haitienii, cea mai săracă naţiune din emisfera vestică, îşi pustiiseră ţara de păduri, folosind lemnul ca să-şi înjghebeze locuinţe şi ca să gătească. Clădirile în care locuiau, şubrede şi degradate şi din cauza delăsării, nu le-au oferit un adăpost sigur, motiv pentru care, după ce Lizzie a măturat insula şi a ajuns din nou pe întinsul oceanului, a lăsat aici în urmă trei mii de morţi.

— Căpitane, să-ţi fie ruşine, a spus Pitt, râzând.

Barnum l-a privit nedumerit, simţindu-se atât de epuizat fizic şi psihic, încât abia a reuşit să murmure:

— Ce-ai spus?

— Eşti singurul din tot echipajul care nu şi-a pus vesta de salvare.

Barnum s-a uitat la salopeta impermeabilă şi a surâs:

— Cred că m-am lăsat purtat de evenimente şi am uitat cu totul de ea. Apoi s-a întors, a ridicat privirea şi s-a adresat secundului prin microfonul căştii: Domnule Maverick.

— Da, domnule.

— Nava îţi aparţine. Îţi predau comanda.

— Am înţeles, căpitane, am preluat comanda pe timonerie.

Barnum s-a răsucit spre Pitt şi Giordino.

— Domnilor, aţi salvat o mulţime de suflete. Mare curaj aţi avut când v-aţi aventurat să aduceţi parâmele cu cablurile de remorcare până la *Sea Sprite*.

Cei doi l-au măsurat cu un aer sincer jenat.

Apoi Pitt a zâmbit şi a spus sec:

— N-a fost mare scofală, serios. Doar una dintre numeroasele noastre realizări.

Barnum nu s-a lăsat păcălit de spiritul sarcastic al lui Pitt. Îi cunoştea pe amândoi suficient de bine ca să-şi dea seama că ar fi preferat să moară în tăcere decât să se laude cu ceea ce făcuseră în acea zi.

— Dacă ţineţi neapărat, puteţi să luaţi în râs bravura acţiunii voastre, dar eu unul consider că aţi realizat ceva nemaipomenit. Ei, de ajuns cu vorbăria. Să urcăm în timonerie, ca să ne mai uscam puţin. Tare bine mi-ar prinde o ceaşcă de cafea.

— Ceva mai tare n-ai? l-a întrebat Giordino.

— Cred că o să găsesc ceva să vă tratez. La ultima escală într-un port, am cumpărat o sticlă de rom pentru cumnatul meu.

Pitt l-a privit curios.

— Dar când ai avut timp să te şi căsătoreşti?

Barnum nu i-a răspuns, mulţumindu-se să zâmbească şi a pornit spre scara care ducea la timonerie.

Înainte de a-şi oferi câteva momente de binemeritată odihnă, Pitt a intrat în sala de comunicaţii şi i-a cerut lui Jar să ia legătura cu Dirk şi cu Summer. După câteva încercări, Jar a privit spre el şi a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, domnule Pitt. Nu mi-au răspuns.

— Nu-mi place treaba asta, a zis Pitt, cu un aer gânditor.

— Ar putea avea nişte probleme minore, a spus Jar, încercând să-şi păstreze optimismul. Probabil că furtuna le-a avariat antenele.

— Să sperăm că e vorba doar de atât.

Pitt a coborât până în cabina lui Barnum. Acesta şi Giordino stăteau la masă cu câte un pahar de rom Gosling.

— Nu pot lua legătura cu Pisces, i-a anunţat Pitt.

Barnum şi Giordino s-au privit îngrijoraţi. Dintr-odată, bună dispoziţie de mai devreme li s-a mistuit. Apoi Giordino a încercat să-l liniştească pe Pitt.

— Staţia are rezistenţa unui tanc. Eu şi Joe Zavala am proiectat-o, cu toate dispozitivele posibile de siguranţă. N-avea ce să păţească la cincisprezece metri adâncime. Mai ales că a fost gândită să reziste şi la adâncimi de 150 de metri.

— Ai uitat că valurile au atins înălţimea de treizeci de metri, a spus Pitt. Pisces putea rezista fără nici o problemă expus în concavitatea unui val, dar apoi risca să fie smuls din sistemul de ancorare de un perete de apă şi aruncat spre stânci şi corali. O izbitură atât de puternică îi putea sparge hubloul.

— Tot ce se poate, a recunoscut Giordino, dar e puţin probabil. Pentru hublou am folosit material plastic armat, capabil să reziste şi unui proiectil de mortier.

Telefonul a sunat, Barnum a discutat cu Jar. Apoi a închis şi s-a

aşezat.

— S-a primit un mesaj de la unul dintre căpitanii remorcherelor care se ocupă de Ocean Wanderer. Tocmai au ieşit din port şi vor ajunge în zonă peste o oră şi jumătate.

Pitt s-a apropiat de masa hărţilor şi a luat un compas distanţier. A măsurat distanţa dintre poziţia lor din acele momente şi X-ul care reprezenta Pisces pe hartă.

— Deci o oră şi jumătate până la sosirea remorcherelor, a zis el gânditor. Încă jumătate de oră ca să desfacem cablurile de remorcare şi să pornim în marş. Apoi, încă două ore, probabil mai puţin la viteză maximă, până la staţie. Ne trebuie ceva mai mult de patru ore ca să ajungem acolo. Sper din suflet că puştii n-au păţit nimic.

— Vorbeşti ca un părinte chinuit de gândul că fiica stă în oraş după miezul nopţii, a spus Girodino, încercând să alunge temerile lui Pitt.

— Mă văd silit să fiu de acord, a intervenit Barnum. Reciful trebuia să-i protejeze de furtună.

Pitt nu era pe deplin convins. A început să măsoare în sus şi-n jos timoneria.

— S-ar putea să aveţi amândoi dreptate, a zis el calm. Dar următoarele ore vor fi cele mai grele din viaţa mea.

Summer s-a întins pe salteaua de pe patul fixat de perete, care stătea înclinat, la fel ca staţia răsturnată pe o parte. S-a străduit să respire cât mai slab, inspirând şi expirând cu fereală. Dorind să economisească aerul, trebuia să evite orice mişcări care ar fi silit-o să respire mai adânc. A simţit dorinţa irezistibilă de a rămâne cu ochii ţintă la hubloul prin care se vedeau peştii viu coloraţi care reveniseră din ascunzişuri după ce agitaţia mării se mai domolise, iar acum se hârjoneau în jurul habitatului, privind curioşi spre fiinţele dinăuntrul lui. În starea aceea, i-a fost imposibil să nu se gândească la faptul că puteau fi ultimele imagini înainte de a muri asfixiată.

În acest timp, Dirk se gândea la toate posibilităţile de salvare. Nici o idee nu era aplicabilă. Folosirea singurului rezervor de oxigen pentru a ajunge la suprafaţă nu era o soluţie practică. Chiar dacă ar fi reuşit să spargă portalul principal, lucru greu de realizat chiar şi cu ajutorul unui baros, presiunea apei la adâncimea de 36 de metri era de 4,21 kilograme-forţă pe centimetru pătrat. Apa ar fi invadat interiorul staţiei, cu puterea

unei ghiulele şi i-ar fi strivit, ucigându-i.

— Cât aer mai avem? a întrebat Summer cu glas moale.

Dirk a privit şirul de cadrane.

— Pentru două ore, plus câteva minute, probabil.

— Ce s-a întâmplat cu *Sea Sprite*? De ce n-a venit Paul să ne caute?

— Pesemne că vasul a ajuns deja, a zis Dirk, nu tocmai convins. Ne caută, dar încă nu ne-au localizat în crevasa asta.

— Crezi că uraganul a scufundat vasul?

— *Sea Sprite*? Imposibil, a spus Dirk pe un ton liniştitor. Încă nu s-a născut uraganul care să o trimită la fund.

Au rămas tăcuţi, iar Dirk s-a uitat la radioemiţătorul submarin defect, încercând fără succes să-l repună în funcţiune. Cu un aer calm, fără să intre în panică, s-a apucat să refacă legăturile deteriorate. Animat de dorinţa de a-şi atinge scopul, s-a concentrat asupra a ceea ce făcea, părând să rămână rece la tot ce-l înconjura. În încercarea de a economisi aerul, cei doi nici nu au mai vorbit, bizuindu-se mai mult pe tăria pe care o simţeau unul în celălalt.

Cele două ore, care s-au scurs cu o încetineală înnebunitoare, li s-au părut a ţine cât o viaţă. Au văzut deasupra că soarele reapăruse şi făcea să sclipească marea care se rostogolea neostoit peste bancul Navidad. În ciuda încăpăţânării cu care a lucrat, Dirk nu a reuşit să repare echipamentul de comunicaţii. În cele din urmă, s-a văzut silit să se recunoască învins.

A simţit apoi că întâmpină greutate la respiraţie. A verificat pentru a nu ştiu câta oară cadranele care indicau nivelul de aer din buteliile rămase întregi. Toate acele tremurau în apropierea cifrei zero.

Dirk s-a apropiat şi a scuturat-o cu delicateţe pe Summer, care căzuse într-un somn superficial din cauza lipsei de oxigen din interiorul camerei.

— Trezeşte-te, surioară.

Ea a clipit nedumerită, apoi l-a privit pe Dirk cu o expresie calmă şi senină, care a trezit în el o undă de iubire frăţească, tipică pentru gemeni.

— Trezeşte-te, somnoroaso. Trebuie să începem să respirăm din buteliile de scufundare. A aşezat butelia între ei şi i-a întins muştiucul regulatorului. Întâi doamnele.

Summer şi-a dat seama cu durere că ea şi Dirk se confruntau cu o situaţie fără ieşire. Nu-i stătea în obicei să dispere. De când

se ştia, avusese mereu control asupra propriei vieţi. De astă dată însă, era total neputincioasă, iar asta o făcea să aibă un sentiment de revoltă mută.

Pe de altă parte, Dirk se simţea mai mult frustrat decât neajutorat.

Avea senzaţia că soarta îi zădărnicea orice efort de a scăpa din acea închisoare ce avea să devină şi cameră de execuţie pentru amândoi.

Se gândea tot timpul că trebuia să existe o cale de salvare, măcar.

O clipă înainte de a trage ultima gură de aer, însă nu vedea decât eşecul oricărui plan pe care îl contura în minte.

Treptat, a întrevăzut cu o limpezime înfricoşătoare că sfârşitul era tot mai aproape.

Capitolul 14

Arcul superior al discului solar se scufunda dincolo de orizont, iar până la amurg mai rămăseseră câteva minute. Rafalele de vânt scăzuseră în violenţă, transformându-se într-o briză cu unele răbufniri dinspre est, care mângâia şi întuneca doar uşor suprafaţa apei. Încordarea crescândă din sânul echipajului când se zvonise că pierduseră orice legătură cu Pisces părea să fi învăluit *Sea Sprite* ca un nor negru. Pe toţi îi chinuia gândul că Dirk şi Summer păţiseră ceva grav.

După uragan, rămăseseră cu o singură barcă de salvare gonflabilă cu bordul rigid, dar şi aceea grav avariată. Celelalte trei care făceau parte din dotarea standard a navei fuseseră măturate de valurile necruţătoare. În cursul deplasării cu viteză maximă către locul în care Pisces fusese ancorat în largul bancului Navidad, oamenii au reparat barca atât cât să poată lua la bord trei scufundători. Pitt, Giordino şi Cristiano Lelasi, un expert în echipamente de scufundare, care se afla la bordul lui *Sea Sprite* pentru a testa un nou vehicul robotizat, aveau să desfăşoare operaţiunile de căutare şi salvare.

Cei trei bărbaţi s-au adunat în sala de şedinţe a vasului, împreună cu majoritatea echipajului şi cu oamenii de ştiinţă îngrijoraţi. L-au ascultat cu atenţie pe Barnum, care le-a descris lui Pitt şi lui Giordino geologia submarină a locului. A făcut doar o pauză ca să arunce o privire la ceasul agăţat pe peretele sălii.

— Ar trebui să ajungem acolo cam peste o oră.

— Întrucât nu s-a mai putut lua legătura radio cu ei, a zis Giordino, trebuie să presupunem că Pisces a suferit avarii. Iar dacă teoria lui Dirk este corectă, avem toate motivele să credem că valurile uriaşe au deplasat staţia din poziţia în care am lăsat-o.

Pitt a preluat ideea, continuând:

— Imediat ce ajungem la poziţia cunoscută şi constatăm că Pisces a dispărut, o să pornim în căutare folosind grilele programate pe computerele GPS. Ne răsfirăm, eu rămân în mijloc, Al în dreapta, iar Cristiano în stânga mea şi verificăm atent bancul spre est.

— De ce spre est? a întrebat Lelasi.

— Asta era direcţia furtunii când a lovit bancul Navidad, i-a

răspuns Pitt.

— O să mă apropii cu *Sea Sprite* cât mai aproape posibil de recif, a precizat Barnum. Nu voi ancora, ca să mă pot deplasa imediat, dacă situaţia o impune. Imediat ce localizaţi staţia şi îi determinaţi poziţia, să mă anunţaţi în legătură cu starea lui.

— Întrebări? l-a întrebat Pitt pe Lelasi.

Solidul italian a clătinat din cap.

Toţi l-au privit pe Pitt cu adâncă durere în ochi şi-n suflet. Nu era vorba de căutarea unor oameni oarecare. În ultimele două luni, Dirk şi Summer fuseseră tovarăşii lor apropiaţi şi erau mai mult decât cunoştinţe întâmplătoare sau prieteni de o clipă. Erau cu toţii aliaţi în operaţiuni de studiu şi protecţie a oceanului. Nimeni nu îndrăznea să-şi închipuie că ei doi, frate şi soră, ar fi putut fi deja morţi.

— La treabă, a propus Pitt, apoi a adăugat: Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toţi pentru ajutorul vostru.

Pitt dorea un singur lucru: să-şi găsească fiul şi fiica vii şi nevătămaţi. Deşi vreme de 25 de ani nu ştiuse de existenţa lor, aproape imediat ce amândoi îi călcaseră pragul casei, începuse să nutrească o dragoste nemăsurată faţă de ei. Singurul lui regret, iar acest lucru îl rodea mult, era că nu fusese alături de ei să-i vadă crescând. Îl mai întrista şi faptul că nu avusese nici măcar idee că mama lor trăise în tot acel răstimp.

Singura persoană din lume care ajunsese să-i iubească la fel de mult pe cei doi copii ai lui era Giordino. Părea să le fie un unchi iubitor, un sfătuitor şi un sprijin de nădejde atunci când tatăl lor se dovedea îndărătnic sau excesiv de protector.

Membrii echipei de scufundări au ieşit pe punte şi s-au îndreptat spre rampa de îmbarcare care cobora de la bord spre apă. Un om coborâse barca gonflabilă şi regla motoarele exterioare care mergeau deja în ralanti.

De astă dată, Pitt şi Giordino îşi puseseră costumele complete, cu materiale matlasate foarte rezistente la genunchi, coate şi umeri, care să-i protejeze de colţurile ascuţite ale coralilor. Au hotărât să folosească butelii de oxigen în locul aparatului de respirat cu circuit închis. După ce şi-au aşezat măştile pe cap, au verificat funcţionarea dispozitivelor de comunicaţie. Apoi, ducându-şi labele de înot în mână, au coborât rampa ca să urce în barcă. Un marinar s-a grăbit s-o ţină lipită de bordaj pentru ca ei să se poată îmbarca fără probleme. Pitt s-a instalat la pupitrul de comandă, a preluat volanul şi a accelerat uşor cele două

motoare de îndată ce marinarul a desprins parâma de amarare.

Pitt programase deja ultimele coordonate cunoscute ale staţiei pe receptorul său GPS şi a stabilit o traiectorie în linie dreaptă către acel loc, situat la mai puţin de patru sute de metri depărtare. Dorind să ajungă cât mai repede şi îngrijorat de ce ar fi putut găsi acolo, aplecat peste volan, Pitt a accelerat motoarele, făcând mica ambarcaţiune să ţâşnească peste valuri cu o viteză de peste patruzeci de noduri. Când cifrele de pe dispozitivul de localizare i-au indicat că se apropiase suficient, a încetinit şi s-a apropiat de ţintă cu motoarele la ralanti.

— Cred că suntem deasupra, a anunţat el.

Imediat ce a rostit aceste cuvinte, cu un pleoscăit uşor, Lelasi a alunecat peste bord şi a dispărut sub apă. După trei minute, a reapărut la suprafaţă. Agăţându-se de o saulă de mâna plasată pe copastia bărcii, a urcat, rostogolindu-se ca să protejeze buteliile de aer şi a ajuns pe fundul ambarcaţiunii.

Giordino i-a urmărit mişcarea cu un aer amuzat, dublat de curiozitate.

— Mă-ntreb dacă cu mai sunt în stare de-o asemenea ispravă.

— Eu sunt convins că nu mai pot, a recunoscut Pitt. Apoi a îngenuncheat alături de Lelasi, care a clătinat din cap şi a spus prin sistemul de comunicare:

— Regret, *signore,* a zis el cu accent italian. Staţia a dispărut. N-am văzut decât două-trei butelii împrăştiate şi o serie de resturi mărunte.

— Nu avem cum să ştim care e poziţia lor actuală, a spus Giordino cu o expresie gravă. Valurile i-ar fi putut căra cale de mai bine de un kilometru.

— Atunci continuăm căutarea, a spus Cristiano plin de speranţă. Ai avut dreptate, *signor* Pitt. Coralii par striviţi şi rupţi, lăsând o urmă care merge spre est.

— Ca să câştigăm timp, vom căuta de la suprafaţă. Ţineţi capetele peste copastie. Al, tu stai la tribord. Cristiano, la babord. Mă îndrumaţi prin viu grai şi fiţi atenţi la urmă de corali sfărâmaţi. O să conduc după cum spuneţi voi.

Practic atârnaţi peste bordul bărcii gonflabile, Giordino şi Lelasi priveau prin geamul măştilor în adânc, străduindu-se să depisteze dâra de corali distruşi creată de staţie atunci când fusese târâtă de valuri. Pitt conducea de parcă ar fi fost hipnotizat. În mod mecanic îndreptă prova bărcii în direcţia indicată de Giordino şi Lelasi. În paralel, prin minte i se perindau

amintirile ultimilor doi ani, de când fiul şi fiica lui pătrunseseră în viaţa lui aventuroasă, dar uneori singuratică. Şi-a adus aminte de momentul în care o cunoscuse pe mama lor la Ala Moana, un hotel vechi şi renumit de pe plaja Waikiki. Stătea pe un fotoliu şi discuta cu fiica lui Sandecker, când ea îi apăruse ca o viziune, cu părul lung şi roşcat căzându-i pe spate ca o cascadă de foc. Corpul ei perfect era încorsetat într-o rochie din mătase verde, strânsa ca un veşmânt al chinezoaicelor, care avea despicături destul de curajoase pe partea laterală a pulpei. Contrastul era ameţitor. Burlacul înrăit, care nu crezuse niciodată în dragostea la prima vedere şi-a dat imediat seama că era gata să moară din dragoste. Din păcate, fusese convins că fata se înecase când casa subacvatică de pe ţărmul nordic al insulei Hawaii se prăbuşise în urma unui cutremur. Înotase până la suprafaţă împreună cu Pitt, apoi, înainte ca el să o poată împiedica, ea revenise sub apă, dorind să-şi salveze tatăl.

N-o mai văzuse de atunci.

— Porţiunea de corali zdrobiţi se termină la vreo cincisprezece metri de aici! a strigat Giordino, scoţând capul din apă.

— Ai zărit staţia? l-a întrebat Pitt.

— Nici urmă de ea.

Pitt a refuzat să creadă ce auzise.

— Imposibil să fi dispărut. Trebuie să fie acolo.

Un minut mai târziu, a auzit strigătul lui Lelasi.

— Am văzut-o! Gata!

— Acum o văd şi eu, a zis Giordino. A căzut într-un canion îngust. S-ar părea că e la vreo 35 de metri adâncime.

Pitt a oprit motoarele şi a dat din cap către Lelasi.

— Aruncă o geamandură ca să marcăm poziţia şi fii atent la barcă. Cobor împreună cu Al.

Fiind deja îmbrăcat în costumul de scufundare, nu mai avea nevoie decât de labele de înot. Şi le-a tras peste bocanci şi a sărit peste copastia bărcii fără să mai piardă nici o clipă. A revenit la poziţia verticală şi a coborât însoţit de un nor de bule de aer, care a explodat odată cu intrarea lui în apă. Spaţiul dintre pereţii crevasei era atât de îngust, încât a rămas uimit că staţia se prăbuşise până la fund fără să se blocheze.

A simţit o înfiorare, senzaţie pe care o trăise de nenumărate ori, care l-a chinuit până când a rămas nemişcat şi a respirat adânc, pregătindu-se pentru o posibilitate care spera să nu se adeverească. I-a fost totuşi imposibil să alunge din minte ideea

că s-ar putea să fi ajuns prea târziu pentru a-i salva pe cei doi.

Privit de sus, habitatul arăta intact. Lucru deloc surprinzător, având în vedere construcţia sa foarte solidă. Curând i s-a alăturat şi Giordino, care i-a făcut semn către ecluză de intrare avariată, lovită şi blocată în corali. Pitt a făcut un gest, confirmând că văzuse şi el. Apoi, observând dintr-o privire cât de avariate erau buteliile pentru alimentarea cu aer a interiorului, a simţit că rămâne fără suflare, iar inima a început să-i bată mai tare. „Of, Doamne, nu, a gândit el, în timp ce a bătut apa cu picioarele şi s-a răsucit ca să ajungă cu faţa către fereastră mare de vizionare. Dă Doamne să nu fi rămas fără aer.”

Temându-se că ajunseseră prea târziu şi-a lipit masca de geamul gros din material plastic, încercând să străpungă cu privirea prin bezna dinăuntru. Dinspre suprafaţă, printre pereţii crevasei, se strecura o lumină vagă şi stranie, ceea ce îi dădea senzaţia că privea într-o peşteră învăluită de ceaţă.

În partea de jos a staţiei a distins silueta lui Summer stând inertă pe pături. I s-a părut că, pe podeaua înclinată, Dirk stătea aplecat alături de ea, proptit pe coate. Pitt a simţit cum îi tresare inima din piept când l-a văzut pe Dirk mişcându-se. Tocmai trecea regulatorul de aer de la el la Summer. Nebun de bucurie că îşi găsise copiii în viaţă, a bătut puternic în geam cu mânerul cuţitului de scufundător.

Acul indicatorului de presiune al buteliei de oxigen intrase în zona roşie. În lipsa unui ajutor din afară, cei doi aveau să moară în decurs de câteva minute.

Summer şi Dirk inspirau şi expirau încet şi controlat, ca să economisească rezerva de aer cât mai mult timp. Pe măsură ce lumina soarelui ce cobora spre asfinţit se stingea, apa de afară îşi schimbase culoarea, din verde-albăstruie devenind verde-cenuşie. Dirk a aruncat o privire la ceasul de scufundător SUB 300T, cu cadran portocaliu, pe care îl primise de la tatăl său: arăta 19.47. Rămăseseră prizonieri pe Pisces, fără nici o legătură cu exteriorul, de aproape şaisprezece ore.

Summer zăcea semiadormită. Deschidea ochii doar când îi venea rândul să tragă câteva guri de aer prin regulator, în vreme ce Dirk îşi ţinea răsuflarea, silindu-se să păstreze cât mai mult fiecare moleculă de aer în plămâni. Lui Summer i s-a părut că percepe o mişcare dincolo de geam. La început, cu mintea înceţoşată, a crezut că era vorba de un peşte mai mare, dar apoi

a auzit bătaia în suprafaţa dură şi transparentă. Brusc, s-a ridicat în capul oaselor şi a privit peste umărul lui Dirk.

Afară se agita un scufundător. Îşi lipise faţa îmbrăcată în mască de hublou şi făcea semne entuziasmate. La câteva clipe după aceea, i s-a alăturat un altul, care se agita fericit că descoperise viaţă în interiorul staţiei.

Summer şi-a închipuit că fusese cuprinsă de o stare de beatitudine din pricina asfixiei, dar apoi a înţeles că oamenii pe care îi vedea afară nu erau o năzărire.

— Dirk! a exclamat ea. Au ajuns, ne-au găsit!

El s-a răsucit şi a clipit de uimire. Apoi, recunoscându-i pe cei doi scufundători din faţa hubloului, a înţeles totul cu o limpezime perfectă.

— Of, Doamne, sunt tata şi unchiul Al!

Amândoi şi-au lipit palmele de hublou şi au râs uşuraţi, în timp ce Pitt îşi lipise mâinile de geam în acelaşi fel. După aceea, Pitt a scos o tăbliţă de scris de la centură, a notat două cuvinte şi a întors-o spre ei:

CÂT AER?

Dirk a căutat cu disperare în harababura din habitat şi a găsit o cariocă şi un blocnotes. Cu litere mari, a scris pe blocnotes şi l-a lipit de geam:

10, POATE 15 MINUTE.

— E cam la limită, a spus Giordino prin microfonul de la cască.

— Cam aşa, l-a aprobat Pitt.

— N-avem cum să spargem hubloul înainte să li se termine aerul. Giordino a rostit aceste cuvinte simţind un gol în stomac, dar trebuia să recunoască adevărul. Doar cu o rachetă l-am putea străpunge. Şi, chiar dacă ar fi posibil, presiunea apei la o asemenea adâncime ar pătrunde în habitat cu o forţă explozivă. Jetul i-ar strivi.

Giordino fusese mereu uimit de gândirea calculată şi rece a lui Pitt. Orice alt bărbat ar fi intrat în panică ştiind că fiul şi fiica lui mai aveau câteva minute de trăit până să moară în chinuri groaznice. Dar Pitt nu era unul dintre aceştia. Aflat în apă, a rămas calm, de parcă ar fi admirat mişcările elegante ale peştilor tropicali. Vreme de câteva clipe a părut nepăsător şi distant.

Apoi, când a vorbit din nou, a făcut-o pe un ton egal, hotărât.
— Paul, mă auzi?
— Te aud şi-ţi înţeleg dilema. Cu ce te-aş putea ajuta?
— Presupun că ai în magazia de scule un perforator submarin de tip Morphon.
— Da, sunt convins că am aşa ceva la bord.
— Să fie pregătit când ieşim la suprafaţă şi asigură-te că e prevăzut cu burghiul cel mai mare.
— Altceva?
— Ne-ar mai trebui două butelii cu regulatoare cu tot.
— Te vor aştepta când apari la suprafaţă.
Pitt a scris ceva pe plăcuţa lui şi a lipit-o de hubloul de vizionare:

STAŢI LINIŞTIŢI. REVIN PESTE 10 MINUTE.

Apoi el şi Giordino s-au ridicat spre suprafaţă.

După ce Pitt şi Giordino au dispărut din faţa hubloului, Summer şi Dirk au trăit sentimentul unor oameni a căror petrecere în aer liber ar fi fost surprinsă de o ploaie de vară neaşteptată. Speranţele lor renăscuseră brusc în clipa în care îi văzuseră pe tatăl lor şi pe cel mai bun prieten al acestuia, însă, odată cu plecarea lor, totul redevenise sumbru.
— Mai bine rămâneau, a spus Summer fără vlagă.
— Nu-ţi face griji. Acum ştiu cum stăm cu aerul. Nici n-o să-ţi dai seama când se vor întoarce.
— Dar cum crezi că ne vor scoate de aici? s-a întrebat Summer cu voce tare.
— Tata şi Al sunt în stare să facă minuni.
Summer a privit la acul indicator al nivelului de oxigen din butelie. Vibra dureros de aproape de zero.
— Sper să nu mai întârzie mult, a murmurat ea aproape în şoaptă.

Când Pitt a revenit cu viteză maximă la navă, Barnum avea deja pregătite buteliile şi perforatorul submarin Morphon. Descriind un viraj ce dovedea o pricepere de expert, Pitt a oprit barca exact alături de rampă.
— Mulţumesc, Paul, a zis el.
— La dispoziţia voastră, i-a răspuns Barnum, cu un zâmbet

crispat. Imediat ce aparatura solicitată a ajuns în barcă, Pitt a demarat în viteză, grăbindu-se către geamandura care se legăna deasupra staţiei Pisces.

Lelasi a aruncat ancora, iar Pitt şi Giordino şi-au aşezat măştile pe faţă şi s-au scufundat fără să piardă nici o secundă. Întrucât avea asupra lui perforatorul Morphon şi pentru a obţine o flotabilitate moderată, Pitt nu şi-a mai umflat vesta compensatoare. S-a lăsat să cadă greu, în scufundare liberă şi în mai puţin de un minut a ajuns la fund, timp în care a reuşit să-şi egalizeze şi presiunea din urechi. Imediat ce şi-a proptit picioarele pe fundul nisipos, a apăsat burghiul în hublou.

Înainte de a apăsa pe declanşator, a aruncat o privire înăuntrul staţiei. Summer părea să fie pe jumătate conştientă. Dirk i-a făcut un semn vlăguit cu mâna. Precipitat, Pitt a lăsat deoparte perforatorul şi a scris pe plăcuţa de la brâu:

FAC O GAURĂ PENTRU BUTELIILE DE AER FERIŢI-VĂ DE JETUL DE APĂ.

Având la dispoziţie doar câteva minute, Pitt a apăsat spiralul pe hublou şi a pornit maşina de găurit, sperând din tot sufletul că va reuşi să străpungă materialul transparent ce avea rezistenţa oţelului. Vâjâitul ascuţit al motorului, amplificat de apă şi hârşiitul burghiului care atacă hubloul au speriat toţi peştii pe o rază de 100 de metri, făcându-i să se împrăştie prin recif.

Pitt s-a lăsat cu toată greutatea pe burghiu şi a împins, folosindu-şi toată forţa picioarelor şi a braţelor. S-a arătat recunoscător când Giordino, care stătea ghemuit în spatele lui şi-a înfipt genunchiul în nisip şi a prins între mâini secţiunea cilindrică a maşinii de găurit, contribuind cu forţa lui la acel efort supraomenesc.

Secundele se târau chinuitor de greu, iar cei doi bărbaţi apăsau asupra spiralului cu toată forţa. În tot acest timp nu au rostit nici un cuvânt. Nici nu era nevoie. Fiecare intuise gândurile celuilalt vreme de mai bine de 40 de ani. Acţionau ca o pereche de cai de povară care lucraseră alături toată viaţa.

Pitt era cât pe ce să se lase cuprins de panică observând că în staţie nu se vedea nici o mişcare. Cu cât spiralul pătrundea mai adânc în hublou, cu atât sporea şi viteza de penetrare. În cele din urmă, au simţit că vârful burghiului străpunsese geamul. Imediat, au tras maşina de găurit înapoi. În fracţiunea de secundă în care

Pitt a oprit motorul, ajutat şi de apă care împingea cu putere, suptă de presiunea joasă din staţie, Giordino a vârât cu forţa o butelie de oxigen şi un regulator prin gaură rotundă, cu diametrul de aproape 25 de centimetri.

Pitt a dat să le strige copiilor săi să reacţioneze, însă ei nu-l puteau auzi. A observat că Summer nu a făcut nici un efort să se mişte. Tocmai se pregătea să lărgească şi mai mult gaură, pentru a se putea strecura prin ea, când, cu o mişcare vlăguită, Dirk a întins mâna după regulator, după care şi-a vârât muştiucul în gură, prinzându-l între dinţi. După ce a tras două guri de aer şi-a revenit, părând aproape normal. Cu o mişcare delicată, a pus imediat muştiucul între buzele lui Summer.

Când a văzut că Summer a deschis ochii şi a clipit, iar pieptul a început să-i urce şi să coboare, lui Pitt i-a venit să chiuie de bucurie. Deşi jetul de apă umplea cu rapiditate interiorul staţiei, acum cei doi tineri aveau aer suficient ca să respire. Pitt şi Giordino au pornit din nou maşina de găurit şi au atacat hubloul ca să lărgească gaură, pentru a le permite celor doi să iasă dinăuntru. De astă dată însă nu s-au mai precipitat ca mai devreme. Au lucrat pe rând, lărgind deschizătura până când tăieturile circulare au alcătuit ceva ce semăna cu o frunză de trifoi cu patru foi, suficient de mare pentru a permite trecerea unei persoane prin geam.

— Paul, a spus Pitt prin microfonul de cască.

— Te ascult, i-a răspuns Barnum.

— Camera de decompresiune?

— E gata să-i primească chiar în clipa în care urcă la bord.

— La ce adâncime şi cât timp au stat pe Pisces?

— Au stat în condiţii de presurizare la aproape douăzeci de metri timp de trei zile şi paisprezece ore.

— Atunci vor avea nevoie de cel puţin cincisprezece ore de decompresiune.

— N-are importanţă, a zis Barnum. Avem la bord un specialist în medicină hiperbarică. Le va calcula timpul necesar.

Giordino a făcut semn că terminase de dat ultima gaură. Acum interiorul staţiei era aproape plin cu apă, iar presiunea aerului comprimat redusese debitul fluxului care pătrundea din afară. Giordino s-a întins înăuntru, a luat-o pe Summer de mână şi a tras-o afară. Dirk a trecut una dintre butelii prin deschizătură. Summer a dat să prindă în braţe butelia şi să respire prin muştiucul regulatorului. Apoi, brusc şi-a fluturat mâinile, făcând

celorlalţi un semn să mai aştepte şi a dispărut în staţie. A reapărut imediat, cu blocnotesul, dischetele şi camera digitală băgate într-o pungă etanşă din plastic. Giordino a luat-o de mână şi a condus-o uşor către suprafaţă.

Dirk a ieşit cu cea de-a doua butelie de oxigen. Pitt l-a îmbrăţişat scurt, după care au urcat împreună către barca gonflabilă. Imediat ce fratele şi sora au fost traşi la bordul bărcii, Cristiano a accelerat motoarele şi a pornit cu viteză către navă de cercetare. Pentru a scurtă cu câteva minute călătoria bărcii până la navă, Pitt şi Giordino au rămas în apă şi, ca să nu fie sfârtecaţi de palele celor două elice, s-au tras din raza lor de acţiune.

Când Lelasi a revenit ca să-i recupereze, copiii lui Pitt se aflau deja în camera de decompresiune. Mecanismul din spatele bolii de cheson, cunoscută şi sub numele de beţia adâncurilor, este procesul prin care, în condiţii normale de presiune, organismul elimină azotul în exces. Pe măsură ce scufundătorul coboară în adânc, presiunea înconjurătoare creşte, iar nivelul azotului din sânge sporeşte. Când scufundătorul se ridică spre suprafaţă, iar presiunea apei scade, în sânge se formează bule de azot pur, iar acestea devin prea mari pentru a trece prin ţesuturi. Pentru ca bulele de azot să se împrăştie şi să traverseze ţesuturile plămânilor, scufundătorul trebuie să stea într-o cameră în care presiunea este scăzută treptat şi să respire oxigen pur.

Ca să facă orele petrecute în camera de decompresiune să se scurgă mai repede, Dirk şi Summer au citit şi au întocmit rapoarte cu constatările lor despre formaţiunea coralifera suferindă şi despre mâzga cafenie şi şi-au notat impresiile culese din cavernă înţesată de artefacte antice, fiind monitorizaţi permanent de medicul specialist.

Stelele sclipeau ca nişte diamante, iar luminile apartamentelor din clădirile semeţe păreau să salute sosirea navei *Sea Sprite* în portul Everglades din Fort Lauderdale, unul dintre porturile cele mai aglomerate din lume. Cu toate luminile aprinse orbitor pe punte, vasul a trecut încet de-a lungul unui şir de luxoase nave de croazieră acostate, pe care se îmbarcau pasageri şi provizii pentru ieşirea în larg de a doua zi dimineaţa. Anunţate de Gardă de Coastă, toate navele aflate în port au tras sirenele de trei ori în semn de salut când *Sea Sprite* s-a îndreptat spre zona de

facilităţi a NUMA.

Operaţiunea de salvare a hotelului Ocean Wanderer şi a celor o mie de oaspeţi în urmă cu doar două zile devenise cunoscută în întreaga lume, ocupând un spaţiu însemnat în emisiunile de ştiri. Pitt detesta recepţia pe care urmau să i-o facă reporterii care sigur aşteptau nava la chei. S-a aplecat peste balustrada de la prova şi a urmărit apa întunecată, fulgerată de dâre de lumină care sclipeau alb spre botul vasului. A simţit prezenţa cuiva alături şi, când s-a întors, l-a văzut pe fiul lui, cu chipul numai zâmbet. Întotdeauna îl uimea, pentru că era ca şi cum ar fi avut în faţă propria imagine din urmă cu un sfert de veac.

— Ce se va întâmpla cu el? a întrebat Dirk.

— Cu ce anume? a zis Pitt, ridicând sprâncenele a mirare.

— Pisces.

— Amiralul Sandecker va hotărî dacă îl recuperăm. Cred că e aproape imposibil să ducem o barjă cu macara până acolo. Şi, chiar dacă am reuşi asta, costul ridicării celor 65 de tone prin spaţiul îngust dintre pereţii crevasei ar putea fi enorm. S-ar putea ca amiralul să renunţe la Pisces.

— Tare mult aş fi vrut să fiu de faţă când tu şi Al aţi adus la bord cablurile de amarare ale hotelului şi le-aţi legat de cârligul de remorcare.

Pitt a surâs.

— Nu prea cred că vreunul din noi s-ar oferi să repete o asemenea ispravă.

De astă dată a fost rândul lui Dirk să surâdă.

— Sunt gata să pariez că aţi face-o din nou.

Pitt s-a întors şi s-a rezemat cu spatele de balustradă.

— Ei, tu şi Summer v-aţi revenit complet?

— Rezultatele analizelor de echilibru şi sensibilitate au fost excelente, iar noi nu simţim deloc efectele secundare.

— Să ştii că simptomele pot apărea şi după câteva zile sau săptămâni. Tu şi sora ta aţi face bine să o lăsaţi mai moale o vreme. Până atunci, pentru că te văd dornic să te menţii în formă, o să-ţi dau o sarcină nu tocmai plăcută.

Dirk l-a măsurat cu o privire bănuitoare pe tatăl său.

— Ca de pildă?

— O să stabilesc o întâlnire cu St. Julien Perlmutter. Puteţi colabora cu el ca să găsiţi o explicaţie a prezenţei şi a provenienţei obiectelor acelora antice pe care le-aţi descoperit pe bancul Navidad.

— Serios, va trebui să revenim acolo şi să cercetăm mai îndeaproape ceea ce am găsit.

— Se aranjează şi asta, l-a asigurat Pitt. Dar toate la vremea lor. Nu ne grăbeşte nimeni.

— Şi mâzga cafenie care ucide viaţa submarină de pe banc? a insistat Dirk. Problema asta nu poate fi ignorată.

— Se va organiza o nouă expediţie NUMA, cu alt echipaj şi cu alt vas, care să studieze ce se întâmpla acolo.

Dirk s-a întors şi a privit spre port şi spre luminile tremurătoare de pe suprafaţa apei.

— Păcat că nu petrecem mai mult timp împreună, a spus el gânditor.

— Ce-ai zice să mergem la o partidă de pescuit în zona împădurită din nordul Canadei? a sugerat Pitt.

— Bună idee.

— Să văd ce spune Sandecker. După tot ce-am făcut în ultimele zile, nu cred că ne va refuza o mică vacanţă.

Curând, lângă balustradă li s-au alăturat Giordino şi Summer, care au fluturat braţele către navele prin dreptul cărora treceau şi care salutau cu sunete de sirene reuşita celor de la bordul navei de cercetări. *Sea Sprite* a descris apoi un viraj şi în faţă le-a apărut docul NUMA. Aşa cum se temuse Pitt, gemea de maşini ale posturilor de televiziune şi de reporteri.

Barnum a adus uşor nava alături de doc, iar cei de la bord au aruncat parâmele, care au fost fixate de babalele de pe chei. Amiralul James Sandecker s-a repezit pe vas ca un vulpoi pornit să prindă o pasăre. Cu chipul lui subţiratic, părul roşcat şi barbişon, aproape că arăta ca un vulpoi. Pe urmele lui a urcat şi directorul adjunct al NUMA, Rudi Gunn, geniul administrativ al agenţiei.

Barnum l-a întâmpinat pe amiral imediat ce acesta a păşit la bord.

— Bine aţi venit, domnule amiral. Nu mă aşteptam la o asemenea onoare.

Sandecker a făcut un gest larg spre doc şi spre mulţimea de jurnalişti şi reporteri, apoi a zâmbit generos.

— Pentru nimic în lume n-aş fi vrut să ratez un asemenea prilej. Apoi i-a strâns cu hotărâre mâna lui Barnum. Căpitane, ai făcut o treabă minunată. Toţi cei de la NUMA ne mândrim cu tine şi cu echipajul tău.

— A fost un efort de echipă, a zis Barnum cu un aer modest.

Fără eroismul lui Pitt şi Giordino, care au reuşit aducerea cablurilor de amarare la bord, Ocean Wanderer sigur s-ar fi zdrobit de stânci.

Sandecker i-a zărit pe Pitt şi pe Giordino şi s-a îndreptat spre ei.

— Bravo, le-a zis el prefăcându-se supărat, văd că faceţi câte una pe zi. S-ar părea că nu vă simţiţi bine dacă nu vă băgaţi în tot felul e necazuri.

Pitt şi-a dat seama că era cel mai mare compliment pe care i-l putea face amiralul.

— Să spunem aşa: am avut şansa să lucrăm la un proiect în largul coastelor statului Porto Rico atunci când Heidi Lisherness ne-a telefonat de la Centrul pentru studiul uraganelor din Key West şi ne-a prezentat situaţia.

— Slavă cerului că aţi reuşit să zburaţi până acolo la vreme pentru a evita o tragedie cumplită, a spus Gunn, un bărbat scund, purtând ochelari cu rame groase din baga, un om cu un caracter prietenos, îndrăgit pe loc de oricine.

— Norocul a jucat rolul principal, a spus cu simplitate Giordino. Dirk şi Summer, care s-au apropiat de grup, au fost salutaţi şi ei de Sandecker.

— Arătaţi în formă după chinurile îndurate.

— N-am mai fi fost acum aici dacă tata şi Al nu ne-ar fi scos din staţie, a spus Summer.

Sandecker a arborat un zâmbet ce părea cinic, însă ochii lui radiau de încântare şi mândrie.

— Da, s-ar părea că tot timpul trebuie să facem fapte bune.

— Asta-mi dă curaj să-ţi adresez o cerere, a spus Pitt.

— Se respinge, i-a răspuns Sandecker, parcă citindu-i gândurile. Domnilor, vă puteţi lua o vacanţă după ce realizaţi următorul proiect.

Giordino l-a fixat pe amiral cu o expresie mohorâtă.

— Ce bătrân necruţător eşti.

Sandecker s-a făcut că nu aude jignirea.

— Imediat ce vă faceţi bagajele, Rudi o să vă conducă la aeroport. Vă aşteaptă un supersonic NUMA ca să ajungeţi la Washington. E presurizat, pentru ca Dirk şi Summer să nu sufere vreo complicaţie după operaţiunile de decompresiune. Ne vedem mâine la prânz în biroul meu.

— Sper că există pături în avion, pentru că, în afară de somn, nu ne mai trebuie altceva, a intervenit Giordino.

— Domnule amiral, zburaţi cu noi? l-a întrebat Summer. Sandecker a zâmbit şmechereşte.

— Eu? Nu. Vă urmez cu un alt avion. Apoi a făcut semn către reporterii care fremătau. Doar trebuie să se sacrifice cineva pe altarul mass-mediei.

Giordino şi-a scos din buzunarul de la piept un trabuc care semăna supărător de mult cu cele speciale pe care le fuma Sandecker. În timp ce-l aprindea, l-a urmărit cu şiretenie pe amiral.

— Ai grijă să nu ne stâlcească numele.

În faţa şirului de monitoare care semnalau proporţiile tot mai reduse ale uraganului Lizzie, Heidi Lisherness stătea şi privea în gol. După ce îşi schimbase direcţia şi pornise spre sud-est, provocând groaza echipajelor surprinse în Marea Caraibilor, uraganul lovise cu putere coasta estică a statului Nicaragua, între Puerto Cabezan şi Punta Gorda. Din fericire, forţa lui se redusese la jumătate şi de-a lungul coastei nu existau prea multe aşezări. După ce călătorise 80 de kilometri peste zonele joase şi mlăştinoase, ajungând până la zona colinară, Lizzie îşi pierduse toată forţa şi îşi dăduse duhul, dar înainte de asta scufundase optsprezece nave cu echipaje cu tot şi ucisese 3 000 de persoane, lăsând în urmă alte 10 000 de persoane rănite şi fără locuinţe.

Heidi şi-a imaginat cât de cutremurătoare ar fi fost lista pierderilor umane şi materiale dacă avertizările ei privind grozăvia uraganului nu ar fi fost transmise imediat după naşterea lui. Stătea pe scaun, aproape vlăguită în faţa mesei de lucru presărate cu fotografii, rapoarte scoase la imprimantă şi o adevărată pădure de ceşti de cafea din hârtie, când soţul ei Harley a traversat biroul care arăta de parcă ar fi fost lovit de uraganul Lizzie, într-o mizerie de nedescris care avea să dea serios de lucru personalului de curăţenie.

— Heidi, a zis el şi şi-a lăsat palma pe umărul ei.

Ea a ridicat spre el ochii înroşiţi de oboseală.

— A, Harley. Ce bine c-ai venit.

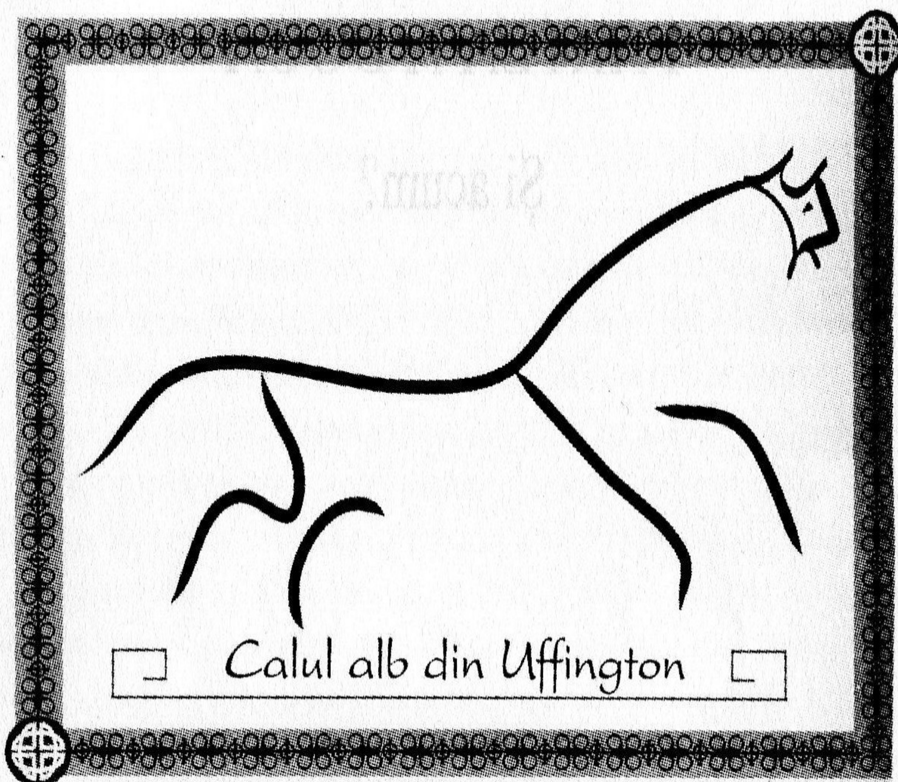
— Hai, draga mea, că ai făcut o treabă extraordinară. E vremea să mai mergi şi acasă.

Obosită, dar cu un aer recunoscător, Heidi s-a ridicat în picioare şi s-a rezemat de soţ, după care au traversat încăperea răvăşită a Centrului pentru studiul uraganelor. Când au ajuns la

uşă, Heidi s-a întors şi a aruncat o ultimă privire în cameră, concentrându-şi atenţia asupra unei fâşii de hârtie prinsă în bolduri pe perete. Cineva scrisese pe ea cu litere mari de tipar: DACĂ AŢI CUNOAŞTE-O PE LIZZIE AŞA CUM O ŞTIM NOI, O, DOAMNE, CE FURTUNĂ!

Heidi a surâs pentru sine şi a stins lumina, lăsând bezna stăpâna peste încăpere.

PARTEA A DOUA
Şi acum?

Capitolul 15

23 august 2006
Washington, D.C.

În absenţa oricărei adieri, aerul canicular şi umed devenise apăsător. Cerul, de un albastru-închis, era cutreierat de nori albi care semănau cu o turmă de oi. Spre deosebire de turiştii nerăbdători să vadă cât mai multe în acel miez de vară, restul locuitorilor preferau să fiarbă la foc mic. Membrii Congresului se slujiseră de orice subterfugiu ca să ia o vacanţă parlamentară şi să scape astfel de arşiţă şi de aerul lipicios, ţinând sesiuni doar când socoteau că era absolut necesar sau când simţeau că trebuie să-şi îmbunătăţească imaginea de oameni foarte activi în ochii alegătorilor. Când Pitt a coborât din supersonicul NUMA, atmosfera i s-a părut prea puţin deosebită de cea tropicală din care abia se întorsese. Aeroportul privat al guvernului, situat la câţiva kilometri nord de oraş, era pustiu când Giordino, Dirk şi Summer l-au urmat pe scări către asfaltul pistei, suficient de încins pentru a prăji un ou.

Singurul vehicul care aştepta în parcarea aeroportului era un automobil magnific din 1931, un Marmon cu motor de 16 cilindri în V. Era o maşină uimitoare, cu stil şi clasă, imbatabilă din punct de vedere tehnic la vremea sa, degajând nobleţe şi eleganţă. Unul dintre cele numai 390 de vehicule Marmon V-16 construite vreodată, era silenţios şi aerodinamic, motorul lui mare putând dezvolta 192 de cai-putere şi un cuplu de 56 kilograme-forţă pe metru/secundă. Vopsită într-o culoare trandafirie închisă, caroseria se armoniza perfect cu reclama de la lansarea maşinii: „Automobilul cel mai performant din lume”.

Femeia care stătea lângă portieră era la fel de atrăgătoare şi de elegantă ca automobilul. Înaltă şi seducătoare, cu părul de culoare brun-deschis care strălucea în soare şi, căzându-i până pe umeri, îi încadra chipul delicat şi frumos, cu pomeţi înalţi că ai fotomodelelor, care căpătau şi mai multă frumuseţe datorită ochilor mari, violeţi, Loren Smith, membră a Congresului, părea să radieze o anume detaşare faţă de vremea caniculară. Purta o bluză din dantelă albă, croită astfel încât să-i evidenţieze bustul

atrăgător, care se asorta cu pantalonii albi, croiţi larg şi uşor evazaţi deasupra pantofilor albi din pânză. Loren a făcut un semn cu braţul, a zâmbit, apoi a pornit în fugă spre Pitt. A ridicat privirea spre chipul lui şi l-a sărutat delicat pe buze. Apoi s-a tras înapoi.

— Bine ai revenit, marinarule.

— Aş vrea să mă aleg cu un dolar de fiecare dată când spui asta.

— Te-ai fi îmbogăţit până acum, a spus ea şi a râs sincer. Apoi i-a îmbrăţişat pe Giordino, Summer şi Dirk. Am auzit că aţi avut adevărate aventuri.

— Dacă n-ar fi fost tata şi Al, eu şi Summer am fi fost acum îngeraşi, a spus Dirk.

— După ce vă instalaţi, vreau să-mi povestiţi pe îndelete.

Şi-au dus bagajele şi genţile la maşină, au azvârlit câteva în portbagajul ca o cocoaşă, iar pe celelalte le-au depus pe podea lângă bancheta din spate. Loren a trecut la volanul plasat în aer liber, iar Pitt s-a instalat pe scaunul din dreapta ei. Ceilalţi s-au aşezat în compartimentul închis din spate, separat printr-un geam de locurile din faţă.

— Îl lăsăm pe Al la apartamentul lui din Alexandria? a întrebat Loren.

Pitt a încuviinţat cu un gest.

— Apoi ne putem duce la hangar ca să ne ferchezuim. Amiralul ne-a convocat în biroul lui în jurul amiezii.

Loren a aruncat o privire la ceasul de la bord. Limbile arătau 0.25. În timp ce manevra cu pricepere schimbătorul de viteze, s-a încruntat şi a zis pe un ton muşcător:

— Nu vă odihniţi deloc până la următoarea misiune? După ce-aţi trecut cu toţii prin atâtea, nu crezi că vă cere cam mult?

— Ştii la fel de bine ca mine că, în ciuda aparenţei de duritate, amiralul e inimos şi înţelegător. Nu ne-ar fi fixat un termen atât de rigid dacă n-ar fi fost vorba de ceva important.

— Cu toate acestea, a spus Loren în timp ce vira printre agenţii de securitate de la poarta aeroportului, vă putea lăsa măcar o zi să vă înzdrăveniţi.

— O să aflăm curând ce gânduri are, a murmurat Pitt, făcând toate eforturile ca să nu aţipească.

Cincisprezece minute mai târziu, Loren a ajuns la complexul de apartamente împrejmuit unde locuia Giordino. Burlac în aşteptarea căsătoriei, acesta părea că nu se grăbeşte deloc să

facă marele pas, preferând să mai profite puţin de libertate, după cum se exprima el. Loren rareori îl văzuse de două ori la rând cu aceeaşi femeie. Îl prezentase prietenelor ei, care îl consideraseră fermecător şi interesant, dar, după o vreme, relaţia se răcea, iar el apărea curând cu altcineva. Pitt îl compară mereu cu un prospector care rătăcea printr-un paradis tropical în căutare de aur, dar nu avea cum să găsească aşa ceva dacă nu lăsa în urmă plaja şi umbra palmierilor.

Giordino şi-a recuperat geanta din pânză şi a făcut un semn de salut.

— Ne vedem curând… adică mai curând decât mi-aş fi dorit.

Pe drumul spre apartamentul pe care Pitt şi-l construise într-un hangar situat la un capăt abandonat al Aeroportului Naţional Ronald Reagan nu au întâlnit nici o maşină. Li s-a făcut semn să treacă pe o poartă păzită, după ce agentul de securitate l-a recunoscut pe Pitt. Loren a oprit în apropierea unui vechi hangar, ce fusese folosit de o companie aviatică dispărută demult, în anii 1930 sau 1940. Pitt îl cumpărase ca să-şi păstreze colecţia de automobile de epocă şi renovase etajul, transformându-l într-un apartament. Dirk şi Summer locuiau la parter, unde se aflau şi cele 50 de automobile ale colecţiei, două avioane vechi şi un vagon de dormit, pe care îl descoperise într-o grotă din New York.

Loren a oprit maşina în faţa uşii principale, după care Pitt a folosit telecomanda pentru a debloca sofisticatul sistem de alarmă. Uşa s-a deschis, iar Loren a condus maşina înăuntru, parcând-o în mijlocul unui şir de automobile vechi şi frumoase, care începea cu unul dintre primele modele de Cadillac V8 din 1918 şi se termina cu un Rolls Royce Silver Dawn din 1955, modelat de Hooper. Aşezate pe podeaua albă din răşini epoxi, sub luminătoare, vechile maşini sticleau într-un curcubeu de culori.

Dirk şi Summer s-au retras în compartimentele lor din vagonul de dormit, iar Pitt şi Loren au urcat în apartamentul lui, unde el a făcut duş şi s-a bărbierit, în timp ce ea a pregătit o masă uşoară pentru toţi patru. Jumătate de oră mai târziu, Pitt a ieşit din dormitor, îmbrăcat cu o pereche de blugi comozi şi o cămaşă lejeră. S-a aşezat la masa din bucătărie şi Loren i-a întins un pahar cu un cocktail Ramos Fizz.

— Ai auzit cumva de o mare corporaţie numită Odyssey? a întrebat-o el din senin pe Loren.

Ea s-a uitat o clipă la el.

— Da, fac parte din comisia Congresului care a cercetat operaţiunile ei. Nu e un subiect despre care mijloacele de informare să fi prins de veste. Tu ce ştii despre investigaţiile comisiei?

El a ridicat din umeri.

— Absolut nimic. Nu aveam habar de interesul Congresului faţă de afacerile lui Specter.

— A, enigmaticul fondator al corporaţiei? Atunci de ce m-ai întrebat?

— Din curiozitate. Nimic altceva. Specter e proprietarul hotelului la a cărui salvare am ajutat eu şi Al. Era cât pe ce să fie zdrobit de nişte stânci de uraganul Lizzie.

— În afară de faptul că e şeful unui centru uriaş de cercetări ştiinţifice din Nicaragua şi că e implicat în mari proiecte de construcţii şi minerit în întreaga lume, se ştiu foarte puţine despre el. Unele dintre afacerile lui internaţionale sunt legale, altele sunt foarte dubioase.

— Şi ce proiecte are în Statele Unite?

— Canale pentru aducţiune de apă în zona deşertică din sud-vest şi câteva baraje. Cam atât.

— Şi ce fel de cercetări ştiinţifice desfăşoară Odyssey? a întrebat-o Pitt.

Loren a făcut un gest din umeri.

— Activitatea centrului este păstrată în secret, iar cum acesta se află în Nicaragua, legea nu-l poate obliga să divulge subiectul cercetărilor. Se zvoneşte că s-ar ocupa de cercetări în domeniul pilelor de combustie, dar nimeni nu ştie sigur. Oamenii noştri din serviciile secrete nu consideră că Odyssey constituie o prioritate în investigaţii.

— Dar operaţiunile din construcţii?

— Mai toate sunt bolte subterane şi excavaţii pentru depozite, i-a răspuns Loren. Cei de la CIA au depistat un zvon că Odyssey s-a ocupat de extinderea unor peşteri pentru construirea unor instalaţii de producere a armelor nucleare şi biologice în unele ţări precum Coreea, însă nu deţin probe. O serie de proiecte sunt încheiate cu chinezii, care ţin să păstreze secrete programele de cercetări militare şi de furnizare de armament. Odyssey pare să se fi specializat în construcţii subterane care ascund activităţile militare şi uzinele de asamblare a armamentului de sateliţii-spioni.

— Şi totuşi Specter a construit şi a pus în funcţiune un hotel plutitor.

— O jucărie pe care o foloseşte ca să-şi distreze clienţii, a explicat Loren. S-a băgat în industria hotelieră doar de amorul artei.

— Cine e acest Specter? Directorul de operaţiuni de pe Ocean Wanderer n-a suflat o vorbă bună despre el.

— Înseamnă că nu-i place munca asta.

— Nu-i vorba de asta. Mi-a spus că nu va mai lucra pentru Specter, pentru că a părăsit hotelul cu avionul lui personal înainte de izbucnirea uraganului, abandonându-şi oaspeţii şi angajaţii, fără să se sinchisească dacă aceştia vor supravieţui sau nu.

— Specter e o persoană foarte misterioasă. Probabil că e singurul director executiv al unei corporaţii care nu are agent personal de publicitate sau o firmă de relaţii publice. N-a acordat niciodată interviuri şi apare extrem de rar în public. Nu există evidenţe privind trecutul, familia sau educaţia lui.

— Nici măcar un certificat de naştere?

Loren a clătinat din cap.

— Nici în SUA, nici în arhivele altui stat nu s-a găsit vreo evidenţă privind naşterea lui. În ciuda eforturilor agenţiilor noastre de informaţii, identitatea lui a rămas deocamdată necunoscută. Cei de la FBI au încercat să-l „agate” în urmă cu câţiva ani, dar au rămas cu ochii în soare. Nu există nici fotografii revelatoare, fiindcă îţi ţine faţa acoperită permanent cu o eşarfă şi poartă ochelari negri. Au încercat să obţină amprente, dar poartă tot timpul mănuşi. Nici măcar cei mai apropiaţi consilieri de afaceri nu i-au văzut vreodată chipul. Singurul lucru limpede e obezitatea lui şi probabil că în prezent cântăreşte în jur de două sute de kilograme.

— Imposibil ca viaţa cuiva să rămână chiar atât de ascunsă.

Loren a făcut un gest de neajutorare.

Pitt şi-a turnat cafea.

— Unde este sediul corporaţiei?

— În Brazilia. Mai are un bloc uriaş de birouri în Panama. Şi, pentru că face investiţii foarte mari acolo, preşedintele ţării i-a acordat cetăţenie. L-a numit şi director al Autorităţii Canalului Panama.

— Şi care e motivul declanşării acestei cercetări din Congres? a întrebat Pitt.

— Afacerile lui cu chinezii. Specter întreţine relaţii strânse cu Republica Populară Chineză de aproape cincisprezece ani. Ca director al Autorităţii Canalului, a avut un rol esenţial în sprijinirea companiei Whampoa Limited, cu sediul în Hong Kong şi care are legături cu Armata Populară de Eliberare, pentru a obţine drept de control pe 25 de ani al porturilor Balboa şi Cristobal, situate la Atlantic şi, respectiv, Pacific. Whampoa se va ocupa de încărcarea şi descărcarea cargourilor, precum şi de transportul pe cale ferată al mărfurilor între cele două porturi, iar curând va demara construcţia unui nou pod suspendat care va fi folosit pentru transportul încărcăturilor cu gabarit depăşit între nordul şi sudul Zonei canalului.

— Şi ce are de gând guvernul nostru să facă?

Loren a scuturat din cap.

— Din câte ştiu, nimic. Preşedintele Clinton le-a lăsat chinezilor mâna liberă să-şi extindă zona de influenţă în întreaga Americă Centrală. Apoi a adăugat: Un aspect curios în legătură cu Odyssey este că întreaga structură de conducere la vârf este alcătuită aproape în întregime din femei.

Pitt a surâs.

— Îmi închipui că Specter a devenit idolul mişcărilor feministe. Dirk şi Summer au sosit la dejunul târziu, după care s-au pregătit să plece către biroul lui Sandecker. De astă dată, Pitt a preferat să conducă unul dintre automobilele Ford Navigator, care făcea parte din flota de vehicule a agenţiei NUMA. A oprit la poarta casei unde locuia Loren.

— Luăm cina astă-seară? a întrebat-o el înainte să coboare.

— Vin şi Dirk şi Summer?

— I-aş putea târî şi pe ei după mine, a zis Pitt zâmbind, dar numai dacă ţii neapărat.

— Chiar insist.

Loren i-a întins apoi mâna pe care el a strâns-o, a coborât cu eleganţă din automobil, a păşit uşor pe alee şi a urcat treptele spre uşa casei.

Clădirea de treizeci de etaje care găzduia sediul NUMA se înălţa pe o colină deasupra fluviului Potomac, oferind o impresionantă privelişte de ansamblu a oraşului. Sandecker alesese personal acel loc atunci când Congresul îi oferise fonduri pentru construcţie. Arăta mult mai frumoasă decât proiectul şi depăşise bugetul cu câteva milioane de dolari. Întrucât era

situată pe malul estic al fluviului, puţin în afara districtului Columbia, ca prin minune, amiralul găsise o portiţă de scăpare din chingile legale privind înălţimea clădirilor şi ridicase o structură magnifică de formă tubulară, placată cu sticlă verde, care putea fi văzută de la kilometri depărtare.

Pitt a intrat în parcarea subterană destul de aglomerată şi a oprit în locul pe care îl avea rezervat. Apoi au luat liftul până la biroul lui Sandecker, situat la ultimul etaj şi, după ce au coborât, au pătruns în anticamera lambrisată cu lemn de tec recuperat de la vechi nave scufundate. Secretara amiralului i-a rugat să aştepte câteva clipe, întrucât acesta avea o întâlnire.

Abia rostise rugămintea, că uşa biroului s-a deschis şi în anticameră au apărut doi vechi prieteni. Kurt Austin, cu părul des încărunţit prematur, colegul cu care Pitt împărţea coordonarea proiectelor speciale şi Joe Zavala, inginerul musculos care lucra deseori la proiectarea şi construcţia de submarine împreună cu Giordino, s-au apropiat şi le-au strâns mâinile.

— De data asta unde vă trimite bătrânul? a întrebat Giordino.

— Nordul Canadei. S-a zvonit că în unele lacuri au apărut mutaţii genetice în peşti. Amiralul ne-a rugat să verificăm vestea.

— Am auzit de operaţiunile de salvare ale hotelului Ocean Wanderer în toiul uraganului Lizzie, a spus Zavala. Nu mă aşteptam să te văd pus în ham din nou chiar atât de repede.

— În codul lui Sandecker nu există odihnă pentru cei obosiţi, a spus Pitt, arborând o umbră de surâs.

Austin a făcut un semn din cap către Dirk şi Summer.

— Vreau să vă invit pe tine şi pe copii la un grătar.

— Bună idee, a acceptat Pitt. De mult vreau să-ţi văd colecţia de puşti antice.

— Şi eu am rămas dator cu o vizită la colecţia ta de maşini de epocă.

— Ce-ar fi să organizăm un tur? Luăm cocktailul şi aperitivele la mine, apoi mergem la tine pentru grătar.

— S-a făcut.

Secretara lui Sandecker s-a apropiat de ei.

— Amiralul vă aşteaptă.

Şi-au luat rămas-bun; Austin şi Zavala au pornit spre lifturi, iar grupul condus de Pitt a fost invitat în camera lui Sandecker, unde amiralul stătea la un birou imens, transformat dintr-un capac de magazie al unui vas confederat care scăpase din blocada navală a unioniştilor în timpul Războiului Civil.

Aparţinând vechii şcoli de şefi, amiralul s-a ridicat la intrarea lui Summer şi i-a făcut semn să se aşeze pe un scaun din apropierea biroului. Lucru uimitor, Giordino sosise mai devreme. Era îmbrăcat cu blugi şi cu o cămaşă largă, dintr-un material înflorat. Rudi Gunn a apărut din biroul său de la etajul 28 şi li s-a alăturat în discuţie. Fără nici un preambul, Sandecker a intrat direct în subiect:

— Avem de rezolvat două probleme care mă intrigă. Cea mai importantă e mâzga cafenie care se răspândeşte în Caraibe, aspect la care ne vom întoarce mai târziu. S-a uitat cu ochi pătrunzători, întâi la Summer, apoi la Dirk. Voi doi aţi deschis o cutie a Pandorei cu descoperirile voastre de pe bancul Navidad.

— De când căpitanul Barnum a trimis amfora la laborator, noi am aflat rezultatele examinării, a spus Summer.

— Cei de acolo încă lucrează la curăţarea ei, a precizat Gunn. Yaeger şi minunatul lui computer au stabilit vechimea şi cula căreia îi aparţine vasul.

Înainte că Summer să pună întrebarea care o frământă, Sandecker a intervenit, spunând:

— Conform datării lui Hiram, amfora e dinainte de anul 1100 î.Hr. Tot el a stabilit că aparţine culturii celtice.

— Celtice? a repetat Summer mirată. E sigur?

— Seamănă cu o mulţime de amfore despre care se ştie că au fost create de celţi în urmă cu aproximativ trei mii de ani.

— Şi ce e cu pieptenul pe care l-am fotografiat? a întrebat ea.

— Fără a avea obiectul propriu-zis pentru analiză, i-a răspuns Sandecker, computerul lui Hiram a putut doar să facă o aproximare a vechimii. Cu toate astea, bănuieşte că are tot trei mii de ani.

— Şi de unde crede Yaeger că provin toate obiectele din grotă? a intervenit Pitt.

Sandecker a privit în tavan.

— Cum celţii nu erau navigatori şi nu au traversat Atlanticul către Lumea Nouă, trebuie să fi fost pierdute sau aruncate de pe o navă în trecere.

— Nici un căpitan n-ar risca să navigheze pe deasupra bancului Navidad decât dacă ţine să-şi facă chila zdrenţe în formaţiunile de corali şi să facă o cerere de despăgubire neîntemeiată, a spus Pitt. Singura explicaţie ar fi că nava a fost împinsă către banc de o furtună.

Gunn a rămas cu privirea la covor, de parcă i-ar fi venit o idee.

— Potrivit documentelor de asigurări arhivate, există un vas cu aburi, pe nume *Vandalia,* care s-a zdrobit de recif.

— I-am văzut rămăşiţele, a spus Summer, uitându-se cu speranţă către fratele ei.

Dirk a dat aprobator din cap şi a zâmbit.

— Dar nu am găsit doar amfora.

— Dirk se referă la faptul că am descoperit şi un labirint de grote săpate în piatră, acoperit de corali. Summer a băgat mâna în poşetă şi a scos aparatul de fotografiat. Am fotografiat detalii de arhitectură şi un cazan mare, sculptat, pe care apar imagini ale unor războinici antici. Era plin cu obiecte mici, de uz comun.

Sandecker a privit-o neîncrezător.

— Un oraş înghiţit de mare în emisfera vestică, datând dinaintea olmecilor, maiaşilor şi incaşilor? Nu pare plauzibil.

— N-o să aflăm răspunsul decât după ce se organizează o explorare amănunţită. Summer ţinea aparatul foto de parcă ar fi fost o bijuterie scumpă. Construcţia pe care am observat-o noi amintea de un templu.

Sandecker s-a întors către Gunn.

— Rudi?

Gunn a dat aprobator din cap, a luat aparatul din mâna lui Summer şi a apăsat un comutator de pe perete: un panou de lambriu s-a ridicat, lăsând la vedere ecranul unui televizor digital cu diagonală mare. Gunn a conectat apoi cablul la televizor, a luat telecomandă şi a început să deruleze imaginile surprinse de Dirk şi de Summer în templul scufundat.

Erau peste treizeci de imagini, începând cu arcada de intrare şi treptele care duceau spre interiorul unde se află ceea ce părea a fi un pat mare din piatră. Cazanul cu conţinutul său se găseau în altă încăpere.

În timp ce Gunn trecea de la o imagine la alta, Dirk şi Summer şi-au povestit aventura. După ultima imagine fotografică, au rămas cu toţii muţi vreme de câteva momente.

Într-un târziu, Pitt a rupt tăcerea:

— Cred că pentru asta trebuie să-l chemăm pe St. Julien Perlmutter.

Gunn şi-a arătat scepticismul.

— St. Julien nu e arheolog.

— Adevărat, dar numai el ar putea emite o teorie despre călători şi navigatori care să fi ajuns în partea asta a oceanului acum trei mii de ani.

— Merită să încercăm, s-a declarat Sandecker de acord. Apoi i-a privit pe Dirk şi pe Summer. Acesta e proiectul vostru de cercetări în următoarele două săptămâni. Găsiţi răspunsul. Luaţi-o drept o vacanţă de lucru. S-a răsucit cu fotoliul directorial, ajungând faţă în faţă cu Pitt şi cu Giordino. Iar acum, problema mâzgii. Deocamdată ştim doar că nu are legătură cu vreo formă de diatomee sau de alge. Şi nici cu vreo biotoxină din cele care produc fenomenul mareei roşii. Ceea ce *ştim* însă este că va produce distrugeri uriaşe dacă se răspândeşte în largul Atlanticului şi e purtat spre nord de Curentul sud-ecuatorial, spre Golful Mexic şi Florida. Oceanologii cred că a pătruns deja în apele americane. Avem rapoarte de la Key West care semnalează că bancurile de spongieri suferă din cauza unui agent necunoscut.

— Îmi pare rău că eprubetele din sticlă în care ţineam mostre de apă şi specimene culese din zona moartă s-au spart când ne-am răsturnat cu Pisces în crevasă, a spus Summer.

— Nu te îngrijora. Primim zilnic mostre şi specimene din cel puţin cincizeci de locuri din Caraibe.

— Şi există vreun indiciu privind provenienţa mâzgii? a întrebat Pitt.

Gunn şi-a scos ochelarii şi le-a şters lentilele cu un petic de pânză.

— Nu chiar. Oamenii noştri de ştiinţă au sortat mostrele de apă, datele privind vânturile şi curenţii, precum şi imagini culese de sateliţi şi nave care au trecut prin zonă. Bănuiala lor e că îşi are originea undeva pe coasta statului Nicaragua. Dar, cum vă spuneam, e o simplă bănuială.

— N-ar putea fi un produs chimic adus de apele vreunui fluviu? a întrebat Dirk.

Sandecker a învârtit între degete una dintre imensele lui havane, fără să o aprindă.

— Tot ce se poate, dar trebuie să mergem din aproape în aproape, până la sursă.

— Se întâmpla ceva foarte urât, a spus Gunn. Chestia asta produce moartea coralilor şi a mai tuturor vieţuitoarelor marine. Trebuie să găsim o soluţie înainte ca răul să se răspândească necontrolat în tot bazinul Mării Caraibilor şi să ne trezim cu o mare plină de reziduuri şi o zonă moartă pentru toate formele de viaţă marine.

Pitt l-a privit fix pe Gunn.

— Nu ne prezinţi o imagine prea roz.

— Trebuie găsită sursa şi luate măsuri de contracarare, a adăugat Sandecker. Iar aici interveniţi tu şi Al. Misiunea voastră e să faceţi cercetări în apele din largul coastei vestice nicaraguane. V-am pregătit unul dintre vasele din clasa Neptun pe care le avem. Nu-i nevoie să te previn că e un vas mic, pe care o să ai un echipaj format din numai cinci oameni. Ai la bord cele mai bune instrumente şi echipamente de cercetare pentru proiecte speciale ca acesta. Spre deosebire de celelalte nave de cercetare şi inspecţie, e cât se poate de rapidă, bătând orice altă navă de mărimea ei.

— Ca şi *Calliope,* pe care a trebuit să o distrugem acum câţiva ani pe fluviul Niger? a întrebat Pitt, fără să ridice ochii de la blocnotesul în care îşi luă notiţe.

— Trebuia să vă scad din salarii costurile pierderii ei.

— Amirale, dacă nu te deranjează, eu şi Al am prefera ca nava asta să nu sară atât de mult în ochi.

— Va trece neobservată, a spus Sandecker, ignorând faptul că nici unul nu fuma şi aprinzându-şi în sfârşit trabucul. Poco Bonito e mândria şi bucuria mea. Are 24,5 metri, iar înfăţişarea ei e înşelătoare. Nu îi va bate nimănui la ochi, deoarece copastia, puntea şi timoneria imită un trauler de pescuit construit în Scoţia.

Pitt rămânea mereu impresionat de fascinaţia pe care o exercitau navele vechi şi ciudate asupra lui Sandecker.

— Un vas de cercetări oceanografice deghizat ca navă de pescuit. Asta ar trebui să apară pe prima pagină a ziarelor.

— Dar un trauler construit în Scoţia va atrage atenţia în Caraibe ca un vagabond la un bal al bobocilor, a zis Giordino, cu un aer bănuitor.

— Nu vă faceţi griji, l-a liniştit Sandecker. Suprastructura vasului e proiectată să-şi modifice înfăţişarea în mod automat, ca să semene cu orice vas de pescuit din lume.

Pitt a rămas cu privirea fixată în pământ, încercând să-şi imagineze un asemenea vas.

— Dacă mai ţin minte ceva spaniolă din liceu, *poco bonito* înseamnă „micuţul ton”.

Sandecker l-a aprobat cu un gest din cap şi a zis:

— Mi s-a părut un nume potrivit.

— Dar pentru ce atâta fereală? a întrebat Pitt. Doar nu pătrundem într-o zonă de război.

Sandecker i-a aruncat o privire şmecherească, pe care Pitt o cunoştea prea bine.

— Nu se ştie dacă n-o să daţi peste vreun vas-fantomă plin cu piraţi.

Pitt şi Giordino s-au uitat la amiral de parcă acesta tocmai le-ar fi spus că zburase până pe planeta Marte.

— Un vas-fantomă, a repetat Pitt pe un ton ironic.

— N-ai auzit de legenda Corsarului Rătăcitor?

— În ultima vreme, nu.

— Leigh Hunt a fost un corsar lipsit de scrupule care a făcut ravagii în Indiile de Vest pe la sfârşitul secolului al XVII-lea, prădând orice navă pe care o zărea, fie ea spaniolă, englezească sau franţuzească. Un bărbat uriaş, care l-ar fi făcut pe Barbă Neagră să arate ca un ţânc. Poveştile despre brutalitatea lui au devenit legende în coloniile spaniole de la Orinoco până la istmul Panama. Se spunea că membrii echipajelor de pe navele comerciale preferau să-şi ia singuri viaţa decât să cadă în ghearele lui Hunt. Distracţia lui preferată era să-i târască pe nefericiţii prizonieri legaţi cu o frânghie de corabie până când erau mâncaţi cu totul de vii de rechini.

— Asta-mi aduce aminte de un prieten mai vechi de-al nostru, a mormăit Giordino.

Sandecker a continuat ca şi cum nu ar fi auzit aluzia.

— Hunt a terorizat acele ape vreme de cincisprezece ani, până când a încercat să captureze o corabie de război britanică deghizată într-un vas comercial oarecare. Păcălit, Hunt a înălţat pe catargul mare steagul negru de pirat, pe care era pictat un craniu din ai cărui ochi şi dinţi curgea sânge şi a tras o ghiulea către prova englezilor. Dar apoi, când a venit la abordaj, britanicii au ridicat sabordurile de tun şi au tras câteva ghiulele ucigaşe în corabia lui Hunt, care se numea *Spaima lumii*. După o luptă înverşunată, piraţii au fost biruiţi. Apoi, o companie de soldaţi britanici a luat cu asalt corabia piraţilor şi a terminat cu echipajul imediat.

— Şi după bătălia asta, Hunt a fost prins viu? a întrebat Summer.

— Da, din nefericire pentru el.

Dirk şi-a plimbat degetele peste lemnul vechi al biroului lui Sandecker.

— Iar britanicii s-au purtat la fel, trăgându-l prin apă? a întrebat el.

— Nu, i-a răspuns Sandecker. Căpitanul avusese un frate pe care Hunt îl ucisese cu doi ani înainte, aşa că a ţinut să se răzbune. A poruncit ca lui Hunt să i se taie picioarele. Apoi a fost legat cu frânghii şi coborât până când cioturile picioarelor au ajuns la două palme de nivelul apei. N-a durat mult şi rechinii au simţit mirosul de sânge şi au început să sară din apă, muşcând din el până când din Hunt n-au mai rămas decât braţele legate cu frânghii.

Pe chipul frumos al lui Summer a apărut o expresie de repulsie.

— Dezgustător.

Dirk a contrazis-o:

— Mi se pare că a căpătat ce merita.

— Lămureşte-mă, domnule amiral, a spus Giordino, care încă se lupta cu somnul. Ce legătură are piratul ăsta cu treaba noastră?

Sandecker i-a zâmbit strâmb.

— Ca şi *Olandezul Zburător,* Leigh Hunt şi echipajul lui de piraţi însetaţi de sânge încă bântuie apele în care veţi avea treabă.

— De unde până unde?

— În ultimii trei ani câteva apariţii au fost semnalate de nave, ambarcaţiuni de agrement şi vase de pescuit. Câteva au transmis că sunt atacate de un vas-fantomă cu un echipaj ciudat, după care au dispărut cu totul.

Pitt l-a privit atent pe Sandecker.

— Cred că glumeşti.

— Deloc, i-a răspuns amiralul cu un aer serios. Şi, fiindcă pui atâta la îndoială ce-am spus, o să-ţi trimit rapoartele.

— Notează în carneţel să ne luăm ţepuşe din lemn şi gloanţe de argint, a spus Giordino pe un ton răutăcios.

— O corabie-fantomă cu un echipaj format din schelete, care apare într-o mare plină de mâzga cafenie. Pitt s-a uitat gânditor pe fereastră, către fluviul Potomac. Apoi, cu un aer resemnat, a ridicat din umeri. Mda, asta e o imagine pe care merită să o duci cu tine în mormânt.

Capitolul 16

Pitt a hotărât să ducă pe toată lumea până la restaurant în bătrânul, dar elegantul Marmon. Era o seară călduţă, astfel încât cei trei bărbaţi s-au aşezat alături pe bancheta din faţă, în timp ce femeile au stat în spate, ca să nu-şi strice coafurile din cauza curentului. Bărbaţii purtau sacouri sport şi pantaloni lejeri. Femeile se îmbrăcaseră cu rochii uşoare de vară.

Giordino a venit însoţit de prietena lui din acel moment, Micky Levy, care lucra la o companie minieră cu sediul în Washington. Avea trăsături delicate, tenul brunet şi ochi mari, căprui. Părul lung şi negru era făcut şuviţe cârlionţate şi împletit apoi într-o coroană în creştetul capului. În spatele urechii stângi purta o mică floare de zămoşiţă. Avea o voce caldă care trăda un uşor accent israelian.

— Ce maşină minunată, a spus ea după ce Giordino a făcut prezentările. S-a urcat apoi pe uşa din spate, pe care Giordino i-a ţinut-o deschisă şi s-a aşezat alături de Summer.

— Trebuie să-l suporţi pe prietenul meu, a spus Giordino sec. Nu e în stare să meargă nicăieri fără pompă şi alai.

— Pardon, fără surle şi trâmbiţe, l-a pus Pitt la punct. Fanfara mea are liber în seara asta.

Lăsând ridicat geamul despărţitor dintre banchete drept paravan împotriva brizei de seară, femeile au flecărit tot drumul până la restaurant. Loren şi Summer au aflat că Micky se născuse şi crescuse la Ierusalim şi că îşi luase masteratul la Facultatea de Mine din Colorado.

— Deci eşti geolog, a spus Summer.

— Specialist în geologie structurală, a precizat Micky. M-am specializat în analize tehnice pentru proiecte de excavaţii. Fac cercetări în domeniul infiltraţiilor şi al canalelor subterane din zonele adânci şi cu pânze freatice, pentru ca inginerii să fie conştienţi de posibilele inundaţii când forează tunelurile.

— Mi se pare cam plicticos, a spus Loren pe un ton politicos. Şi eu am urmat un curs de geologie în colegiu, ca să îndeplinesc cerinţele pentru obţinerea licenţei în economie socială. După mine, geologia e la fel de fascinantă ca şi contabilitatea.

Micky a pufnit în râs.

— Din fericire, când lucrezi pe viu nu e o meserie chiar atât de

banală.

— Tata ne-a spus unde mergem să mâncăm? a întrebat Summer.

Loren a clătinat din cap.

— Mie nu-mi spune niciodată.

Peste aproape jumătate de oră, Pitt a intrat pe aleea ce ducea la restaurantul L'Auberge Chez Francois din Great Falls, Virginia. Arhitectura alsaciană şi decoraţiunile interioare degajau o atmosferă caldă, agreabilă. A parcat maşina şi au intrat cu toţii pe uşa principală, unde cineva din familia proprietarilor a verificat numele lui Pitt pe fişa de rezervări şi i-a condus până la o masă pentru şase persoane, situată într-un mic intrând.

Pitt şi-a zărit doi prieteni vechi – Clyde Smith şi atrăgătoarea lui soţie, Paula – cu care a schimbat câteva cuvinte. Angajat la NUMA, Smith avea aproape aceeaşi vechime ca Pitt, numai că lucra la Departamentul financiar. După ce s-au aşezat cu toţii, a apărut un chelner care a anunţat felurile speciale ale serii. Sărind peste cocktailuri, Pitt a trecut direct la vin, comandând un pinot noir Sparr, foarte tare. Apoi a comandat ca aperitiv o tavă cu vânat: căprioară, antilopă, piept de fazan, iepure şi prepeliţă cu ciuperci sălbatice şi castane.

Cât au savurat vinul şi s-au delectat cu aperitivele din vânat, Loren le-a vorbit despre ultimele zvonuri din lumea politică de la Washington. Au ascultat cu o atenţie încordată, pentru că era vorba de bârfe mai puţin publice, cunoscute doar de un membru al Congresului. Au urmat Dirk şi Summer, care au povestit cum descoperiseră templul şi obiectele antice, sfârşind cu experienţa care era să se sfârşească tragic pe bancul Navidad în timpul uraganului. Pitt i-a întrerupt pentru a-i anunţa că îl convocase pe St. Julian Perlmutter şi că îl prevenise că fiul şi fiica lui vor dori să le împărtăşească din cunoştinţele lui despre corăbii şi mare.

Apoi au sosit felurile principale, pe care le-ar fi apreciat sincer orice iubitor de bucătărie franţuzească. Pitt a comandat rinichi şi ciuperci cu sos de lichior de vişine şi muştar. În meniu figurau şi creier de viţel şi limbă de viţel, dar femeile nu aveau chef de asemenea bunătăţi. Giordino şi Micky au împărţit un grătar de miel, iar Dirk şi Summer au încercat *choucroute garni,* adică un platou mare cu varză acră, cârnaţi, carne de fazan, raţă, pui de porumbel şi pateu de gâscă, acesta din urmă fiind specialitatea casei. Loren a ales *petite choucroute,* varza acră cu păstrăv

afumat, somon, peşte-undiţar şi crevete.

Majoritatea au preferat un desert bogat, urmat de un pahar de vin de Porto fin. După aceea, au fost de acord că de a doua zi toţi vor începe o cură de slăbire. În timp ce se relaxau după masa somptuoasă, Summer a întrebat-o pe Micky în ce parte a lumii o duseseră expediţiile geologice. Ea a descris imensele peşteri din Brazilia şi Mexic şi dificultatea de a pătrunde în cotloanele lor cele mai adânci.

— Ai descoperit vreodată aur? a întrebat-o în glumă Summer.

— Doar o dată. Am găsit urme slabe într-un râu subteran care curge pe sub Deşertul Californiei până în Golful Californiei.

Imediat ce a rostit numele râului, Pitt, Giordino şi Loren au început să râdă. Micky a rămas surprinsă aflând cum descoperiseră cei doi râul subteran şi cum, în cursul proiectului Aurul Incaşilor, o salvaseră pe Loren din mâinile unei bande de hoţi de comori.

— Rio Pitt, a spus Micky, destul de impresionată. Ar fi trebuit să fac legătura. Apoi a continuat să-şi descrie călătoriile în toată lumea. Unul dintre cele mai fascinante proiecte la care am participat a fost stabilirea nivelului apelor în cavernele calcaroase din Nicaragua.

— Ştiam că în Nicaragua există peşteri populate de lilieci, a spus Summer, nu caverne calcaroase.

— Au fost descoperite acum zece ani şi sunt foarte mari. Unele se întind pe kilometri întregi. Corporaţia care m-a angajat plănuieşte să construiască un canal uscat între oceane.

— Un canal uscat care să traverseze Nicaragua? s-a mirat Loren. Asta e ceva nou.

— De fapt, inginerii îl numeau „pod subteran”.

— Un canal subteran? a întrebat Loren cu o expresie de scepticism, încerc să pricep ce înseamnă asta.

— Porturile pentru containere la adâncime şi zonele comerciale libere din Caraibe şi de la Pacific, ce urmează a fi construite, vor fi legate printr-o cale ferată de mare viteză, cu levitaţie magnetică, care va trece prin tuneluri uriaşe pe sub munţi şi lacul Nicaragua, cu trenuri capabile de viteze de până la 550 km/h.

— Ideea e ingenioasă, a recunoscut Pitt. Dacă se dovedeşte şi practică, costurile de transport s-ar reduce substanţial.

— Aici vorbim de bani mulţi, a zis Giordino.

Micky a aprobat din cap.

— Bugetul fusese estimat la şapte miliarde de dolari.

Loren a rămas nedumerită.

— Mi se pare ciudat că la Departamentul Transporturilor nu s-a vorbit de o lucrare atât de vastă.

— Şi nici nu a fost menţionată de mijloacele de informare, a adăugat Dirk.

— Asta pentru că proiectul s-a împotmolit, a explicat Micky. Mi s-a spus că firma de construcţii care iniţiase proiectul a decis să se retragă. N-am aflat motivele. Eu am semnat un contract de confidenţialitate prin care mă obligam să nu divulg date despre activitatea mea sau alte informaţii privind proiectul, dar asta s-a întâmplat în urmă cu patru ani. Şi, cum se pare că totul e de domeniul trecutului, nu mă deranjează să încalc clauzele contractului şi să le povestesc prietenilor mei despre idee la o masă absolut minunată.

— Fascinantă poveste, a recunoscut Loren. Mă întreb cine voia să susţină financiar un asemenea proiect.

Micky a luat o gură din vinul de Porto.

— Din câte am înţeles, o parte din finanţare urma să fie asigurată de China, care a investit masiv în America Centrală. Dacă sistemul subteran de transport ar fi fost realizat, le-ar fi oferit o putere economică considerabilă în America de Nord şi în America de Sud.

Pitt şi Loren s-au căutat din ochi, înţelegând şi altceva dincolo de cuvinte. Apoi Loren a întrebat-o pe Micky:

— Cum se numea firma de construcţii care te-a angajat?

— Este o companie internaţională uriaşă, care se numeşte Odyssey.

— Da, a spus Pitt cu glas reţinut şi, pe sub masă, a strâns-o uşor de genunchi pe Loren. Da, cred că am auzit de ea.

— Ce coincidenţă, a remarcat Loren. Cu doar câteva ore în urmă, eu şi Dirk am discutat despre Odyssey.

— Un nume bizar pentru o companie de construcţii, a constatat Summer.

Loren a zâmbit discret şi l-a parafrazat pe Winston Churchill:

— O ghicitoare învăluită într-un labirint de legături secrete de afaceri, ascunsă într-o enigmă[9]. Fondatorul şi preşedintele companiei, care se numeşte Specter, rămâne la fel de misterios

---

[9] În discursul ţinut la Colegiul Westminster din Fulton, Missouri, pe 5 martie 1946, Churchill spusese despre Rusia că este „o ghicitoare învăluită în mister, ascunsă într-o enigmă”, (n.red.).

ca soluţia călătoriei în timp.
Dirk a rămas pe gânduri.
— De ce crezi că proiectul a rămas nefinalizat? Din lipsă de bani?
— Sigur n-a fost vorba de bani, a răspuns Loren. Jurnaliştii de la publicaţiile economice britanice apreciază activele lui personale la 50 de miliarde de dolari.
— E de mirare, a murmurat Pitt, de ce nu au terminat tunelurile dacă în joc este o asemenea miză.
Loren a avut un moment de ezitare. Giordino a spus însă pe un ton decis:
— De unde ştii că a abandonat ideea? Poate că, în timp ce noi degustăm vinul acesta, el sapă în secret pe sub Nicaragua.
— Imposibil, a spus Loren, fără drept de apel. Fotografiile din satelit ar indica activităţi de construcţie. Nu ai cum să ascunzi excavaţii de o asemenea anvergură.
Giordino şi-a contemplat paharul golit.
— E o chestie dacă a reuşit să ascundă milioane de tone de rocă şi noroi excavate.
Pitt s-a uitat lung la Mick, aşezată în faţa lui.
— Mi-ai putea pune la dispoziţie o hartă a zonei de unde trebuia să pornească şi unde trebuia să se termine tunelul?
Micky s-a arătat încântată să se facă utilă.
— Mi-ai stârnit curiozitatea. Dă-mi numărul tău de fax şi-ţi voi trimite planurile de şantier.
— Tată, ce pui la cale? l-a întrebat Dirk.
— Eu şi Al vom pleca spre Nicaragua peste câteva zile, a spus Pitt cu un zâmbet şiret. Poate aruncăm şi noi o privire prin zonă.

Capitolul 17

Dirk şi Summer au mers până la reşedinţa lui St. Julien din Georgetown folosind un automobil Meteor din 1952, care îi aparţinea lui Dirk: un bolid construit la comandă în California, cu caroseria din fibră de sticlă şi un motor V8 DeSoto Fire-Dome, care fusese transformat, ajungând să aibă 270 de cai-putere, faţă de cei 160 din proiectul iniţial. Caroseria era vopsită în culorile folosite de automobilele americane de curse, alb cu o dungă albastră pe mijloc. Automobilul era decapotabil, dar nu avusese niciodată copertină. Când ploua, Dirk trăgea o folie din plastic de sub scaun şi o aşeza peste scaunul din faţă, lăsând doar un spaţiu gol pentru a scoate capul afară.

Au ieşit de pe o stradă pitorească, mărginită de copaci şi au cotit, pătrunzând pe o alee care mergea roată în jurul unui conac vechi şi masiv, cu trei etaje şi opt frontoane. Au rulat în continuare pe lângă o latură a conacului, apoi au oprit în faţa unei clădiri care găzduise cândva grajdul şi trăsurile. În această anexă, impresionantă ca dimensiuni, încăpeau zece cai şi cinci trăsuri. La etaj erau încăperi pentru cazarea îngrijitorilor şi a vizitiilor. În urmă cu patruzeci de ani, după ce cumpărase conacul şi anexă, St. Julien Perlmutter renovase interiorul, transformându-l într-o arhivă cuprinzătoare, cu kilometri de rafturi ticsite de cărţi, documente şi hârtii personale, toate cuprinzând istoria maritimă a aproape 300 000 de nave şi epave. Gurmand şi pregătit oricând să primească oaspeţi, avea o cameră frigorifică doldora de delicatese din întreaga lume şi o pivniţă în care ţinea la păstrare 4 000 de sticle de vin.

Nu avea sonerie la uşă, ci doar un ciocănaş mare turnat sub forma unei ancore. Summer a bătut de trei ori şi a aşteptat. Trei secunde mai târziu, un bărbat masiv, înalt de 2,10 metri şi cântărind două sute de kilograme, le-a deschis larg uşa. Perlmutter părea uriaş, dar era şi puternic; masa aceea de carne era fermă şi musculoasă.

Părul încărunţit îi stătea în neorânduială, iar la barbă mare se adăugau nişte mustăţi lungi, răsucite la capete. Dacă nu ar fi avut dimensiunile acelea impresionante, copiii l-ar fi putut confunda cu Moş Crăciun, datorită chipului rotund şi roşcovan, cu nasul mare şi ochi albaştri. Perlmutter era îmbrăcat în obişnuita

sa robă din mătase cu model complicat în violet şi auriu. Un pui de şoricar ţopăia şi se foia în jurul picioarelor lui şi a pornit să latre la vizitatori.

— Summer! a exclamat Perlmutter. Dirk!

I-a cuprins pe amândoi în braţe şi i-a strâns cu o putere de urs, ridicându-i de pe podea. Summer a simţit că îi plesnesc coastele, iar Dirk a rămas o clipă fără suflare. Spre marea lor uşurare, Perlmutter, care nu era conştient de propria forţă, i-a lăsat jos şi le-a făcut semn larg să-i treacă pragul.

— Poftiţi, poftiţi. Nici nu ştiţi cât mă bucur să vă văd. Apoi a avertizat clinele: Fritz! Dacă mai latri, îţi tai porţia de hrană specială.

Summer şi-a masat discret un sân.

— Sper că tata te-a anunţat de venirea noastră.

— Da, sigur, a spus Perlmutter binedispus. Ce plăcere. A făcut o pauză, iar ochii i s-au aburit. Când mă uit la Dirk, îmi aduc aminte de tatăl vostru când era ca voi, chiar ceva mai tânăr şi obişnuia să vină să scotocească prin biblioteca mea. Parcă timpul a rămas pe loc.

Dirk şi Summer îl mai vizitaseră pe Perlmutter şi cu alte prilejuri şi rămăseseră uimiţi de uriaşa arhivă care făcea rafturile să se încovoaie şi de volumele stivuite pe holuri, în fiecare cameră din hambarul transformat, ba chiar şi în băi. Era recunoscută în întreaga lume drept cea mai mare colecţie de documente privind istoria marinei. Bibliotecile şi arhivele din multe ţări abia aşteptau, gata să ofere orice preţ, în caz că Perlmutter s-ar fi hotărât vreodată să-şi vândă imensa colecţie.

Pe Summer o uluise mereu memoria incredibilă a lui Perlmutter. Ai fi zis că uriaşa cantitate de informaţii trebuia să fie organizată pe categorii şi indexată pe un sistem computerizat de fişiere, însă el susţinea că nu reuşea niciodată să gândească abstract şi de aceea nu-şi cumpărase computer. Uimitor, ştia totuşi unde se afla depozitată orice informaţie, indiferent cât de neînsemnată, orice carte, autor, sursă sau document. Îi plăcea să se laude că în acel adevărat labirint putea găsi orice în mai puţin de un minut.

Perlmutter i-a condus în frumoasa lui sufragerie lambrisată cu lemn de santal, singura încăpere din casă unde cărţile lipseau cu desăvârşire.

— Staţi jos, staţi, le-a spus el cu voce bubuitoare, făcându-le semn către o masă rotundă, cu blatul foarte gros, pe care o

realizase din cârma faimoasei corăbii-fantomă *Mary Celeste,* ale cărei rămăşiţe fuseseră descoperite în Tahiti. Am pregătit un prânz născocit de mine, creveţi cu sos de guava. O să-l facem să lunece mai uşor pe gât cu un chardonnay Martin Ray.

Fritz s-a aşezat alături de masă şi a început să dea din coadă, maturând podeaua. Perlmutter se apleca la fiecare câteva minute şi îi dădea câte o bucăţică de crevete, pe care câinele o înghiţea pe nemestecate.

La scurt timp după aceea, Dirk s-a bătut peste stomacul plat.

— Creveţii au fost atât de buni, că mi-e teamă să nu mă îngraş ca un purcel.

— Nu eşti singurul, a gemut Summer, care se săturase ca niciodată.

— Ei, ia spuneţi, copii, cu ce vă pot ajuta? a zis Perlmutter. Tatăl vostru a pomenit ceva de faptul că aţi fi descoperit nişte obiecte de origine celtă.

Summer a deschis geantă diplomat pe care o adusese cu ea, a scos raportul pe care ea şi Dirk îl întocmiseră în avionul cu care zburaseră la Washington şi fotografiile relicvelor din grotă.

— Cam la asta se reduce descoperirea noastră. Aici sunt concluziile lui Hiram Yaeger privind amfora şi pieptănul şi fotocopiile obiectelor şi ale încăperilor.

Perlmutter şi-a mai turnat un pahar de vin şi-a pus ochelarii pe nas şi s-a apucat de citit.

— Mai serviţi-vă cu creveţi. Am pe săturate.

— Nu cred că mai reuşim să luăm vreo îmbucătură, a murmurat Dirk, ţinându-se de stomac.

Fără să scoată o vorbă, Perlmutter şi-a dus palmă la obraz şi a început să se joace cu barba care-i acoperea aproape complet gura. S-a oprit din lectură în câteva rânduri, ridicând ochii spre tavan cu un aer concentrat, după care a revenit la raport. În cele din urmă, l-a lăsat pe masă şi i-a fixat pe cei doi tineri, fără să-i slăbească din ochi.

— Aveţi idee ce-aţi făcut?

Summer a ridicat neştiutoare din umeri.

— Cred că e totuşi o descoperire arheologică destul de importantă.

— Destul de importantă, a maimuţărit-o Perlmutter, cu o uşoară notă de sarcasm. Dacă tot ceea ce aţi descoperit este autentic, aţi aruncat la gunoi nu ştiu câte teorii arheologice general acceptate.

— Vai de mine, a făcut Summer, uitându-se la fratele ei, care abia se stăpânea să nu izbucnească în râs. Chiar aşa de rău e?

— Depinde din ce punct de vedere priveşti lucrurile, a zis Perlmutter între două înghiţituri de vin. (Deşi raportul era o revelaţie şocantă, omul se comporta cu un calm remarcabil.) Se cunosc foarte puţine lucruri despre cultura celtică dinainte de anul 500 î.Hr. N-au lăsat mărturii scrise decât în Evul Mediu. Tot ce se cunoaşte din negura vremurilor este că în jurul anului 2000 î.Hr., celţii s-au răspândit dinspre Europa Răsăriteană, după ce apăruseră în apropierea Mării Caspice. Unii istorici au emis ideea că au strămoşi comuni cu hinduşii, deoarece limbile lor erau similare.

— Dar cât de dispersate au fost aşezările lor? a întrebat Dirk.

— Au pătruns în nordul Italiei şi al Elveţiei, apoi s-au extins spre Franţa, Germania, Britania şi Irlanda, ajungând spre nord până în Danemarca, în zona scandinavă, iar spre sud, până în Spania şi Grecia. Arheologii au găsit obiecte de origine celtă până şi dincolo de Mediterana, în Maroc. De asemenea, în nordul Chinei s-au descoperit morminte conţinând mumii bine păstrate, atribuite unei culturi căreia i s-a dat numele Urumehi. Populaţia aceasta era aproape sigur de origine celtă, pentru că prezenţa trăsături faciale caucaziene şi piele albă, păr blond sau roşcat şi îmbrăcăminte ţesută din lână, gen tartan.

Dirk s-a lăsat pe spătar, ridicând în aer picioarele din faţă ale scaunului.

— Am citit despre populaţia Urumehi. Dar n-am avut habar că pe atunci celţii au migrat până în Grecia. Am crezut mereu că grecii au fost acolo din totdeauna.

— Cu toate că unii îşi au originea în acea regiune, s-a acceptat în general ideea că majoritatea au pătruns spre sud din Europa Centrală. Perlmutter s-a foit, căutându-şi o poziţie mai comodă, după care a continuat: Celţii au dominat un teritoriu aproape la fel de întins ca Imperiul Roman. După ce au dislocat populaţiile neolitice care au construit în întreaga Europă monumente megalitice de felul celor de la Stonehenge, ei au perpetuat tradiţiile religiei mistice druide. Apropo, „druizi” înseamnă „cei foarte înţelepţi”.

— Ciudat că prea puţine elemente ale culturii lor au supravieţuit de-a lungul secolelor.

Perlmutter a dat din cap aprobator.

— Spre deosebire de egipteni, greci şi romani, ei n-au

întemeiat un imperiu şi nici nu au reuşit să dobândească unitatea naţională. Erau o confederaţie de triburi care deseori luptau unul împotriva celuilalt, dar care se aliau când trebuiau să înfrunte un duşman comun. După 1 500 de ani, cultura lor rurală a evoluat în cele din urmă, ajungând să ridice fortăreţe pe coline, construite din pământ şi palisade din lemn care treptat s-au transformat în comunităţi aglomerate. Există destul de multe oraşe moderne pe locul unor cetăţi celte antice. Zurich, Paris, Munchen şi Copenhaga, de exemplu şi jumătate dintre oraşele din Europa sunt situate deasupra unor foste sate celte.

— Greu de crezut că o populaţie care nu a construit palate şi citadele a produs o cultură dominantă în Europa Occidentală.

— Societatea celtă s-a dezvoltat cu precădere în plan pastoral. Ocupaţia lor principală era creşterea vitelor şi a oilor. S-au ocupat şi de agricultură, însă producţiile erau mici, obţinute doar cât să îndestuleze familii individuale. Cu excepţia faptului că nu erau nomazi, existenţa lor tribală se asemăna mult cu aceea a indienilor americani. De multe ori, organizau raiduri împotriva unor sate ca să le ia vitele şi femeile. Abia spre anul 300 d.Hr. au început să practice agricultura pe suprafeţe mai mari pentru a-şi hrăni vitele în cursul iernilor aspre. Cei care locuiau de-a lungul coastei au devenit neguţători de arme din bronz şi vânzând staniu, preţios pentru alte culturi care produceau metale. Cea mai mare parte a aurului pentru podoabele exotice purtate de şefii lor războinici şi de clasa dominantă se importa.

— Bizar lucru ca o cultură relativ sărăcăcioasă să devină atât de puternică şi să stăpânească un teritoriu atât de întins, a spus Dirk.

— Nu se poate afirma despre celţi că au avut o cultură săracă, l-a corectat cu delicateţe Perlmutter. Ei au făcut trecerea la Epoca Bronzului, obţinând acest metal aliind cuprul cu staniul, ce se găsea în mari cantităţi în Britania. Ulterior li s-a recunoscut meritul de a fi fost primii turnători în fier, care au iniţiat astfel Epoca Fierului. Erau călăreţi nemaipomeniţi şi au introdus roata în Europa, au construit care de luptă şi au fost primii care au folosit căruţe de transport pe patru roţi şi unelte din metal pentru arat şi recoltat. Tot ei au creat unelte pe care le folosim şi astăzi, cum ar fi penseta şi cleştele. Au fost primii care au potcovit caii cu potcoave din bronz şi au inventat obada din fier pentru roţile carelor de luptă şi ale căruţelor. Celţii au învăţat populaţiile lumii antice să folosească săpunul. Priceperea lor la prelucrarea

metalelor era inegalabilă, iar iscusinţa în modelarea aurului pentru bijuterii, ornamente, coifuri pentru războinici, spade şi securi – extraordinară. Ceramica şi obiectele lor de olărit dovedesc multă creativitate. Au stăpânit şi arta fabricării sticlei. Tot ei i-au învăţat pe greci şi pe romani arta emailării obiectelor. Celţii au excelat în poezie şi muzică. Poeţii lor erau mai preţuiţi decât preoţii. Iar practica de a începe ziua după miezul nopţii tot de la ei am moştenit-o.

— Şi care au fost cauzele decăderii lor? a vrut să ştie Summer.

— În primul rând, înfrângerile în faţa invadatorilor romani. Lumea galilor, după cum îi numeau romanii pe celţi, a început să se destrame pe măsură ce alte culturi, precum cea a germanilor, a goţilor şi a saxonilor, au început să se extindă în Europa. Într-un fel, aş spune că au fost cei mai înverşunaţi duşmani ai lor înşişi. Un popor energic, nedomolit, căruia îi plăceau aventura şi libertatea individuală, s-a dovedit inconstant, impetuos şi lipsit de orice disciplină, factori care i-au grăbit prăbuşirea. Până la căderea Romei, celţii fuseseră alungaţi dincolo de Marea Nordului, spre Anglia şi Irlanda, unde influenţa lor este resimţită şi astăzi.

— Cum arătau şi cum îşi tratau femeile? a întrebat Summer cu un zâmbet pisicesc.

Perlmutter a oftat.

— Chiar mă-ntrebam când o să ajungi şi la asta. Apoi a turnat restul de vin în paharele tuturor. Celţii au fost o rasă de oameni curajoşi, înalţi şi drepţi. Aveau părul blond, mergând până la roşcat şi castaniu. Au fost descrişi drept zgomotoşi, cu voci profunde şi aspre. Summer, sper că te bucuri să afli că în societatea celtică femeile erau foarte preţuite. Se puteau căsători când doreau şi puteau să moştenească proprietăţi. Spre deosebire de majoritatea culturilor vremii, femeile aveau dreptul să ceară daune dacă erau maltratate. Femeile celte erau descrise ca fiind la fel de masive ca bărbaţii lor şi luptând umăr la umăr cu ei. Perlmutter a ezitat şi a zâmbit, după care a urmat: Cred că era ceva să vezi o armată alcătuită din femei celte.

— De ce? a întrebat Summer, căzând în capcană.

— Pentru că deseori intrau în luptă goale puşcă.

Summer avea suficientă experienţă de viaţă ca să nu roşească, însă a ridicat ochii spre tavan, apoi a privit în pământ.

— Şi aşa ajungem la artefactele celte pe care le-am găsit pe bancul Navidad, a spus Dirk cu un aer serios. Dacă nu erau

transportate la bordul unei corăbii acum trei mii de ani, atunci cum au ajuns acolo?

— Şi cum se explică existenţa încăperilor şi a camerelor pe care le-am găsit săpate în rocă? a adăugat Summer.

— Sunteţi convinşi că sunt săpate în rocă şi nu făcute din lespezi aşezate una peste alta? i-a întrebat Perlmutter.

Dirk s-a uitat la sora lui.

— Ar fi posibil. Depunerile şi vegetaţia subacvatică puteau acoperi spaţiile dintre lespezi.

— Celţii nu obişnuiau să sape încăperi în rocă solidă. Rareori au construit structuri din piatră, a precizat Perlmutter. Poate că, pe vremea când bancul Navidad se înălţa deasupra mării, nu au găsit copaci pe care să-i folosească pentru cherestea. Palmierii tropicali, de exemplu, datorită trunchiurilor curbate şi fibroase, nu sunt buni pentru locuinţe.

— Dar cum au parcurs aproape 10 000 de kilometri pe ocean în anul 1100 î. Hr.?

— Greu de răspuns, a recunoscut Perlmutter. Cei care trăiau pe ţărmurile Atlanticului călătoreau pe mare şi erau numiţi „oameni ai vâslelor”. Se ştie că au navigat până în Mediterana tocmai din porturi situate la Marea Nordului. Dar nu ştiu să existe legende legate de traversarea Atlanticului de către celţi, în afară, poate, de Sfântul Brendan, preotul irlandez, care a făcut o călătorie de şapte ani în cursul căreia şi unii istorici socotesc că ar fi atins coastele estice ale Americii.

— Când a avut loc această călătorie? a întrebat Dirk.

— Între 520 şi 530 d.Hr.

— E cu 1 500 de ani prea târziu pentru noi, a spus Summer. Dirk s-a aplecat şi l-a mângâiat pe Fritz care, imediat, a început să-i lingă mâna.

— S-ar părea că n-o nimerim deloc.

Summer a lăsat privirea în jos şi şi-a aranjat rochia.

— Bine şi ce să facem în continuare?

— Prima enigmă de pe lista voastră care trebuie dezlegată, i-a sfătuit Perlmutter, e să aflaţi dacă şi când bancul Navidad s-a aflat deasupra nivelului mării.

— Un specialist în geomorfologie, care studiază originea şi vârsta suprafeţelor terestre, ar putea să ne dea o explicaţie, a sugerat Summer cu un aer de cunoscător.

Perlmutter a privit atent macheta faimosului submarin al confederaţilor numit *Hunley.*

— Aţi putea începe cu Hiram Yaeger şi computerul lui vrăjitor. În memoria lui se găseşte volumul cel mai mare de date din ştiinţele marine. Dacă s-a făcut vreodată un studiu al geologiei bancului Navidad, sigur poate fi găsit acolo.

— Dar dacă studiul a fost scris de vreo echipă de oameni de ştiinţă germani sau ruşi?

— Yaeger va face rost de o traducere. Puteţi fi siguri de asta.

Dirk s-a ridicat şi a făcut câţiva paşi.

— Imediat ce revenim la sediul NUMA, o să vorbim cu Hiram şi-o să-i cerem să caute în fişierele lui.

— Şi după aceea? a întrebat Summer cu un zâmbet.

Dirk i-a răspuns fără să ezite:

— Apoi ne prezentăm la amiralul Sandecker. Dacă vrem să lămurim lucrurile până la capăt, trebuie să-l convingem să ne pună la dispoziţie un echipaj, o navă de cercetare şi toate echipamentele necesare pentru o inspecţie amănunţită a încăperilor scufundate şi pentru recuperarea tuturor obiectelor de acolo.

— Adică ne întoarcem acolo?

— Avem de ales?

— Presupun că nu, a spus ea încet. Din anumite motive, pe care nu le putea explica, s-a simţit cuprinsă de teamă. Dar nu cred că mai sunt în stare să văd din nou Pisces.

— Din câte îl cunosc eu pe Sandecker, a spus Perlmutter, asociind explorarea voastră cu vreun alt proiect, va economisi fondurile NUMA.

— E o presupunere perfect rezonabilă, a spus Dirk, întorcându-se către sora lui. Mergem? I-am răpit destul timp lui St. Julien.

Summer l-a îmbrăţişat cu fereală pe Perlmutter.

— Îţi mulţumim pentru minunatul prânz.

— E întotdeauna o plăcere pentru un burlac cu vechime să se afle în compania unei tinere frumoase.

Dirk i-a strâns mâna.

— La revedere şi-ţi mulţumim.

— Transmiteţi-i urările mele tatei şi spuneţi-i să treacă pe la mine.

— Aşa vom face.

După plecarea tinerilor, Perlmutter a rămas multă vreme pierdut în gânduri, până când ţârâitul telefonului l-a trezit la realitate. Îl sună Pitt.

— Dirk, copiii tăi au plecat.

— I-ai îndreptat în direcţia bună? a întrebat Pitt.

— Doar le-am stârnit pofta. N-am prea avut ce să le ofer. Există foarte puţine date despre călătoriile pe mare ale celţilor.

— Vreau să te întreb ceva.

— La dispoziţia ta.

— Ai auzit de un pirat pe nume Hunt?

— Da, un corsar care a atins o oarecare faimă pe la sfârşitul secolului al XVI-lea. Dar de ce vrei să ştii?

— Am auzit că a devenit o fantomă cunoscută sub numele de Corsarul Rătăcitor.

Perlmutter a oftat.

— Am citit şi eu nişte relatări. O nouă versiune a *Olandezului Zburător.* Cu toate astea, câteva nave şi bărci de pescuit au apucat să transmită mesaje că i-au văzut nava dispărând fără urmă.

— Prin urmare, există motive de îngrijorare când navighezi prin apele nicaraguane?

— S-ar putea. Dar de ce te interesează?

— Din curiozitate.

— Vrei să-ţi transmit relatările pe care le am despre Hunt?

— Ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai trimite ceva prin curier pe adresa hangarului, a spus Pitt. Mâine-dimineaţă trebuie să prind un avion foarte devreme.

— A şi plecat.

— Mulţumesc, St. Julien.

— Peste două săptămâni organizez o mică serată. Poţi veni?

— Nici n-aş vrea să ratez vreuna dintre petrecerile tale nemaipomenite.

După ce a închis, Perlmutter a adunat tot ce avea despre Hunt, a chemat un serviciu de curierat şi s-a dus în dormitor, unde a rămas în faţa unei biblioteci ticsite cu cărţi. Fără nici o şovăială a extras o carte de pe un raft şi a păşit apăsat până în birou, unde s-a întins pe un pat de consult stil Recamier, îmbrăcat în piele, care fusese făcut în Philadelphia în 1840. Fritz a sărit pe pat şi s-a culcuşit pe stomacul lui, măsurându-l cu ochi lăcrimoşi ca de cerşetor.

Perlmutter a deschis cartea intitulată *Locul unde s-a înălţat cândva Troia* de Iman Wilkens şi s-a apucat de citit. După o oră, a închis-o şi l-a privit pe Fritz.

— E oare posibil? a murmurat el către căţel. Oare?

Apoi a îngăduit vinului de colecţie să-şi facă efectul şi a

adormit.

Capitolul 18

În ziua următoare Pitt şi Giordino au plecat spre Nicaragua cu un avion supersonic Citation, care aparţinea NUMA şi avea ca destinaţie Managua. De acolo, s-au îmbarcat pe un avion turbopropulsor Cassa 212, construit în Spania pentru uz comercial, pentru a călători o oră şi zece minute peste munţi şi câmpii joase, până la Marea Caraibilor, pe deasupra unei zone cunoscute sub numele de Coasta Ţânţarilor[10]. Ar fi putut scurta drumul zburând cu supersonicul NUMA, dar Sandecker socotise că era preferabil să pară nişte turişti obişnuiţi şi să se amestece în peisaj.

Soarele care apunea scălda vârfurile munţilor în auriu înainte ca razele lui să se piardă în umbrele de pe povârnişurile dinspre răsărit. Lui Pitt îi venea greu să-şi imagineze un canal care să traverseze un teren atât de accidentat şi totuşi, de-a lungul istoriei, Nicaragua fusese întotdeauna considerată o rută mai bună decât Panama pentru un canal care să lege cele două oceane. Avea o climă mai sănătoasă, calea topografiată era mai uşor de excavat, iar canalul ar fi fost cu aproape 500 de kilometri mai aproape de Statele Unite; 900 de kilometri, dacă era vorba de distanţa până la Canalul Panama şi înapoi.

Înainte de începutul secolului, aşa cum se întâmpla în cazul multor puncte de cotitură ale istoriei, politica a ieşit tiptil din bârlog şi a dat un verdict greşit. Panama beneficia de un lobby substanţial şi se străduia din răsputeri să-şi promoveze interesele şi să strice relaţiile dintre Nicaragua şi guvernul SUA. O vreme, situaţia a oscilat, însă, deoarece Teddy Roosevelt[11] se străduia din culise să realizeze, indiferent cum, o înţelegere cât mai avantajoasă cu cei din Panama, evenimentele au intervenit în defavoarea statului Nicaragua când muntele Pele, un vulcan de pe insula Martinica din Caraibe, a erupt, ucigând peste treizeci de mii de oameni. Printr-o coincidenţă cu totul nefericită, autorităţile din Nicaragua au emis o serie de mărci poştale prin care îşi prezentau ţara drept un tărâm al vulcanilor, una înfăţişând o erupţie în spatele unui cheu şi al unei linii de cale

[10] În engleză, Mosquito Coast.

[11] Preşedintele american Theodore Roosevelt (1901-1909) (n.red.).

ferată. Asta a pus capac la toate. Senatul a votat în favoarea statului Panama pentru construirea canalului.

Pitt a început să studieze un referat despre Coasta Ţânţarilor imediat după decolarea din Washington. În Nicaragua, câmpiile joase dinspre Marea Caraibilor erau izolate de partea vestică, mai populată, a ţării de un lanţ muntos destul de greu accesibil şi de junglele tropicale. Populaţia şi regiunea respectivă nu făcuseră niciodată parte din imperiul spaniol, însă ajunseseră sub dominaţia britanică până în 1905, când întreaga coastă a intrat sub jurisdicţia guvernului nicaraguan.

Bluefields, destinaţia lui Pitt, era principalul port la Marea Caraibilor din Nicaragua, botezat astfel după numele unui pirat olandez de tristă faimă care obişnuia să-şi ascundă corabia în laguna din apropierea oraşului. Populaţia locală era alcătuită din miskitos, grupul dominant, ai căror strămoşi amestecaţi proveneau din America Centrală, Europa şi Africa; creoli, descendenţi din negrii epocii coloniale şi metişi, prin ale căror vine curge sânge indian şi spaniol.

Economia, preponderent piscicolă, era susţinută de-a lungul coastei de companii mari. Capturile principale erau constituite din creveţi, homari şi broaşte ţestoase. O mare fabrică din oraş prelucra peştele pentru export, în vreme ce facilităţi masive de întreţinere asigurau reparaţiile, alimentarea şi aprovizionarea flotelor de pescuit sub pavilioane internaţionale.

Când Pitt a ridicat ochii de pe referat, cerul devenise negru ca tăciunele. Zumzetul constant al elicelor şi geamătul motoarelor l-au făcut să uite de toate şi să facă o călătorie nostalgică în memorie. Chipul pe care îl vedea în oglindă în fiecare dimineaţă nu mai semăna cu cel din urmă cu 25 de ani: pe pielea cândva netedă, apăraseră riduri. Timpul scurs, viaţa aventuroasă şi expunerea la intemperii îşi spuseseră cuvântul.

În timp ce privea în gol pe fereastră, gândurile i-au fugit spre trecut. Totul începuse pe o porţiune pustie de plajă la Kaena Point, pe insula Oahu din Hawaii. Stătea întins pe nisip şi făcea plajă, contemplând visător brizanţii din larg, când zărise un cilindru de culoare galbenă plutind pe apă. După ce înfruntase valurile înşelătoare, recuperase obiectul şi luptase din greu cu curenţii ca să revină la ţărm. Înăuntru a găsit un mesaj al căpitanului unui submarin nuclear care fusese dat dispărut. Din acea clipă, viaţa lui a cunoscut un nou curs. A cunoscut-o pe femeia care a devenit prima lui iubire chiar din clipa când a

văzut-o. Mai târziu, convins că murise, îi purtase imaginea în memorie, fără să afle că ea supravieţuise decât atunci când Dirk şi Summer apăruseră în pragul casei lui.

Corpul lui înfruntase cu bine trecerea timpului – poate că muşchii nu-i mai erau la fel de tari ca altădată, însă încheieturile nu dăduseră încă piept cu durerile şi chinurile care apar odată cu vârsta. Părul negru îi era încă bogat şi ondulat, cu şuviţe cărunte care începuseră să se întindă spre tâmple. Ochii verzi şi fascinanţi încă sclipeau cu vioiciune. Dragostea lui pentru mare şi pentru munca la NUMA continua să-i umple timpul. Amintirile aventurilor trăite, unele plăcute, altele aducând a coşmar, precum şi nenumăratele cicatrice căpătate nu dispăruseră odată cu trecerea anilor.

Retrăia în minte nenumăratele ocazii în care o înşelase pe Doamna cu Coasa. Călătoria primejdioasă de-a lungul râului subteran în căutarea aurului incaşilor, lupta fără mari sorţi de izbândă dintr-un fort abandonat al Legiunii Franceze din Sahara, bătălia din Antarctica împotriva unui snowmobil şi aducerea la suprafaţă a Titanicului. Satisfacţia şi împlinirea pe care le simţea după două decenii de realizări îi dădeau un sentiment plăcut de mulţumire, făcându-l să simtă că, una peste alta, viaţa merită trăită.

Cu toate acestea, vechiul său impuls, dorinţa de a răspunde provocărilor necunoscutului, se mai stinsese. Acum avea o familie şi mai multe răspunderi. Vremea aventurilor nesăbuite era pe sfârşite. S-a întors şi s-a uitat la Giordino, care era capabil să doarmă dus în orice condiţii, indiferent cât de neprielnice, la fel de uşor ca în confortabilul lui apartament din Washington. Aventurile prin care trecuseră împreună deveniseră aproape legendare şi, deşi nu erau deosebit de apropiaţi în viaţa personală, de îndată ce se confruntau cu situaţii dezastruoase şi potrivnice, reacţionau ca un singur om, fiecare folosind la maximum virtuţile fizice şi mentale ale celuilalt până când învingeau sau, uneori, pierdeau – ceea ce nu li se întâmplase prea des.

A zâmbit în barbă, amintindu-şi ce scrisese cândva un reporter despre el într-una dintre puţinele ocazii când faptele lui de curaj ajunseseră în atenţia publicului: „În sufletul oricărui om însetat de aventură există ceva din Dirk Pitt. Dar pentru că este Dirk Pitt, el tânjeşte mai mult decât oricine altul”.

Pilotul avionului Cassa a coborât trenul de aterizare, iar zgomotul specific l-a trezit pe Pitt din visare.

Când s-a înclinat către fereastră şi a privit în jos, a văzut cum luminile de aterizare se reflectau în apa râurilor şi a lagunelor din jurul aeroportului. În ploaia uşoară, avionul a atins solul şi a rulat către terminalul principal. Vântul, la o viteză de maxim 10 km/h, făcea ca picăturile de ploaie să cadă pieziş, dând aerului un miros de prospeţime umedă. Pitt l-a urmat pe Giordino pe scară şi a rămas oarecum surprins constatând că temperatura de afară nu depăşea 20 de grade; se aşteptase să fie mai cald cu cel puţin zece grade.

Au traversat cu paşi grăbiţi pista şi au intrat în terminal, unde au aşteptat mai bine de un sfert de oră până le-au sosit bagajele aduse de la avion cu un cărucior. Potrivit instrucţiunilor primite de la Sandecker, la ieşirea din terminal aveau să fie aşteptaţi de o maşină. Pitt a pornit trăgând cele două valize pe rotile, iar Giordino şi-a aranjat pe un umăr bareta genţii din pânză care atârna greu din cauza costumului de scufundător. Au urmat drumul pavat, lung de cincizeci de metri, până la şosea. Cinci automobile şi zece taxiuri, ai căror şoferi s-au grăbit să le ofere serviciile lor. După ce le-au făcut taximetriştilor un gest de refuz, au rămas în aşteptare vreme de un minut, după care ultimul automobil din şir, un Ford Escort vechi, cu urme de zgârieturi şi lovituri pe caroserie, le-a făcut semn cu farurile. Pitt s-a apropiat de portiera şoferului, s-a aplecat şi a dat să întrebe: „Aştepţi pe…”

Însă nu a apucat să ducă fraza până la capăt, pentru că a amuţit de uimire. Din maşină a coborât Rudi Gunn, care le-a strâns mâinile.

— Nu putem continua să ne întâlnim în felul ăsta, a zis el zâmbind.

Pitt l-a privit lung, dezorientat.

— Amiralul nu ne-a spus nimic despre participarea ta la proiect.

Giordino a rămas la fel de mirat.

— De unde-ai apărut şi cum ai ajuns înaintea noastră?

— M-am plictisit să tot stau la birou, de aceea l-am vrăjit pe Sandecker să mă lase şi pe mine să vin. Am plecat spre Nicaragua imediat după discuţia cu el. Văd că nu s-a deranjat să vă anunţe.

— O fi uitat, a spus Pitt cu cinism. Şi-a petrecut braţul pe după

umerii bărbatului firav. Rudi, am trecut prin multe greutăţi. Va fi o plăcere să lucrăm împreună.

— Ca atunci, în Mali, pe fluviul Niger, când m-ai aruncat din barcă?

— Dacă nu mă înşel, era absolut necesar.

Pitt şi Giordino îl respectau pe directorul adjunct de la NUMA. Chiar dacă arăta şi se purta ca un profesor preocupat de propria ţinută, Gunn nu se sfia să treacă şi la treburi mai grele şi neplăcute dacă asta era necesar pentru a duce la bun sfârşit vreun proiect. Cei doi îl admirau în mod deosebit pentru că, indiferent în ce încurcături se băgau, Gunn nu îi turna amiralului.

Şi-au pus bagajele în portbagaj şi s-au suit în obositul Escort. Gunn a ocolit cu pricepere maşinile parcate în faţa terminalului şi a intrat pe şoseaua care ducea de la aeroport către docuri. Au mers de-a lungul golfului Bluefields, înconjurat de plaje largi. Delta fluviului Escondido se despărţea în câteva canale care ocoleau oraşul, apoi continuau prin strâmtoarea Buff. Laguna, golful şi portul erau pline de bărci de pescuit, tăcute, pe care nu se vedea ţipenie de om.

— S-ar părea că întreaga flotă de pescuit e în port, a remarcat Pitt.

— Toată activitatea de pescuit a încetat din cauza mâzgii cafenii, i-a răspuns Gunn. Creveţii şi homarii mor, iar bancurile de peşti au migrat către ape mai curate. Flotele de pescuit internaţional, de pildă navele comerciale texane, s-au dus către ape mai productive.

— Înseamnă că economia locală e la pământ, a zis Giordino, aşezat confortabil pe bancheta din spate.

— Un dezastru. Toată populaţia din zona de câmpie depinde într-un fel sau altul de mare. Dacă nu-i peşte, de unde bani? Iar asta nu-i decât o faţetă a nenorocirii. Cu o precizie de ceasornic, Bluefields şi coasta înconjurătoare sunt lovite de uragane mari la fiecare zece ani. În 1988, uraganul Joan a distrus portul, iar ceea ce s-a reconstruit a fost spulberat de Lizzie. Însă, în cazul în care poluarea nu dispare sau nu e neutralizată, mulţi vor muri de foame. A făcut o pauză, apoi a continuat: Situaţia era gravă şi înainte de furtună. Şomajul se ridica la 60%. Acum a ajuns la 90%. După Haiti, coasta vestică nicaraguană este copilul cel mai urgisit din emisfera occidentală. A, să nu uit, voi aţi mâncat ceva?

— Suntem bine, i-a răspuns Giordino. Am luat o cină uşoară în

aeroportul din Managua.

Pitt a zâmbit.

— De cele două pahare de tequila ai uitat să aduci vorba.

— Cum să uit?

Escortul a rulat prin oraşul cu aspect primitiv, hurducându-se prin gropi care semănau cu puţuri pentru scos apa. Arhitectura clădirilor degradate, cu aspect aproape mizer, era un amestec de stiluri britanice şi franţuzeşti. Cândva fuseseră vopsite în culori vii, însă nici una nu avusese parte de vreo renovare de decenii întregi.

— N-ai glumit spunând că economia e la pământ, a constatat Pitt.

— Sărăcia îşi are originea în primul rând în lipsa completă a infrastructurii şi a liderilor locali capabili, a început Gunn să le vorbească pe un ton doctoral. Fetele care nu au de ales se apucă de prostituţie încă de la paisprezece ani, în vreme ce băieţii vând cocaină. Nimeni nu-şi poate permite să achite energia electrică, de aceea îşi conectează bordeiele direct la stâlpii de iluminat public. Nu există canalizare şi, cu toate acestea, guvernatoarea a înhăţat întregul buget anual şi l-a folosit pentru construirea unui palat, considerând că era mai important să aibă ceva de arătat demnitarilor care vizitează ţara. Singura industrie dezvoltată e cea a cocainei, dar nici un localnic nu se îmbogăţeşte din contrabanda care se desfăşoară cu precădere în larg sau în ascunzişul canalelor din lagună.

Gunn a condus până în zona docurilor comerciale, la El Buff, intrarea în lagună, situată de cealaltă parte a golfului faţă de Bluefields. Aici duhoarea era cumplită. Gunoaie, ulei şi dejecţii se amestecaseră în apă murdară. Au trecut prin dreptul unor nave aflate la descărcare în docuri ce arătau gata să se sfărâme şi să se prăbuşească în orice clipă în apa mizeră. Acoperişurile mai tuturor depozitelor păreau să fi fost smulse. Pitt a observat că o navă-container descărca nişte lăzi mari, pe care stătea scris: UTILAJE AGRICOLE. Semiremorcile şi remorcile uriaşe, imaculate şi sclipitoare care erau încărcate făceau un contrast izbitor cu peisajul întristător. Numele vasului, greu vizibil din cauza reflectoarelor de lucru, era *Dong He*. Pe linia centrală a corpului navei se lăbărţau literele: COSCO. Pitt ştia că ele reprezentau o prescurtare pentru China Ocean Shipping Company.

I-a fost imposibil să nu-şi pună întrebarea ce se afla de fapt în lăzile cu UTILAJE AGRICOLE.

— Asta e tot portul? a întrebat Giordino, cu vădită mirare.

— E tot ce a rămas după distrugerile provocate de Lizzie, l-a lămurit Gunn.

După încă aproximativ 400 de metri, Escort-ul a ajuns la un doc din lemn, unde stăteau grămadă bărci de pescuit, întunecate şi părăsite. Gunn a frânat şi a oprit în apropierea singurei bărci care avea puntea iluminată. Ambarcaţiunea părea să fi cunoscut vremuri mai bune. În lumina gălbuie, vopseaua neagră ce o acoperea arăta decolorată. Dâre de rugină răzbăteau din colţurile punţii şi ale echipamentelor de punte. Uneltele de pescuit zăceau în dezordine, încurcate unele în altele, ocupând toată puntea. Pentru orice trecător care ar fi văzut-o întâmplător, ambarcaţiunea nu bătea deloc la ochi, arătând ca orice altă barcă de pescuit între atâtea altele, având aceleaşi caracteristici ca şi cele ancorate şi amarate alături de ea.

În timp ce şi-a plimbat privirea de-a lungul vasului, de la prova până la pupa, unde steagul nicaraguan, cu cele două dungi albastre alături de una albă, atârna moale, Pitt a băgat mâna sub cămaşă şi a pipăit pânza de mătase împăturită, asigurându-se că nu o pierduse.

S-a întors puţin şi a aruncat o privire în lateral, către o camionetă de culoarea levănţicii, parcată în umbra unei magazii din apropiere. Înăuntru era cineva. Prin parbrizul brăzdat de dârele ploii, Pitt a reuşit să distingă o siluetă la volan şi licărul roşiatic al unei ţigări aprinse.

Într-un târziu, s-a răsucit către barcă.

— Deci asta e *Poco Bonito*.

— Nu pare să fie mare lucru de capul ei, aşa e? a zis Gunn şi a deschis portbagajul, ajutându-i pe cei doi să-şi recupereze genţile. Dar are două motoare diesel de 1 000 de cai-putere şi dispune la bord de aparatură care ar stârni invidia multor laboratoare de chimie.

— Ceva nu se potriveşte, a spus Pitt.

Cu un aer nedumerit, Gunn s-a uitat la el.

— Ce anume?

— E singurul vas din flota NUMA care nu e vopsit în turcoaz.

— Cunosc bine clasa Neptun, de dimensiuni mai mici, ale navelor de cercetare NUMA, a spus Giordino. A fost construită ca un vehicul blindat şi are o stabilitate liniştitoare la valuri mari. A ezitat puţin şi a privit la celelalte nave de pescuit aliniate de-a lungul cheiului. Deghizarea e reuşită. Cu excepţia careului de pe

puntea superioară, care e mai spaţios şi pe care nu ai cum să-l micşorezi prin simplă regie, seamănă cu orice navă.

— Cât e de veche? a întrebat Pitt.

— Şase luni, i-a răspuns Gunn.

— Păi cum au făcut-o constructorii să arate atât de… hârbuita?

— Efecte speciale, a spus Gunn printre hohote de râs. Vopseaua jupuită şi rugina au fost concepute special pentru a-i da înfăţişarea asta.

Pitt a sărit de pe doc pe punte şi s-a întors ca să ia bagajele şi geantă pe care i le-a întins Giordino. Duduitul ghetelor lui pe podeaua punţii i-au alertat pe un bărbat şi pe o femeie, care au apărut imediat din careu. Bărbatul, puţin trecut de 50 de ani, cu o barbă căruntă, tunsă scurt şi cu sprâncene stufoase, a ieşit în lumina de pe punte. Avea ţeasta rasă, care sclipea de broboane de sudoare. Nu era cu mult mai înalt decât Giordino şi stătea cu umerii uşor căzuţi.

Însoţitoarea lui, înaltă de aproape doi metri şi mlădioasă, avea silueta anorexică a unei prezentatoare de modă. Părul blond, bogat şi strălucitor îi ajungea până la umeri. Avea chipul bronzat, cu pometi înalţi şi, când le-a zâmbit, a etalat o dantură de invidiat. Ca majoritatea femeilor care-şi desfăşoară activitatea în aer liber, îşi prinsese părul la spate şi se machiase foarte discret, ceea ce nu făcea să piară din frumuseţe. Cel puţin aşa a considerat Pitt, care a remarcat că femeia nu pierduse din vedere un anumit amănunt tipic feminin: îşi lăcuise unghiile de la degetele picioarelor.

Cei doi purtau cămăşi specifice locului, din bumbac, cu dungi verticale, lăsate peste şorturile de culoare kaki. Bărbatul avea în picioare nişte încălţări scâlciate şi găurite, în vreme ce femeia îşi pusese sandale cu barete late. Gunn a făcut prezentările:

— Doamna Renee Ford, biologul staţiunii noastre piscicole locale şi doctor Patrick Dodge, biochimistul marin principal de la NUMA. Cred că-i cunoaşteţi pe Dirk Pitt, director de proiecte speciale şi pe Al Giordino, specialist în inginerie marină.

— Încă n-am lucrat la vreun proiect comun, a spus Renee, cu un glas uşor gutural, care s-a ridicat puţin deasupra unei şoapte. Dar am participat împreună la câteva conferinţe.

— La fel şi eu, a spus Dodge, după ce şi-au strâns mâinile.

Pitt s-a simţit ispitit să întrebe dacă Ford şi Dodge împărţeau acelaşi garaj, dar s-a abţinut, de teamă să nu facă o glumă proastă.

— Mă bucur să vă revăd.

— Sper să o ducem bine pe nava asta, a spus Giordino şi a zâmbit binedispus.

— Păi de ce nu? a întrebat Renee pe un ton dulce.

Giordino nu i-a răspuns. Era una dintre puţinele ocazii când rămăsese fără replică.

Pitt a rămas tăcut câteva momente, ascultând clipocitul apei care se lovea uşor de pilonii cheiului. Nu se vedea ţipenie înjur. Cheiul părea pustiu. Însă Pitt îşi dădea seama că era doar o aparenţă.

A coborât în cabina lui de la pupa, a scos o cutie din valiză şi a urcat tiptil treptele până a ajuns la bordul depărtat de mal. Slujindu-se de adăpostul oferit de careul de pe puntea principală, a deschis cutia şi a scos ceva ce semăna cu o cameră video. A dat drumul la transformator, iar aparatul a scos un ţiuit înfundat. Apoi Pitt şi-a tras o pătură peste cap şi s-a ridicat încet în picioare până a putut privi pe deasupra unei parâme făcute colac pe acoperişul careului de pe puntea superioară. Şi-a apăsat obrazul de vizorul ocularului de vedere nocturnă, iar aparatul şi-a reglat singur gradul de amplificare, strălucirea şi iluminarea în infraroşu. Apoi a privit pe întuneric dincolo de cheiul care i-a apărut într-o lumină verzuie, asemenea peisajului nocturn pe care îl vede o bufniţă.

Camioneta Chevrolet pe care o observase când sosise pe *Poco Bonito* rămăsese cufundată în beznă. Lumina ambiantă datorată stelelor şi celor două becuri anemice situate la aproape două sute de metri depărtare fusese amplificată de 20 000 de ori, învăluindu-l pe şoferul camionetei de parcă acesta s-ar fi aflat într-o încăpere bine luminată. Pitt a constatat cu mirare că era o femeie. După felul în care îşi mişca binoclul încoace şi încolo de-a lungul hublourilor vasului, de unde răzbătea lumină, Pitt şi-a dat seama că femeia nu bănuia că fusese depistată. A remarcat chiar că părul ei era umed.

Pitt a coborât obiectivul uşor până când imaginea i-a înfăţişat portiera din partea şoferiţei. Acea iscoadă nu era profesionistă, după părerea lui Pitt. Şi nici precaută. Pesemne că era un muncitor constructor care mai scotea un ban spionând, întrucât numele angajatorului era imprimat pe portieră cu litere aurii: ODYSSEY.

Numele apărea singur, neînsoţit de „Limited”, „Corporation”

sau „Company”.

Sub el se vedea imaginea stilizată a unui cal alergând cu picioarele întinse. Lui Pitt i s-a părut oarecum familiară, dar nu şi-a adus aminte unde o mai văzuse.

„De ce îi interesează pe cei de la Odyssey expediţia de cercetare organizată de NUMA? s-a întrebat Pitt. Ce ameninţare poate reprezenta o echipă de oceanografi?” Nu vedea pentru ce o organizaţie uriaşă i-ar fi pus sub urmărire... decât dacă avea ceva de câştigat.

Nu s-a putut abţine şi s-a ridicat în picioare, apropiindu-se de bordul dinspre chei al ambarcaţiunii şi făcând semn cu mâna către femeie, care şi-a îndreptat imediat dispozitivul de vizionare nocturnă spre el. Pitt a dus şi el camera la ochi, parcă provocând-o la o confruntare. Se vedea clar că nu avea de a face cu un spion adevărat, pentru că femeia şi-a azvârlit aparatul pe scaunul din dreapta, a pornit brusc motorul şi a dispărut cu un huruit în beznă, făcând roţile din spate să scoată un scrâşnet de protest.

La fel ca Giordino şi ca Dodge, Renee a ridicat privirea spre el.

— Ce s-a auzit? a întrebat ea.

— Cineva care se grăbea, a spus Pitt, vădit amuzat.

În timp ce bărbaţii o priveau, Renee a molat parâmele de la prova şi de la pupa. Cu Gunn la timonă, motoarele puternice au duduit şi imediat au căpătat viaţă cu un zumzet domol, făcând puntea să vibreze uşor. Apoi, *Poco Bonito* s-a desprins de chei, a pătruns pe canal şi a trecut prin strâmtoarea Bluffs, către mare. Echipamentele computerizate de navigaţie care programaseră cursul navei au făcut prova să se îndrepte spre nord-est. Însă Gunn, ca mai toţi piloţii de linie, care preferă să preia comenzile la decolare şi la aterizare decât să lase computerul să o facă în locul lor, a preluat timona şi a îndreptat vasul spre larg.

Pitt a coborât scările până în cabina lui, a aşezat dispozitivul de filmare nocturnă la loc şi a scos un telefon Globalstar, conectat la satelit. Apoi a revenit pe punte şi s-a aşezat netulburat într-un şezlong zdrenţuit. S-a întors şi a zâmbit când Renee a întins mâna printr-un hublou al bucătăriei, ţinând o cană între degete.

— Cafea? l-a întrebat ea.

— Eşti o scumpă, a spus el. Mulţumesc.

A sorbit din cafea, apoi a format un număr pe telefon. Sandecker i-a răspuns la al patrulea apel.

— Sandecker, a zis amiralul pe un ton vioi.
— Amirale, ai uitat să-mi comunici ceva?
— Fii mai limpede.
— Odyssey.
După o pauză, a venit şi replica:
— De ce întrebi?
— Unul dintre oamenii lor ne-a urmărit la îmbarcare. Aş vrea să ştiu de ce.
— Ar fi bine să afli mai târziu, a spus Sandecker misterios.
— Are vreo legătură cu proiectul de excavaţii iniţiat de Odyssey în Nicaragua? a întrebat Pitt, făcând pe neştiutorul.
A urmat o nouă pauză, însoţită de ecoul liniei.
— Ce-i cu întrebarea asta?
— Din simplă curiozitate.
— De unde ai obţinut informaţiile?
Pitt n-a rezistat tentaţiei.
— Ar fi bine să afli mai târziu.
Apoi a închis.

Capitolul 19

Gunn a manevrat *Poco Bonito* prin apa întunecată care despărţea cele două maluri stâncoase ale strâmtorii. A menţinut prova drept pe mijlocul canalului, deoarece nici o altă navă nu naviga la ora aceea. În depărtare, luminile din partea superioară a geamandurilor care marcau intrarea în port se legănau în ritmul valurilor – de o parte clipeau cele verzi, de cealaltă, cele roşii.

Cât timp Pitt a rămas pe şezlong ca să savureze răcoarea serii tropicale şi să urmărească licărul luminilor din Bluefields stingându-se treptat la pupa, amintirea spioanei de pe chei i-a rămas în minte, căpătând proporţii tot mai mari, ca o plantă care creşte. Avea un sentiment nedefinit, îndepărtat şi confuz. Nu-l deranja că fuseseră observaţi când părăsiseră cheiul. Faptul acesta i se părea fără nici o importanţă. Camioneta care, după însemne, aparţinea companiei Odyssey nu îl îngrijora decât foarte puţin. Ceea ce îl intriga fusese graba cu care femeia demarase din acel loc. Nu înţelegea necesitatea fugii. Doar pentru că fusese depistată de echipajul NUMA? Şi ce dacă? Nimeni de la bord nu dăduse de înţeles că va coborî pe chei. Răspunsul trebuia căutat în altă parte.

Apoi totul s-a închegat când şi-a adus aminte de părul umed al femeii.

Gunn ţinea mâna dreaptă deasupra dublei acceleraţii care acţiona motoarele diesel cu injecţie, pregătindu-se să împingă manetele înainte şi să facă vasul să zboare peste valurile leneşe ce veneau dinspre larg. Brusc, Pitt s-a ridicat de pe şezlong şi a răcnit:

— Rudi, opreşte vasul!

Gunn s-a răsucit uşor spre el.

— Poftim?

— Opreşte vasul! Imediat!

Glasul lui Pitt fusese cât se poate de tăios, iar Gunn i-a dat ascultare pe dată, împingând manetele până în poziţia zero. Apoi Pitt a strigat către Giordino, care, împreună cu Ford şi cu Dodge degusta nişte plăcintă şi cafea în bucătărie.

— Al, adu-mi echipamentul de scufundare!

— Ce-i tărăboiul ăsta? a întrebat Gunn, derutat, în timp ce

cobora din timonerie pe uşa laterală.

Cu o expresie de uimire, Renee şi Dodge şi-au făcut apariţia pe punte să vadă ce se întâmpla.

— Nu sunt sigur, a explicat Pitt, dar cred că ni s-a plasat o bombă la bord.

— Cum de-ai tras o asemenea concluzie? l-a întrebat cu îndoială în glas Dodge.

— Şoferul camionetei s-a îndepărtat prea repede. De ce s-a grăbit atât? Trebuie să existe un motiv.

— Am face bine să verificăm, a spus Dodge, înţelegând temerile lui Pitt.

Acesta a dat din cap cu fermitate.

— La fel gândeam şi eu. Rudi, tu, Renee şi Patrick verificaţi cabinele la sânge. Al, tu du-te în camera motoarelor. Eu cobor în apă, în ideea că bomba a fost fixată sub bordaj.

— La treabă, a propus Al. Explozibilul ar putea fi cu ceas programat să detoneze încărcătura imediat ce ieşim din port şi ne deplasăm spre larg.

Pitt a clătinat din cap.

— Nu cred. Exista posibilitatea să rămânem andocaţi până spre dimineaţă. Imposibil să fi anticipat cineva ora precisă când vom pleca şi când vom ajunge în larg. Am o bănuială că, atunci când trecem de gura canalului, un emiţător legat de o geamandură ar putea activa un receptor conectat la explozibil.

— Eu cred mai curând că ai o imaginaţie prea bogată şi-a exprimat Renee îndoielile. Nici să mă pici cu ceară nu văd ce motiv ar avea cineva să ne ucidă şi să distrugă vasul.

— Acel cineva se teme de ceea ce am putea descoperi, a spus Pitt. Iar de acum înainte Odyssey va deveni suspectul nostru numărul unu. Au un sistem de informaţii foarte bun dacă au descoperit planul amiralului de a ne trimite, împreună cu vasul, în Bluefields.

Giordino a apărut de sub punte cu costumul de scufundător al lui Pitt. Intuitiv, acceptase teoria lui fără să comenteze. După ce stătuseră alături încă din şcoala elementară, ştia că rareori i se întâmpla lui Pitt să răstălmăcească lucrurile. Încrederea pe care fiecare o avea faţă de intuiţiile celuilalt îi lega într-un mod neobişnuit. În multe situaţii minţile lor acţionaseră la unison.

— Nu uitaţi că trebuie să lucrăm cu rapiditate, i-a sfătuit Pitt cu un glas ce trăda hotărâre. Cu cât întârziem mai mult, cu atât mai repede îşi vor da seama amicii noştri că le-am descoperit

planurile. În următoarele zece minute se aşteaptă la un adevărat foc de artificii.

Ceilalţi au înţeles. Nimeni nu trebuia împins de la spate. Şi-au coordonat eforturile şi şi-au stabilit porţiuni ale vasului ce trebuiau verificate, timp în care Pitt s-a dezbrăcat, rămânând doar în şort, apoi şi-a fixat buteliile de aer şi regulatorul. Nu s-a mai ostenit să îmbrace costumul de scufundător. Fără flotabilitatea lui, nu simţea nevoia de a fi stânjenit de lestul de la brâu. După ce şi-a vârât muştiucul regulatorului între dinţi şi-a legat o mică trusă de scule de piciorul stâng, a luat în mână o lanternă de scufundător şi a sărit peste bord.

Apa părea mai caldă decât aerul. Vizibilitatea era cât se poate de bună. Îndreptând fasciculul lanternei în jos, a reuşit să distingă fundul plat, nisipos, aflat la peste 25 de metri adâncime. Chiar dacă apa exercita o oarecare presiune asupra lui, Pitt se simţea neobişnuit de comod. Coca aflată sub linia de plutire era curată, fără depuneri de plante şi crustacee, pentru că fusese curăţată în doc uscat înainte ca *Poco Bonito* să plece spre sud.

S-a deplasat de la cârmă şi elice către prova şi a plimbat fasciculul dinspre babord spre tribord şi înapoi. Exista posibilitatea că vreun rechin curios, atras de lumină, să devină primejdios, dar, de-a lungul anilor în care făcuse scufundări, Pitt rareori întâlnise asemenea ucigaşi ai adâncurilor. Şi-a concentrat atenţia în schimb asupra unui obiect apărut în lumina lanternei, care ieşea în afară ca o tumoare crescută pe chilă, cam la mijlocul navei. Cum bănuielile i se confirmaseră, a bătut uşor din labele de înot şi, la mai puţin de douăzeci de centimetri, a ajuns faţă în faţă cu ceea ce era, dincolo de orice îndoială, un dispozitiv exploziv.

Pitt nu se pricepea la bombe. Nu putea stabili decât că era vorba de un recipient cu capetele ovale, lung de aproximativ un metru şi lat de douăzeci de centimetri, care fusese lipit de coca din aluminiu, în porţiunea în care se unea cu chila. Cel care se ocupase de această treabă fixase recipientul cu bandă adezivă impermeabilă şi suficient de rezistentă pentru a învinge rezistenţa apei atunci când vasul ar fi navigat prin canal.

I-a fost imposibil să-şi dea seama ce tip de exploziv fusese lipit acolo, însă, după aspect, era vorba de unul puternic. Recipientul părea să conţină suficient material pentru a face fărâme nava şi echipajul acesteia. Ideea nu l-a încântat câtuşi de puţin.

A pus lanterna subsuoară şi a prins recipientul între palme. A

inspirat adânc şi a încercat să îl desprindă de cocă. Nici un rezultat. Şi-a încordat toate puterile, dar efortul s-a dovedit zadarnic. Întrucât nu avea un reazem solid, nu putea exercita o forţă prea mare ca să învingă rezistenţa benzii adezive. S-a tras puţin înapoi, a băgat mâna în trusa de scule pe care şi-o prinsese de picior şi a scos un cuţit ascuţit de pescar, care avea lama curbată.

La lumina lanternei, a aruncat o privire la cadranul portocaliu al ceasului său vechi de scufundător, marca Doxa. Se afla în apă de patru minute. Trebuia să se grăbească, pentru ca oamenii lui Specter, aflaţi pe ţărm, să nu prindă ceva de veste. Cu precauţie, strecurând lama cuţitului pe sub recipient atât cât a avut curaj, a tăiat banda adezivă ca pe o bucată de lemn. Cel care plasase bomba folosise bandă cât să imobilizeze o balenă. Apoi a constatat că, deşi tăiase bandă în patru puncte, recipientul rămăsese totuşi lipit de cocă.

A pus cuţitul înapoi în trusă şi a apucat recipientul de capete şi-a îndoit corpul până când şi-a aşezat ferm picioarele pe chilă şi a tras cu putere, rugându-se cerului să nu declanşeze vreun semnal electronic. Recipientul s-a desprins de coca navei atât de brusc, încât Pitt a fost propulsat vreo doi metri prin apă, apoi a reuşit să se oprească. Abia după ce a rămas cu explozivul între palme şi-a dat seama că gâfâia de efort şi trăgea aer din butelia de oxigen ca o pompă, în vreme ce inima îi bătea de parcă ar fi vrut să-i sară din piept.

Fără a mai încerca să-şi domolească bătaia inimii, Pitt a înotat de-a lungul chilei şi a ieşit la suprafaţă în apropiere de cârmă. N-a văzut pe nimeni. Toţi ceilalţi erau ocupaţi să scotocească prin interiorul navei. Şi-a scos muştiucul din gură şi a strigat:

— Am nevoie de ajutor!

N-a rămas deloc surprins când primul care i-a răspuns a fost Giordino.

Micuţul italian a ieşit val-vârtej pe uşa camerei motoarelor şi s-a aplecat peste osatura pupa.

— Ce-ai găsit?

— Suficient exploziv să spulbere un cuirasat.

— Vrei să te ajut să o ridici la bord?

— Nu, a zis Pitt şi a fost cât pe ce să înghită apă când un val i-a trecut peste cap. Leagă o parâmă lungă de o plută de salvare şi lansează-o peste bord.

Giordino n-a mai stat pe gânduri şi a urcat grăbit scara ce

ducea pe acoperişul careului de pe puntea superioară. Ajuns acolo, a scos una dintre plute din suport, unde fusese depozitată fără a fi legată, ca să poată pluti liber în caz că vasul s-ar fi scufundat. Renee şi Dodge au apărut la momentul oportun pentru a prinde pluta pe care Giordino tocmai o lăsa să alunece de pe acoperiş pe punte.

— Ce se întâmpla? a întrebat Renee.

Giordino a făcut un semn din cap către apă, unde se vedea doar capul lui Pitt.

— Dirk a găsit un dispozitiv exploziv fixat de cocă.

Renee s-a uitat peste osatura pupa şi a văzut recipientul luminat vag de lanternă lui Pitt.

— De ce nu-l lasă să se ducă la fund? a întrebat ea încet, pe un ton vecin cu spaimă.

— Pentru că are un plan, i-a răspuns Giordino răbdător. Mai bine ajută-mă să arunc pluta peste bord.

Dodge n-a scos o vorbă şi toţi trei au ridicat pluta peste balustradă şi au lăsat-o să cadă cu un pleoscăit şi un val care i-a trecut lui Pitt peste cap. Bătând apa cu vigoare, acesta s-a ridicat până a ajuns cu pieptul afară din apă, a săltat recipientul greu peste cap şi, conştient că risca enorm, l-a lăsat cu grijă pe fundul plutei. Singura lui consolare era că, în caz de explozie, nici nu avea să-şi dea seama ce s-a întâmplat.

Pitt a scos un oftat lung de uşurare abia după ce a fixat recipientul pe plută.

Giordino a lăsat la apă scară din parâma şi l-a ajutat să urce la bord. În vreme ce Giordino îi scotea buteliile de oxigen de pe spate, Pitt a spus:

— Toarnă câţiva litri de combustibil în plută, apoi filează frânghia plutei cât e de lungă.

— Vrei cumva să luăm la remorcă pluta cu explozivul acoperit de benzină? l-a întrebat Dodge cu o expresie nelămurită pe chip.

— Întocmai.

— Ce se va întâmpla după ce va trece de geamandură pe care au instalat emiţătorul?

Pitt s-a uitat la Dodge şi a rânjit strâmb.

— Are să facă bum.

Capitolul 20

La intrarea în port dinspre ocean, geamandurile de la babord, care marchează marginea canalului navigabil, sunt vopsite în verde, au o lumină de aceeaşi culoare în partea superioară şi sunt botezate cu numere impare. Geamandurile de la tribord, aflate de cealaltă parte, sunt roşii şi dotate cu lumini roşii şi numere pare. Cum *Poco Bonito* ieşea din port, geamandurile ce mărgineau canalul apăreau invers, roşii la babord şi verzi la tribord.

Cu excepţia lui Giordino, care trecuse la timonă, toţi ceilalţi s-au ghemuit pe puntea pupa şi au privit încordaţi peste partea superioară a osaturii pupa cum geamandurile din afara portului ajung în dreptul provei navei.

Deşi siguri că la bord nu existase decât explozibilul găsit de Pitt şi după ce asistaseră la plasarea acestuia în plută de salvare care rămăsese la remorcă undeva în urmă, la pupa, Ford şi Dodge se aşteptau încă oarecum la o explozie înfricoşătoare ce avea să distrugă vasul. În timp ce priveau cu fereală către plută, care rămăsese doar o mică formă portocalie plutind pe apa întunecată la 150 de metri depărtare, tensiunea şi teama lor au fost aproape palpabile până când *Poco Bonito* a trecut de geamanduri fără să se dezintegreze.

Apoi încordarea a crescut din nou, de astă dată atingând apogeul, când pluta a ajuns tot mai aproape de geamanduri. 50 de metri, apoi 25. Instinctiv, Renee şi-a lăsat capul în jos şi a dus palmele la urechi. Dodge s-a ghemuit şi s-a întors cu spatele, iar Pitt şi Giordino au privit calm spre pupa, de parcă ar fi aşteptat ca din cer să apară o stea căzătoare.

— Imediat ce explodează, i-a spus Pitt lui Dodge, stingi toate luminile de marş, ca să lăsăm impresia că ne-am evaporat.

Nici nu a dat bine ordinul, că plută de salvare a explodat.

Zgomotul exploziei a fost un bubuit răsunător, la care s-a adăugat ecoul creat de strâmtoarea mărginită de pereţi stâncoşi, iar suflul ei s-a rostogolit peste mare, izbindu-i în faţă şi făcând vasul să se legene, întunericul s-a transformat într-un coşmar brăzdat de flăcări şi de resturi aprinse, azvârlite în aer de coloană de apă largă de peste şase metri, care a creat un adevărat crater în apa canalului. Combustibilul pe care Pitt îl

folosise ca să umple pluta a izbucnit în văpăi înalte. Toţi membrii echipajului au privit parcă hipnotizaţi cum sfărâmăturile plutei distruse au început să cadă din cer ca o ploaie de meteoriţi ce lasă dâre luminoase în urmă. Fragmente mici au picat şi pe vas, fără însă a produce vătămări sau pagube.

Apoi, brusc, noaptea a redevenit tăcută, iar apa dinspre pupa vasului a acoperit craterul şi s-a liniştit.

Femeia a rămas în cabina camionetei, consultându-şi ceasul de nenumărate ori din momentul în care vasul s-a îndepărtat de doc, apoi a scos un geamăt de satisfacţie când, într-un târziu, a auzit bubuitul îndepărtat şi a văzut vreme de câteva clipe izbucnirea flăcărilor ce au luminat întunericul la o depărtare de câţiva kilometri. Durase mai mult decât anticipase. După calculele ei, o întârziere de opt minute. Pesemne că timonierul fusese precaut şi navigase încet prin apele cufundate în beznă ale canalului îngust. Ori poate avuseseră vreo problemă mecanică, iar vasul fusese oprit pentru remedierea defecţiunii. Indiferent de motivul întârzierii, acum nu mai avea importanţă. Îşi putea informa colegii că misiunea fusese îndeplinită.

În loc să se îndrepte direct spre aeroport şi să aştepte supersonicul companiei Odyssey, ea a hotărât să meargă spre periferia oraşului ca să savureze un pahar de rom. După treabă făcută în acea noapte, simţea că merita un scurt răgaz şi puţină odihnă.

Reîncepuse să plouă, de aceea, ieşind de pe chei şi îndreptându-se către Bluefields, a pornit ştergătoarele maşinii.

Ieşiseră din canal şi navigau spre larg. Au stabilit cursul către insulele Punta Perlas şi Cayos Perlas. În timp ce vasul a prins o briză uşoară care îi împingea spre sud, cerul s-a limpezit, iar stelele au apărut dintre nori. Pitt s-a oferit să preia cartul de la miezul nopţii până la trei dimineaţa. A trecut în timonerie şi, în timp ce computerul a preluat comanda vasului, urmând cursul stabilit şi-a îngăduit să-şi lase slobode gândurile. În prima oră de cart, a trebuit să facă un efort de voinţă ca să nu adoarmă.

În minte i-a apărut imaginea lui Loren Smith. Relaţia lor, cu suişuri şi coborâşuri, dura de aproape douăzeci de ani. Ajunsese de cel puţin două ori pe punctul de a o cere de soţie, dar deja erau amândoi căsătoriţi cu propriile slujbe: el, cu NUMA, iar ea, cu Congresul. Acum însă, întrucât Loren îşi exprimase dorinţa de

a nu mai candida pentru al cincilea mandat, poate că sosise vremea şi pentru el să se retragă într-o slujbă mai puţin solicitantă şi care să nu-l mai trimită în pustietatea oceanelor. Trecuse prin prea multe întâlniri cu moartea, iar aceste încercări îşi lăsaseră amprenta asupra fizicului şi asupra minţii lui. Putea spune chiar că supravieţuise de prea multe ori, sfidând norocul. Asta nu putea ţine la nesfârşit. Ceva mai devreme, dacă femeia din camionetă Odyssey nu i-ar fi trezit bănuielile şi dacă n-ar fi avut revelaţia în legătură cu bomba de la bord, el, prietenul lui Giordino şi ceilalţi ar fi murit. Poate că, într-adevăr, sosise momentul să se retragă. La urma urmelor, acum avea o familie, doi copii adulţi şi răspunderi pe care nu şi le imaginase în urmă cu doar doi ani.

Singurul necaz era că iubea marea, atât suprafaţa, cât şi adâncurile ei. I-ar fi fost imposibil să-i întoarcă spatele şi să renunţe. Trebuia să găsească o soluţie de compromis.

Şi-a concentrat apoi gândurile asupra problemei mâzgii cafenii. Instrumentele de detecţie chimică, ale căror senzori erau montaţi sub cocă, indicau doar urme neînsemnate. În ciuda faptului că la orizont nu se vedeau luminile nici unei alte nave, Pitt a dus binoclul la ochi şi a cercetat alene întunericul de jur împrejur.

Deplasându-se cu o viteză convenabilă de douăzeci de noduri, *Poco Bonito* trecuse de insulele Cayos Perlas în urmă cu jumătate de oră. Lăsând deoparte binoclul ca să examineze harta, Pitt a apreciat că se găseau la circa 50 de kilometri în larg faţă de oraşul Tasba-pauni, de pe coasta nicaraguană. A aruncat din nou o privire la cadranele instrumentelor. Indicatoarele şi cifrele digitale rămăseseră, fără să se clintească, la valori zero, motiv pentru care a început să se întrebe dacă nu cumva misiunea lor era vânare de vânt.

Curând i s-a alăturat Giordino, care a adus cafea.

— M-a gândit că ţi-ar prinde bine, ca să nu adormi.

— Mulţumesc. Ai venit cu o oră înainte de cartul tău.

Giordino a ridicat din umeri.

— M-am trezit şi n-am mai putut dormi.

Recunoscător, Pitt a sorbit din cafea.

— Al, cum se face că nu te-ai căsătorit până acum? Acesta l-a măsurat cu o privire curioasă.

— Ce ţi-a venit să mă întrebi tocmai acum?

— Dacă n-am avut la ce să mă gândesc, mi-au venit în minte

tot soiul de întrebări ciudate.

— Cum suna expresia aceea? a zis Giordino cu un gest din umeri, „Încă n-am găsit femeia potrivită, nu?”

— Mi-aduc aminte că erai cât pe ce.

Giordino a aprobat cu un gest din cap.

— Pat O’Connell. Amândoi am avut rezerve în ultima clipă.

— Ce părere ai avea dacă ţi-aş spune că m-am gândit să mă retrag din NUMA şi să mă însor cu Loren?

Giordino s-a întors şi l-a privit pe Pitt de parcă ar fi fost străpuns de o săgeată.

— Vrei să mai spui o dată?

— Cred c-ai priceput din prima.

— O să te cred când soarele o să răsară de la apus.

— Nu te-ai gândit niciodată să-ţi faci bagajele şi să o laşi mai moale?

— Nu chiar, a zis Giordino, rămas puţin pe gânduri. N-am avut niciodată ambiţii mari. Sunt fericit cu ceea ce fac. Ideea de a fi soţ şi tată nu m-a atras niciodată. Pe de altă parte, stau departe de casă opt luni pe an. Ce femeie ar rezista în condiţiile astea? Nu, cred că o să las lucrurile aşa cum sunt până mă vor duce pe un scaun cu rotile într-o casă de bătrâni.

— Mi-e imposibil să te văd sfârşind într-o casă de bătrâni.

— Dar aşa a păţit şi pistolarul numit Doc Holliday[12]. Parcă ultimele lui cuvinte au fost: „Măi să fie!”, când şi-a văzut picioarele desculţe şi şi-a dat seama că murea fără să poarte cizme.

— Şi tu ce vrei să ţi se scrie pe piatra de mormânt? l-a întrebat Pitt, cu o notă de umor.

— „Cât a ţinut, distracţia a fost pe cinste. Sper să continue.”

— N-o să uit, când va veni vremea…

Brusc, Pitt a amuţit, deoarece instrumentele au căpătat viaţă şi au început să depisteze urme de poluare în apă.

— S-ar părea că am detectat ceva.

Giordino a pornit spre scara care ducea către cabinele

---

[12] Doc Holliday (1851-1887), dentist, pătimaş al jocurilor de noroc, personaj controversat al epocii, care a suferit de tuberculoză şi a participat la faimoasa răfuială din OK Corral, Arizona. Datorită caracterului său, a fost evocat într-o serie de filme, între care *Răfuiala de la OK Corral* (1957), cu Kirk Douglas şi Burt Lancaster şi *Wyatt Earp* (1993), cu Val Kilmer, despre care criticii consideră că a surprins cel mai bine caracterul lui Doc Holliday. (n.tr.).

membrilor echipajului.

— Mă duc să-l trezesc pe Dodge.

Câteva minute mai târziu, căscând, Dodge a urcat în timonerie şi, folosind computerele şi evidenţele înregistrate până atunci, a început să facă scanări. După o vreme, s-a tras înapoi, deconcertat.

— Ceea ce văd nu seamănă cu nici un fenomen de poluare provocat de om.

— Şi ce concluzie tragi? l-a întrebat Pitt.

— Până nu fac nişte teste, nu pot fi sigur, dar s-ar părea că e vorba de un adevărat cocktail de minerale din toate colţurile tabelei lui Mendeleev.

Emoţiile au crescut când Gunn şi Renee, treziţi de agitaţia din timonerie, li s-au alăturat şi s-au oferit să pregătească micul dejun. Cei prezenţi au trăit sentimente difuze de speranţă şi optimism când, tacticos, Dodge s-a apucat să compileze datele obţinute şi să analizeze cifrele.

Mai erau trei ore până la răsăritul soarelui când Pitt a ieşit pe punte şi a privit apa de la pupa vasului. S-a întins pe punte, aplecându-se printre barele balustradei şi lăsându-şi mâna în apă, contra curentului. Când a scos-o şi a dus-o la ochi, a constatat că degetele îi erau acoperite cu ceva unsuros de culoare maronie. A revenit în timonerie şi a zis:

— Navigăm prin mâzgă. Apa a devenit maronie şi unsuroasă, ca şi cum fundul mării ar fi fost agitat.

— Eşti mai aproape de adevăr decât crezi, a spus Dodge, care până atunci rămăsese tăcut. E amestecul cel mai dubios pe care l-am văzut vreodată.

— Ai idee din ce e compus? l-a întrebat Giordino, aşteptând răbdător ca Renee să-i pună şuncă şi ouă prăjite pe farfurie.

— Componentele nu sunt cele pe care ţi le închipui.

Renee l-a măsurat nedumerită.

— Despre ce produse poluante e vorba?

Dodge a privit-o cu un aer solemn.

— Nu sunt substanţe toxice prelucrate.

— Vrei să insinuezi că nu oamenii sunt de vină? l-a întrebat Gunn, vrând să-l pună în dificultate pe chimist.

— Nu, a răspuns încet Dodge. În cazul de faţă, vinovatul e Mama Natură.

— Dacă nu e vorba de produse chimice, atunci ce sunt? a ţinut să afle Renee.

— Un amestec, i-a răspuns Dodge, turnându-şi o ceaşcă e cafea, care conţine câteva dintre cele mai toxice substanţe minerale care se găsesc pe Pământ. Între ele bariu, antimoniu, cobalt, molibden şi vanadiu, provenite din compuşi minerali precum stibina, baritina, patronita şi mispichelul.

Renee şi-a ridicat sprincenele frumos desenate.

— Mispichel?

— Da, sau arsenopirita, din care se obţine arsenicul.

Pitt s-a uitat la Dodge cu o expresie serioasă, gânditoare.

— Cum e posibil ca un cocktail, cum îl numeşti tu, alcătuit din atâtea substanţe minerale toxice, să se multiplice, din moment ce nu se reproduce?

— Acumularea provine din producerea constantă a elementelor, i-a răspuns Dodge. Am să adaug că am observat urme masive de magneziu, semn că a avut loc dizolvarea unei cantităţi nemaiîntâlnite de calcar dolomitic.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Rudi Gunn.

— În primul rând, prezenţa calcarului, i-a răspuns imediat Dodge. A făcut o pauză de câteva clipe ca să consulte un tabel cu date tipărit. Un alt factor este forţa gravitaţională, care face ca substanţele minerale sau chimice din apa alcalină să fie atrase de nordul magnetic. Substanţele minerale atrag alte minerale şi formează rugină sau alţi oxizi. În apă alcalină, substanţele chimice atrag alte substanţe chimice, formând deşeuri sau gaze toxice. De aceea mai toată masa aceea cafenie s-a deplasat spre nord, până în Key West.

Gunn a clătinat din cap.

— Asta nu explică de ce Dirk şi Summer au putut studia secţiuni din masa aceea pe bancul Navidad, aflat în largul Atlanticului, de cealaltă parte a Republicii Dominicane.

Dodge a făcut un gest de neputinţă.

— O parte trebuie să fi fost dusă de vânturi şi de curenţi prin pasajul Mona, dintre Dominica şi Porto Rico, după care şi-a continuat derivă spre bancul Navidad.

— Indiferent din ce ar fi compus, a spus Renee, luptătoare sub drapelul ecologiştilor, amestecul acesta a făcut ca apa să fie dăunătoare şi periculoasă pentru toate formele de viaţă – oameni, animale, reptile, peşti, chiar şi pentru păsările care intră în contact cu ea, ca să nu mai vorbim de lumea microbiana.

— Ceea ce mă nedumereşte, a mormăit Dodge, continuând de parcă nici n-ar fi auzit-o pe Renee, e modul în care ceva de

consistenţa aluviunilor se poate coagula, devenind o masă ce pluteşte pe distanţe mari, ca un nor, la o adâncime de cel mult 40 de metri. În timp ce spunea acestea şi-a notat ceva în agendă. Cred că salinitatea apei joacă un rol în dispersie, ceea ce explică de ce mâzga nu se duce la fund.

— Asta nu e singurul aspect straniu al problemei, a zis Giordino.

— Vrei să fii mai precis? l-a îndemnat Pitt.

— Temperatura apei este de 25,5 grade, cu mai bine de cinci grade sub cea normală pentru această zonă a Caraibilor.

— Încă o problemă de lămurit, a îngânat Dodge, la capătul puterilor. O scădere atât de pronunţată a temperaturii reprezintă un fenomen nefiresc.

— Bine, ai realizat ceva, l-a felicitat Gunn pe chimist. Nici Roma n-a fost clădită peste noapte. O să colectăm mostre şi-i vom lăsa pe cei de la laboratorul NUMA să descopere rezolvarea restului enigmei. Treaba noastră e să găsim sursa, dacă s-ar putea.

— Putem doar dacă urmăm calea spre zonele cu concentraţiile cele mai mari, a spus Renee.

Pitt a surâs vag.

— De aceea am venit aici... S-a întrerupt brusc, a înlemnit, apoi a privit prin parbriz. Pentru asta, a continuat el rar şi pentru o vizită la Disneyland.

— Nu ţi-ar strica un somn bun, i-a spus Giordino pe un ton liniştitor. Ai început să aiurezi.

— De unde Disneyland aici? a făcut Renee, reprimindu-şi un căscat.

Pitt s-a întors şi a făcut semn cu capul către ocean, drept în faţă.

— Atunci de ce suntem pe cale să pătrundem în tărâmul Piraţilor din Caraibe?

Toţi au întors capul ca la comandă şi au privit spre apa întunecată, deasupra căreia străluceau stelele. Au văzut o pâlpâire gălbuie care, pe măsură ce *Poco Bonito* înainta, a crescut treptat în strălucire. Au rămas muţi şi îngheţaţi locului când strălucirea a devenit o formă neclară sugerând o corabie cu pânze care, încetul cu încetul, s-a conturat tot mai clar.

Vreme de o clipă, au crezut că pierduseră contactul cu realitatea, după care, cu o atitudine degajată, Pitt a zis pe un ton liniştit, raţional:

— Chiar mă întrebam când va apărea bătrânul Leigh Hunt.

Capitolul 21

Starea de spirit a celor de la bord se transformase subit. Vreme de aproape un minut, nimeni nu s-a clintit din loc. Cât timp au privit neliniştiţi la fenomenul bizar, nimeni nu a scos un sunet. Într-un târziu, Gunn a rupt tăcerea.

— O fi acelaşi pirat Hunt despre care ne-a avertizat amiralul?

— Nu, e vorba de Hunt corsarul.

— Nu se poate. Renee rămăsese cu privirea fixată în depărtare, refuzând să creadă ce-i spunea simţul văzului. Chiar avem în faţa ochilor o corabie-fantomă?

Pitt a schiţat un zâmbet distant.

— E doar în ochii privitorului. Apoi a parafrazat *Balada bătrânului marinar* de Coleridge: „Pe mare în tăcere apare Corabia-strigoi Odyssey”.

— Dar cine a fost acest Hunt? a întrebat Dodge cu voce şoptită.

— Un corsar care a bântuit în Caraibe între 1665 şi 1680, când a fost prins de o navă a marinei britanice şi dat ca hrană rechinilor.

Cum nu dorea să vadă vasul-fantomă, Dodge s-a întors cu spatele, parcă năucit şi a întrebat:

— Bine, dar ce diferenţă era între un pirat şi un corsar?

— Foarte mică, i-a răspuns Pitt. „Pirat” e un termen care se referă la marinari britanici, olandezi şi francezi care atacau nave comerciale pentru bani şi comori. Cuvântul „corsar” provine din franceză, unde înseamnă grătar. Primii corsari aveau obiceiul să-şi frigă carnea şi să o mănânce uscată. Spre deosebire de piraţii oficiali, care primeau o parte din pradă de la guvernele lor, corsarii jefuiau orice corabie, mai ales pe cele spaniole, fără a fi recunoscuţi de ţara lor de origine. Mai erau cunoscuţi şi sub numele de piraţi liberi.

Aflată la mai puţin de un kilometru depărtare, corabia-fantomă se apropia cu rapiditate. Strălucirea gălbuie şi nefirească îi dădeau un aspect suprarealist. Pe măsură ce s-a apropiat, detaliile vasului au devenit mai clare şi de pe bordul lui s-au auzit strigătele unor oameni.

Era un velier cu trei arbori şi velatură pătrată şi cu pescajul mic, corabie preferată de piraţi înainte de secolul al XVII-lea.

Toate velele trinchetului şi gabierul triunghiular fluturau, deşi nu adia nici măcar briza. Vasul era dotat cu zece tunuri, câte cinci pe fiecare latură a bordajului, toate instalate pe puntea principală. Pe puntea dunetei stăteau câţiva bărbaţi care, cu eşarfe legate peste cap, fluturau săbii. Sus, pe catargul mare, steagul uriaş, de culoare neagră, pe care fusese pictată o ţeastă cu un rânjet sălbatic, din care curgea sânge, stătea drept, de parcă vasul ar fi navigat împotriva unui vânt din prova.

Expresiile de pe feţele celor de la bordul lui *Poco Bonito* mergeau de la groază la aşteptare încordată şi până la contemplare distantă. Giordino se uita de parcă ar fi avut în faţă o pizză veche de câteva zile, în vreme ce Pitt privea prin binoclu cu expresia cuiva căruia îi place un film ştiinţifico-fantastic. Apoi şi-a luat binoclul de la ochi şi s-a pornit să râdă.

— Ai înnebunit? l-a întrebat Renee.

El i-a întins binoclul.

— Priveşte atentă la bărbatul cu costumaţie stacojie şi cu brâu auriu care stă pe dunetă şi spune-mi ce observi.

— Un om care are pe cap o pălărie cu pene.

— Ce-l deosebeşte de ceilalţi?

— Are un picior de lemn şi un cârlig în locul mâinii drepte.

— Ai uitat peticul negru de pe ochi.

— Da. Are şi aşa ceva.

— Nu-i mai lipseşte decât un papagal pe umăr. Ea a lăsat binoclul deoparte.

— Tot nu pricep.

— E cam stereotip, nu ţi se pare?

Marinar experimentat, care trăise pe mare vreme de cincisprezece ani, Gunn a detectat schimbarea cursului corabiei-fantomă înainte ca ea să se producă.

— O să treacă pe la prova, a anunţat el.

— Sper că nu au de gând să ne întâmpine cu salve de tunuri, a spus pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios.

— Accelerează şi loveşte corabia exact în mijloc, i-a recomandat Pitt lui Gunn.

— Nu! a exclamat Renee, rămasă cu ochii holbaţi la Pitt şi incapabilă să înţeleagă. Asta înseamnă sinucidere!

— Eu îl susţin pe Dirk, a spus Giordino din loialitate pentru prietenul său. Sunt de părere să îl tăiem pe ticălos cu prova.

Când şi-a dat seama ce sugera Pitt cu discreţie, pe chipul lui Gunn a început să apară o umbră de surâs. A rămas la timonă şi

a accelerat motoarele la maximum, făcând prova să se înalţe aproape un metru din apă. *Poco Bonito* a făcut un salt înainte, pornind ca un cal de curse împuns în crupă cu o furcă. După o sută de metri aproape că zbura pe apă cu viteza de cincizeci de noduri, năpustindu-se drept spre babordul corăbiei piraţilor. Gurile tunurilor, care apăruse deja prin saborduri, au deschis focul, din ţevi au izbucnit flăcări, însoţite de un bubuit impresionant, care a reverberat peste ape.

După ce a aruncat o privire grăbită la ecranul radar, Pitt s-a repezit până în propria cabină ca să-şi ia binoclul pentru vedere nocturnă. A revenit pe puntea deschisă în mai puţin de un minut şi i-a făcut semn lui Giordino să-l urmeze pe acoperişul timoneriei. Fără să ezite câtuşi de puţin, Girodino a urcat după el. Ajunşi pe acoperiş, s-au aşezat pe burtă, proptiţi în coate ca să poată ţine binoclul, pe care şi l-au trecut unul altuia. Cine i-ar fi văzut s-ar fi mirat, pentru că nu priveau direct spre fantoma gălbuie, ci scrutau bezna drept în faţă şi puţin la tribord.

Întrebându-se dacă nu cumva cei doi oameni de la NUMA îşi pierduseră minţile, Dodge şi Renee s-au aplecat fără să vrea în dosul timoneriei. Aflaţi deasupra lor, Pitt şi Giordino au continuat să ignore dezastrul ce părea iminent.

— Am văzut ceva, a spus Giordino. Arată ca o barjă de mică dimensiuni, spre vest, la vreo trei sute de metri.

— Şi eu am zărit un iaht, a spus Pitt, mare, de peste o sută de metri lungime, cam la aceeaşi distanţă spre vest.

Poco Bonito mai avea de parcurs o sută de metri, apoi cincizeci până la ciocnire. Apoi vasul s-a năpustit asupra formei opace a vechii corăbii. Preţ de o clipă, strălucirea gălbuie a explodat ca laserele portocalii de la un concert rock şi *Poco Bonito* a fost învăluit în acea lumină stranie. Renee şi Dodge au văzut piraţii agitându-se în continuare pe puntea principală şi trăgând cu tunurile că apucaţi. În mod ciudat, nici unul dintre ei nu a părut să observe vasul de cercetări trecând prin corabia lor.

Curând, *Poco Bonito* a ajuns să gonească pe marea întunecată şi netedă ca o catifea. În urma ei, strălucirea gălbuie a clipit brusc mai puternic, după care s-a stins, iar bubuiturile tunurilor s-au topit în noapte. Era ca şi cum fantomatica apariţie nici n-ar fi existat.

— Menţine viteza, i-a spus Pitt lui Gunn. Apele astea nu sunt deloc prielnice.

— Am avut halucinaţii? a mormăit Renee, al cărei chip era alb

ca varul. Sau chiar am trecut printr-o corabie-fantomă?

Pitt a luat-o pe după umeri.

— Draga mea, ai văzut doar o imagine cvadridimensională – pe înălţime, adâncime, lăţime şi mişcare – totul înregistrat şi proiectat ca o hologramă.

Privind lung în jur, Renee părea încă ameţită.

— Dar totul arăta atât de real, atât de convingător…

— Cel puţin de două ori mai real, deoarece căpitanul ei era copiat după Long John Silver din *Insula comorii,* cârligul era împrumutat din *Peter Pan,* iar peticul de pe ochi, de la amiralul Nelson. A, să nu uităm steagul. Sângele se scurgea de unde nu trebuia.

— Dar de ce? a întrebat Renee, fără a se adresa cuiva anume. Ce nevoie era de reprezentaţia asta în mijlocul oceanului?

Prin uşa deschisă a timoneriei, Pitt a rămas cu ochii aţintiţi asupra ecranului instalaţiei radar.

— E un caz de piraterie contemporană.

— Şi cine a proiectat imaginea holografică?

— Nici eu n-am înţeles, a intervenit Dodge. N-am văzut altă navă.

— Ochii şi mintea voastră erau concentrate asupra imaginii, a spus Giordino. Eu şi Dirk am observat un iaht mare la babord şi o barjă la tribord, ambele aflate la depărtare de aproximativ 300 de metri. Nici unul nu avea luminile de poziţie aprinse.

Renee a priceput.

— De pe ele s-a proiectat holograma?

Pitt a încuviinţat cu un gest.

— Au pus la cale iluzia unui vas-fantomă şi a echipajului lui blestemat să cutreiere mările pe vecie. Numai că proiecţia repeta nişte imagini care au devenit de mult clişee. Cred că au creat corabia lui Hunt şi echipajul ei după ce au văzut prea multe filme cu Errol Flynn.

— Potrivit imaginilor radar, iahtul ne urmăreşte, i-a avertizat Giordino.

Rămas la timonă, Gunn a apreciat poziţia celor două puncte luminoase de pe ecranul radar.

— Unul stă, probabil barjă. Iahtul ne urmăreşte la aproape jumătate de milă pupa, însă pierde teren. Cred că sunt furioşi la culme văzând că o navă prăpădită de pescuit îi lasă în ceaţă.

— Am face bine să ne rugăm să nu aibă mortiere şi rachete la bord, a spus Giordino, risipind atmosfera de uşurare şi bună

dispoziţie.

— Ar fi deschis deja focul, abia a apucat să spună Gunn, când un proiectil a sfârtecat liniştea nopţii pe sfârşite şi a trecut şuierând pe lângă *Poco Bonito*, aproape ştergând domul radarului şi căzând în apă cu un bufnet masiv, la cincizeci de metri în faţa vasului.

Pitt s-a consultat din ochi cu Giordino.

— Mai bine nu le dădeai ideea asta.

Gunn a rămas mut. Era concentrat să răsucească timona, pentru că vasul să facă un viraj strâns spre babord, apoi spre tribord, într-o traiectorie sinuoasă şi imprevizibilă, pentru a evita rachetele lansate la fiecare treizeci de secunde.

— Stinge luminile de marş! a strigat Pitt către Gunn.

Drept răspuns, instantaneu s-a făcut beznă, deoarece micuţul director NUMA a apăsat comutatorul principal al navei. Valurile crescuseră la aproape un metru, astfel că etrava înaltă a lui *Poco Bonito* spărgea crestele cu o viteză de patruzeci de noduri.

— Noi ce arme avem la bord? l-a întrebat Giordino pe Gunn fără să se agite.

— Două carabine M14 dotate cu lansatoare de grenade de 40 de milimetri.

— Ceva mai puternic nu există?

— Amiralul permite la bord doar existenţa unor arme de putere mică, uşor de ascuns, pentru cazul în care am fi fost opriţi de vreo navă de patrulare nicaraguană.

— Arătăm ca nişte traficanţi de droguri? a întrebat Renee.

Dodge a măsurat-o cu un zâmbet strâmb.

— Dar cum arată traficanţii?

— Eu am vechiul meu Colt automat, de 11 milimetri. Tu ce ţi-ai adus, Al?

— O armă automată Desert Eagle de calibrul 12,5.

— Nu cred că vom reuşi să-i scufundăm, a spus Pitt. Dar măcar îi putem respinge dacă vor să ne abordeze.

— Asta dacă nu ne fac fărâme, a bolborosit Giordino, pentru că un alt proiectil a căzut în siajul lui Poco Bonito, la mai puţin de cincizeci de metri spre pupa.

— Atâta vreme cât rachetele lor nu sunt echipate cu detectori de căldură, nu pot lovi ceva invizibil.

Din urmă lor s-a auzit foc de arme automate, ale căror gloanţe licăreau în beznă, semn că piraţii ţinteau spre ei ghidându-se după radar, dar neştiind poziţia exactă a vasului. Trasoarele au

început să danseze pe deasupra mării la cincizeci de metri spre tribord, stârnind jerbe de stropi. Gunn, acţionând după inspiraţie, a făcut vasul să vireze spre babord, lăsându-l să parcurgă o distanţă scurtă, după care l-a îndreptat, făcându-l să continue deplasarea înainte. Trasoarele se rostogoleau prin noapte cu o aparentă încetineală înspăimântătoare, ca şi cum şi-ar fi căutat prada, apoi cădeau în apă, în locul în care *Poco Bonito* ar fi trebuit să se afle.

Alte două rachete au descris prin noapte traiectorii arcuite. Şi piraţii apelaseră la inspiraţie, de aceea le lansaseră aproape paralel cu semnul care le apărea pe radar. Gândiseră bine, numai că trăseseră când Gunn pilotase vasul pe un curs înainte, după care virase scurt spre babord, apoi aproape imediat virase spre tribord. Rachetele au căzut de o parte şi de alta a vasului, la cincizeci de metri, iar exploziile lor au azvârlit asupra punţii lui Poco Bonito o adevărată cascadă de apă.

Apoi focul a încetat brusc, dând impresia că peste navă coborâse o oază de linişte. Nu se mai auzeau decât bătaia ritmică a motoarelor puternice, care vibrau gata să se smulgă din bolţuri, mugetul eşapamentului şi fâşâitul apei despicate de etravă.

— Au renunţat? a întrebat Renee, plină de speranţă. Privind pe radar, Gunn i-a anunţat pe un ton fericit:

— Au virat şi au schimbat direcţia de mişcare.

— Dar cine sunt oamenii aceia?

— Piraţii locali nu folosesc holograme şi nici nu lansează rachete de pe iahturi, a zis sec Giordino.

Rămas pe gânduri, Pitt a privit în urma vasului.

— Amicii noştri de la Odyssey sunt principalii suspecţi. Imposibil să-şi fi dat seama că nu am ajuns la fundul mării. Pur şi simplu am căzut într-o ambuscadă aranjată pentru orice vas ar fi nimerit în zona asta a mării.

— Nu se vor bucura deloc, a spus Dodge, când vor constata că am scăpat, nu o dată, ci de două ori.

Renee nu mai pricepea nimic.

— Dar ce au cu noi? Ce-am făcut ca să vrea să ne ucidă?

— Cred că am pătruns pe terenul lor de vânătoare, a spus Pitt, analizând lucrurile la rece. În zona aceasta există ceva ce nu trebuie descoperit.

— Să fie vreo operaţiune de trafic de droguri? a sugerat Dodge. Crezi că Specter e amestecat în asemenea afaceri?

— S-ar putea, a zis Pitt. Dar, din puţinele lucruri pe care le ştim despre el, imperiul lui obţine profituri uriaşe din proiecte de excavaţii şi construcţii. Chiar şi ca activitate secundară, traficul de droguri ar impune timp şi eforturi considerabile. Nu, în cazul de faţă ne confruntăm cu ceva care depăşeşte pirateria sau drogurile.

Gunn a pus direcţia pe pilot automat, a ieşit din timonerie şi, extenuat, s-a lăsat moale pe un şezlong.

— Ce curs să programez?

Întrebarea lui a fost urmată de o tăcere apăsătoare.

Pitt n-ar fi vrut să pericliteze viaţa celorlalţi, însă veniseră acolo cu o misiune clară.

— Sandecker ne-a trimis să descoperim adevărul privind pată cenuşie. Vom continua cercetarea până găsim cea mai mare concentraţie a contaminării, sperând că aşa vom ajunge la sursă.

— Dar dacă vom fi din nou vânaţi? l-a întrebat Dodge.

Pitt a râs cât îl ţinea gura.

— Dacă tot am devenit atât de pricepuţi la treaba asta, întoarcem dosul şi fugim.

Capitolul 22

La răsăritul soarelui, marea era pustie. Pe radar nu apăruseră nave mai aproape de 45 de kilometri, în afara unui elicopter pe care îl zăriseră cu o oră înainte şi căutarea sursei poluării continuase fără întrerupere. Ca să se ferească de un nou atac, tot restul nopţii navigaseră fără nici o lumină.

Întorcându-se spre sud după confruntarea cu corabia-fantomă, acum se îndreptau spre Bahia Punta Gorda, locul spre care îi duseseră dâra de toxicitate crescută a apelor. Deocamdată se bucurau de vreme favorabilă, beneficiind doar de o idee de briză şi de vânturi fără importanţă.

Coasta nicaraguană se afla la aproximativ trei kilometri. Câmpiile joase desenau o linie delicată la orizont, ca şi cum un uriaş ar fi trasat-o folosind un teu şi un stilou cu cerneală neagră. Ţărmul era învăluit în ceţuri care se îndreptau spre poalele munţilor scunzi din vest.

— Foarte ciudat, a făcu Gunn, care urmărea ţărmul prin binoclu.

— Ce anume? a tresărit Pitt.

— Potrivit hărţilor golfului Punta Gorda, singura aşezare de aici e un sătuc pescăresc numit Barra del Rio Maiz.

— Şi?

Gunn i-a întins binoclul lui Pitt.

— Uită-te şi spune-mi ce vezi.

Pitt a reglat binoclul şi l-a plimbat de-a lungul liniei de coastă.

— Nu văd nici un sat; arată mai curând ca un port mare şi adânc pentru vase-container. Am şi depistat două aflate la descărcare într-un doc uriaş, dotat cu macarale, plus alte două vase la ancoră, care-şi aşteaptă rândul.

— Mai e şi o suprafaţă întinsă rezervată pentru depozite.

— Adevărat, activitate febrilă, ca într-un stup.

— Şi ce părere ai de situaţia asta? l-a întrebat Gunn.

— Nu pot decât să cred că e vorba de echipamente şi provizii care se depozitează pentru construirea acelei căi ferate rapide între oceane.

— Au lucrat cu o discreţie extraordinară, a constatat Gunn. N-am citit nici un raport care să afirme că proiectul e finanţat şi în plină desfăşurare.

— Două dintre nave sunt sub pavilion chinezesc, a anunţat Pitt. Asta explică problema finanţării.

Golful Punta Gorda în care tocmai pătrundeau a devenit brusc o zonă în care apa avea o culoare maronie şi respingătoare. Toţi şi-au îndreptat atenţia către apă. Nimeni nu a scos o vorbă. Nimeni nu a făcut nici o mişcare când mâzga groasă s-a materializat în lumina ceţoasă a dimineţii, semănând cu o budincă subţiată.

Muţi, au rămas toţi cu privirile fixate în jos, în vreme ce prova părea că trece ca un plug prin apa care arăta ca bolnavă, semănând cu paleta arsă a unui pictor. Aspectul ei era ca al pielii cuprinse de lepră.

Stând la cârmă şi mestecând capătul unui trabuc pe care încă nu şi-l aprinsese, Giordino a încetinit motoarele, în timp ce Dodge, tot mai furios, a înregistrat şi a analizat nivelul de substanţe chimice din apă.

În cursul nopţii nedormite, Pitt ajunsese să-i cunoască mai bine pe Renee şi pe Dodge. Ea crescuse în Florida şi devenise expertă în scufundări de la o vârstă fragedă. Îndrăgostită de viaţa submarină, îşi luase masteratul în biologie marină. Cu câteva luni înainte de îmbarcarea pe *Poco Bonito* trecuse printr-un divorţ care lăsase urme serioase. Departe de casă în cursul îndelungatelor proiecte de cercetare în larg, Renee revenise după o asemenea misiune din insulele Solomon şi descoperise că iubirea vieţii ei părăsise domiciliul şi trăia cu altă femeie. „Bărbaţii, spunea ea, au încetat să mai fie o prioritate a vieţii mele.”

Pitt a declanşat o campanie pentru a-i stârni râsul de fiecare dată când socotea că descoperise ceva amuzant de spus.

Vorbele lui spirituale se loveau ca de un zid când era vorba de Dodge. Un bărbat taciturn, întâmplător fericit după treizeci de ani de căsătorie, avea cinci copii şi patru nepoţi. Lucra la NUMA încă de la fiinţarea agenţiei. Doctor în chimie, se specializase în studiul poluării apelor, efectuând în principal activitate de laborator. Însă după moartea soţiei, în urmă cu un an, se oferise să lucreze şi pe teren. Se întâmpla uneori să schiţeze câte un zâmbet la glumele lui Pitt, însă de râs nici nu putea fi vorba.

În jur, soarele ce abia răsărise dezvăluia suprafaţa oceanului pe care, gros, plutea stratul de mâzga. Avea consistenţa unei scurgeri de ţiţei, dar o densitate mult mai mare, netezind apa. Nu se vedea nici urmă de vălurele, deşi Giordino menţinea viteza

lui *Poco Bonito* la zece noduri.

După ce împiedicaseră explozia din apropierea oraşului Bluefields şi abia scăpaseră cu viaţă din atacul declanşat de iahtul-pirat, încordarea amestecată cu nelinişte care escaladase pe navă în cursul nopţii părea să fi devenit atât de intensă, încât ajunsese aproape palpabilă. Pitt şi Renee ridicaseră la bord câteva găleţi de mâzgă şi o turnaseră în recipiente din sticlă ce aveau să fie supuse analizei la laboratoarele NUMA din Washington. Au mai colectat probe de viaţă marină pe care au găsit-o plutind în zeama aceea, acestea urmând a fi studiate de Renee.

Apoi, pe neaşteptate, Giordino a strigăt din timonerie, gesticulând bogat, asemenea strămoşilor săi italieni.

— Atenţie la babord prova! Se întâmpla ceva în apă!

În aceeaşi clipă au văzut cu toţii o mişcare a apei, ca şi cum o balenă uriaşă s-ar fi zbătut în chinuri de moarte. Au rămas neclintiţi ca nişte statui, în timp ce Giordino a virat, făcând prova să descrie un arc de douăsprezece grade către locul turbulenţei.

Pitt s-a grăbit să intre în timonerie şi a examinat cifrele de pe sonda ultrasonoră. Fundul se ridică foarte brusc. Era ca şi cum ar fi traversat o pantă abruptă ce apărea din fundul Marelui Canion. Hidoşenia de nedescris a mâzgii dădea mării înfăţişarea unui cazan cu nămol care fierbe.

— Incredibil, a spus cu glas reţinut Dodge, de parcă ar fi fost hipnotizat. Conform adâncimii marcate pe hartă în zona în care ne aflăm, ar trebui că aparatele să indice 180 de metri.

Pitt nu i-a răspuns. Stătea la prova cu binoclul lipit de ochi.

— Parcă fierbe marea, i-a zis el lui Giordino prin fereastra deschisă aflată alături de timonă. Imposibil să aibă origine vulcanică. Nu se văd aburi sau valuri de căldură la suprafaţă.

— Fundul se înalţă cu o viteză de necrezut, a anunţat Dodge. Parcă ar fi o erupţie vulcanică, dar lipseşte lava topită.

Se apropiaseră de ţărm, aflat la mai puţin de trei kilometri. Apa a devenit mai agitată, cu valuri în toate direcţiile. Vasul a fost scuturat violent, ca şi cum ar fi fost zdruncinat cu un vibrator uriaş. Mâzga cafenie se îngroşase, devenind noroi pur, aproape nediluat.

Giordino a păşit spre uşa timoneriei şi i-a făcut semn lui Pitt.

— Temperatura apei a suferit o modificare bruscă. Pe parcursul ultimului kilometru şi jumătate a revenit la normal pentru zona asta.

— Şi ce explicaţie ai?

— Poate o găseşti tu.

Dodge a simţit că situaţia îl depăşeşte. Ceea ce descoperiseră încălca orice legi cunoscute ale oceanului. Se ştia că vulcanii puteau apărea din adâncuri, însă în nici un caz nu ca o înălţare a noroiului şi a aluviunilor. În acel loc trebuie să fi existat un mediu lichid viu, în care trăiseră peşti şi alte fiinţe marine. Cu siguranţă înotaseră sau se târâseră cândva pe fundul oceanului. Acum toate muriseră sau fuseseră îngropate sub muntele de mâzga, ori migraseră spre ape limpezi. Acum, aici nu mai putea trăi nimic. Era o lume moartă, acoperită cu un noroi toxic ce părea să fi apărut din senin.

Giordino a început să întâmpine dificultăţi în direcţionarea navei, care nu-şi menţinea chila dreaptă. Valurile nu erau înalte, atingând doar cel mult un metru şi jumătate, dar, spre deosebire de valurile generate într-o singură direcţie de vânturile unei furtuni, acestea biciuiau şi azvârleau vasul în toate părţile, în mod imprevizibil. După ce au mai parcurs 200 de metri, apa a înnebunit, de parcă ar fi fost cuprinsă de o tulburare imposibil de controlat.

— O masă de noroi care a luat-o razna, a spus Renee, ca şi cum ar fi văzut un miraj. Curând va forma o insulă...

— Se va întâmpla mai curând decât îţi închipui, a exclamat Giordino, dând cu toată puterea înapoi. Ţineţi-vă bine. Fundul mării a ajuns chiar sub chilă.

Vasul s-a abătut brusc din drum, dar manevra fusese făcută prea târziu. Prova a izbit noroiul aproape solid ce se înălţase din mare, azvârlindu-i pe toţi în faţă, după care a înţepenit. Mustăţile prova s-au stins, iar elicele se învârteau ca turbate, transformând noroiul într-o spumă cenuşie-alburie în încercarea disperată de a elibera *Poco Bonito* din acel munte de aluviuni stârnite la suprafaţă. După ce nava a rămas prizoniera noroiului, cei de la bord s-au simţit ca nişte spectatori neputincioşi.

— Opreşte motoarele, i-a ordonat Pitt lui Giordino. Peste o oră o să avem fluxul. Aşteptăm până atunci şi vom încerca din nou. Până una-alta, să ducem toate materialele grele şi proviziile spre pupa.

— Chiar crezi că mutând 100-200 de kilograme vom reuşi să ridicăm suficient prova ca să alunecăm de pe movila asta de noroi? a întrebat Renee cu îndoială în glas.

Pitt căra deja un colac mare de parâmă către zona pupa.

— Mai pune 300-400 de kilograme, cât cântărim noi şi cine ştie? S-ar putea să avem noroc.

Deşi fiecare s-a apucat de cărat de parcă de asta ar fi depins viaţa lor, le-a trebuit aproape o oră să aducă la pupa toate bagajele, proviziile, echipamentele neimportante şi mobilierul. Apoi au aruncat peste bord toate năvoadele şi capcanele folosite pentru a face vasul să pară o ambarcaţiune de pescuit, după care au renunţat şi la ancorele prova.

Pitt a început să urmărească limbile ceasului de la mina.

— O să avem fluxul peste treisprezece minute şi acela va fi momentul adevărului.

— Momentul de care vorbeai va sosi mai curând decât ai crezut, a zis Giordino. Pe radar, dinspre nord, a apărut un vas, care se apropie. Şi încă repede.

Pitt a dus imediat binoclul la ochi şi a cercetat zarea.

— S-ar părea că e un iaht.

Gunn şi-a dus mâna streaşină la ochi, ca să şi-i ferească de soarele ce se înălţa şi a privit dincolo de zona poluată.

— E aceeaşi navă care ne-a atacat azi-noapte?

— Nu am văzut-o prea bine pe întuneric. Dar cred că nu greşesc dacă spun că avem toate motivele să bănuim că e vorba de acelaşi vas. Amicii noştri ne-au găsit din nou.

— Acum vor avea un avantaj substanţial în luptă, a zis Giordino. Pitt i-a îndemnat pe toţi ceilalţi să se retragă la marginea etamboului navei. Giordino a trecut la timonă şi a privit spre pupa. Asigurându-se că toţi ceilalţi se ţineau bine de balustrade, Pitt a făcut un semn din cap, aprobând pornirea înapoi a motoarelor. Acestea au gemut când Giordino a accelerat cât s-a putut. Vasul a pivotat şi s-a ridicat pe pupa, însă era înţepenit în noroi. Mâzga groasă acţiona ca un adeziv, lipindu-se de chilă lui *Poco Bonito*. Chiar dacă echipajul şi aproape o tonă de alte lucruri fuseseră îngrămădite la pupa, partea din faţă a vasului nu se înălţase decât cu cinci centimetri. Nu era suficient ca să se desprindă din strânsoare.

Pitt spera să prindă un val care să înalţe vasul, dar zadarnic. Substanţa groasă şi cenuşie făcea ca suprafaţa mării să fie netedă ca un ziar. Motoarele au mai gemut de câteva ori, elicele au azvârlit noroiul în jur, dar fără nici un rezultat. Toată lumea şi-a îndreptat privirile spre iahtul care se îndrepta cu viteză mare direct spre ei.

După ce a văzut iahtul la lumina zilei, Pitt a apreciat lungimea

lui la peste 45 de metri. Spre deosebire de culoarea albă, în care sunt de obicei vopsite asemenea vase, acest iaht enorm avea culoarea levănţicii, ca şi camioneta Odyssey pe care o văzuse parcată în apropierea docului. Era o capodoperă tehnică, un simbol al călătoriilor luxoase pe ocean. Era echipat cu o barcă motorizată de şase metri lungime şi cu un elicopter de şase locuri.

Iahtul se apropiase suficient de mult, astfel că Pitt a reuşit să-i vadă şi numele, scris cu litere aurite: *Epona.* Dedesubtul numelui, pe peretele transversal etanş al punţii superioare, apărea aceeaşi emblemă a companiei Odyssey, înfăţişând un cal alergând. Drapelul care flutura pe antenă de comunicaţii etala tot un cal auriu pe un câmp de culoarea levănţicii.

Pitt a observat doi membri ai echipajului pregătindu-se cu febrilitate să coboare vasul auxiliar, în vreme ce alţi câţiva au ocupat poziţii pe puntea lungă din partea din faţă a iahtului, ţinând arme în mâna. Nici unul dintre ei nu a făcut măcar gestul de a se ascunde. Erau convinşi că vasul pescăresc nu avea cum să riposteze şi nu se fereau defel. În clipa în care a zărit doi indivizi încărcând un lansator de rachete, Pitt a simţit că i se face părul măciucă.

— Vine drept spre noi, a bolborosit Dodge, speriat de-a binelea.

— Nu arată că piraţii despre care am citit în copilărie, a strigat Giordino din timonerie, încercând să acopere urletul motoarelor. Aceia nu capturau vase folosindu-se de iahturi elegante. Pariez că a fost furat.

— Nu e furat, i-a răspuns Pitt. Aparţine companiei Odyssey.

— Mă înşel eu sau apar peste tot?

Pitt s-a întors şi a strigat:

— Renee!

Ea stătea cu spatele lipit de etambou.

— Ce s-a întâmplat?

— Du-te la bucătărie, goleşte toate sticlele pe care le găseşti acolo, apoi umple-le cu combustibil din rezervorul pentru generator.

— De ce nu combustibil normal? a întrebat Dodge.

— Pentru că benzina se aprinde mai uşor decât motorină, i-a explicat Pitt. Iar după ce le umpli, să bagi înăuntrul fiecăreia câte o cârpă şi să o faci şomoiog.

— A, cocktailuri Molotov?

— Întocmai.

Nici nu a dispărut bine Renee în bucătăria vasului, că *Epona* a descris un arc larg spre ei. Venind cu faţa, a lăsat impresia că se apropie în viteză. Pitt a observat că iahtul avea două coci gemene, ca un catamaran.

— Dacă nu reuşim să ne smulgem din grămada asta de noroi, a zis el nervos, situaţia se complică în mod supărător.

— Ce te agiţi atât? i-a strigat Giordino. Asta e tot ce poţi?

Apoi, spre stupefacţia tuturor, Giordino a ieşit în fugă din timonerie, a urcat cu mişcări precipitate pe acoperiş, a rămas uşor aplecat o clipă, ca un săritor de la trambulină care se concentrează înainte de intrarea în concurs, apoi a sărit pe puntea pupa, între Pitt şi Gunn.

A fost noroc, intuiţie sau intervenţia sorţii. Greutatea lui Giordino şi şocul creat de aterizarea lui pe punte au constituit impulsul suplimentar de care era nevoie pentru a desprinde vasul din îmbrăţişarea noroiului. Înfiorător de încet, centimetru cu centimetru, *Poco Bonito* a alunecat pe noroiul gros. În cele din urmă, chila a scăpat din strânsoare, iar vasul a făcut un salt înainte, de parcă ar fi fost propulsat dintr-o praştie.

Pe chipul şi în ochii lui Pitt a apărut o expresie de amuzament.

— O să ţin minte şi de acum înainte n-o să-ţi mai zic să ţii regim.

Giordino a zâmbit cu gura până la urechi.

— Aşa să faci.

— Hei, să o ştergem cum ne pricepem mai bine, a propus Pitt. Rudi, treci la timonă şi stai cât mai ghemuit. Renee, tu şi Patrick ghemuiţi-vă şi ascundeţi-vă după toate lucrurile îngrămădite la pupa. Eu şi Al ne pitim sub un maldăr de năvoade.

Nici n-a apucat să termine de vorbit, că unul dintre membrii echipajului de pe iahtul de lux a tras cu un lansator portabil de rachete. Proiectilul a trecut prin uşa babord a timoneriei şi a ieşit pe la tribord, după care a lovit apa la cincizeci de metri spre travers tribord şi a explodat.

— Ce bine că n-am apucat să intru acolo, a spus Gunn, încercând să se poarte de parcă ar fi ieşit la o plimbare într-un parc.

— Acum aţi înţeles de ce trebuie să staţi ghemuiţi?

Dintr-un salt, Gunn a intrat în timonerie şi a răsucit timona, făcând chila să se desprindă de tot din noroiul care continua să se ridice din apă. Însă până să accelereze la maximum, o altă

rachetă a trecut prin coca vasului, lovind motorul tribord. Ca printr-o minune, proiectilul nu a explodat, în schimb a provocat un incendiu, pentru că uleiul şi motorina s-au scurs din motorul avariat. Aproape instinctiv, Gunn a oprit alimentarea ca să împiedice extinderea focului din cauza scurgerii de combustibil în zona de incendiu.

Dodge a luat iniţiativa, a coborât în grabă în camera motoarelor şi a înşfăcat un extinctor prins pe un perete etanş. După ce a tras inelul de siguranţă, a apăsat pe declanşator şi a stropit flăcările până când prin bocaportul deschis a început să iasă doar un nor gros de fum negru.

— Luăm apă? a întrebat Pitt, de sub năvoadele unde se ascunsese.

— Aici jos e o harababură de nedescris, dar santina e uscată! i-a strigat Dodge printre accese de tuse.

Văzând coloana de fum negru ce se ridica din pântecul vasului pescăresc, celor de la bordul iahtului li s-a părut că acesta fusese lovit mortal. Considerând că şi membrii echipajului muriseră sau erau răniţi prea grav ca să mai opună rezistenţă, căpitanul iahtului a dat comanda de reducere a motoarelor, încetinind şi apropiindu-se de prova lui *Poco Bonito.*

— Rudi, mai avem ceva putere?

— Motorul babord e terminat, dar cel de la tribord e intact.

— Atunci indivizii au făcut o greşeală capitală, a spus Pitt cu un rânjet glacial.

— Cum adică? s-a mirat Gunn.

— Mai ţii minte corabia piraţilor?

— Cum aş putea uita?

Gunn a redus acceleraţia motorului în funcţiune ca să lase impresia că şi acela era pe ducă, lăsând micul vas de cercetări să se oprească total. Stratagemă a dat roadele aşteptate. Convins că victima sa era pe cale de a se scufunda, căpitanul iahtului a înghiţit momeala şi a continuat să se apropie cu motoarele mergând în gol.

Secundele au trecut cu o încetineală enervantă, până când iahtul a ajuns foarte aproape, dominând vasul prin mărime. Întrucât la bordul lui *Poco Bonito* nu mişca nimeni, iar fumul continua să se ridice din măruntaiele lui, piraţii nu au deschis focul împotriva vasului aparent lovit de moarte. Apoi, un bărbat bărbos a scos capul din timonerie şi, cu un accent american sudic, a dus o portavoce la gură şi s-a răstit:

— Voi, care mă mai puteţi auzi. Dacă nu abandonaţi vasul, o să-l facem fărâme. Să nu încercaţi cumva să folosiţi mijloace de comunicaţie. Repet, fără mesaje. Avem la bord echipamente de detecţie şi vom şti imediat dacă transmiteţi ceva. Aveţi fix şaizeci de secunde ca să săriţi în apă. Vă promit transbordarea în siguranţă până în cel mai apropiat port.

— Să le răspundem? a întrebat Gunn.

— Poate c-ar trebui să facem cum spune, a bolborosit Dodge. Vreau să-mi revăd copiii şi nepoţii.

— Dacă ai încredere în vorbele unui pirat, i-a răspuns Pitt cu răceală, atunci îţi promit şi eu că-ţi vând ieftin o mină de aur în Newark, New Jersey.

Lăsând impresia că ignoră iahtul, Pitt s-a arătat vederii celor de pe iaht şi s-a cocoţat pe echipamentele şi lucrurile îngrămădite la pupa, s-a apropiat de bastonul de pavilion aflat pe osatură pupa, pe care era arborat drapelul nicaraguan. L-a coborât, i-a desfăcut copcile şi l-a scos. Apoi a scos pachetul împăturit pe care-l avea sub cămaşă. După câteva momente, a ridicat alt drapel din mătase, cu dimensiunea de un metru pe un metru şi jumătate.

— Acum vor şti cine suntem, a spus Pitt, când i-a văzut pe ceilalţi privind cu respect drapelul cu dungi şi stele fluturând sfidător în briza uşoară.

Renee a revenit pe punte aducând două borcane din sticlă şi o sticlă de vin plină ochi cu benzină.

Înţelegând brusc situaţia, a avut o revelaţie.

— Doar nu vrei să-i pintenezi?! a exclamat ea.

— Să mă anunţi când eşti gata! a strigat Gunn, iar din glasul lui a răzbătut dorinţa de acţiune, deşi a rămas cu chipul neclintit, ca un jucător de pocher care riscă o cacealma ca să câştige potul cel mare.

— Nu! s-a tânguit Renee. Asta nu mai e o hologramă. E un vas solid. Dacă încerci să-l pintenezi, o să ne facem armonică.

— Asta şi vreau, a pus-o Pitt la punct. Tu şi Patrick daţi foc la şomoioage şi pregătiţi-vă să azvârliţi bombele imediat ce ne ciocnim.

Nimeni n-a mai şovăit. Iahtul continua să se apropie de *Poco Bonito*. Era acum la mai puţin de treizeci de metri.

Giordino i-a azvârlit lui Pitt una dintre carabine şi au început imediat să tragă amândoi în iaht. Giordino a pus arma pe foc automat, slobozind o ploaie de gloanţe de 5,56 mm în timonerie,

iar Pitt a ţintit şi a tras cu precizie în individul care ţinea lansatorul de rachete, doborându-l din a doua lovitură. Un altul de pe iaht s-a aplecat să recupereze lansatorul, dar Pitt l-a nimerit şi pe el…

Dezorientaţi de faptul că *Poco Bonito* ripostase atât de surprinzător, membrii echipajului iahtului s-au repezit să se adăpostească, fără să mai răspundă cu foc. Giordino nu era sigur, dar se părea că-l lovise cu un glonţ în umăr pe căpitan, care a dispărut din vedere, prăbuşindu-se pe punte. În aceeaşi clipă, timonierul a fost doborât de o ploaie de gloanţe, iar iahtul a început să piardă direcţia şi să descrie un viraj. Având la dispoziţie doar forţa unui motor, *Poco Bonito* a pornit cu jumătate din viteza normală, însă prova s-a înălţat din apă suficient ca să le dea tuturor încredere că va reuşi să-şi îndeplinească rolul de berbec.

Nu a mai fost nevoie să i se spună cuiva să se aşeze lipit de peretele etanş şi să-şi protejeze capul cu braţele. Renee şi Dodge au schimbat priviri temătoare când Gunn i-a aruncat fiecăruia câte o vestă de salvare portocalie. În timonerie, Gunn s-a proptit bine pe picioare, cu mâinile atât de strâns încleştate de timonă, încât încheieturile degetelor i se albiseră. Unica elice rămasă muşca apa, propulsând vasul direct spre iahtul masiv şi opulent. Oamenii de la bordul acestuia au privit cu ochii căscaţi, parcă înmărmuriţi de groază şi de uimire, când şi-au dat seama că vasul pescăresc cu înfăţişare nevinovată nu era dispus să cedeze, ci îi ataca, hotărât să-i pinteneze. Ca la atacul unui lup în piele de oaie, surpriza a fost totală, deoarece nici un alt vas nu le opusese rezistenţă până atunci. Pe de altă parte, au rămas ca trăsniţi văzând apariţia neaşteptată a drapelului american.

Pitt şi Giordino au continuat să tragă devastator, maturând punţile iahtului şi golindu-le de oameni, în timp ce *Poco Bonito* se apropia ameninţător. *Epona* părea mai impunătoare ca înainte, mai ales când vasul a ţâşnit spre coca ei la mijloc, puţin spre pupa faţă de timonerie. Punţile deveniseră pustii. Ca nişte iepuri speriaţi, oamenii din echipaj au preferat să se ascundă sub punte decât să-şi rişte pielea sub tirul precis şi nimicitor al celor de pe vasul pescăresc.

Poco Bonito arăta ca o navă diavolească, pentru că fumul ce ieşea atât pe ţeava de eşapament, cât şi din camera motoarelor era suflat de briză, ajungând aproape paralel spre pupa. Gunn fusese ofiţer pe un distrugător de rachete care pintenase un

submarin irakian în Marea Mediterană în timpul conflictului menit să alunge forţele lui Saddam Hussein din zonă. Numai că în acea situaţie nu văzuseră decât chioşcul submarinului. Acum aveau în faţă o navă masivă, solidă, care îi domina prin mărime.

Mai erau zece secunde până în momentul ciocnirii.

Capitolul 23

Pitt şi Giordino au lăsat jos carabinele şi s-au pregătit pentru coliziune. Din poziţia ghemuită în care stătea lângă peretele etanş, Renee a observat că pe chipurile celor doi apăruse o anume nepăsare, care indică faptul că nu erau apăsaţi de teamă sau de încordare. Păreau indiferenţi ca două raţe care stau în bătaia unei ploi torenţiale.

Gunn şi-a planificat mişcările pe care urma să le facă în timonerie. A îndreptat prova astfel încât să izbească în camera motoarelor iahtului, imediat înapoia sufrageriei. După impact, următoarea manevră importantă era să dea înapoi şi să se roage că motorul să poată scoate prova lui *Poco Bonito* din corpul iahtului, apoi să-şi păstreze flotabilitatea în vreme ce inamicul se ducea pe drumul fără de întoarcere spre fundul mării.

Coca zveltă a iahtului părea atât de aproape, încât Gunn a avut senzaţia că poate întinde mâna prin geamul spart al timoneriei ca să atingă imaginea alungită a calului.

Iahtul arunca o umbră uriaşă asupra vasului de cercetări. Au urmat distrugerile în lanţ, când totul a părut să se deruleze aparent cu încetinitorul, timp în care s-au auzit scrâşnetul şi geamătul metalului sfârtecat şi strivit, ce părea să nu se mai sfârşească. *Poco Bonito* îşi străpunsese duşmanul mult mai mare, făcând o gaură în formă de V în cocă, distrugând pereţii etanşi şi de rezistenţă ai camerei motoarelor la corpul tribord al catamaranului şi strivindu-i pe toţi cei care se aflaseră în acea zonă.

Renee şi Dodge s-au ridicat brusc în picioare şi au aruncat sticlele cu fitilurile aprinse. Una dintre ele a sărit rostogolindu-se pe puntea din lemn de tec fără să se spargă, însă cealaltă s-a sfărâmat şi a dat naştere unei mingi de flăcări care s-a împrăştiat peste copastia iahtului ca o cascadă de foc. Fără să se oprească, cei doi au azvârlit şi borcanele, după care sticla de vin şi toate au explodat în pălălăi care au cuprins jumătate din vas. Iahtul cândva frumos arăta acum ca într-un coşmar dement.

Chiar înainte ca nava de cercetări să-şi încetinească mişcarea înainte, Gunn a dat înapoi cu toată forţa. Vreme de câteva secunde de încordare, *Poco Bonito* a rămas agăţat, cu prova strivită înfiptă aproape doi metri în corpul iahtului, prinsă că într-

o menghină, iar elicea a înspumat apa mării fără să urnească vasul. S-au scurs astfel zece, cincisprezece, apoi douăzeci de secunde. Într-un târziu, cu un scrâşnet de metal chinuit şi smulgând bucăţi din provă, nava a scăpat din strânsoare. Când prova crâmpoţita a ieşit din corpul iahtului, mizeria cenuşie s-a năpustit în golul rămas ca un fluviu tumultuos. Vasul a început aproape imediat să se încline.

Doi dintre membrii echipajului de pe *Epona*, aflaţi la adăpostul copastiei şi-au revenit şi au început să tragă cu arme automate spre *Poco Bonito*. Din poziţia în care erau nu puteau însă ţinti decât prea jos, din cauza înclinării pronunţate şi progresive a navei spre tribord. Gloanţele au izbit apa în jurul navei de cercetări, unele străpungând oţelul cocii sub linia de plutire şi făcând câteva găuri prin care apa a început să ţâşnească înăuntru.

Pitt şi Giordino au tras oarecum la întâmplare din cauza fumului şi a flăcărilor care le stânjeneau vederea, iar curând rezistenţa armată de la bordul iahtului a încetat. Suprastructura era ascunsă de incendiu şi de fum. Dinspre bord s-au auzit urlete şi strigăte. Alimentate de briza uşoară, flăcările s-au extins prin borta uriaşă făcută în corpul tribordului. Catamaranul se lăsase şi mai mult în apă, făcând ca babordul rămas întreg să se ridice peste suprafaţa mării.

Toţi cei de pe *Poco Bonito* s-au îngrămădit lângă balustradă şi au privit fascinaţi cum iahtul îşi dădea duhul. O parte dintre membrii echipajului s-au urcat disperaţi la bordul elicopterului, al cărui pilot a pornit motorul, apoi l-a ambalat puternic. Străduindu-se să compenseze unghiul de înclinare al iahtului, pilotul a ridicat aparatul în aer, îndepărtându-se de vasul cuprins de flăcări şi îndreptându-se cu viteză către uscat, lăsând răniţii să piară în flăcări sau să se înece.

— Trage alături de iaht, i-a ordonat Pitt lui Gunn.

— Cât de aproape? a întrebat acesta pe un ton ce trăda îngrijorarea.

— Suficient de aproape ca să pot sări la bordul lui.

Dându-şi seama că nu avea rost să-l contrazică pe Pitt, Gunn a ridicat din umeri şi a început să îndrepte prova strivită către iahtul devenit ca o torţă de la prova până la mijlocul structurii. A lăsat motorul în marşarier şi a făcut vasul să se deplaseze spre pupa, pentru a reduce presiunea apei ce se infiltra în porţiunea avariată.

În acest timp, Giordino se zbătea furibund în camera motoarelor, răvăşită după avarierea motorului, făcând reparaţiile necesare pentru a păstra flotabilitatea vasului şi forţa motorului rămas întreg. Renee a curăţat puntea de echipamentele netrebuincioase şi le-a azvârlit peste bord. Mânjit de funingine şi unsoare, Dodge a coborât în pântecul navei târând după el o pompă portabilă până în secţiunea pupa, ca să scoată apa ce pătrundea prin etrava spintecată şi împinsă până lângă peretele dinspre prova.

În timp ce Gunn a manevrat cu precauţie până ce *Poco Bonito* a ajuns paralel cu *Epona,* Pitt a aşteptat până când bordurile aproape s-au atins, după care s-a ridicat în picioare pe balustradă şi a sărit la bordul celuilalt vas, aterizând pe puntea deschisă, din lemn de tec, în spatele salonului. Din fericire, briza împingea flăcările spre prova, iar secţiunea pupa încă nu suferise efectele incendiului. Dacă voia să mai găsească pe cineva în viaţă, trebuia să se mişte cu iuţeală, înainte ca iahtul cu linii cândva elegante să fie înghiţit de adânc. Zgomotul produs de incendiul care se extindea incontrolabil amintea de cel făcut de o locomotivă cu aburi care goneşte pe şine.

Pitt a trecut în fugă prin salon, dar nu a văzut pe nimeni. O verificare rapidă a cabinelor elegante din burta iahtului l-a lămurit că membrii echipajului şi căpitanul fugiseră de acolo. A încercat să urce pe scara mochetată cu pluş spre timonerie, dar a dat de un zid de flăcări care l-au silit să bată în retragere. Simţea deja în nas şi în plămâni usturimea produsă de fumul gros. Ochii îi lăcrimau de la fumul înţepător şi îi simţea de parcă i-ar fi luat foc în orbite. Cu părul şi sprâncenele pârlite, era cât pe ce să abandoneze cercetarea, când, ajuns în bucătărie, s-a împiedicat de corpul cuiva. S-a aplecat şi a rămas stupefiat când a descoperit că era o femeie care nu avea pe ea decât un bikini. După ce a ridicat-o şi a pus-o pe umăr ca pe un sac, a ieşit cu greu până pe puntea pupa, tuşind şi ştergându-şi ochii cu mâna rămasă liberă.

Gunn a evaluat imediat situaţia creată şi a adus nava şi mai aproape de iaht, până când bordurile lor s-au ciocnit uşor. Apoi s-a grăbit să iasă din timonerie şi a preluat femeia fără cunoştinţă pe care Pitt i-a întins-o peste balustradă. Arşiţa flăcărilor începuse să facă băşicuţe în vopseaua bordului navei de cercetări, de aceea Gunn s-a grăbit să aşeze încet femeia pe punte, observând doar că avea părul lung şi roşcat, după care a

fugit înapoi în timonerie ca să îndepărteze *Poco Bonito* de iahtul incendiat.

Pitt, abia reuşind să vadă pe unde calcă, s-a apropiat de femeie şi i-a luat pulsul, constatând că acesta era regulat. Şi respiraţia îi era normală. I-a dat părul roşu ca focul la o parte de pe frunte şi a observat un cucui mare cât un ou. A presupus că femeia îşi pierduse cunoştinţa în momentul coliziunii. Faţa, braţele şi picioarele lungi şi frumoase arătau bine bronzate. Chipul îi era frumos dăltuit, cu un ten fără cusur şi cu buze pline şi senzuale. Nasul puţin ridicat în sus i se potrivea perfect cu faţa. Cum ochii îi erau închişi, Pitt nu a putut vedea ce culoare aveau. Era o femeie foarte atrăgătoare, cu corpul mlădios ca al unei dansatoare.

Renee a mai aruncat o ladă cu flotoare de năvod peste bord şi s-a grăbit să vină lângă femeia care stătea întinsă pe punte.

— Ajută-mă să o duc jos, a spus ea. De restul o să mă ocup eu. Încă parţial orbit, Pitt a cărat femeia pe scara ce ducea spre cabina lui şi a aşezat-o pe pat.

— Are o contuzie urâtă la frunte, a spus el, dar cred că-şi va reveni. Dă-i nişte aer dintr-o butelie ca s-o ajuţi să elimine fumul din plămâni.

Pitt a revenit pe punte exact la momentul potrivit pentru a asista la scufundarea iahtului.

Aluneca încet sub apă, cu corpul şi suprastructura până mai adineauri de culoarea levănţicii, acum însă înnegrite de incendiu şi mânjite de mâzga. Un sfârşit trist şi patetic pentru o navă atât de frumoasă.

Corpul tribord al catamaranului se scufundase complet sub apă cenuşie. Babordul a rămas în aer câteva secunde, în timp ce suprastructura a alunecat încet sub suprafaţa apei, lăsând în urmă un vârtej de abur şi fum. Elicele lucioase din bronz au sticlit în soare, apoi au dispărut şi ele. Cu excepţia şuieratului apei la contactul cu flăcările, iahtul s-a dus la fund în tăcere, fără zbatere, de parcă ar fi vrut să-şi ascundă undeva rănile. Ultima imagine care a persistat a fost flamura pe care era pictat calul auriu. Apoi, marea indiferentă a înghiţit-o şi pe ea.

După ce a iahtul a dispărut, motorina a ieşit la suprafaţă şi s-a împrăştiat peste noroiul cenuşiu, trasând dungi în toate nuanţele curcubeului, ce străluceau în soare. Au apărut şi bule de aer care s-au spart şi tot felul de resturi, care au părut să rămână pe loc, aşteptând să fie cărate către vreun ţărm îndepărtat de curenţi şi

de maree.

Întorcând spatele tragediei, Pitt a intrat în timonerie. Cioburile împrăştiate pe toată puntea au scrâşnit sub tălpile lui.

— Cum ţi se pare, Rudi? Reuşim să ajungem la mal sau pornim cu pluta?

— Cred că reuşim dacă Al menţine motorul în funcţiune, iar Patrick face faţă inundaţiei de la pupa, lucru puţin probabil. Apa pătrunde mai repede decât pot scoate pompele.

— Mai luăm apă şi prin găurile de gloanţe făcute sub linia de plutire.

— În magazia de jos avem o prelată mare. Dacă o putem coborî peste etravă ca o mască, am putea reduce pătrunderea apei, iar pompele ar face faţă.

Pitt şi-a dat seama că secţiunea prova a navei se scufundase deja cu peste şaizeci de centimetri.

— Mă ocup cu de asta.

— Să nu-ţi ia prea mult, l-a prevenit Gunn. Eu dau înapoi, ca să mai reduc debitul apei care inundă.

Pitt a băgat capul pe tambuchiul care ducea la sala motoarelor.

— Al, cum merge distracţia acolo?

Giordino şi-a făcut apariţia şi a privit în sus spre Pitt. Stătea până la genunchi în apa amestecată cu noroi, hainele îi erau leoarcă, iar mâinile, braţele şi faţa îi erau mânjite de ulei.

— Abia reuşesc să fac faţă şi, crede-mă, nu-i deloc distractiv.

— Poţi să mă ajuţi puţin aici, sus?

— Doar câteva clipe, să desfund pompele de la santină. Mizeria asta le înfundă şi trebuie să curăţ filtrele la fiecare câteva minute.

Pitt a coborât şi a trecut prin dreptul cabinelor, ajungând la magazia de materiale, unde a găsit o prelată mare, împăturită. Era grea şi greu de manevrat, dar a reuşit să o târâie în sus pe trepte şi prin tambuchi, până pe puntea pupa. Giordino i s-a alăturat curând, arătând de parcă tocmai ar fi fost scos dintr-un butoi cu gudron şi, împreună, au desfăcut prelata şi i-au legat capetele cu frânghie din nailon. De două dintre capete au legat bucăţi smulse din motorul lovit de rachetă. După ce au terminat, Pitt s-a răsucit şi i-a făcut semn lui Gunn să reducă viteza de mers înapoi.

Împreună, el şi Giordino au azvârlit prelata peste prova strivită, până ce aceasta a ajuns în apă, ţinând de toate capetele

frânghiilor. Au aşteptat până când latură cu greutăţi s-a scufundat încet în mâzga. Apoi Pitt a strigat către Gunn:

— Hei, porneşte înainte, dar încet!

Pitt şi Giordino au rămas de o parte şi de alta a provei şi au tras frânghiile până când capătul cu greutăţi a rămas atârnat sub rămăşiţele etravei. Apoi au legat frânghiile de la partea de jos şi au tras în sus capetele superioare, până când prelata a rămas întinsă peste secţiunea avariată, reducând mult pătrunderea apei în interior. Imediat ce frânghiile au fost fixate bine, Pitt a ridicat tambuchiul provei şi l-a întrebat pe Dodge:

— Cum stăm, Patrick?

— Aţi reuşit ceva, a răspuns acesta, extenuat, dar surâzător. Aţi redus pătrunderea apei cu vreo 80%. Acum pompa va putea face faţă.

— Trebuie să mă întorc în sala motoarelor, a anunţat Giordino. Lucrurile nu arată prea bine acolo.

— Nici tu nu arăţi prea grozav, i-a spus Pitt zâmbind şi şi-a petrecut un braţ pe după umărul lui. Să mă înştiinţezi dacă ai nevoie de ajutor.

— M-ai încurca. În două ore rezolv problema.

Apoi Pitt a intrat în timonerie.

— Rudi, pornim la drum. Am peticit nava destul de bine.

— Suntem norocoşi că sistemul de comandă computerizată a navigaţiei a rămas intact. Am programat cursul către Barra del Colorado, în Costa Rica. Un vechi amic de-al meu de pe vremea când lucrăm în marină s-a retras acolo şi locuieşte în apropierea unei staţiuni de pescuit sportiv. Putem trage la docul lui să facem reparaţiile necesare pentru călătoria de întoarcere până la şantierul naval NUMA din Fort Lauderdale.

— Inteligentă soluţie, a zis Pitt şi a făcut un gest către misteriosul vas-container de dimensiuni uriaşe aflat la descărcare. Am da de necazuri dacă ne-am duce într-acolo. Mai bine să ne păzim decât să ne pară rău.

— Ai dreptate. Dacă autorităţile nicaraguane află că am scufundat un iaht în apele lor teritoriale, ne arestează. Apoi şi-a şters cu o cârpă firicelul de sânge ce-i curgea pe obraz, dintr-o tăietură. Ce spune femeia pe care ai salvat-o?

— Aflu imediat ce se dezmeticeşte.

— Vrei să iei legătura cu amiralul ca să-i prezinţi situaţia sau o fac eu?

— Mă ocup şi de asta.

Pitt a intrat în bucătărie şi s-a aşezat la un computer folosit de echipaj mai mult pentru jocuri, e-mail şi, când şi când, pentru internet. A tastat numele iahtului, *Epona* şi a aşteptat. Într-o clipă, pe ecran i-a apărut imaginea unui cal şi o scurtă descriere. Pitt a memorat mai tot ce-l interesa, a închis computerul şi a ieşit.

În culoarul ce separa cabinele a întâlnit-o pe Renee.

— Cum se simte?

— Dacă ar fi după mine, aş azvârli-o fără prea multă vorbă peste bord. E cumplit de arogantă.

— Chiar aşa?

— Mai rău. Abia şi-a revenit şi a început să-mi facă probleme. Nu numai că face pe autoritară, dar mai şi vorbeşte în spaniolă. Renee a făcut o pauză şi a surâs cu şiretenie. Dar se preface.

— Cum de ţi-ai dat seama?

— Pe mama o chema Ybarra. Vorbesc spaniola mai bine decât musafira noastră.

— Nu vrea să răspundă în engleză? a întrebat-o Pitt.

Renee a clătinat din cap.

— Cum ţi-am spus, joacă teatru. Vrea să credem că a fost o biată mexicancă angajată să slugărească la bucătărie. Dar machiajul şi ţinuta o dau de gol, e clar. Tipa are clasă. Nici vorbă să fie servitoare.

Pitt şi-a scos pistolul din tocul de la brâu.

— Ia să mă joc puţin de-a durul cu ea. A pătruns în cabină în care se afla oaspetele misterios, s-a apropiat de ea şi, calm, i-a lipit gura ţevii de nas. Îmi pare rău că trebuie să te ucid, dulceaţo, dar nu ne putem permite să lăsăm martori. Sper că mă-nţelegi.

Femeia a făcut ochii mari, privind cruciş către pistol. Brusc, simţind răceala ţevii şi privind în ochii verzi şi impenetrabili ai lui Pitt, buzele au început să-i tremure.

— Nu, nu, te rog! a strigat ea în engleză. Nu mă ucide! Am bani. Lasă-mă în viaţă şi te fac bogat.

Pitt a ridicat privirea spre Renee, care rămăsese cu gura căscată, încă nesigură dacă Pitt nu voia cumva să o împuşte pe femeie.

— Renee, *tu* vrei să fii bogată?

Renee a intrat în joc şi a preluat rolul oferit.

— Păi avem deja o tonă de aur ascuns la bord.

— Dar nu uita de rubine, smaralde şi diamante, a glumit Pitt.

— S-ar putea să ni se înmoaie inima şi să nu o dăm ca hrană rechinilor vreo două zile, dacă ne spune ce-i cu corabia piraţilor şi de ce am fost urmăriţi cu gândul de a fi omorâţi şi de a ni se scufunda vasul.

— Da. Da, vă rog! a răspuns femeia pe nerăsuflate. Vă spun tot ce ştiu.

Lui Pitt nu i-a scăpat o sticlire în ochii căprui ca ambră, semn că nu trebuia să o creadă.

— Te ascultăm.

— Iahtul ne-a aparţinut mie şi soţului meu, a început ea. Călătoream de la Savannah prin Canalul Panama până la San Diego, când s-a apropiat de noi un vas pescăresc aparent nevinovat, al cărui căpitan ne-a solicitat nişte medicamente ca să trateze un marinar rănit. Din nefericire, David, soţul meu, a căzut în capcana întinsă şi, până să ne dezmeticim, piraţii au urcat la bord.

— Iartă-mă că te întrerup, a spus Pitt, eu mă numesc Dirk Pitt, iar ea e Renee Ford.

— Şi eu îmi cer scuze că nu v-am mulţumit pentru că m-aţi salvat. Rita Anderson.

— Şi ce s-a întâmplat cu soţul tău şi cu echipajul?

— Au fost ucişi şi cadavrele au ajuns în ocean. Pe mine m-au cruţat pentru că au socotit că le puteam fi de folos în atragerea altor vase.

— Cum asta? a întrebat-o Renee.

— Au zis că, dacă cineva de pe un vas vede o femeie în bikini pe punte, s-ar putea apropia suficient de mult pentru a uşura atacul.

— Iar ăsta a fost singurul motiv pentru care te-au lăsat în viaţă? a întrebat-o Pitt cu o expresie de îndoială.

Ea a încuviinţat fără un cuvânt.

— Ai idee cine erau şi de unde veneau?

— Erau bandiţi din Nicaragua care aleseseră să devină piraţi. Eu şi soţul meu fuseserăm avertizaţi să nu navigăm prin zona aceea, dar, în apropierea coastelor, apa părea fără pericole.

— Ciudat lucru, nişte piraţi locali care ştiu să piloteze elicoptere, mormăit Renee în barbă.

— Câte vase au capturat şi au distrus folosindu-se de iahtul vostru? a insistat Pitt.

— Eu ştiu de trei. Într-un caz, echipajul a fost ucis, iar vasul scotocit în căutare de lucruri de valoare, după care l-au

scufundat.

— Unde te aflai când am pintenat iahtul? a întrebat-o Renee.

— Deci asta s-a întâmplat? a răspuns ea visătoare. Eram încuiată în cabina mea. Am auzit zgomot de explozii şi de arme. Apoi am simţit o izbitură puternică, iahtul s-a zguduit, după care a izbucnit incendiul. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc înainte de a leşina a fost că peretele cabinei s-a prăbuşit peste mine. Când m-am trezit, eram aici, pe vasul vostru.

— Îţi mai aduci aminte de ceva petrecut înainte de coliziune şi de incendiu?

Rita a scuturat rar din cap.

— Nimic. M-au ţinut prizonieră în cabină şi m-au scos afară doar când se pregăteau să vă captureze vasul.

— Ce rost avea holograma corabiei-fantomă? a întrebat-o Renee. Părea mai curând o găselniţă pentru a face vasele să se îndepărteze din zonă decât un act pirateresc.

Rita s-a uitat nedumerită la Renee.

— Hologramă? Nici nu ştiu sigur ce e aia.

Pitt a surâs în barbă. Avea toate motivele să creadă că Rita Anderson inventa o poveste pentru adormit copiii. Renee avea dreptate. Machiajul nu indică nici pe departe că aceasta era o femeie care îşi văzuse soţul ucis, apoi fusese tratată cu cruzime de piraţi. Rujul bej-trandafiriu cu o strălucire deosebită, prea bine aplicat, ochii desenaţi cu un creion de calitate şi fondul de ten care îi punea în evidenţă fruntea – toate sugerau o viaţă dusă în lux. A hotărât să o atace decisiv, urmărind-o în acelaşi timp, ca să-i vadă reacţia.

— Ce legătură ai cu Odyssey? a întrebat-o el pe neaşteptate.

La început, femeia n-a priceput. Apoi şi-a dat treptat seama că oamenii din faţa ei nu erau simpli pescari.

— Nu ştiu la ce vă referiţi, a încercat ea să câştige timp.

— Soţul tău nu a fost angajat al concernului Odyssey?

— De ce mă întrebi asta? a izbucnit ea, trăgând de timp ca să găsească un răspuns convingător.

— Pe vasul vostru am văzut aceeaşi imagine, un cal, ca pe emblema companiei Odyssey.

Sprâncenele îngrijite şi desenate frumos au tresărit agitate. „E o bună actriţă, se gândi Pitt, foarte bună. Nu se dă bătută cu una, cu două.” Începuse să-şi dea seama că nu era soţia vreunui om bogat. Se simţea bine când comanda, când avea putere asupra altora. L-a amuzat episodul următor, când Rita a încercat

un atac pe flancuri, încercând să răstoarne situaţia.

— Dar voi cine sunteţi? a întrebat ea pe un ton poruncitor. Nu aveţi feţe de pescari.

— Aşa e, a recunoscut Pitt, vorbind rar, pentru că efectul să fie mai convingător. Lucrăm la Agenţia Naţională a Statelor Unite pentru Studii Subacvatice şi Marine şi efectuăm o expediţie ştiinţifică pentru a descoperi sursa mâzgii cenuşii.

Era ca şi cum ar fi pălmuit-o. Expresia calmă i s-a destrămat de parcă nici n-ar fi existat. Incapabilă să se stăpânească, a strigat:

— Imposibil. Trebuia…

Apoi şi-a dat seama de scăparea pe care o avusese şi a amuţit.

— Trebuia să fim morţi în explozia din canalul Bluefields, a terminat Pitt în locul ei.

— Ai ştiut de asta? a exclamat Renee, apropiindu-se brusc de pat, lăsând impresia că era gata să o strângă de gât pe Rita.

— Sigur că a ştiut, a zis Pitt, luând-o cu blândeţe de braţ şi oprind-o să-şi verse mânia.

— Dar de ce? a întrebat Renee. Ce-am făcut să merităm o asemenea moarte?

Rita a refuzat să mai scoată vreo vorbă. Expresia de pe faţa ei s-a schimbat de la surpriză la furie amestecată cu ură. Lui Renee îi venea să-i tragă un pumn şi să-i strice machiajul.

— Ce facem cu ea?

— Nimic, i-a răspuns Pitt, ridicând din umeri. Ştia că nu o putea păcăli pe Rita. Mai mult nu putea scoate de la ea. Ţine-o încuiată în cabină până ajungem în Costa Rica. O să-l pun pe Rudi să anunţe autorităţile ca să ne aştepte la chei şi să o aresteze imediat.

Pitt se simţea epuizat. Era obosit de moarte, dar la fel se simţeau şi ceilalţi. Însă, înainte de a trage un pui de somn, mai avea ceva de făcut. A căutat din ochi în jur un şezlong, dar şi-a adus aminte că Renee îl aruncase peste bord pe singurul existent. S-a întins pe puntea curăţată de sculele de pescuit care nu le slujiseră la nimic, s-a rezemat de un perete şi a format un număr pe telefonul prin satelit, Globalstar.

Sandecker s-a arătat furios.

— De ce nu mi-aţi comunicat nimic până acum?

— Am fost ocupaţi, i-a răspuns Pitt cu glas reţinut.

Apoi şi-a petrecut următoarele douăzeci de minute punându-l pe amiral la curent cu cele întâmplate. Acesta a ascultat răbdător, intervenind doar când Pitt a încheiat relatând discuţia avută cu Rita Anderson.

— Ce legătură ar putea avea Specter cu toate astea? a întrebat Sandecker cu un glas care trăda nedumerirea.

— Deocamdată, cred că deţine un secret pe care vrea să-l păstreze, motiv pentru care ucide echipajul oricărei nave care nimereşte întâmplător pe domeniul lui.

— Am auzit că au contracte de construcţie cu chinezii în Nicaragua şi Panama.

— Loren a adus vorba despre asta la masa pe care am luat-o cu ea acum câteva seri.

— Voi cere o investigaţie a activităţilor companiei Odyssey, a promis Sandecker.

— Te rog să-i verifici şi pe Rita şi pe David Anderson, precum şi un iaht pe nume *Epona.*

— O să-i cer lui Yaeger să se ocupe imediat de asta.

— Va fi interesant să vedem ce amestec are femeia asta în toată tărăşenia.

— Aţi descoperit sursa mâzgii cafenii?

— Am descoperit locul în care izvorăşte din fundul oceanului.

— Atunci e un fenomen natural?

— Patrick Dodge nu împărtăşeşte această părere, a spus Pitt, abia reţinându-şi un căscat. Susţine că e imposibil ca ingredientele minerale care formează mâzga să se poată ridica de la fund de parcă ar ţâşni dintr-un tun. Crede că e un fenomen provocat artificial. Aici se petrece categoric ceva ciudat, care aminteşte de *Zonă crepusculară*.

— Înseamnă că n-am făcut nici un progres, a constatat Sandecker.

— Nu chiar, s-a opus Pitt cu discreţie. Mai am de făcut o expediţie pe cont propriu.

— Am trimis un avion supersonic de transport spre aeroportul din apropiere de Rio Colorado Lodge, cu câţiva oameni la bord care să repare *Poco Bonito*, după care vor conduce vasul spre nord. Gunn, Dodge şi Ford vor fi aduşi la Washington. Aş vrea ca tu şi Al să-i însoţiţi.

— N-am terminat treaba.

Sandecker n-a mai comentat. Ştia de multă vreme că Pitt gândea în general foarte practic.

— Ce planuri ai?

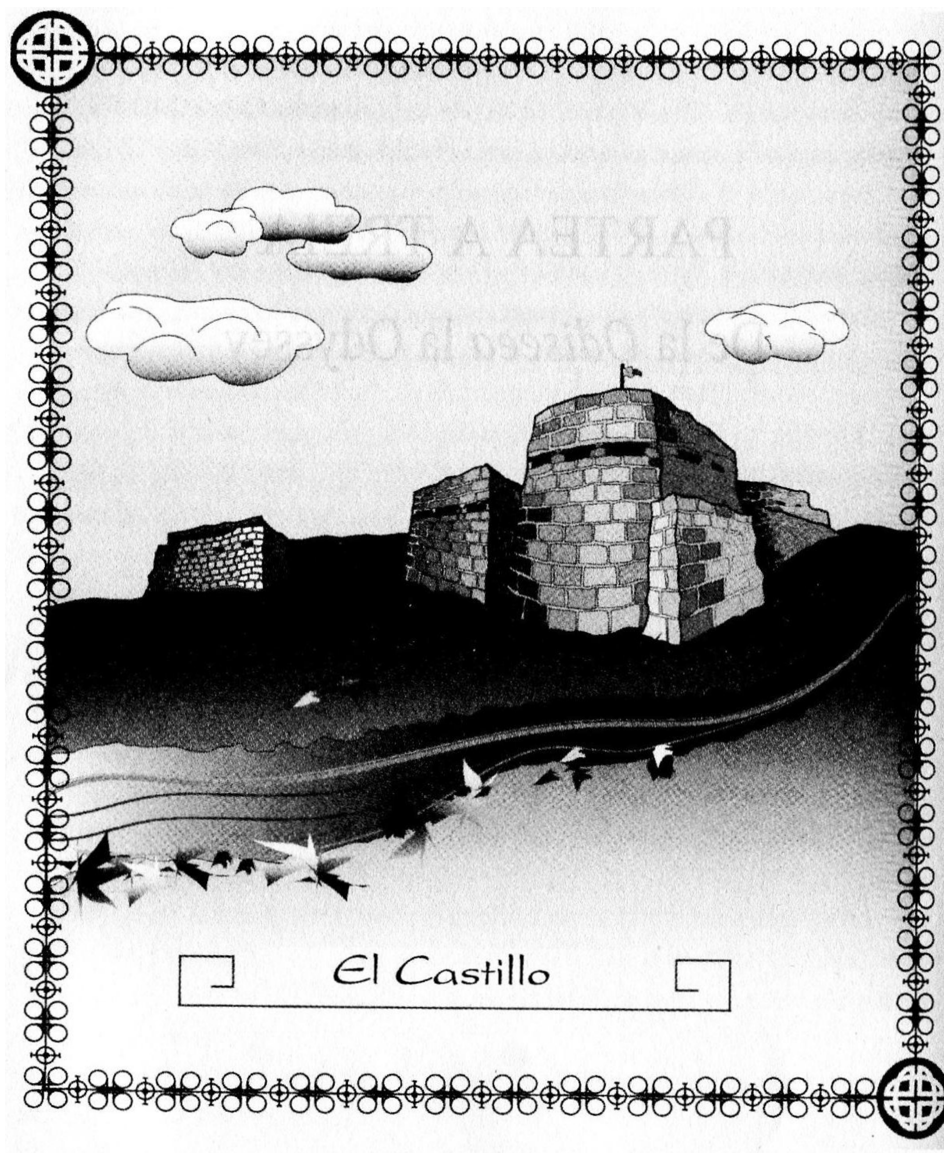
Pitt a privit în depărtare spre şirurile de munţi împăduriţi care se întindeau de-a lungul coastei, având la poale plaje cu nisip alb.

— Cred că o plimbare de la fluviul San Juan până la lacul Nicaragua ar fi interesantă.

— Ce crezi că vei găsi atât de departe de mare şi de mâzga care ne preocupă?

— Răspunsuri, a spus Pitt, călătorind deja cu gândul în susul fluviului. Răspunsuri la toată încurcătura asta.

PARTEA A TREIA
De la Odiseea la Odyssey

Capitolul 24

23 august 2006
Bancul Navidad

Unul dintre puţinele lucruri bune aduse de uraganul Lizzie fusese măturarea mâzgii cafenii de pe bancul Navidad. Apa de deasupra coralilor redevenise verde-albăstruie, de o claritate ce permitea vizibilitatea până la peste şaizeci de metri adâncime. Odată cu primenirea apei, peştii reveniseră în habitatul lor şi se instalaseră din nou acolo, ca şi când nici o furtună nu i-ar fi alungat cu puţin timp în urmă.

În locul lui *Sea Sprite* a sosit un alt vas care urma să continue cercetările asupra construcţiei scufundate. Proiectat şi construit special ca navă de sprijin pentru scufundări şi cercetări arheologice în ape puţin adânci, *Sea Yesteryear* rareori opera în ape depărtate de ţărm. Între vestigiile la a căror explorare participase se numărau ruinele subacvatice ale Bibliotecii din Alexandria, Egipt, flota chineză scufundată de vânturile kamikaze în largul Japoniei, vechi corăbii comerciale suedeze şi ruseşti din Marea Baltică şi o serie de alte descoperiri istorice.

Avea posibilitatea amarării în patru puncte, precum şi echipamente pentru scufundare atât în saturaţie, cât şi cu alimentare cu aer sau cu gaz de la suprafaţă. O deschidere semicirculară din centrul corpului navei era echipată pentru operaţiuni de scufundare şi pentru lansarea şi recuperarea vehiculelor robotice, inclusiv cu dispozitive de ridicare a unor artefacte de pe fundul mării. Laboratorul foarte spaţios ocupa întreaga secţiune pupa a navei şi deţinea echipamentele cele mai moderne pentru analiza şi conservarea obiectelor antice aduse la suprafaţă.

Deşi cu o lungime de cincizeci de metri, scurtă pentru o navă de cercetare, *Sea Yesteryear* era largă şi încăpătoare, având lăţimea de cincisprezece metri. Două motoare diesel o făceau să navigheze cu douăzeci de noduri şi avea un echipaj din patru persoane şi o echipă de zece oameni de ştiinţă. Cei care lucraseră la bordul ei se mândreau că rescriseseră istoria maritimă. Şi, după cum decurgeau explorările de pe bancul

Navidad, oamenii erau convinşi că se aflau în pragul celei mai mari descoperiri făcute vreodată.

La început, arheologii marini care au examinat încăperile din piatră nu au fost siguri că structurile fuseseră făcute de mâna omului. Pe de altă parte, zona nu oferise foarte multe obiecte. Cu excepţia celor găsite pe patul din piatră şi în cazan, au mai fost descoperite câteva în bucătărie. Dar, pe măsură ce investigaţia avansa, au fost făcute din ce în ce mai multe descoperiri arheologice. O adevărată revelaţie a fost constatarea că structura respectivă se aflase cândva în aer liber, pe o colină. Acest lucru a ieşit la iveală când depunerile de pe o porţiune a peretelui din dormitor au fost periate cu minuţie şi cu grijă şi a devenit clar că încăperile nu fuseseră săpate în rocă, ci construite din pietre cioplite pe vremea când bancul Navidad era o insulă.

Dirk stătea în laborator, alături de sora lui, examinând artefactele care fuseseră transportate cu grijă până în laboratorul de la bord şi introduse în tăvi pline cu apă de mare în pregătirea unui proces de conservare de durată. Cu delicateţe, a ridicat un colier de metal răsucit, lanţul ce fusese găsit pe patul din piatră.

— Toate relicvele pe care le-am recuperat de pe pat şi din cazan au aparţinut unei femei.

— E mai minuţios lucrat decât orice bijuterie produsă în prezent, a remarcat Summer, admirând lanţul din aur ce reflectă razele soarelui ce pătrundeau prin hublou.

— Până voi reuşi să fac o comparaţie cu înregistrările arheologice din arhivele europene, mă văd silit să presupun că provine din Epoca Bronzului Mijlociu.

Vocea celui care vorbise era calmă şi precisă, ca sunetul picăturilor unei ploi blânde de vară pe un acoperiş metalic. Aparţinea doctorului Jeffrey Parks, care semăna cu un lup precaut, având faţa mică şi falca ceva mai proeminentă. Avea aproape 2,15 metri înălţime, motiv pentru care stătea permanent aplecat ca şi cum ar fi privit din stratosfera. Fost jucător de baschet în echipa campioană a colegiului la care studiase, trecuse pe tuşă din cauza unei accidentări grave la un genunchi şi apoi renunţase definitiv la sport. De aceea se apucase să studieze arheologia marină, reuşind până la urmă să-şi ia doctoratul cu un studiu asupra oraşelor antice scufundate. Amiralul Sandecker îl invitase să participe la expediţie datorită

cunoştinţelor lui deosebite în acel domeniu special.

Parks a păşit de-a lungul mesei lungi, încărcate cu recipiente deschise în care se găseau obiectele descoperite şi s-a oprit în faţa unei table montate pe un perete despărţitor, pe care fuseseră expuse peste cincizeci de fotografii făcute în interiorul edificiului scufundat. Apoi, folosind capătul cu gumă de şters al unui creion, a bătut uşor în montajul de fotografii înfăţişând planul clădirii.

— Aici nu e vorba de un oraş sau o fortăreaţă. Nu au fost descoperite alte construcţii în afară de cea pe care aţi găsit-o voi. S-ar putea spune că era un conac din vremurile acelea sau un mic palat care a devenit mormântul unei femei din elita societăţii. Probabil o regină sau înaltă preoteasă, suficient de bogată ca să-şi comande propriile bijuterii.

— Păcat că n-a mai rămas nimic din ea, a spus Summer. Nici măcar urme ale craniului. Până şi dinţii au dispărut.

Parks a schiţat o strâmbătură din buze.

— Oasele i-au dispărut cu secole în urmă, împreună cu îmbrăcămintea, la scurt timp după ce construcţia a fost inundată de mare. S-a deplasat către o fotografie de mari dimensiuni, făcută înainte de ridicarea obiectelor de pe pat şi a atins cu creionul din nou o imagine mărită a unei armuri din bronz. Probabil că a fost o luptătoare care îi conducea pe bărbaţi în luptă. Cuirasa de aici pare făcută dintr-o singură piesă şi trebuia trasă peste cap, ca un pulover confecţionat din metal.

Summer s-a întrebat cum i s-ar fi potrivit acea cuirasă. Citise că, în epoca aceea, femeile aveau o statură impresionantă, însă armura părea prea mică pentru torsul ei.

— Cum Dumnezeu a ajuns aici?

— N-am idee, i-a răspuns Parks. Ca arheolog tradiţional, care se presupune că nu crede în contactul dintre Americi şi alte părţi ale lumii înainte de Columb, mă văd obligat să afirm că avem de a face cu o farsă bine gândită pe care au pus-o la cale spaniolii undeva după anul 1500.

Summer s-a încruntat.

— Doar nu crezi aşa ceva?!

Pe faţa lui Parks a apărut o umbră de zâmbet.

— Nu prea. Mai ales după ce am văzut aici. Dar, până nu putem dovedi cum au ajuns obiectele acestea pe bancul Navidad, controversa va zgudui lumea specialiştilor în istoria antică.

Summer a încercat să-şi impună punctul de vedere.

— Dar *era* posibil ca navigatorii antici să traverseze oceanul.

— N-a zis nimeni că era imposibil. Oamenii au traversat Atlanticul şi Pacificul cu tot felul de ambarcaţiuni, începând cu cele făcute din piei de vită şi până la bărci cu pânze de doi-trei metri lungime. E foarte posibil ca pescari din Japonia sau Irlanda să fi fost împinşi de furtună până în apropierea Americilor. Arheologii admit că există diferite dovezi ciudate care sugerează influenţa europeană şi asiatică asupra artei şi arhitecturii din America Centrală şi de Sud. Cu toate acestea, acolo nu s-au descoperit obiecte despre care să se afirme cu certitudine că provin din partea europeană a oceanului.

— Tatăl nostru a descoperit dovezi ale prezenţei vikingilor în Statele Unite, a insistat Summer.

— Iar el şi Giordino au descoperit în Texas obiecte aparţinând Bibliotecii din Alexandria, a adăugat Dirk.

Park a ridicat din umeri.

— Realitatea este că şi obiecte provenind din cele două Americi ar trebui să apară în urma săpăturilor din Europa sau din Africa.

— Aha, a făcut Summer, prinzând momentul prielnic, atunci cum se explică urmele de nicotină şi de cocaină descoperite în mumiile egiptene? Tutunul şi frunzele de coca proveneau exclusiv din Americi.

— M-am gândit eu că o să vii cu acest argument, a spus Parks şi a oftat. Egiptologii încă nu s-au pus de acord asupra acestei chestiuni.

Summer a rămas pe gânduri.

— Am putea găsi răspunsul în adânc?

— Tot ce se poate, a recunoscut Parks. Biologii noştri marini examinează depunerile descoperite pe ziduri, iar specialistul în fitochimie studiază resturile de viaţă vegetală pentru a stabili o dată aproximativă a scufundării clădirii.

Summer părea pierdută în propriile gânduri.

— Sub stratul de depuneri n-ar putea exista inscripţii, ceva ce ar fi putut scăpa arheologilor?

Parks a pufnit în râs.

— Celţii timpurii nu au lăsat obiecte de artă sau documente scrise care să le descrie cultura. Ar fi puţin probabil să descoperim inscripţii săpate în piatră – doar dacă ne înşelăm în privinţa datării Naviniei.

— Navinia?

Parks a consultat un plan realizat pe computer, care înfăţişa arhitectura structurii scufundate, aşa cum arăta probabil la data construcţiei.

— E un nume bun, nu crezi?

— Foarte bun, l-a aprobat Dirk, apoi s-a uitat la Summer. Ce-ar fi ca noi doi să ne scufundăm mâine-dimineaţă şi să căutăm cu atenţie inscripţii pe ziduri? În plus, cred că ar trebui să ne închinăm pentru ultima dată marii preotese.

— Să nu staţi prea mult acolo, le-a spus Parks. Căpitanul ne-a anunţat că la prânz va ridica ancora. Vrea ca obiectele găsite să ajungă cât mai curând la Fort Lauderdale.

Când au ieşit din laborator, Summer l-a privit pe Dirk cu o licărire de curiozitate în ochi.

— De când te-a copleşit nostalgia?

— E o metodă practică de a-mi lecui nebunia.

— La care nebunie te referi? l-a întrebat ea sec.

El a măsurat-o cu un zâmbet strâmb.

— Am o bănuială că s-a pierdut din vedere ceva important.

Ştiind de unde să continue cercetările, cei doi fraţi au pătruns direct în anticameră. Încăperile erau pustii. Cu doar o zi în urmă, arătaseră că sala de aşteptare a unui aeroport. Oamenii de ştiinţă analizaseră fiecare colţişor şi fiecare cotlon. După ce toate obiectele antice fuseseră ridicate şi puse la conservare la bordul lui *Sea Yesteryear* şi după ce investigaţiile aproape se încheiaseră, cercetătorii reveniseră în laboratoare, completând şi evaluând datele. Dirk şi Summer deveniseră stăpâni peste încăperile din adânc. Cum nu mai aveau în jur nici un arheolog care să îi supravegheze, nu vedeau nici un motiv să trateze zidurile cu aceeaşi delicateţe.

Aşa cum plănuiseră şi-au început cercetarea în încăperea de la intrare, Summer examinând un zid, iar Dirk, pe celălalt, îndepărtând toate depunerile cu şpacluri, până au ajuns la piatra curată, conştienţi că în ochii oricărui arheolog conştiincios comiteau un sacrilegiu. S-au ocupat de ziduri răzuind dâre lungi pe orizontală, concentrându-se asupra zonelor situate la înălţimi între 1,20 şi 1,50 metri de la podea, întrucât în urmă cu trei mii de ani înălţimea medie a oamenilor era cu câţiva centimetri mai scăzută decât a celor care trăiau în prezent, nivelul ochilor trebuie să fi fost mai jos. Ghidându-se după această realitate

istorică, Dirk şi Summer hotărâseră să-şi reducă aria cercetărilor.

Munca se dovedea anevoioasă. După o oră de verificare fără nici un rezultat, au revenit pe *Sea Yesteryear* ca să-şi ia alte butelii de oxigen. Deşi toate navele pentru scufundători erau dotate cu camere de decompresiune, Dirk verifica meticulos tabelele de scufundare pe computer pentru a se feri de boala de cheson. După douăzeci de minute din a doua scufundare şi după ce trecuseră deja de anticameră, pătrunzând mai adânc în holul lung, Summer a bătut brusc cu mânerul şpaclului în perete ca să îi atragă atenţia lui Dirk. El a înotat imediat până lângă ea şi a privit atent la secţiunea de zid pe care ea o curăţase şi spre care arăta cu emoţie.

Peste o porţiune cu depuneri ea zgâriase cuvântul PICTOGRAME.

Dirk a dat aprobator din cap şi a făcut un semn de încurajare. Împreună, cu gesturi febrile, s-au apucat să cureţe pietrele de depuneri, slujindu-se de mănuşi, pentru a nu deteriora urmele preţioase care apăreau treptat în lumina scăzută. În cele din urmă, imaginile cioplite în piatră au ieşit clar la vedere. Conştienţi că se dovediseră mai inspiraţi decât profesioniştii şi că priveau pentru prima oară ceva ce nimeni nu văzuse de trei mii de ani, cei doi au avut un sentiment de triumf.

Pictogramele ofereau indiciile atât de căutate pentru a explica misterul clădirii scufundate. Dirk a îndreptat lanterna de scufundător spre desenele în piatră pentru a evidenţia detaliile. Continuându-şi cercetările, au descoperit că scrijeliturile fuseseră făcute pe ambele laturi ale holului, în două benzi late de aproape şaizeci de centimetri şi situate la o înălţime cuprinsă între 1,20 şi 1,50 metri deasupra nivelului pardoselii. Structura şi succesiunea desenelor semănau cu cele de pe Tapiseria Bayeux, care ilustra bătălia de Hastings din 1066[13].

Dirk şi Summer au privit cu un respect aproape religios scenele care înfăţişau bărbaţi navigând în corăbii. Arătau ciudat, cu ochi mari şi rotunzi şi cu bărbi stufoase. Ca arme aveau pumnale lungi, săbii scurte curbate şi topoare de luptă cu tăişul arcuit. Câţiva soldaţi se aflau în care, dar majoritatea luptau pe jos.

---

[13] Tapiserie (de fapt broderie) de 50 cm x 70 m, presupusă a data din secolul al XI-lea, în care cele 72 de scene de luptă spun povestea detaliată a bătăliei decisive din cadrul cuceririi Angliei de către normanzi, (n.red.).

Erau unele scene de luptă foarte sângeroase. Păreau să descrie mai multe bătălii din cadrul unui război îndelungat. Existau şi câteva imagini care înfăţişau femei cu pieptul dezgolit, aruncând suliţe în duşmani.

Summer şi-a trecut mâna înmănuşată peste siluetele femeilor. S-a răsucit spre Dirk şi i-a aruncat un zâmbet de superioritate.

Scenele începeau cu o serie de corăbii lăsând în urmă un oraş în flăcări. Ceva mai departe, corăbiile apăreau răvăşite de furtuni, după care urmau scene de luptă pe uscat, împotriva unor creaturi cu un aspect straniu. În partea de jos, se vedea cum doar o corabie rămăsese din toată flotă, restul fiind distruse. Apoi vasul era prezentat înfruntând o furtună. Spre capăt, o imagine înfăţişa o femeie şi un bărbat îmbrăţişându-se înainte ca acesta din urmă să urce pe o ambarcaţiune ce arăta ca o plută cu pânze.

Dăltuită în piatră de mâna unui artist antic, cronica pe care o descoperiseră rămăsese la fundul oceanului vreme de mii de ani, nevăzută de ochii nimănui. Dirk şi Summer s-au privit fericiţi şi uşuraţi, pentru că nu-şi imaginaseră că vor găsi ceva atât de extraordinar şi de neaşteptat.

Dirk a făcut semn către ieşire. A stins lanterna şi, împreună, s-au întors şi au înotat spre suprafaţă, lăsând comoara nepreţuită celor ce aveau să revină curând pentru a fotografia şi a revela pictogramele în deplina lor strălucire.

Capitolul 25

Poco Bonito a trecut de gura fluviului Rio Colorado la începutul după-amiezii, din ape în care se mai vedeau urme de mâzga cafenie în altele care aveau o culoare verzuie din cauza algelor. Cerul era presărat cu nori mari, care slobozeau câte o ploaie uşoară când treceau prin dreptul soarelui. Membrii echipajului NUMA stăteau pe punte făcând semne amicale micilor bărci de pescuit care treceau în viteză pe lângă ei, cu motoarele exterioare bâzâind ca nişte viespi înfuriate; pescarii îşi etalau cu mândrie trofeele: tarpon, crapi de mare şi baracude. Oamenii dintr-o barcă şi-au arătat încântarea faţă de ziua de pescuit ridicând sticle de bere în sus când au trecut pe lângă nava beteagă. Doi dintre pescari au ridicat în aer un tarpon care, după cum arăta, părea să aibă mai bine de cincizeci de kilograme.

Gunn a condus *Poco Bonito* încet, rămânând aproape de mal, ca să nu încurce bărcile mici din fibră de sticlă, ocolind geamandurile şi tăind coturile ascuţite ale fluviului. A rotit timona pe jumătate, aşezând prova pe un curs dincolo de Popasul Rio Colorado, până în preajma unui doc de unde pornea o pasarelă acoperită, mărginită de flori, care ducea până la o casă mare, aşezată într-un luminiş de palmieri.

— Parcă e desprins din rai, a spus Renee, admirând frumuseţea egalabilă a pădurii tropicale care înconjura casa, construită din piatră vulcanică şi cu acoperişul lucrat din frunze de palmier.

— Un adevărat paradis pentru pescari, a spus Gunn, din timonerie. A fost construită de un vechi prieten de facultate, Jack McGee. Dacă-ţi plac fructele de mare, o să te bucuri din plin de peşte preparat în toate felurile. Omul a strâns mii de reţete din toată lumea şi a scris câteva cărţi pe tema asta.

Pitt a sărit pe doc, a luat parâmele aruncate de Giordino şi le-a legat de tacheţi. Potrivit legii, au rămas în apropierea vasului până când documentele le-au fost verificate de grăniceri, care s-au arătat surprinşi de avariile suferite de *Poco Bonito*. Renee şi-a folosit cunoştinţele de spaniolă pentru a însăila o poveste despre felul în care scăpaseră de o flotilă a unor piraţi care făceau trafic de droguri, la fel de sângeroşi ca strămoşii lor care prădaseră în vechime în zona dintre fluviul Orinoco şi istmul Panama. Întrucât

incidentul se petrecuse în apele nicaraguane, nu li s-a cerut să dea o declaraţie. Rita Anderson era însă greu de explicat. Nu avea acte personale şi, cum Pitt şi Gunn nu voiau să explice prezenţa ei la bordul navei, Renee a legat-o fedeleş şi i-a pus un căluş la gură, după care ea şi Giordino au ascuns-o într-un dulap din camera motoarelor. Grănicerii au făcut o inspecţie superficială a vasului şi nu aveau chef să-şi păteze uniformele curate şi scrobite intrând în camera motoarelor după ce îl văzuseră pe Giordino arătând ca James Dean în urma erupţiei puţului de ţiţei în filmul *Uriaşul.*

După ce grănicerii au urcat pe doc şi nu-i mai puteau auzi, Dodge s-a întors spre Pitt şi i-a spus:

— De ce o tratăm pe doamna Anderson ca pe o criminală şi o ţinem prizonieră? Doar soţul ei a fost ucis de piraţii care i-au sechestrat iahtul.

— Nu e ceea ce crezi, i-a spus Renee fără alte explicaţii.

Pitt nu i-a scăpat pe grăniceri din ochi până când i-a văzut urcând într-un vehicul Land Rover şi părăsind docul pe un drum înnoroit.

— Renee are dreptate. Doamna Anderson nu e o sfântă. E amestecată până peste cap în tot felul de afaceri necurate. Amiralul Sandecker a contactat autorităţile din Costa Rica, iar acestea au fost de acord să o aresteze şi să iniţieze o anchetă. Oamenii legii trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

Renee a coborât scara către cabine, spunând:

— Mă duc să o pregătesc pe prinţesă.

Imediat ce ea a dispărut pe trepte, pe aleea ce ducea spre doc a apărut Jack McGee, care s-a apropiat cu paşi vioi. Era un bărbat cu chipul ars de soare, înjur de cincizeci de ani. Avea părul blond, fără nici un fir cărunt, la fel şi mustaţa pe care o purta ca Wyatt Earp[14]. Ochii căprui, destul de îndepărtaţi de nas, îi dădeau înfăţişarea unui animal permanent în alertă pentru a nu fi atacat de un prădător. Purta un şort bleumarin, o cămaşă înflorată şi o şapcă roasă de ofiţer de marină, care părea să fi trecut prin cel de-al Doilea Război Mondial.

Gunn i-a ieşit în întâmpinare şi cei doi şi-au strâns mâna, după

[14] Wyatt Earp (1848-1929), personaj legendar al Vestului american, care a dus o viaţă aventuroasă, fiind rând pe rând vânător de bizoni, conducător de diligenţă, ajutor de şerif, miner, căutător de aur, om de afaceri în domeniul imobiliar şi al jocurilor de noroc, implicat împreună cu fraţi săi în faimoasa luptă între pistolari de la OK Corral. (n.tr.).

care s-au îmbrăţişat.

— Jack, de fiecare dată când te întâlnesc pari mai tânăr cu zece ani.

— Asta pentru că ne vedem o dată la zece ani.

McGee l-a salutat pe Gunn cu un glas care lăsa impresia că asigură basul într-un cor.

Gunn a făcut prezentările. Giordino i-a făcut un semn din gura tambuchiului de la camera motoarelor.

— La bord o mai avem pe Renee Ford. Acum are ceva de rezolvat la cabină.

McGee a surâs cu un aer şmecheresc.

— Oaspetele vostru neaşteptat?

Gunn a încuviinţat cu un gest din cap.

— Rita Anderson, doamnă pe care am pomenit-o când am vorbit prin satelit, atunci când te-am anunţat că-ţi facem o vizită.

— Inspectorul de poliţie Gabriel Ortega mi-e vechi prieten, a precizat McGee. O să vă convoace la secţie ca să daţi declaraţii, dar sunt convins că o să vi se pară o persoană curtenitoare şi de bun-simţ.

— Şi apele de aici sunt bântuite de piraţi? a întrebat Pitt.

McGee a râs şi a dat din cap cu convingere.

— În Costa Rica, nu. Dar se înmulţesc precum buruienile în nordul Nicaraguei.

— De ce acolo da şi aici nu?

— Costa Rica ar trebui să fie un exemplu pentru America Centrală. Standardul de viaţă e mai ridicat decât al mai tuturor naţiunilor din America Latină. Deşi depinde în principal de agricultură, turismul e în plin avânt şi, surprinzător, au ajuns mari exportatori de produse electronice şi microprocesoare. Spre deosebire de ea, Nicaragua a traversat treizeci de ani de revoluţie care a lăsat infrastructura în ruine. După ce guvernul a căpătat o oarecare stabilitate, majoritatea rebelilor, care nu aveau nici o calificare în afară de cea de luptători de gherilă, au refuzat să se apuce de agricultură sau de alte meserii. Au constatat că traficul de droguri era mai profitabil. Asta a dat naştere pirateriei, pentru că traficanţii erau nevoiţi să-şi înjghebe o flotă de vase pentru transportul cocainei.

— Ai auzit ceva zvonuri despre mâzga cafenie?

McGee a clătinat din cap.

— Doar că a apărut în nord şi în est, în largul Mării Caraibilor. Din cauza bandiţilor, a navelor care dispar şi a poluării, industria

pescuitului din Nicaragua are parte de o moarte nu tocmai naturală. McGee s-a întors şi şi-a ridicat şapca pentru a-l saluta pe poliţistul care venise dinspre casă şi tocmai ajunsese pe doc. A, Gabriel, bine ai venit.

— Jack, prietene, a zis Ortega. În ce afaceri te-ai vârât din nou?

— Nu eu, a zis McGee, râzând. Prietenii mei din Statele Unite.

Cu toate că era vizibil de origine latinoamericana, Ortega arăta ca Hercule Poirot din romanele Agathei Christie – păr negru şi drept, pieptănat peste cap, mustaţa subţire, neagră şi extrem de îngrijită, ochi negri cărora nu le scăpa nimic. Vorbea englezeşte cu un uşor accent spaniol. Cât s-a prezentat a zâmbit, arătându-şi dinţii extrem de frumoşi.

— Amiralul Sandecker m-a pus la curent cu situaţia voastră, a precizat el. Sper că o să-mi puneţi la dispoziţie un raport amănunţit în legătură cu aventurile prin care aţi trecut cu piraţii.

Pitt a dat afirmativ din cap.

— Fii sigur că o vom face, inspectare.

— Unde e femeia pe care aţi salvat-o de pe nava-pirat?

— Jos, într-o cabină. Brusc, pe faţa lui Pitt a apărut o expresie de îngrijorare. S-a întors către Giordino. Al, ce-ar fi să te duci până jos şi să vezi de ce întârzie Renee cu musafira noastră?

Fără să comenteze, Giordino şi-a şters mâinile cu o cârpă mânjită de ulei şi a dispărut pe scară. A reapărut peste mai puţin de un minut, cu chipul negru de furie, gata să plângă.

— Rita a fugit, iar Renee e moartă, a spus el pe un ton plin de ură. A fost ucisă.

Capitolul 26

În acele prime momente de şoc, toţi au rămas împietriţi, incapabili să creadă aşa ceva. Descumpăniţi, s-au uitat lung la Giordino, neputând să înţeleagă ce se întâmplase. Le-au trebuit câteva secunde bune până să accepte situaţia.

Apoi Dodge a izbucnit:

— Ce tot spui acolo?

— Renee a murit, a repetat Giordino fără nici o inflexiune în glas. A ucis-o Rita.

Pitt s-a simţit cuprins de un val de furie.

— Şi unde e acum? a întrebat el.

— Rita? Giordino avea chipul cuiva care tocmai s-a trezit după un coşmar. A dispărut.

— Imposibil. Cum de-a reuşit să plece de pe navă fără s-o vedem?

— Nu e de găsit, a spus Giordino.

— Pot să văd cadavrul? a întrebat Ortega, cu o răceală tipică pentru un criminalist.

Pitt cobora deja treptele, cât pe ce să se prăbuşească peste Giordino, care a sărit într-o parte ca să-i facă loc.

— Pe aici, inspectore. Femeile erau în cabina mea.

În sinea lui, Pitt se simţea profund vinovat pentru că nu-şi dăduse seama că Rita era o femeie capabilă să ucidă. S-a blestemat pentru că nu o însoţise pe Renee şi o trimisese s-o elibereze pe ucigaşă de una singură.

— Of, Doamne, nu se poate! a bolborosit el când a văzut-o pe Renee, dezbrăcată, zăcând pe pat cu picioarele strânse şi braţele răsfirate de parcă ar fi fost crucificată.

Pe stomacul ei fusese scrijelită emblema Odyssey, calul celtic alb din Uffington[15]. Când Renee i-a scos banda adezivă din jurul braţelor, Rita s-a arătat docilă şi ascultătoare. Însă când Renee, care, în nevinovăţia ei, nu şi-a dat seama că viaţa îi era în pericol, chiar dacă în apropiere se găseau cinci bărbaţi, a îngenuncheat ca să desprindă banda din jurul picioarelor şi

---

[15] Figură săpată în sol pe o latură a dealului numit Castelul Uffington, din sudul Angliei, care adăposteşte ruinele unei fortăreţe din Epoca Bronzului, (n.red.).

gleznelor Ritei, scorpia şi-a împreunat mâinile şi, ridicându-le, a lovit-o violent pe Renee în ceafă. Aceasta s-a prăbuşit fără să apuce să scoată un ţipăt.

Cu mişcări grăbite, Rita a dezbrăcat-o pe Renee, a întins-o pe pat şi i-a apăsat o pernă peste faţă. N-a întâmpinat nici o rezistenţă. Deja inconştientă, Renee nici nu şi-a dat seama că era omorâtă prin sufocare. Apoi Rita a luat un foarfece din trusa de râs pe care Pitt o ţinea în baie şi a zgâriat imaginea calului celtic pe stomacul lui Renee. De la început şi până la sfârşit, cumplita faptă a durat mai puţin de patru minute.

Mişcându-se iute către secţiunea pupa a navei şi profitând de adăpostul oferit de timonerie, Rita a ieşit prin bocaportul faţă. Nevăzută de bărbaţii care discutau pe puntea pupa, ea a sărit balustrada şi s-a strecurat în apă fără să scoată un sunet. Apoi a înotat pe sub apă spre partea opusă a docului, a ajuns la mal şi s-a târât prin vegetaţia deasă, în momentul în care Giordino a descoperit cadavrul lui Renee, Rita dispărea în junglă.

— Femeia aceea nu putea ajunge prea departe, a spus Ortega. Nu există nici un drum care să facă legătura cu Rio Colorado. Oamenii mei o vor prinde înainte să reuşească să se îmbarce pe vreun avion sau pe un vas.

— A plecat doar în bikini, a anunţat Pitt.

— N-a luat haine?

— Dulapul lui Renee a rămas închis, iar îmbrăcămintea ei e împrăştiată pe punte, a spus Gunn, arătând cu mâna către locul în care Rita le azvârlise.

— Bani are la ea? a întrebat Ortega.

Pitt a clătinat din cap.

— Doar dacă Renee avea ceva asupra ei, lucru de care mă îndoiesc.

— Fără bani sau paşaport, nu are unde să fugă decât în junglă.

— Unde o femeie nu prea poate supravieţui dacă e îmbrăcată atât de sumar, a spus McGee, care rămăsese în pragul uşii.

— Vă rog să sigilaţi cabina, a cerut Ortega. Şi nu atingeţi nimic.

— Nu putem nici să o îmbrăcăm? a întrebat Pitt.

— Abia după ce echipa de legişti va efectua o examinare oficială.

— Şi când o vom putea trimite cu avionul în Statele Unite?

— Peste două zile, le-a răspuns politicos Ortega. Până atunci

însă, întrucât trebuie să vă iau declaraţii şi să întocmesc un raport, vă rog să rămâneţi aici şi să vă bucuraţi de ospitalitatea domnului McGee. A făcut o pauză şi a privit spre Renee cu o expresie de indiferenţă. Doamna era cetăţean american?

Dodge a simţit că nu mai era în stare să o privească pe Renee şi s-a întors cu spatele.

— Locuia în Richmond, Virginia, a spus el în şoaptă, având senzaţia că se îneacă.

Pitt s-a uitat spre Gunn.

— Am face bine să-l informăm pe amiral.

— N-o să înghită o asemenea situaţie. Dacă-l cunosc bine, va cere Congresului să declare război şi să trimită puşcaşii marini.

Ortega a făcut ochi mari, prima lui reacţie de uimire de până atunci.

— Sper că nu va proceda astfel, *senor*.

— Era o glumă, a spus Pitt, ignorându-l pe inspectorul de poliţie şi trăgând o pătură peste cadavrul lui Renee.

Cu mişcări precipitate, Rita şi-a croit drum prin junglă, rămânând aproape de malul fluviului până a ajuns la Cabana Pescarilor Sportivi de pe Rio Colorado. A urmat indicatoarele de pe alee şi a ajuns la piscină. Cum era doar în bikini, a trecut neobservată printre celelalte femei singure, care stăteau la soare în vreme ce soţii lor îşi găsiseră scăparea pe fluviu, încercându-şi norocul şi sculele de pescuit pentru a prinde tarpon şi crap de mare.

Fără să ia în seamă privirile holbate ale chelnerilor şi ale îngrijitorilor piscinei, Rita a luat un prosop de pe un şezlong părăsit de cineva şi l-a pus pe un umăr. Apoi s-a îndepărtat de bazin, mergând pe aleea care trecea printre căsuţele popasului. După ce a descoperit o cameră în care menajera făcea curat, a păşit înăuntru.

— *Tome su tiempo*. I-a spus menajerei să nu se grăbească, purtându-se de parcă ar fi fost în propria cameră.

— *Me casi acaban,* i-a răspuns menajera, care a dus prosoapele murdare la căruciorul de pe alee şi a închis uşa în urmă.

Rita s-a aşezat la birou, a ridicat receptorul şi a cerut un ton. După ce a format un număr şi i s-a răspuns, a zis:

— Sunt Flidais.

— O clipă.

Pe fir s-a auzit vocea altcuiva.

— Legătura e sigură. Spune, te rog.

— Flidais?

— Da, *Epona,* eu sunt.

— De ce telefonezi dintr-un hotel?

— A apărut o problemă neaşteptată.

— Ce anume?

— Oamenii de pe o navă de cercetări aparţinând NUMA, care căutau sursa mâzgii cenuşii, nu s-au lăsat păcăliţi de hologramă şi ne-au distrus iahtul.

— Am înţeles, a spus femeia pe nume Epona, fără nici o undă de tulburare. Acum unde te afli?

— După ce iahtul s-a scufundat, am fost prinsă de cei de la NUMA, care m-au ţinut prizonieră. Am evadat, iar acum sunt într-o cameră de la Popasul Rio Colorado. Poliţia poate să ajungă pe urmele mele în orice clipă.

— Şi echipajul nostru?

— Unii au fost ucişi. Restul au scăpat cu elicopterul, abandonându-mă acolo.

— O să avem noi grijă de ei. S-a lăsat o clipă de linişte. Te-au interogat?

— Au încercat, dar le-am servit o poveste şi am spus că mă cheamă Rita Anderson.

— Rămâi la telefon.

Flidais, alias Rita, a deschis dulapul de haine şi a găsit o rochie de vară dintr-o ţesătură imprimată cu flori, care era cu două numere mai mare decât măsura ei. „Destul de bine, s-a gândit ea. Mai bine largă decât prea strâmtă.” Şi-a tras-o peste bikini şi a ales o eşarfă pe care şi-a legat-o în jurul capului ca să-şi ascundă părul roşcat. N-a deranjat-o defel că fură îmbrăcămintea altei femei şi-i încărca nota de plată la telefon, în nici un caz nu tocmai după ce o ucisese pe Renee. Apoi a încălţat nişte sandale care i se potriveau ceva mai bine. A văzut o pereche de ochelari de soare pe o noptieră şi i-a pus la ochi.

S-a apucat să scotocească prin sertarele toaletei şi a zâmbit cu şiretenie când a găsit poşeta celei care ocupa camera. Pentru Flidais rămânea un mister motivul pentru care femeile nu erau deloc ingenioase când era cazul să-şi ascundă lucrurile de valoare. Hoţii din hoteluri ştiau bine că femeile îşi dosesc în mod invariabil poşetele, inclusiv portofelele, în sertare, pe sub haine. A găsit 800 de dolari americani şi câţiva coloni, monedă din

Costa Rica. Cum rata de schimb era de 369 000 de coloni pentru un dolar, în această ţară majoritatea tranzacţiilor băneşti se încheiau în monedă străină.

Barbara Hacken – acesta era numele care apărea sub fotografia din permisul de conducere şi din paşaport. Cu excepţia culorii părului şi a diferenţei de vârstă de doar câţiva ani, cele două ar fi putut trece drept surori. Flidais întredeschisese uşa ca să se asigure că ocupanta camerei nu se apropia, când Epona a revenit la telefon.

— S-a aranjat totul, surioară. Îmi trimit avionul personal să te ia de la aeroport. Când soseşti tu acolo, te va aştepta pe pistă. Ai cu ce să ajungi?

— Cred că hotelul are o maşină ca să-şi transporte oaspeţii la aeroport.

— S-ar putea să trebuiască să arăţi vreun act ca să treci de agenţii de pază de acolo.

— Am rezolvat problema, i-a răspuns Flidais, petrecându-şi bareta poşetei peste umăr. Ne vedem la ritual cu toate surorile, peste trei zile.

Apoi a închis şi s-a îndreptat spre holul hotelului, trecând pe lângă doi poliţişti în uniformă care verificau zona. Cum aceştia căutau o femeie care fusese văzută ultima oară purtând doar un bikini, cei doi i-au aruncat o privire superficială, socotind că era de-a casei şi şi-au văzut de drum. Flidais a zărit-o pe Barbara Hacken făcând plajă în apropierea piscinei. Când a ajuns în hol, proprietarul popasului, care stătea în spatele pupitrului de la recepţie, i-a zâmbit când ea a solicitat o maşină.

— Sper că dumneavoastră şi soţul nu ne părăsiţi atât de curând.

— Nu, a răspuns ea destul de încurcată, frecându-se la nas ca să-şi acopere mai bine faţa. Soţul meu e încă pe fluviu, fiindcă vrea să prindă peştele cel mare. Eu mă duc să mă întâlnesc cu nişte prieteni care fac o escală de alimentare, după care-şi vor continua zborul spre Panama City.

— Veniţi până la ora cinei?

— Bineînţeles, a spus Flidais, întorcându-se să plece. Unde se mănâncă mai bine decât aici?

Când maşina a ajuns la poarta care dădea spre pista aeroportului, şoferul a oprit, apoi agentul de pază a apărut dintr-un birou mic şi s-a apropiat de ghişeu.

— Părăsiţi Rio Colorado? a întrebat-o pe Flidais prin geamul

ridicat.

— Da, dau o fugă până la Managua.

— Paşaportul, vă rog.

Flidais i-a întins paşaportul Barbarei Hacken şi s-a tras puţin înapoi, rămânând cu privirea pe fereastra din direcţia opusă.

Agentul a procedat conform tuturor regulilor. I-a luat ceva timp să compare fotografia din paşaport cu trăsăturile faciale ale lui Flidais. Părul îi era acoperit cu o eşarfă de sub care scăpaseră câteva şuviţe, căzându-i peste faţă. Nu i s-a părut nimic suspect. Rareori se întâmpla ca femeile să-şi păstreze culoarea părului două luni la rând. Faţa arăta cam la fel, însă nu a reuşit să-i vadă ochii, pentru că femeia purta ochelari.

— Vă rog să deschideţi valiza.

— Pardon? N-am bagaje. Mâine e ziua soţului meu. Am uitat să-i cumpăr un cadou, de aceea mă duc până la Managua să caut ceva potrivit. Vreau să mă întorc mâine-dimineaţă.

Satisfăcut de răspuns, agentul i-a înapoiat paşaportul şi a făcut semn maşinii să treacă.

Cinci minute mai târziu, toţi cei aflaţi pe o rază de doi kilometri au urmărit îngrijoraţi cum un avion de culoarea levănţicii, care părea prea mare pentru a ateriza pe o pistă atât de scurtă, a coborât pe deasupra copacilor şi a aterizat lin. Punând motoarele în revers şi frânând, s-a oprit la mai puţin de o sută de metri de capătul nordic al pistei. Apoi a întors şi a rulat până în locul unde Flidais îl aştepta fără să fi coborât din maşină. Cinci minute mai târziu, ea se afla la bordul aparatului Beriev Be-210, îndreptându-se către Panama City.

Capitolul 27

Cei doi bărbaţi care leneveau fără grijă într-o ambarcaţiune pe care sătenii o numeau *panga* arătau ca orice alţi localnici care pescuiau pe Rio San Juan. Purtau şorturi largi de culoare albă, tricouri şi şepci albe de baseball. La pupa stăteau înclinate două beţe de pescuit, cu firele atârnând moale în apă, în speranţa că le vor asigura pescarilor masa de seară.

În afara vreunui pescar cunoscător aflat în trecere, care s-ar fi sinchisit să le dea atenţie, nimeni de pe mal nu ar fi bănuit că la capătul celor două fire nu se găsea nici un cârlig. Pe o cale navigabilă care gemea de peşte, rareori se întâmpla ca un cârlig cu nadă să nu atragă un peşte la câteva secunde după ce dispărea sub luciul apei.

Schiful era acţionat de un motor exterior Mariner de treizeci de cai-putere, dirijabil cu ajutorul unor cabluri care plecau de la pupitrul principal de comandă, unde se montase un volan de automobil. *Panga,* lungă de peste şase metri, cu fundul plat, se deplasa cu precizie în susul fluviului liniştit ce trecea prin pădurea tropicală stropită de o ploicică trecătoare. Era mijlocul anotimpului ploios, care ţinea din mai şi se încheia spre sfârşitul lui ianuarie. Vegetaţia din junglă era atât de densă de-a lungul malurilor, încât crea impresia că fiecare plantă ducea o luptă necontenită cu vecinele ei pentru orice rază de soare, care de altfel răzbătea destul de rar prin plapuma aproape neîntreruptă a norilor.

Pitt şi Giordino cumpăraseră acea *panga* pe prova căreia stătea scris cu vopsea *Greek Angel,* cu tot cu provizii, la doar câteva ore după ce avionul NUMA îi luase spre Washington pe Rudi Gunn, Patrick Dodge şi cadavrul lui Renee. Echipa trimisă în Barra Colorado reuşise să profite de flux şi să aducă *Poco Bonito* pe uscat, astfel că în acele momente oamenii munceau la ea de zor, pregătind-o pentru voiajul spre nord.

Jack McGee organizase o petrecere de rămas-bun şi insistase să le aprovizioneze ambarcaţiunea cu bere şi vin cât să deschidă un bar. Ortega îşi exprimase aprecierea pentru modul în care cooperaseră la anchetă şi regretul pentru moartea atât de inutilă a lui Renee. Se arătase însă nemulţumit şi iritat de faptul că femeia cunoscută sub numele de Rita Anderson îi scăpase ca

prin urechile acului. După ce oamenii lui Ortega au aflat de dispariţia paşaportului Barbarei Hacken şi după ce au luat declaraţiile proprietarului popasului şi agentului de securitate de la poarta aeroportului, toată lumea era convinsă că Rita fugise din Costa Rica în Statele Unite. Pitt a mai adăugat o piesă la dosar când a aflat că avionul cu care plecase ucigaşa era vopsit în culoarea levănţicii. Era o dovadă limpede că Rita făcea parte din tabăra celor de la Odyssey. Ortega jurase să o pună pe fugară sub urmărire internaţională şi să obţină colaborarea autorităţilor americane pentru prinderea ei.

În timp ce treceau prin lagunele pitoreşti care mărgineau fluviul, Pitt s-a lăsat mai comod pe spătarul scaunului şi a condus barca folosindu-se doar de un picior. Giordino împrumutase un şezlong şi o pernă de la McGee şi stătea lungit, cu picioarele atârnate peste copastie, fiind totuşi atent când zărea vreun crocodil de peste cinci metri sorindu-se pe mal.

Cunoscător al secretelor pădurilor tropicale, Giordino se învelise cu o plasă contra ţânţarilor. Amănunt nemenţionat de obicei în pliantele agenţiilor de turism, în acea parte a lumii micile insecte avide de sânge erau în număr la fel de mare ca picăturile de ploaie. Cum nu dorea să fie stânjenit în mişcări, Pitt se dăduse cu o cremă contra ţânţarilor pe porţiunile corpului care-i rămăseseră expuse.

După ce au parcurs peste treizeci de kilometri spre nord de-a lungul lui Rio Colorado, au ajuns până la confluenţa cu apele pline de aluviuni ale lui Rio San Juan, care desena graniţa sinuoasă dintre Nicaragua şi Costa Rica. De acolo mai aveau de parcurs 80 de kilometri în susul fluviului până în oraşul San Carlos de pe malul lacului Cocibolca, cunoscut mai bine sub numele de lacul Nicaragua.

— Încă n-am văzut semne că s-ar construi ceva pe aici, a spus Giordino, examinând linia coastei prin binoclu.

— Le-ai văzut deja, a zis Pitt, urmărind păsările multicolore care-şi aveau cuiburi în copacii ale căror ramuri se întindeau deasupra apei.

Giordino şi-a întors puţin şezlongul şi l-a privit pe Pitt peste ramele ochelarilor pe care şi i-a tras mai spre vârful nasului, de parcă ar fi avut în faţă un agent de pariuri care oferă şanse de unu la o sută pentru un cal favorit pentru următoarea cursă.

— Mai spune o dată.

— Prietena ta, Micky Levi. O mai ţii minte?

— Numele-mi sună destul de cunoscut, a mormăit Giordino, încă străduindu-se să priceapă încotro bătea Pitt.

— La cina aceea, ne-a vorbit despre planurile de construcţie ale unui „pod subteran”, un tunel feroviar care urma să asigure legătura între oceane, în Nicaragua.

— Tot ea a zis că proiectul nu a demarat deoarece Specter s-a răzgândit.

— O minciună.

— O minciună, l-a maimuţărit Giordino.

— După ce inginerii şi geologii, precum amica ta Micky, au încheiat lucrările de prospectare, conducerea companiei Odyssey a insistat ca aceştia să semneze contracte de confidenţialitate prin care se obligau să nu divulge informaţii despre proiectul propus. Specter ameninţase că nu va efectua nici o plată decât după semnarea acordului. Apoi, după ce au studiat rapoartele, cei de la companie au anunţat că proiectul nu era practic, iar costurile, prohibitive.

— De unde ştii toate astea?

— Am sunat-o pe amica ta înainte de a părăsi Washingtonul, iar ea mi-a trimis planurile prin fax, a răspuns Pitt pe un ton degajat.

— Continuă.

— Am mai întrebat-o câte ceva despre Specter şi despre podul subteran. Nu ţi-a povestit?

— Cred că a uitat, a spus Giordino, rămas pe gânduri.

— În orice caz, după câte se pare, Specter n-a avut intenţia să renunţe la acest proiect. Inginerii de la Odyssey sapă în draci de mai bine de doi ani. O dovedeşte portul prin dreptul căruia am trecut, cel cu vase-container, care aproape sigur descărcau echipamente de foraj.

— Nu ţi-am spus eu odată că omul ar fi mare dacă ar putea ascunde milioane de tone de rocă excavată şi noroi?

— Ai avut dreptate, dar a găsit soluţia.

Giordino a făcut imediat legătura.

— Mâzga cafenie?

— Ăsta da răspuns de un milion de dolari, l-a aprobat Pitt. Fotografiile din satelit nu aveau cum să evidenţieze activităţi de construcţii dacă nu se vedea nimic la nivelul solului. Singura modalitate de a ascunde atâta rocă şi noroi era de a construi o conductă groasă şi, amestecând toată mizeria asta cu apă, să o pompeze la câţiva kilometri în largul oceanului.

Giordino a desfăcut o cutie de bere locală şi, cu un prosop şi-a şters broboanele de transpiraţie apărute pe faţă din cauza sitei contra ţânţarilor.

— În regulă, Domnule Ştie-Tot, dar ce haz are clandestinitatea? De ce s-ar strădui Specter atât de mult să păstreze secret acest proiect? Ce câştiga dacă îl construieşte ca să transporte mărfuri şi materiale din zare-n zare dacă nimeni nu ştie că există?

Pitt a prins cutia de bere pe care i-a aruncat-o Giordino şi a smuls inelul de siguranţă.

— Dac-aş şti, n-am mai fierbe în propria sudoare navigând pe fluviul ăsta şi admirând viaţa junglei.

— Ce speri să descoperi?

— În primul rând, o intrare. Imposibil să ascunzi oamenii şi echipamentele care intră şi ies din tuneluri.

— Crezi că o să găsim toate astea în junglă, că actorii din *Regina africană?*

Pitt a izbucnit în râs.

— Nu în junglă, ci sub ea. Conform planurilor pe care mi le-a dat Micky, excavaţiile trebuiau să treacă pe sub un oraş numit El Castillo, care e aşezat pe la jumătatea fluviului. Şi ce distracţii o să găsim în El Castillo?

— Tunelurile extrem de lungi au nevoie de puţuri de ventilaţie, pentru asigurarea aerului necesar lucrătorilor, pentru răcire sau încălzire şi ca să elimine gazele de eşapament ale utilajelor de excavaţie şi fumul în caz de incendiu.

Giordino s-a uitat oarecum neliniştit la un crocodil uriaş care se desprinsese din nămolul de pe mal şi intra greoi în apă. Apoi şi-a îndreptat privirea spre junglă de nepătruns de pe malul nordic.

— Sper că nu ţi-ai pus în gând să o pornim pe jos până acolo. S-ar putea ca mama Giordino să nu-şi mai vadă băieţelul acasă.

— El Castillo e o comunitate izolată de pe malul fluviului, fără drumuri de legătură cu alte zone. Principala atracţie e o fortăreaţă de pe vremea cuceririi spaniole.

— Şi-ţi închipui că puţul de aeraj apare acolo, ca să-l vadă toţi localnicii? şi-a exprimat el îndoielile. Eu cred că jungla ar fi un loc mai potrivit pentru amplasarea unor puţuri de ventilaţie. E atât de densă, că pe nici o fotografie din avion sau din satelit nu ar apărea aşa ceva.

— Nici nu am dubii că majoritatea sunt ascunse în junglă, dar

mă bazez pe ideea că au construit unul şi în apropierea unei localităţi, pentru cazul în care ar trebui să-l folosească într-o situaţie de urgenţă.

Peisajul de-a lungul fluviului era atât de spectaculos, încât cei doi au redevenit tăcuţi şi au continuat să admire frumuseţea vegetaţiei şi diferitele specii de animale pe care le zăreau. Aducea cu un safari cu barca prin splendoarea tropicală neatinsă de civilizaţie. Au reuşit să vadă maimuţe-păianjen cu faţa albă răstindu-se la jaguarii care pândeau pe sub copaci. Apoi furnicari, mari cât scroafele prezentate la expoziţiile fermierilor, umbrind pe mal şi rămânând la o distanţă respectuoasă de caimani şi de crocodili. Tucani cu ciocul colorat şi papagali cu penaj multicolor, care zburătăceau printre orhidee şi fluturi cu aripile în toate culorile curcubeului. Jungla din apropierea fluviului San Juan fusese descrisă drept un paradis pe pământ de Mark Twain, atunci când călătorise în josul apei, tărâmul cel mai încântător pe care îl cunoscuse.

Pitt a menţinut viteza bărcii la cinci noduri. Acelea nu erau ape prin care să gonească, pentru că valurile provocate de siaj ar fi inundat armonia perfectă a mediului de pe mal. Cei trei mii de acri de pădure tropicală virgină deveniseră rezervaţia biologică Indio Maiz. Trei sute de specii de reptile, două sute de specii de mamifere şi peste 600 de specii de păsări puteau numi acea zonă căminul lor.

Era ora patru după-amiază când au pătruns de pe fluviul San Juan pe râul Bartola şi destul de curând au amărât la Popasul şi Centrul de Cercetări Bartola. Ascuns în pădure, popasul avea unsprezece camere, fiecare cu baie şi plase pentru ţânţari. Pitt şi Giordino s-au cazat separat.

După ce s-au împrospătat, s-au îndreptat spre bar şi restaurant. Pitt a comandat un pahar cu tequila dintr-o marcă de care nu auzise, cu multă gheaţă. Giordino, care susţinea că văzuse mai mult de zece filme cu Tarzan, în care apăreau o mulţime de englezi dornici de safari, a ales un gin. Pitt a observat un bărbat gras îmbrăcat cu un costum alb, care stătea singur la o masă din apropierea barului. Avea un aer aparte, care sugera că era un locuitor respectat din zonă, cineva care se putea dovedi o mină de informaţii.

Pitt l-a abordat:

— Iertaţi-mă, domnule, v-am fi recunoscători dacă ne-aţi ţine tovărăşie la un pahar.

Omul a ridicat privirea, iar Pitt şi-a dat seama că era destul de bătrân, apropiindu-se de optzeci de ani. Avea faţa congestionată de căldură şi transpira abundent, dar, ca prin minune, încă nu-i apăruseră pete umede la subsuori. Bătrânul şi-a trecut o batistă peste chelie şi a încuviinţat:

— Sigur, sigur, mă cheamă Percy Rathbone. Vă rog, mi-ar fi mai uşor dacă aţi veni la masa mea, a spus el, făcând semn către propriul trup care abia încăpea pe scaunul din rafie.

— Mă numesc Dirk Pitt, iar prietenul meu e Al Giordino.

Cu mâna jilavă, bătrânul le-a strâns mâna bărbăteşte.

— Încântat să vă cunosc, staţi jos, staţi.

Pe Pitt îl amuza faptul că Rathbone avea obiceiul să-şi repete spusele.

— Arătaţi ca un om care cunoaşte junglă şi căruia îi place aici.

— Se vede, se vede, nu-i aşa? a zis Rathbone şi a chicotit. Mai toată viaţa am trăit pe malul fluviilor din Nicaragua şi Costă Rica. Familia mea s-a mutat aici în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Tata a fost spion al britanicilor, urmărind germanii care încercau să construiască pe ascuns diferite facilităţi în lagune pentru a asigura reparaţia şi realimentarea submarinelor.

— Daţi-mi voie să vă întreb, cum îţi poţi câştiga existenţa pe un fluviu ca acesta, într-un loc aşa sălbatic?

Rathbone s-a uitat la Pitt cu o expresie de şiretenie în ochi.

— Cum să… cum să spun, mă credeţi că mă bazez pe turism?

Pitt nu era convins că acela era adevărul, dar a făcut jocul bătrânului:

— Înseamnă că aveţi o afacere pe plan local.

— Corect, corect. Scot un venit frumuşel de la pescari şi de la iubitorii de natură care vin să viziteze rezervaţia. Am un mic lanţ de staţiuni între Managua şi San Juan del Norte. Domnilor, după ce ajungeţi acasă, ar trebui să mă căutaţi pe internet.

— Dar locul acesta e proprietatea rezervaţiei naturale.

Constatarea lui Pitt l-a făcut pe Rathbone să se crispeze.

— Adevărat, adevărat. Acum sunt într-o vacanţă. Îmi place să mai evadez din lumea afacerilor şi să mă relaxez aici, unde oaspeţii nu mă tulbură tot timpul. Dumneavoastră cu ce treburi aţi venit? Pentru pescuit?

— Da, pentru pescuit şi pentru faună. Ne-am început călătoria de la Barra Colorado şi am dori, dacă se poate, să ajungem la Managua.

— Minunat, minunat tur, a spus Rathbone. O să-l apreciaţi din

plin. Nu are egal în emisfera asta.

Apoi li s-a adus încă un rând de băuturi, iar Giordino a cerut ca nota să fie trecută în contul lui.

— Spuneţi-mi, domnule Rathbone, de ce un fluviu care curge de la malul Pacificului până la Atlantic este atât de puţin cunoscut celor din afară?

— Fluviul a fost renumit în toată lumea înainte de construirea Canalului Panama. După aceea, San Juan a ajuns la groapa de gunoi a istoriei. Un conchistador spaniol, Hernandez de Cordoba, a navigat în susul fluviului San Juan în 1524. A ajuns până la lacul Nicaragua şi a întemeiat oraşul colonial Granada, pe malul celălalt. Ca să-i ţină la respect pe francezi şi pe englezi, departe de America Centrală, spaniolii care l-au urmat pe Cordoba au construit forturi apărate de zeci de tunuri. Unul dintre ele este El Castillo, la câţiva kilometri în susul fluviului.

— Şi spaniolilor le-a reuşit planul?

— Sigur, sigur, a spus Rathbone, întărindu-şi spusele cu un gest din mâini. Dar nu pe deplin. Henry Morgan şi Sir Francis Drake[16] au urcat fluviul, dar nici ei n-au reuşit să treacă de El Castillo ca să ajungă la lac. Cam o sută de ani mai târziu, au fost urmaţi de Horatio Nelson, pe vremea când era doar căpitan. El a condus o flotă mică până la San Juan şi a atacat El Castillo, care a rămas în picioare până astăzi. Asaltul lui a dat greş. Singurul lui eşec. Toată viaţa l-a măcinat amintirea asta.

— De ce? a întrebat Giordino.

— Pentru că în acel atac şi-a pierdut un ochi.

— Dreptul sau stângul?

Rathbone a rămas pe gânduri câteva clipe, nepricepând gluma[17], apoi a ridicat din umeri.

— Nu-mi aduc aminte.

Pitt a luat o gură de tequila.

— Câtă vreme au controlat spaniolii acest fluviu?

— Până pe la 1850, când a început goana după aur din California. Commodore Vanderbilt, magnatul căilor ferate şi al transporturilor pe apă, a simţit că norocul îi surâde. A încheiat o înţelegere cu spaniolii pentru că vasele lui să asigure servicii de transport prospectorilor are se îmbarcau din New York şi din

[16] Piraţi autorizaţi de Anglia să opereze în zona Mării Caraibilor (secolele al XVI-lea - al XVII-lea). (n.red.).

[17] Nelson a rămas orb de ochiul drept în urma unei bătălii în Corsica, în 1794. (n.red.).

Boston pentru călătoria spre California. Pasagerii lui se transbordau de pe navele oceanice pe cele aburi de pe fluviu la San Juan del Norte. Apoi urcau până la San Juan, traversau lacul la Virgen. De acolo, mai aveau de mers vreo douăzeci de kilometri cu căruţele până la San Juan del Sur, micuţul port de la Pacific, practic o aruncătură de băţ, de unde se îmbarcau în nou pe navele lui Vanderbilt care duceau minerii însetaţi de aur pre San Francisco. În felul acesta, economiseau nu numai sute de kilometri de călătorie în jurul Capului Horn, ci şi peste 1 500 de kilometri traversând istmul Panama spre sud.

— Când a dispărut traficul de pe fluviu? a întrebat Pitt.

— Accessory Transit Company, cum o botezase Vanderbilt şi-a încetat activitatea odată cu construcţia Canalului Panama. Commodore a construit un adevărat palat la San Juan del Norte, care e încă în picioare, dar e abandonat şi acoperit de vegetaţie. Vreme de optzeci de ani, până în anii 1990, când a devenit un soi de atracţie turistică, fluviul a fost dat uitării.

— Pare să fi fost o rută mai logică pentru un canal între oceane decât cel din Panama.

Rathbone a clătinat din cap cu tristeţe.

— Bineînţeles, bineînţeles, dar complicatul joc politic făcut de Teddy Roosevelt l-a împins cu câteva sute de kilometri mai la sud.

— Se putea săpa un canal pe aici, a spus Giordino, cu un aer gânditor.

— Prea târziu. Marile interese de afaceri din jurul Canalului Panama, activiştii din domeniul mediului şi ecologiştii ar lupta până la moarte împotriva unui asemenea proiect. Chiar dacă guvernul nicaraguan ar aproba aşa ceva, nimeni n-ar finanţa ideea.

— Am auzit că au existat planuri pentru construcţia unui tunel prin Nicaragua, între oceane.

Rathbone a privit lung spre fluviu.

— Vreme de câteva luni, de-a lungul fluviului au circulat nişte zvonuri, dar nimic nu s-a adeverit. Au trecut pe aici tot felul de topografi, care au cutreierat şi prin junglă. Elicoptere, care zburau peste tot. Geologii şi inginerii îmi umpleau la refuz staţiunile, de nu-mi ajungea whisky-ul, dar, după vreun an şi-au făcut cu toţii bagajele şi au plecat acasă. Şi cu asta s-a terminat totul.

Giordino şi-a terminat paharul şi a comandat altul.

— Nu s-a mai întors nici unul?

Rathbone a clătinat din cap.

— Eu nu i-am mai văzut.

— Dar aveau vreun motiv să sisteze proiectul? a vrut să ştie Pitt.

Bătrânul a clătinat din nou din cap.

— Nimeni nu ştia prea multe. Contractele lor se încheiaseră şi şi-au făcut lichidarea. Totul părea învăluit în mare secret. L-am făcut pe unul dintre ingineri să se îmbete în noaptea dinaintea plecării, dar tot ce-am scos de la el a fost că el şi ceilalţi colegi semnaseră să păstreze secretul.

— Nu cumva contractorul general a fost o companie care se numea Odyssey?

Rathbone a tresărit uşor.

— Da, aşa se chema, aşa, Odyssey. Şeful ei a venit şi s-a cazat în staţiunea mea de la El Castillo. Cred că avea vreo 200 de kilograme, îşi spunea Specter. Foarte ciudat individ. N-am reuşit să-i văd faţa. Era mereu înconjurat de o liotă, majoritatea femei.

— Femei? a întrebat Giordino, vădit trezit la viaţă.

— Extrem de atrăgătoare, dar reci, ca mai toate femeile de afaceri. Foarte distanţe şi eficiente. Nu vorbeau niciodată cu localnicii şi nici nu s-au arătat prietenoase faţă de ei.

— Cum au sosit aici? l-a întrebat Pitt.

— Cu un avion amfibiu, mare, vopsit ca o orhidee şi au urcat pe fluviu.

— De culoarea levănţicii?

— Cred că nu greşeşti.

Giordino şi-a amestecat whisky-ul, făcând cuburile de gheaţă să scoată un clinchet.

— Ai prins vreo aluzie că să-ţi dai seama de ce a fost abandonat proiectul?

— Zvonuri, bârfe şi tot felul de vorbe care dădeau nenumărate motive, dar nimic limpede şi coerent. Prietenii mei din guvernul de la Managua s-au arătat la fel de uimiţi ca lumea de pe fluviu. Au susţinut că nu aveau nici o vină. Le-au oferit celor de la Odyssey toate condiţiile, toate avantajele, pentru că proiectul ar fi contribuit la dezvoltarea economiei ţării. După părerea mea, Specter a găsit proiecte mai profitabile pentru Odyssey Corporation şi pur şi simplu s-a retras.

În acel moment, au simţit că pământul vibrează, cuburile din pahare s-au ciocnit între ele scoţând sunete cristaline, iar

suprafaţa băuturilor s-a vălurit uşor, de parcă în fiecare pahar ar fi căzut câte un strop de ploaie. Vârfurile copacilor din junglă s-au unduit, iar păsările au scos ţipete ascuţite. De departe s-au auzit slab urlete de animale.

— Cutremur, a spus Giordino pe un ton degajat.

— A fost mai curând un mic tremur al pământului, l-a aprobat Pitt, luând încă o înghiţitură din pahar.

— S-ar părea că pe voi nu vă tulbură mişcările solului, a spus Rathbone, oarecum surprins.

— Doar am crescut în California, i-a explicat Giordino.

Pitt a schimbat o privire cu subînţeles cu Giordino, apoi a spus:

— Mă-ntreb dacă vom mai avea parte de asemenea cutremure în susul fluviului.

Rathbone părea tulburat.

— Mă îndoiesc. Apar şi dispar ca tunetele, dar la intervale neregulate şi deocamdată nu au produs pagube. Localnicii sunt foarte superstiţioşi. Cred că zeii strămoşilor lor s-au întors şi trăiesc în junglă.

Încet, cu destul efort, s-a ridicat de pe scaun şi a rămas în picioare, dar cam nesigur.

— Domnilor, vă mulţumesc pentru trataţie. Mi-a făcut plăcere, da, plăcere, să stăm de vorbă. Mă iertaţi, dar, odată cu vârsta, apare şi nevoia de a merge la culcare mai devreme. Ne vedem şi mâine?

Pitt s-a ridicat în picioare şi i-a strâns mâna.

— Da, probabil. S-ar putea că dimineaţă să facem o plimbare prin sânul naturii şi după-amiază ne vom continua călătoria.

— Am dori să petrecem o zi la El Castillo ca să vedem ruinele fortăreţei înainte de a ne îndrepta în susul fluviului, către lacul Nicaragua, a adăugat Giordino.

— Îmi pare rău, dar nu puteţi vedea fortăreaţa decât de la distanţă, a zis Rathbone. Poliţia a interzis cu desăvârşire accesul localnicilor şi al turiştilor, sub pretextul că aceştia umblă fără rost printre ruine şi le deteriorează. O asemenea gogoriţă n-am mai auzit. Ploile fac mai multe pagube decât o mâna de turişti care calcă pe acolo.

— Şi poliţia păzeşte zidurile fortăreţei?

— Măsurile de securitate sunt mai dure decât la o fabrică de bombe nucleare. Camere de supraveghere, câini de pază şi un gard de trei metri înălţime în jurul fortului, cu sârmă ghimpată pe coama lui. Un locuitor din El Castillo, un tip pe nume Jesus Diego,

împins de curiozitate, a încercat să treacă de gard. Sărmanul a fost găsit atârnat de un copac de pe malul fluviului.

— Mort?

— Păi cum altfel? a zis Rathbone, apoi, imediat, a schimbat subiectul. În locul vostru, nici nu m-aş apropia de locul acela.

— O să-ţi urmăm sfatul, a promis Pitt.

— Bine, domnilor, mi-a făcut plăcere. Vă doresc o seară bună.

Urmărindu-l cum se îndepărta târându-şi picioarele, Giordino l-a întrebat pe Pitt:

— Ce părere ai?

— Nu era ce părea, a spus Pitt pe dată. Nici n-a adus vorba de portul pentru containere.

— Sper c-ai remarcat ce mâini elegante avea.

— Mda, avea pielea prea netedă şi lipsită de petele maronii tipice pentru un om trecut de şaptezeci de ani.

Giordino i-a făcut chelnerului semn să le mai aducă un rând.

— N-ai remarcat ceva nefiresc în vocea lui? Suna fals, de parcă ar fi fost o înregistrare.

— Mi-este clar, domnul Rathbone ne-a servit o mulţime de minciuni.

— Ar fi bine să ştim ce joc face.

După ce chelnerul le-a adus comanda şi i-a întrebat dacă doreau să ia masa de seară, amândoi au dat aprobator din cap şi l-au urmat în sufragerie. După ce s-au aşezat, Pitt l-a întrebat pe chelner:

— Cum te cheamă?

— Marcus.

— Marcus, simţiţi mereu cutremure slabe în junglă?

— A, *si, senor.* Dar numai de vreo trei-patru ani încoace, atunci au început să urce pe fluviu.

— Urcă pe fluviu? a întrebat Giordino cu mirare.

— *Si,* încetul cu încetul.

— În ce direcţie?

— Au început la gura fluviului San Juan del Norte. Acum fac pământul să tremure în jungla din apropiere de El Castillo.

— Evident, nu e vorba de un fenomen ciudat provocat de Mama Natură.

Giordino a oftat.

— Unde e Sheena, regina junglei[18], atunci când ai nevoie de

---

[18] Personaj popular în comicsuri şi cărţi de aventuri americane, un soi de Tarzan feminin. (n.red.).

ea?

— Zeii nu le îngăduie oamenilor să le ştie secretele, mai ales în junglă, a spus Marcus şi a privit în jur, de parcă s-ar fi aşteptat să fie atacat pe la spate. Cine intră în junglă nu mai iese viu.

— Bine, dar când au început să dispară oamenii în junglă? l-a întrebat Pitt.

— Cu aproape un an în urmă, un grup de oameni de ştiinţă de la o universitate au plecat într-o expediţie pentru studierea faunei şi au dispărut. Nu s-a găsit nici urmă din ei. Jungla îşi păstrează bine secretele.

Pentru a doua oară în acea seară, Pitt s-a uitat cu subînţeles la Giordino şi au schimbat un zâmbet crispat.

— Ei, cine ştie, a zis Pitt încet. Secretele au ciudatul obicei de a ieşi la iveală.

Capitolul 28

Aflată pe culmea unui deal solitar care semăna mult cu o colină acoperită de ierburi şi înconjurată de diferite specii de arbori, fortăreaţa domina întregul peisaj. El Castillo de la Immaculada Concepcion, castelul imaculatei concepţii, urma liniile generale ale unei fortificaţii tip Vauban[19], cu bastioane la fiecare dintre cele patru colţuri ale clădirii. Era într-o stare uimitor de bună, chiar dacă trebuise să îndure atacul permanent al ploilor torenţiale vreme de patru sute de ani.

— Cred că ştii că pătrunderea prin efracţie nu intră în atribuţiile noastre, a spus Giordino după ce s-a întins pe spate şi a rămas cu ochii la cerul presărat de un covor de stele.

Pitt s-a întins lângă el şi a privit prin binoclul pentru vedere nocturnă către gardul care înconjura fortăreaţa El Castillo.

— Nu numai atât, dar NUMA nu ne plăteşte spor de risc.

— Mai bine i-am suna pe amiral şi pe Rudi Gunn ca să le povestim despre aventura noastră. După ce ajungem sub pământ, telefonul nu ne va mai fi de nici un folos.

Pitt a scos din rucsac telefonul cu legătură prin satelit şi a format un număr.

— Sandecker se scoală devreme, de aceea nu stă treaz până târziu. Cred că Rudi e mai la îndemână, pentru că suntem cu o oră în urmă faţă de Washington.

Cinci minute mai târziu, Pitt a încheiat discuţia telefonică.

— Rudi o să ne asigure un elicopter la San Carlos pentru situaţia în care trebuie să o ştergem în mare grabă.

Giordino şi-a îndreptat din nou atenţia asupra fortăreţei.

— Nu văd scări, ci numai rampe.

— Pantele pietruite erau mai eficiente pentru urcarea şi coborârea tunurilor de pe metereze, a spus Pitt. Constructorii din acele vremuri ştiau despre înălţarea redutelor la fel de multe ca inginerii de azi care fac zgârie-nori.

— Vezi ceva care să semene cu o gură de aeraţie a unui tunel?

— Cred că iese prin parapetul central.

Giordino s-a bucurat că era o noapte fără lună.

---

[19] Sebastien le Prestre de Vauban (1633-1707), constructor de fortificaţii şi mareşal francez, (n.tr.).

— Bun, cum trecem de gard, de camerele de supraveghere, alarme, paznici şi câini?

— Toate la vremea lor. Nu dăm de măsurile de securitate decât după ce sărim gardul, i-a răspuns Pitt, concentrat să examineze în amănunt terenul din jurul fortăreţei.

— Şi cum sărim, pentru că are peste trei metri?!

— Am putea sări cu prăjina, a propus Pitt.

Giordino l-a privit lung.

— Cred că glumeşti.

— Bineînţeles, a spus Pitt şi a scos un colac de frânghie din rucsac. Mai eşti în stare să te caţeri în copaci ori artrita te împiedică să faci eforturi fizice?

— Încheieturile mele bătrâne nu sunt nici pe jumătate atât de ţepene ca ale tale.

Pitt l-a bătut amical pe umăr.

— Atunci să vedem dacă aceşti doi bătrânei mai au agilitatea de altădată.

După micul dejun luat la popas şi respectându-şi promisiunea făcută lui Rathbone, Pitt şi Giordino s-au alăturat unui grup de vreo zece turişti conduşi de un ghid prin rezervaţia naturală şi au pornit la drum. Au rămas la coada grupului, vorbind doar între ei şi abia acordând atenţie mulţimii de păsări viu colorate şi de animale ciudate.

După ce s-au întors la popas, cu multă discreţie, Pitt s-a interesat de bătrân şi, aşa cum bănuia, angajaţii hotelului i-au spus că, din câte ştiau ei, Rathbone era un oaspete ca mulţi alţii, care prezentase la recepţie un paşaport panamez. Nimeni nu avea cunoştinţă că omul să fi avut un lanţ de popasuri de-a lungul fluviului.

La amiază, Pitt şi Giordino şi-au încărcat toate lucrurile şi pachete cu sendvişuri comandate la bucătărie şi au împins barca în apă. Motorul a pornit fără nici o ezitare şi cei doi s-au îndreptat spre ieşirea din lagună, prinzând curentul principal al fluviului San Juan. Curând, jungla nepătrunsă a făcut loc unor zone mai deschise, înconjurate de coline înverzite, cu copaci care nu mai păreau să se lupte pentru spaţiu, parcă plantaţi într-un parc de un specialist în peisagistică.

El Castillo se găsea la doar şase kilometri în susul fluviului şi cei doi prieteni au navigat foarte încet, lăsând motorul să meargă aproape la ralanti, iar o oră mai târziu au dat ultimul cot,

după ce trecuseră prin dreptul fortăreţei ce dăinuia din epoca colonială, încă dominând oraşul. Muşchiul ce acoperise ruinele construcţiei din rocă vulcanică îi dădea înfăţişarea unei pete urâte de culoare într-un peisaj altfel minunat, în vreme ce orăşelul pitoresc de la poale, cu acoperişurile din tablă lucitoare şi cu ambarcaţiunile *panga*, vopsite în toate culorile posibile, trase pe mal, părea o oază ispititoare.

Cu excepţia traficului pe fluviu, satul El Castillo era cu totul rupt de restul lumii. Drumuri de acces nu existau, nici automobile, nici aeroport. Locuitorii îşi câştigau traiul lucrând câmpurile de pe dealurile înconjurătoare, pescuind şi muncind la fabrica de cherestea sau la o întreprindere producătoare de ulei de palmier aflată la douăzeci de kilometri în susul fluviului.

În drumul lor spre lacul Nicaragua, Pitt şi Giordino ţineau să fie văzuţi sosind şi plecând din mărunta comunitate pescărească, de aceea şi-au legat *panga* la un mic doc şi au păşit pe un drum neamenajat, îndreptându-se către un hotel modest, cu bar şi restaurant, situat la aproape cincizeci de metri distanţă. Au trecut prin dreptul câtorva case din lemn văruite în culori vesele şi le-au făcut semne amicale celor trei fetiţe purtând rochiţe galbene, proaspăt spălate, care se jucau desculţe pe o verandă.

Şi-au păstrat sandvişurile luate de la Refugio Bartola pentru restul excursiei şi au comandat masa de prânz alcătuită în mare parte din peşte proaspăt prins în fluviu, pe care l-au udat cu bere produsă pe plan local.

I-a servit chiar proprietarul, pe nume Aragon.

— Vă recomand gasparul. Nu prindem des asemenea peşte, iar când e pregătit cu un sos pe care numai eu ştiu să-l fac, e o delicatesă.

— Gaspar, a repetat Giordino. N-am auzit de o asemenea specie.

— E o relicvă vie, veche de milioane de ani, cu solzi ca o armură, bot ascuţit şi colţi. Vă asigur că nu veţi găsi aşa ceva în altă parte.

— Sunt oricând gata să mă aventurez pe tărâmul gurmanzilor, a spus Pitt. Adu-ne nişte gaspar din acesta.

— Simt că tremur de nerăbdare, a mormăit Giordino.

— Mare păcat că nu se poate ajunge la fortăreaţă, a spus Pitt ca din întâmplare. Am auzit că muzeul merită vizitat.

Aragon s-a crispat uşor şi a privit pe furiş pe fereastră către El Castillo.

— *Si, senor,* păcat că rataţi o astfel de ocazie, dar guvernul l-a închis, considerându-l prea periculos pentru turişti.

— Mie mi se pare o construcţie foarte rezistentă, a remarcat Giordino.

Aragon a ridicat neputincios din umeri.

— Nu ştiu decât ce mi-au comunicat poliţiştii din Managua.

— Paznicii locuiesc în oraş? a întrebat Pitt.

Aragon a clătinat din cap.

— Şi-au stabilit garnizoana în fortăreaţă şi apar rareori, cu excepţia cazului când sunt aduşi cu elicopterul de la Managua.

— Nu iese nimeni din fortăreaţă, nici măcar pentru mâncare, băutură sau distracţii?

— Nu, domnule. Nu se amestecă printre noi. Şi nici nu permit cuiva să se apropie măcar la zece metri de gard.

Giordino a turnat bere în pahar.

— E prima oară când aud de un guvern care îi împiedică pe turişti să intre într-un muzeu pe motiv că acesta s-ar putea prăbuşi.

— Domnilor, doriţi să rămâneţi în hotelul meu peste noapte? i-a întrebat Aragon.

— Nu, mulţumim, i-a răspuns Pitt. Am auzit că în amonte sunt câteva praguri periculoase şi am vrea să trecem de ele pe lumină.

— N-o să aveţi nici o problemă dacă rămâneţi pe mijlocul fluviului, pe canalul navigabil. Dacă oamenii sunt atenţi, rareori se întâmplă ca bărcile să se răstoarne. În apele calme, de crocodili trebuie să te temi dacă pici peste copastie.

— Serviţi friptură? a întrebat Pitt.

— *Si, senor.* Vreţi să mâncaţi acum?

— Nu, vrem să luăm carnea cu noi. După ce trecem de praguri, eu şi prietenul meu vom trage pe mal şi o vom frige.

Aragon a dat aprobator din cap.

— Aveţi grijă să vă faceţi tabăra mai departe de mal, altfel aţi putea deveni hrană pentru crocodili.

— Nu mi-am pus în minte să mă las mâncat de crocodili, a spus Pitt şi a zâmbit binedispus.

Au plecat după-amiază, destul de târziu şi au navigat printre pragurile situate pe fluviu mai sus de El Castillo fără necazuri. Curând au pierdut orăşelul din ochi. Observând că pe fluviu nu mai erau alte *panga* în afară de a lor, au tras *Greek Angel* la mal,

au scos motorul exterior şi au ascuns totul sub vegetaţia bogată, astfel că dinspre apă nimeni n-ar fi remarcat absolut nimic nefiresc.

Cum era încă lumină, au găsit o potecă îngustă care ducea către orăşel. Apoi au mâncat sandvişurile, s-au odihnit şi au dormit până după miezul nopţii. Mergând cu fereală pe potecă şi slujindu-se de binoclul pentru vedere nocturnă ca să se orienteze, au ocolit căsuţele şi au pătruns într-un desiş, unde au rămas pe burtă şi au examinat zona de securitate din jurul fortăreţei, detectând şi memorând poziţia camerelor video cu circuit închis.

Curând a început să plouă mărunt şi hainele li s-au udat până la piele. Era ca şi cum ar fi stat îmbrăcaţi sub duş. Temperatura ploii era la fel de plăcută ca a apei de la robinet.

Când au fost gata să treacă la treabă, Pitt, urmat de Giordino, s-a căţărat într-un arbore jatoba care avea o înălţime de peste treizeci de metri şi al cărui trunchi abia putea fi cuprins cu braţele. Arborele se găsea la un metru-doi de gardul ce înconjura fortăreaţa, iar ramurile de jos treceau peste coama pe care sticlea o sârmă tăioasă ca briciul. După ce a petrecut o frânghie pe după o ramură groasă aflată la peste trei metri deasupra lui, Giordino s-a folosit de ea şi s-a căţărat pe o ramură mai de sus, strecurându-se printre ramurile mai subţiri, până când ajuns deasupra gardului şi la cinci metri deasupra solului. Acolo s-a oprit şi a verificat prin binoclu pământul de la poalele copacului.

Slujindu-se de frânghie, Pitt a urcat păşind pe trunchi. După ce ajuns pe creanga de care era legată frânghia, s-a căţărat prin frunziş pana a ajuns cu capul sub ghetele lui Giordino.

— Vezi cumva paznici sau câini? a întrebat el în şoaptă.

— Paznicii s-au lenevit, i-a răspuns Giordino. Au dat drumul câinilor să umble de capul lor.

— Mă mir că nu ne-au mirosit deja.

— Mai bine tăceai. Văd că trei dintre ei se uită în direcţia noastră, aha, uite-i că vin în goană.

Înainte ca dulăii să înceapă să latre, Pitt a băgat mâna în rucsacul e care-l purta în spate, a înşfăcat bucăţile de carne crudă luate de la restaurant şi le-a aruncat pe o rampă ce ducea către unul dintre bastioane. Bucăţile au aterizat cu un plescăit puternic. Câinii le-au auzit şi s-au îndreptat înspre ele.

— Eşti convins că o să meargă? a întrebat îngrijorat Giordino.

— În filme dă întotdeauna roade.

— M-ai liniştit, a gemut Giordino.

Pitt şi-a dat drumul de pe ramură şi, ajuns pe sol, a rămas pe loc. Giordino l-a urmat, cu privirea aţintită asupra câinilor, care înghiţeau pe nemestecate cu un aer fremătător şi satisfăcut, fără să le acorde nici o atenţie intruşilor.

— N-o să mă mai îndoiesc niciodată de spusele tale, a şoptit Giordino.

— O să ţin minte că ai zis asta.

Pitt a pornit înainte, către una dintre rampele din piatră, folosind binoclul ca să vadă când cea mai apropiată cameră video urma să descrie un arc de cerc. Când a făcut semn printr-un fluierat discret, Giordino a alergat prin zonă neacoperită de ochiul camerei şi, având la el un atomizor, a stropit lentila cu vopsea neagră. Deplasându-se mai departe, cei doi s-au oprit o clipă în faţa uşilor muzeului închis şi cufundat în beznă, trăgând cu urechea pentru a depista orice zgomot suspect.

De dincolo de metereze, din interiorul curţii interioare, unde fuseseră instalate barăcile paznicilor, răzbătea zvon de glasuri. Au pătruns în ceea ce fusese cândva o cameră pentru provizii. Zidurile din piatră erau încă solide, însă grinzile şi acoperişul din lemn fuseseră mâncate de vreme.

Pitt a făcut semn către un turn central care se înălţa deasupra restului fortăreţei. Era construit ca o piramidă, având jumătatea superioară despicată pe mijloc.

— Doar acolo ar putea să existe o gură de ventilaţie, a spus el.

— Da, e singurul loc potrivit, l-a aprobat Giordino. Apoi a ciulit urechile. Ce-i gălăgia asta?

Cu toate simţurile în alertă, Pitt a ascultat atent. Apoi a făcut un gest către beznă.

— Uruitul acela se aude sigur de la ventilatoare.

Rămânând la adăpostul întunericului şi profitând de orice colţ în umbră, cei doi au urcat o rampă îngustă din piatră care ieşea în afară din pereţii turnului şi care se sfârşea cu o uşă mică de acces. Un jet puternic de aer rece, venind prin deschizătura îngustă, i-a izbit cu forţa pe care o capătă aerul într-un tunel aerodinamic la testarea unui avion. Aplecându-se pentru a învinge forţa aerului, Pitt a pătruns înăuntru şi s-a trezit la baza unei colivii mari din plasă de sârmă. Zgomotul făcut de lamele ventilatorului, care se rotea cu o viteză nebună sub deschizătură, a crescut, făcându-i să simtă că le plesnesc timpanele.

— Ce vuiet diavolesc, a strigat Giordino.

— Asta pentru că stăm exact deasupra lui. Ar fi fost mult mai rău dacă n-ar fi avut atenuatoare de zgomot. Aşa însă, din afara turnului, gălăgia nu mai e atât de mare.

— Nu credeam c-o să dăm de un vânt ca de furtună, a zis Giordino, în timp ce examina grosimea plasei de sârmă.

— Ventilatoarele sunt proiectate să asigure un volum de aer calculat de computer şi la o presiune eficientă.

— Iar îmi ţii lecţii. Acum urmează să-mi povesteşti că ai urmat cursuri de construcţii de tuneluri.

— Ai uitat vara aceea, între semestre, la Academia Forţelor Armate, când am lucrat într-o mină de argint din Leadville, Colorado? l-a pus Pitt la punct.

— N-am uitat, a spus Giordino şi a zâmbit. Eu mi-am petrecut vara ca salvamar în Malibu. Apoi a privit prin ochiurile plasei de sârmă. Din deschizătură răzbătea o rază de lumină. A dat roată plasei până a găsit un bolţ care o fixă de un zăvor. E încuiat pe dinăuntru, a constatat el. Va trebui să tăiem plasa.

Pitt a scos din rucsac o foarfecă de tăiat sârmă.

— M-am gândit că o să avem nevoie de aşa ceva.

Giordino a examinat foarfecă în lumina ce venea de jos.

— Sper să meargă. Acum dă-te la o parte şi lasă-l pe maestru să deschidă calea.

Părea uşor, dar nu a fost chiar aşa. Douăzeci de minute mai târziu, când a reuşit să taie o gaură suficient de mare pentru a se strecura, Giordino era leoarcă de transpiraţie. I-a înapoiat foarfecă lui Pitt, a tras bucata decupată deoparte şi a aruncat o privire în puţ. Tubul de formă rectangulară care slujea drept loc de trecere a aerului eliminat din tunel avea înjur de cinci metri. Într-un colţ se găsea un alt tub circular din metal. Acela era puţul de acces, cu o scară ce părea să dispară în adâncul parcă fără fund.

— Ăsta-i pentru întreţinere, în caz că sistemul de ventilaţie are nevoie de reparaţii, a explicat Pitt în gura mare, ca să acopere zgomotul ventilatorului. Mai serveşte şi ca ieşire de urgenţă pentru mineri, dacă are loc vreun incendiu în subteran sau dacă se prăbuşeşte tavanul tunelului principal.

Giordino a pătruns în puţ cu picioarele înainte şi, pipăind, a descoperit treptele scării. S-a oprit o clipă şi l-a privit cu reproş pe Pitt.

— Sper să nu regret chestia asta! a strigat el ca să se facă auzit, apoi a început să coboare.

Din fericire, puţul era luminat. După ce au coborât aproape cincisprezece metri, Pitt s-a oprit şi a privit în jos. Nu a văzut decât scara întinzându-se la nesfârşit, ca şinele şi traversele unei căi ferate. Fundul nici măcar nu se zărea.

A scos un şerveţel de hârtie dintr-un buzunar, l-a rupt în două, a făcut jumătăţile şomoiog şi-şi le-a îndesat în urechi, ca să nu mai audă şuieratul supărător al ventilatoarelor. În afara sistemului principal de aeraj, la fiecare treizeci de metri fuseseră instalate ventilatoare auxiliare pentru a menţine presiunea necesară pentru aerisirea tunelului.

După o coborâre ce păruse să ţină o veşnicie, Giordino a estimat că se aflau la aproape 165 de metri adâncime, s-a oprit şi a făcut un semn cu mâna. Se vedea capătul scării. Încet, cu precauţie, s-a răsucit până a ajuns cu capul în jos. S-a târât în continuare până când ochii i s-au obişnuit cu întunericul şi a observat ceea ce abia după o vreme s-a conturat ca fiind un mic centru de control care monitoriza şi detecta gazele, concentraţia monoxidului de carbon, temperatura şi funcţionarea sistemului.

Lăsaseră mult în urmă sistemul principal de ventilaţie, aşa că au trebuit să vorbească încet. Giordino s-a ridicat până a revenit în poziţie normală şi i s-a adresat lui Pitt, care se lăsase să alunece în jos, ajungând alături de el.

— Care e situaţia? l-a întrebat Pitt cu glas scăzut.

— Scara trece printr-un centru de comandă al sistemului de ventilaţie, care e amplasat la vreo cinci metri de podeaua tunelului. Am văzut un bărbat şi o femeie la pupitrele cu computere. Din fericire, stau cu spatele spre scară. Cred că nici n-o să-şi dea seama ce i-a lovit.

Giordino a rânjit cu un aer de cunoscător.

— Eu mă ocup de bărbat. Tu te pricepi mai bine să dai gata femeile.

Pitt l-a fulgerat cu o privire.

— Laşule!

N-au mai pierdut timpul şi au coborât până în cabina centrului de comandă fără să scoată un sunet. Operatorii – bărbatul, îmbrăcat cu o salopetă neagră, femeia, în alb – erau concentraţi asupra monitoarelor şi nu au văzut imaginea reflectată pe ecrane a atacatorilor decât când era deja prea târziu. Giordino a sărit dintr-o parte şi i-a tras bărbatului un pumn puternic în falcă. Pitt a preferat să o lovească pe femeie în gât, exact sub ceafă. Amândoi s-au prăbuşit, apucând doar să geamă uşor.

Stând ghemuit sub fereastră, ca să nu fie văzut, Pitt a scos o rolă de bandă adezivă din rucsac şi i-a aruncat-o lui Giordino.

— Leagă-i bine, că eu le scot salopetele.

În mai puţin de trei minute, operatorii sistemului de ventilaţie, care încă nu-şi recăpătaseră cunoştinţa, erau legaţi fedeleş, cu căluşuri la gură şi vârâţi sub pupitre, ca să nu fie văzuţi de cei care ar fi trecut pe dedesubt. Pitt şi-a tras pe el salopeta neagră a bărbatului, care îi era cam largă, în timp ce a lui Giordino, care o luase pe a femeii, aproape că plesnea la cusături. Au găsit apoi căştile de protecţie ale celor doi şi le-au pus pe cap. Pitt şi-a aruncat rucsacul pe un umăr, în vreme ce Giordino arăta ceva mai oficial cu o agendă şi un pix în mână. Unul după celălalt au coborât pe scară către podeaua tunelului.

După ce s-au orientat privind atent înjur, au rămas amândoi parcă vrăjiţi în faţa spectacolului ce se desfăşura sub privirile lor, deoarece iluminaţia era aproape orbitoare.

Acela nu era un tunel feroviar oarecare. De fapt, nu era nici pe departe un tunel feroviar.

Capitolul 29

Tunelul, în formă de potcoavă, era mult mai mare decât îşi imaginaseră cei doi. Pitt s-a simţit de parcă ar fi nimerit într-un roman fantastic de Jules Verne. La prima vedere, tunelul părea să aibă un diametru de cel puţin şaisprezece metri, depăşind cu mult orice construcţie similară realizată vreodată. Diametrul celui dintre Franţa şi Anglia era de opt metri, iar al tunelului Seikan, care lega insulele Honshu şi Hokkaido, de unsprezece metri.

Vâjâitul ventilatoarelor era înlocuit aici de un vuiet ce răsuna în tot tunelul. Deasupra lor, montată pe o serie de grinzi metalice, o bandă transportoare de dimensiuni impresionante mergea către capătul răsăritean. În locul bolovanilor obişnuiţi, materialul excavat fusese măcinat şi avea consistenţa nisipului.

— Uite aici sursa mâzgii cafenii, a spus Pitt. Macină roca până o transformă în praf, ca să o poată pompa prin conducte tocmai în Marea Caraibilor.

Imediat sub banda transportoare treceau o cale ferată şi un drum betonat. Pitt s-a aplecat şi a examinat şinele şi traversele.

— Acţionate electric, la fel ca metroul newyorkez.

— Fii atent la a treia şină, l-a prevenit Giordino. Cine ştie ce tensiune foloseşte.

— Cred că au substaţii generatoare la fiecare câţiva kilometri pentru a asigura energia electrică.

— Vrei să pui o monedă pe şină? l-a întrebat Giordino în glumă.

Pitt s-a ridicat şi a privit în depărtare.

— Şinele astea nu pot în nici un caz să suporte trenuri de marfă care să circule cu 400 km/h. Ar trebui să fie de calitate superioară, iar traversele astea metalice sunt prea depărtate. În plus, ecartamentul standard este de 143,5 de centimetri. Ăsta are circa un metru, ceea ce înseamnă că e vorba de o cale ferată cu ecartament redus.

— E instalată pentru asigurarea transportului maşinii de forat.

Pitt a ridicat din sprâncene.

— De unde ştii atâtea?

— Am citit undeva despre asemenea utilaje.

— Gata, te pun în fruntea clasei. Tunelul a fost *într-adevăr*

excavat de un utilaj special, mare de tot.

— Poate că vor schimba ulterior toate şinele şi-a dat Giordino cu părerea.

— De ce să aştepte până la săparea tunelului? Constructorii de cale ferată şi celelalte echipamente ar trebui să vină în urma maşinii de foraj, ca să câştige timp. Rămas pe gânduri, Pitt a clătinat din cap. Un tunel de asemenea dimensiuni nu a fost săpat pentru trafic feroviar.

S-au întors spre un autobuz cu etaj, vopsit în culoarea levănţicii, care a trecut pe lângă ei şi din care şoferul le-a făcut semn de salut cu mâna. S-au întors uşor cu spatele, prefăcându-se că discutau ceva scris în agenda lui Giordino, în timp ce autobuzul încărcat cu lucrători, purtând căşti de protecţie şi salopete de diferite culori, trecea pe lângă ei. Pitt a văzut imediat numele Odyssey şi emblema cu calul în galop pe latura autobuzului. Şoferul a încetinit, neştiind sigur dacă ei doreau să urce, însă Pitt i-a făcut semn să meargă mai departe.

— Acţionat electric, a spus Giordino.

— Elimină monoxidul de carbon care ar produce poluare.

Giordino s-a apropiat de două cărucioare de golf acţionate de acumulatoare, care arătau ca nişte automobile sport miniaturale.

— Frumos din partea lor să ne asigure şi un mijloc de transport, a zis el, suindu-se într-unui. În ce direcţie pornim?

Pitt a rămas puţin pe gânduri.

— Să urmăm materialul excavat de pe bandă rulantă. Ar fi singura şansă de a afla sigur dacă el e sursa mâzgii cafenii.

Tunelul uriaş părea să nu se mai sfârşească. După toate aparenţele, traficul pe şosea era strict pentru transportul minerilor, în vreme ce calea ferată cu ecartament redus se folosea doar pentru roca măcinată şi pentru alte materiale. Cum maşinuţa de golf avea vitezometru, Pitt a putut stabili viteza benzii transportoare. Se deplasa rapid, cu 10 km/h.

Pitt şi-a îndreptat atenţia asupra finisajului tavanului. După trecerea utilajelor de forat, minerii instalaseră sisteme de susţinere cu ajutorul unor bolţuri, pentru a spori tendinţa naturală a rocilor de a se autoarma. Apoi întregul tunel fusese stropit cu un strat de beton torcretat sau beton injectat, folosindu-se utilaje pneumatice de mare putere. Transportul betonului pe distanţe lungi trebuie să fi fost realizat cu ajutorul unor pompe auxiliare, înşirate de la sursa de alimentare până în zona proaspăt excavată din spatele utilajului de forare. Această

operaţiune fusese urmată de injecţia de lapte de beton sub presiune, pentru a stopa infiltraţiile din pânzele freatice. În afară de faptul că asigurau izolaţia contra infiltraţiilor din exterior, betonul torcretat şi laptele de beton îmbunătăţeau curgerea fluidelor prin tunel, un fenomen pe care Pitt a început să-l considere o posibilă utilizare a acestuia.

Becurile din tavan luminau tunelul atât de orbitor, încât pe Pitt şi pe Giordino îi usturau ochii. Abia acum înţelegeau de ce muncitorii din autobuz purtau ochelari cu lentile închise la culoare. Ca şi cum ar fi plănuit dinainte, ei şi-au pus ochelarii pe nas aproape în acelaşi timp.

O locomotivă electrică trăgând după ea câteva vagoane-platformă încărcate cu ancore de susţinere trecu, îndreptându-se în sens opus, spre locul în care se desfăşurau excavaţiile. Cei din tren le-au făcut semne celor din maşinuţele de golf, care au fluturat mâinile drept răspuns.

— Ia te uită, ce lume prietenoasă prin locurile astea! a remarcat Giordino.

— Ai observat că bărbaţii poartă salopete negre, iar femeile, albe sau verzi?

— Cred că Specter a fost decorator de interioare într-o viaţă anterioară.

— Mie-mi pare mai curând un sistem de identificare a castelor, a spus Pitt.

— Mai bine-mi tai o ureche decât să port ceva de culoarea levănţicii, a mormăit Giordino, dându-şi brusc seama că era îmbrăcat în alb. Cred că nu am salopetă de culoarea potrivită.

— Bagă-ţi ceva pe sub ea ca să arăţi a femeie.

Giordino a tăcut, dar privirea lui neiertătoare a fost elocventă.

Pe chipul lui Pitt a apărut o expresie de seriozitate.

— Mă-ntreb dacă minerii au habar ce conţinut toxic are materialul pe care îl aruncă în mare.

— Vor afla, a zis Giordino, când o să înceapă să le cadă părul, iar organele interne li se vor lichefia.

Şi-au continuat drumul, simţind atmosfera nefirească din adâncul pământului. Au trecut prin dreptul câtorva tuneluri tăiate pieziş, care duceau spre stânga şi care le-au stârnit curiozitatea. Un tunel paralel părea să fie legat de cel prin care mergeau prin tuneluri transversale săpate la fiecare o mie de metri. Pitt a presupus că era vorba de un tunel auxiliar pentru cablurile electrice.

— Aşa se explică tremurul de la suprafaţă, a spus Pitt. Pentru tunelurile mici n-au folosit maşini de forat. Au excavat folosind perforatoare şi explozivi.

— Ne întoarcem?

— Mai târziu, i-a răspuns Pitt. Să mai urmăm puţin materialul de pe banda transportoare.

Giordino a rămas stupefiat de puterea maşinuţelor de golf. A ajuns curând la aproape 80 km/h, depăşind alte vehicule care circulau pe şoseaua betonată.

— Ce-ar fi să conduci mai încet? l-a prevenit Pitt. Vrei să stârneşti suspiciuni?

— Crezi că au şi poliţie rutieră aici?

— Nu, dar Big Brother e cu ochii pe noi, l-a contrat Pitt, făcând un semn discret către o cameră montată deasupra sistemului de iluminat.

Fără chef, Giordino a încetinit şi s-a plasat în spatele unui autobuz. Pitt a început să-şi dea seama că autobuzele mergeau potrivit unui orar şi, după un calcul sumar, a constatat că se succedau la intervale de douăzeci de minute şi opreau în punctele de lucru unde minerii aşteptau să urce sau să coboare. A aruncat o privire la ceas. Era doar o chestiune de timp până când schimbul celor din camera de comandă a ventilatoarelor avea să sosească, descoperind că tovarăşii lor de muncă fuseseră imobilizaţi şi ascunşi sub pupitre. Deocamdată nu se auziseră sirene de alarmă şi nici nu apăruseră agenţii de securitate care să gonească pe şosea în căutarea cuiva.

— Am ajuns la ceva important, l-a atenţionat Giordano pe Pitt.

Duduitul surd devenea tot mai pronunţat pe măsură ce se apropiau de ceea ce, după părerea lui Pitt, era o staţie de pompare de dimensiuni gigantice. Roca măcinată până devenise praf era împinsă de pe banda transportoare către o benă de dimensiuni monstruoase. De acolo, câteva pompe mari cât nişte clădiri de trei etaje o împingeau în nişte conducte extrem de groase. Pitt a tras concluzia că materialul excavat era apoi propulsat în mare, în locul în care *Poco Bonito* eşuase în bancul acumulat. În spatele staţiilor de pompare se vedeau nişte uşi masive din oţel.

— Misterul se adânceşte, a spus Pitt gânditor. Pompele astea monumentale sunt capabile să împingă de zece ori mai mult material decât se excavează. Cred că au alt scop.

— Probabil că vor fi demontate după ce termină tunelul.

— Nu sunt convins. Par permanente.
— Mă întreb ce-o fi dincolo de uşile acelea, a făcut Giordino.
— Marea Caraibilor, l-a lămurit Pitt. Aproape sigur ne aflăm la câţiva kilometri de ţărm şi încă la mare adâncime sub nivelul mării.
Giordino nu-şi putea desprinde privirea de la uşi.
— Cum Dumnezeu au săpat atât de adânc?
— Au început cu o excavaţie la suprafaţă, creând astfel un portal, întâi s-a executat un tunel de pornire, folosindu-se un alt utilaj, numit excavator deschizător de drum. Când acesta a ajuns la o anumită adâncime, s-a adus utilajul principal de excavare, care a fost asamblat în tunel. Acesta a lucrat spre est sub mare, iar apoi trebuie să fi fost demontat şi reasamblat ca să poată începe excavarea în direcţie opusă, către vest.
— Dar cum putea fi păstrată în secret o asemenea operaţiune?
— Plătindu-i regeşte pe mineri ca să-şi ţină gura ori poate prin ameninţări şi şantaj.
— Dacă ar fi să ne luăm după spusele lui Rathbone, intruşii sunt ucişi fără menajamente. De ce nu s-ar proceda la fel şi în cazul minerilor limbuţi?
— Nu-mi mai aduce aminte de intruşi. În sfârşit, bănuielile noastre s-au confirmat, a spus Pitt încet. Mâzga cafenie e împrăştiată în mare de oameni, fără să se ţină seama câtuşi de puţin de consecinţe.
Giordino a clătinat rar din cap.
— Avem de a face cu o operaţiune de deversare care depăşeşte orice închipuire.
Pitt a băgat din nou mâna în rucsac şi a scos o cameră digitală de mici dimensiuni, cu care a început să fotografieze operaţiunea de pompare.
— Nu cumva rucsacul acela minunat ne poate oferi mâncare şi băutură? l-a îmboldit Giordino.
Pitt a scos dinăuntru două batoane de ciocolată cu fulgi de cereale.
— Regret, altceva nu mai am.
— Ce mai ai în el?
— Doar credinciosul meu Colt.
— Sper să mai avem timp să ne sinucidem cu el înainte de a fi spânzuraţi, a spus Giordino pe un ton sumbru.
— Am văzut ce ne interesa, a zis Pitt. E vremea să ne întoarcem.

Giordino a apăsat pe accelerator încă înainte ca Pitt să fi terminat de vorbit.

— Cu cât mai curând o ştergem de aici, cu atât mai bine. Şi-aşa am cam forţat nota.

În timp ce se deplasau, Pitt a mai făcut o serie de fotografii.

— Mai e ceva…, aş vrea să văd ce se află în tunelurile acelea secundare.

În timp ce căpătau viteză, Giordino a simţit că vizitarea unui tunel auxiliar nu reprezenta decât o parte a planului gândit de Pitt. Era convins că acesta va voi să verifice şi celălalt capăt al tunelului, ca să vadă uriaşul utilaj de foraj în funcţiune. Pitt a făcut fotografii ale tuturor utilajelor prin dreptul cărora au trecut. Nu i-a scăpat nici un amănunt privind construcţia tunelului.

Giordino a virat dreaptă spre prima traversare pe care a văzut-o, fără să încetinească, luând curba pe două roţi. Pitt l-a urmat îndeaproape şi, deşi i-a aruncat o privire veninoasă, n-a scos un cuvânt. Abia parcurseseră şaptezeci de metri, când maşinuţa de golf a ţâşnit într-un alt tunel. Au frânat brusc şi au rămas cu gurile căscate.

— Ameţitor, a bolborosit Giordino, incapabil să creadă ce văzuse.

— Nu te opri, i-a spus Pitt, pe un ton poruncitor. Mergi mai departe.

Giordino a dat din cap şi a pătruns cu viteză maximă într-un al treilea tunel. N-a şovăit şi nici n-a aşteptat ca Pitt să-l îndemne mai departe. Gonind prin scurtătură spre al patrulea tunel, nici n-a mai ridicat piciorul de pe pedală de acceleraţie. Într-un târziu, n-au putut merge mai departe, aşa că Giordino a trebuit să frâneze brusc, pentru a nu se izbi de zid. Au rămas locului câteva momente, încercând să înţeleagă cele văzute.

Proporţiile giganteşti ale reţelei de tuneluri li s-au părut şi mai spectaculoase când, aproape incapabili să-şi creadă ochilor, s-au văzut siliţi să accepte că nu era vorba doar de unul, ci de patra tuneluri de aceleaşi dimensiuni, toate legate între ele.

De obicei, Giordino nu se lăsa uşor impresionat, însă în situaţia aceasta fusese redus la tăcere.

— Aşa ceva nu există, a spus el, abia şoptit.

Cu precauţie, Pitt şi-a făcut curaj, alungând din minte orice lucru care, din cauza surprizei, i-ar fi putut întuneca judecată sau orbi simţurile. Trebuia să existe o explicaţie a acelor lucrări gigantice. Cum de era posibil ca Specter să fi construit patru

tuneluri uriaşe pe sub munţii din Nicaragua fără ca serviciile de informaţii sau mijloacele de informare să prindă de veste? Cum de putuse un proiect de asemenea anvergură să treacă neobservat vreme de mai bine de patru ani?

— Câte căi ferate vrea Specter să pună în funcţiune? a întrebat Giordino, parcă aflat în transă.

— Tunelurile astea n-au fost construite pentru transportul mărfurilor pe calea ferată, a gândit Pitt cu voce tare.

— Poate transportul cu şlepuri?

— Prea costisitor. Construcţia asta slujeşte cu totul altui scop.

— Cred că ies nişte profituri colosale dintr-o investiţie atât de mare.

— Costurile au depăşit cu mult suma estimată iniţial la şapte miliarde.

Vocile lor reverberau în tunelul uriaş în care nu se găsea nici un om său vehicul. Dacă pereţii şi tavanul arcuit nu ar fi fost acoperiţi cu o suprafaţă de beton de o netezime perfectă şi-ar fi putut imagina că se află într-o grotă naturală de dimensiuni uriaşe. Pitt s-a uitat la podeaua tunelului.

— Nu poate fi vorba de un sistem rapid de transport. Văd că au scos şinele de cale ferată.

Giordino a făcut un semn discret către o cameră de supraveghere montată pe un stâlp, care era îndreptată direct spre ei.

— Hai s-o ştergem cât mai repede în tunelul principal şi să găsim alt mijloc de transport. Maşinuţa asta e prea bătătoare la ochi.

— Bună idee, l-a aprobat Pitt. Dacă încă nu şi-au dat seama de prezenţa unor intruşi înseamnă că nu le merge mintea deloc.

Au refăcut drumul înapoi prin cele trei tuneluri pustii, oprindu-se înainte de a pătrunde în cel de-al patrulea, de unde începuseră explorarea. Au parcat maşinuţa de golf în tunelul de legătură, departe de o cameră de supraveghere şi apoi, cu un aer degajat, au mers pe jos de-a lungul şoselei până au ajuns la o staţie de autobuz unde aşteptau câţiva mineri. Stând aproape, în ciuda ochelarilor de soare pe care îi purtau muncitorii, Pitt a reuşit să le distingă trăsăturile şi ochii. Erau cu toţii de origine asiatică.

Pitt i-a dat un cot lui Giordino, care a priceput imediat aluzia.

— Pariez pe ce vrei că ăştia sunt chinezi, a şoptit Pitt.

— Nu risc un pariu cu tine.

Imediat după sosirea autobuzului cu etaj, prin dreptul lor a trecut în mare viteză un grup de maşinuţe de golf cu girofarurile aprinse, care au dispărut în tunelul de legătură din care Pitt şi Giordino abia ieşiseră.

— După ce vor găsi vehiculul, nu le vor trebui decât zece secunde ca să-şi dea seama că ne aflăm în autobuzul ăsta, a zis Giordino.

Pitt era cu ochii la un tren care se apropia dinspre capătul estic al tunelului.

— Aşa m-am gândit şi eu.

A ridicat o mână şi i-a făcut semn şoferului să plece după ce minerii au urcat în autobuz. Uşa s-a închis cu un fâsâit şi vehiculul a plecat.

— Când te-ai urcat ultima oară din mers într-un mărfar? l-a întrebat Pitt pe Giordino în timp ce se grăbeau să traverseze şoseaua şi se opreau să discute aparent fără grijă pe când locomotiva, al cărei mecanic citea o revistă, trecea pe lângă ei.

— Acum câţiva ani, în deşertul Sahara, când am prins trenul ce transporta substanţe toxice spre Fort Foureau.

— Dacă ţin bine minte, era cât pe ce să cazi din el.

— Nu-mi place când mă iei peste picior, a spus Giordino cu o strâmbătură.

Imediat ce locomotiva a trecut, au început să alerge pe lângă şină. Pitt estimase deja că trenul se deplasa cu aproape 35 km/h şi a socotit că, făcând puţin efort, puteau alerga la fel de repede. Giordino s-a dovedit iute pentru gabaritul lui. A pus capul în piept şi s-a repezit după un vagon-platformă de parcă ar fi pornit cu mingea sub braţ către terenul de ţintă. S-a prins de scară în momentul trecerii vagonului şi, smuls de pe sol, practic a zburat, nimerind exact pe platformă. Pitt s-a slujit şi el de avântul trenului şi a reuşit să urce în vagon.

Vagonul-platformă transporta două camionete de origine necunoscută, acţionate de motoare electrice. Nou-nouţe, păreau să fi fost abia descărcate de pe vapor. Fără să scoată o vorbă, Pitt şi Giordino au deschis o portieră şi s-au strecurat în cabină, ghemuindu-se apoi sub geam şi sub bord. Nici nu putuseră alege un moment mai potrivit pentru a se ascunde, deoarece, aproape instantaneu, două maşini de securitate, pornite în urmărirea autobuzului, au trecut cu sirenele urlând şi cu girofarurile aprinse pe lângă tren.

Încântat, Pitt a zâmbit şi a spus:

— Manevra noastră le-a scăpat camerelor, altfel veneau după noi în loc să urmărească autobuzul.

— Era şi momentul să avem puţin noroc.

— Rămâi ascuns, i-a spus Pitt. Mă-ntorc imediat.

A deschis portiera care nu dădea spre şosea şi a coborât pe coate şi genunchi. Târându-se către partea din faţă, apoi către spatele vehiculului, a îndepărtat saboţii şi lanţurile cu care camioneta fusese fixată pe platformă. După aceea s-a furişat în cabină.

Giordino s-a uitat lung la Pitt.

— Mi-am dat seama ce vrei să faci, dar nu ştiu cum o să coborâm cu maşina asta din mersul trenului într-un tunel care e blocat la ambele capete.

— Vedem noi cum procedăm la vremea potrivită, l-a liniştit Pitt cu o expresie de detaşare pe chip.

Nimic pe lume nu se compară cu un utilaj de săpat tuneluri.

Cel care excava tunelurile de sub Nicaragua, de la coasta Atlanticului la ţărmul Pacificului, avea mai bine de 120 de metri lungime, fiind urmat de un tren cu echipamente care măsura de asemenea aproximativ 100 de metri.

Un monstru incredibil de complicat, care arăta ca prima versiune a unei rachete pentru explorarea planetei Saturn, utilajul era acţionat de un motor electric cu viteză variabilă, care elimină orice poluare şi pierdere de ulei. Utilajul folosit de Specter tăia straturi subţiri de rocă prin rotaţia continuă a unei serii de cuţite confecţionate din carbon, montate pe un cap tăietor din oţel care putea scobi un tunel circular prin rocă dură. Acest cap tăietor avea peste şaptesprezece metri în diametru şi înainta cu cincizeci de metri pe zi. Corpul care cuprindea capul tăietor era dotat cu motoare electrice ce asigurau forţa uriaşă necesară pentru a face că dinţii să se înfigă în rocă şi cu nişte prese hidraulice care exercitau o presiune uriaşă pentru a împinge tot utilajul în perete şi pentru a măcina roca.

Gigantica maşinărie era articulată, iar operatorul, aflat în partea din faţă, avea posibilitatea de a dirija direcţia de înaintare cu ajutorul unui sistem cu laser, păstrându-şi controlul asupra operaţiunilor. Materialul excavat era transportat către partea din spate a utilajului şi trecut printr-un concasor ce transforma totul într-un nisip cu granulaţie fină. De acolo, banda rulantă prelua materialul către capătul opus al tunelului, de unde era pompat în

ocean.

Trenul s-a oprit la două sute de metri în spatele utilajului de foraj, sub banda rulantă, pentru descărcarea la un depozit şi terminal de aprovizionare. Prin tavanul tunelului treceau o serie de lifturi mari pentru marfa. Dintr-un asemenea lift a coborât un grup de femei îmbrăcate cu salopete albe, după care s-au urcat într-un autobuz. Pitt s-a dat mai aproape de portieră şi a auzit-o pe una dintre ele spunând că inspecţia trebuia să se încheie peste opt ore pentru a transmite un raport către sediul de la suprafaţă.

Lui Pitt i s-a părut absurd. Care sediu? Şi de ce la suprafaţă?

Nimeni nu a fost surprins când Pitt a coborât camioneta de pe platformă pe docul de descărcare, apoi în josul rampei, ajungând pe şoseaua betonată. Apoi a tras pe dreapta şi a oprit în spatele unui şir de alte camioane electrice.

Giordino a urmărit activitatea ce se desfăşura în locul acela, unde cel puţin treizeci de mineri se ocupau de buna funcţionare a utilajului.

— Parcă a mers prea uşor.

— Încă n-am scăpat de probleme, a spus Pitt. Trebuie să găsim o cale de retragere.

— Am putea urca prin alt puţ de aeraj.

— Dar dacă ajungem sub lacul Nicaragua? Nu ne putem întoarce la cel prin care am coborât?

— Ar fi un plan sinucigaş.

Giordino a privit concentrat la modul de funcţionare a utilajului de foraj.

— Hai, vrăjitorule, ce propui?

— Nu putem ieşi din tunelul ăsta, pentru că încă nu e definitivat. Singura noastră speranţă rămâne să ne furişăm până la capătul dinspre Pacific printr-unul dintre sistemele de ventilaţie ale celorlalte trei tuneluri.

— Şi dacă nu se poate?

— Atunci va trebui să născocesc un alt plan. Giordino a făcut semn către docul de încărcare, unde agenţii de securitate verificau identitatea minerilor. Trebuie să dispărem. Nu cred că înfăţişarea noastră corespunde cu ecusoanele.

Pitt a ridicat ecusonul de identificare prins pe buzunarul de la piept al salopetei şi s-a uitat la el, vădit amuzat.

— Am dat de dracu’. Tipul din poză are 1,70 metri, iar eu,

peste doi.

— Eu ce să mai zic? a făcut Giordino cu un zâmbet şiret. De unde să fac rost de păr lung şi de sâni?

Pitt a întredeschis portiera şi, privind de-a lungul laturii îndepărtate a docului de încărcare, a observat că acolo nu era nimeni.

— Hai pe aici!

Giordino l-a urmat pe Pitt şi s-a furişat peste bancheta din faţă a camionetei. Au coborât pe doc şi au alergat ghemuiţi până au ajuns la uşa deschisă a unei magazii. Strecurându-se pe după lăzi desfăcute care conţineau piese de schimb pentru diferitele componente ale utilajului de foraj, au descoperit o trecere în partea din spate, pe unde au ieşit din depozit, ajungând din nou la calea ferată. S-au oprit în spatele unui şir de toalete ecologice şi au analizat rapid situaţia.

— Ar fi bine dacă am avea un mijloc de transport, a spus Giordino, strâmbând din nas de dezgust.

— Dorinţa ţi s-ar putea îndeplini, a spus Pitt şi a rânjit.

Fără să-l mai aştepte pe Giordino, s-a ridicat, a ieşit din spatele cabinelor şi s-a apropiat calm de unul dintre vehiculele agenţilor de securitate, ce fusese lăsat nesupravegheat. S-a aşezat la volan, a pornit motorul electric şi a apăsat pedala de acceleraţie, iar Giordino s-a urcat pe partea cealaltă. Cu tracţiune pe faţă, acţionată de un diferenţial cu cuplare directă, maşina s-a îndepărtat fără să facă zgomot.

Pitt avusese noroc cu carul până în acele momente. Agenţii de securitate erau atât de absorbiţi de verificarea ecusoanelor minerilor, încât nu au băgat de seamă că maşina de patrulare le fusese furată. Cum motorul maşinii abia dacă scotea un susur slab, iar utilajul de foraj făcea un zgomot asurzitor, le fusese imposibil să-i audă pe muncitorii care încercau să le atragă atenţia la furtul vehiculului.

Pentru a da impresia unei activităţi oficiale, Giordino a descoperit butonul pentru pornirea girofarurilor de pe acoperişul maşinii şi l-a acţionat. Imediat ce au ajuns la primul tunel de legătură, Pitt a virat brusc la stânga, apoi a repetat manevra, pătrunzând în tunelul principal şi îndreptându-se către portalul vestic.

Pitt presupunea că toate cele patru tuneluri fuseseră excavate pe sub lacul Nicaragua, pentru a ieşi pe sub porţiunea foarte îngustă de uscat care separă lacul de ocean în apropierea

portului San Juan del Sur. Acolo trebuiau să fie plasate ventilatoarele, înainte că tunelurile să se depărteze de ţărm.

Se înşela însă.

După ce au gonit câţiva kilometri, au ajuns la un grup mare de pompe asemănătoare cu cele întâlnite la capătul estic al reţelei de tuneluri. Apoi tunelul se termină brusc cu nişte uşi gigantice. Firicelele de apă care se scurgeau pe la rosturi, prelingându-se pe podeaua tunelului, constituiau o dovadă că nu ajunseseră la suprafaţă, în apropiere de San Juan del Sur, ci la capătul înfundat al tunelului de sub fundul Oceanului Pacific.

Capitolul 30

După alergarea de dimineaţă de la apartamentul său din Watergate până la sediul NUMA, amiralul Sandecker s-a dus direct la birou fără să se mai oprească la sala de gimnastică a agenţiei ca să facă duş şi să îmbrace un costum de serviciu. Cu o expresie sumbră pe chipul cu trăsături ascuţite, Rudi Gunn îl aştepta deja. L-a privit peste ramele groase din baga ale ochelarilor pe Sandecker, care s-a aşezat ştergându-şi sudoarea de pe faţă şi gât cu un prosop.

— Ce veşti mai ai de la Pitt şi Giordino?

— De opt ore nu am nici o ştire de la ei, a spus Gunn cu nelinişte în glas. De când au pătruns prin ceea ce Pitt a afirmat că era un puţ de aeraj care ducea către un tunel subteran, despre care credea el că trece pe sub jungla din Nicaragua, de la Pacific până la Marea Caraibilor.

— Nimic, nimic?

— Linişte totală, a răspuns Gunn. Dacă se află atât de adânc sub pământ, nu se poate lua legătura cu ei.

— Un tunel ce ţine de la un ţărm la celălalt… a murmurat Sandecker, cu un glas ce trăda îndoiala.

Gunn a dat rar din cap.

— Pitt era convins de asta. Mi-a mai spus că Odyssey este constructorul acestui tunel.

— Odyssey? a făcut Sandecker şi l-a privit nedumerit pe Gunn. Iarăşi?

Gunn a confirmat cu un gest din cap.

— Compania asta apare peste tot. Sandecker s-a ridicat de la birou şi a privit pe fereastra care dădea spre fluviul Potomac, zărind pânza strânsă, de culoare roşie, a micuţei lui goelete, amarate într-un port pentru ambarcaţiuni de agrement. Nu deţin informaţii privind construcţia vreunui tunel prin Nicaragua. S-a vorbit la un moment dat de o cale ferată subterană de mare viteză, pentru transportul de mărfuri. Dar asta s-a întâmplat acum câţiva ani şi, din câte ştiu, proiectul nu s-a materializat.

Gunn a deschis un dosar din care a extras câteva fotografii şi le-a răsfirat pe biroul amiralului.

— Uitaţi fotografii din satelit făcute pe o perioadă de câţiva ani asupra unui port mic şi somnolent numit San Juan del Norte.

— De unde provin? a întrebat Sandecker, vădit interesat.

Gunn a zâmbit.

— Hiram Yaeger a scormonit în arhiva lui de fotografii din satelit, provenite de la diverse servicii de informaţii şi le-a inclus în fişierele de date ale NUMA.

Sandecker şi-a aranjat mai bine ochelarii pe nas şi a început să examineze fotografiile, aruncând câte o privire şi la datele ce apăreau imprimate pe marginea lor inferioară. După câteva minute, a ridicat ochii.

— Acum cinci ani, portul părea părăsit. După aceea, au sosit echipamente grele şi s-au construit facilităţi portuare pentru nave-container.

— Trebuie observat că toate containerele cu materiale şi echipamente au fost imediat transportate în depozite din prefabricate şi n-au mai ieşit de acolo.

— Mi se pare incredibil ca o operaţiune de asemenea anvergură să treacă neobservată.

Gunn a mai pus un dosar alături de fotografii.

— Yaeger a obţinut şi un raport privind programele şi operaţiunile întreprinse de Odyssey. Situaţia financiară a companiei e cam neclară. Deoarece are sediul în Brazilia, nu e obligată să prezinte declaraţii de venituri şi pierderi.

— Dar ce acţionari au? Ei trebuie să fi primit rapoarte anuale.

— Acţiunile companiei nu se tranzacţionează la nici o bursă de valori, pentru că singurul acţionar e Specter.

— Putea el să finanţeze singur un asemenea proiect? l-a întrebat Sandecker.

— Din câte cunoaştem, deţine resursele financiare necesare, dar Yaeger crede că la un proiect de o asemenea amploare probabil finanţarea a fost asigurată de Republică Populară Chineză, care a susţinut şi în trecut o serie de proiecte ale lui Specter din America Centrală.

— Mi se pare logic. Chinezii investesc în zonă şi îşi extind sfera de influenţă.

— Un alt element care a justificat păstrarea secretului a fost posibilitatea de a ignora impactul social, economic şi asupra mediului, a explicat Gunn. Opoziţia activiştilor din Nicaragua şi problemele privitoare la dreptul de a excava pe teritoriul altuia sunt pur şi simplu ignorate de guvern dacă lucrările se desfăşoară pe ascuns.

— La ce alte proiecte mai colaborează Specter cu chinezii?

— Zone de facilităţi portuare la ambele capete ale Canalului Panama şi un pod care va traversa canalul, care urmează a fi inaugurat anul viitor.

— Dar de ce atâta mister? a murmurat Sandecker, reaşezându-se pe fotoliu. Ce câştiga în acest fel?

Gunn a făcut un gest de neştiinţă.

— Fără informaţii suplimentare, nu putem face decât presupuneri.

— Dar nici cu mâinile încrucişate nu putem sta.

— Să luăm legătură cu CIA şi cu Pentagonul în legătură cu bănuielile noastre? l-a întrebat Gunn.

Sandecker a rămas pe gânduri câteva momente, apoi a spus:

— Nu, ne adresăm direct consilierului pentru securitate naţională al preşedintelui.

— De acord, a zis Gunn. Ar putea fi vorba de o situaţie foarte gravă.

— La naiba! a izbucnit Sandecker, exprimându-şi astfel frustrarea. Măcar dacă am avea vreo veste de la Pitt şi de la Giordino. Atunci am şti mai precis ce se petrece acolo.

După ce au ajuns la capătul blocat, Pitt şi Giordino n-au avut altă soluţie decât să se întoarcă şi să pornească rapid în direcţia din care veniseră. Cel de-al patrulea tunel părea pustiu, deoarece toate echipamentele fuseseră retrase. Era atât de dezolant, de parcă nu oamenii l-ar fi creat. Doar pompele de la capete, dar şi acelea mute şi învăluite într-un mister pe care Pitt nu şi-l putea explica.

Li s-a părut de asemenea ciudat că nici una dintre maşinile pazei nu pornise cu girofarurile aprinse să-i urmărească prin tunelurile cufundate în beznă. Pe de altă parte, nu au văzut nici camere de supraveghere. Toate fuseseră demontate după încheierea lucrărilor de construcţie a tunelurilor.

Curând au înţeles şi motivele.

— Acum pricep, a spus calm Giordino, de ce agenţii de securitate nu se grăbesc să pună mâna pe noi.

— Mda, nu avem unde să dispărem, a continuat Pitt, încheind răspunsul la şaradă. Mica noastră aventură în lumea subpământeana s-a cam terminat. Oamenii lui Specter nu trebuie decât să aştepte până ni se face foame şi sete, pentru ca apoi să ne primească cu braţele deschise în tunelul principal atunci când ne vom preda în speranţa că vom primi o ultimă

masă înainte de a fi spânzuraţi.

— Pesemne că preferă să ne lase să putrezim aici.

— Cam aşa ceva.

Pitt şi-a trecut mâneca peste frunte ca să-şi şteargă sudoarea care îi curgea în ochi.

— N-ai băgat de seamă că temperatura din tunelul ăsta e mai mare decât în celelalte?

— Mă simt deja ca într-o saună, a spus Giordino, pe a cărui faţă picăturile de transpiraţie străluceau.

— Şi aerul a devenit sulfuros.

— Fiindcă tot ai adus vorba de mâncare. Mai ai batoane de cereale?

— Se face.

Brusc, ideea le-a venit amândurora în acelaşi timp, de aceea s-au întors unul către celălalt şi au exclamat la unison:

— Un puţ de ventilaţie.

Entuziasmul de început a dispărut imediat de pe faţa lui Giordino.

— Nu cred. În tunelurile intermediare n-am văzut nici un post de comandă a ventilaţiei.

— Le-au dezafectat împreună cu calea ferată şi cu sistemul de iluminat, după care au închis puţurile, pentru că nu mai era nevoie să elimine aerul viciat din tunel.

— Da, dar scările erau încastrate în pereţii tunelurilor. Pun pariu pe tot salariul meu de lună viitoare, dacă mai apuc să-l primesc, că nu s-au deranjat să scoată scările.

— Stai că aflăm imediat, a spus Pitt, iar Giordino a apăsat pe pedală de acceleraţie, maşina pornind înainte cu un salt, luminând cu farurile bezna din faţa lor.

După ce au parcurs aproximativ treizeci de kilometri, Giordino a observat treptele unei scări care urca pe un perete al tunelului. A parcat la vreo zece metri depărtare, astfel ca farurile să lumineze o porţiune mai mare a peretelui.

— Scările duc spre locul în care se găsea cândva cabina de comandă a puţului de aeraj, a spus el, trecându-şi palma peste miriştea ce-i crescuse pe obraji şi pe bărbie.

Pitt a coborât din maşină şi a început să urce treptele. Se părea că tunelul fusese terminat de mai bine de un an. Treptele erau alunecoase din cauza umezelii, iar rugina se desprindea sub formă de solzi de pe metal. A ajuns la capătul scării şi a găsit un capac acoperind gura de vizitare către puţul de aeraj de

deasupra. A observat un zăvor care ţinea capacul fixat de opritoarele de pe fund.

Petrecându-şi un braţ pe după o treaptă ca să-şi menţină echilibrul, Pitt s-a folosit de ambele palme pentru a prinde de zăvor şi l-a tras. Acesta a alunecat pe ghidaje fără să opună o rezistenţă deosebită. Apoi Pitt s-a proptit de o margine până când a ajuns să apese cu umărul pe capac şi a încercat să-l ridice.

Abia dacă a reuşit să-l clintească un milimetru.

— Trebuie să acţionăm amândoi, i-a spus el lui Giordino, care rămăsese jos.

Giordino a urcat scară până a ajuns cu o treaptă mai sus faţă de Pitt, pentru a compensa diferenţa de înălţime dintre ei. Era ca şi cum la plug s-ar fi înhămat un cal şi un noaten. Proptindu-şi umerii de capacul greu, amândoi s-au sforţat din răsputeri.

Capacul a rămas aproape neclintit, a cedat mai puţin de doi centimetri, după care s-a înţepenit.

— Ce încăpăţânat e, ticălosul! a mormăit Giordino.

— Bine măcar că s-a clintit şi că nu l-au sudat, i-a răspuns Pitt.

— Încă o dată, cu mai mult simţ de răspundere, a spus Giordino, rânjind.

— La semnul meu.

S-au privit scurt şi au încuviinţat din cap.

— Unu, a zis Pitt, doi, trei şi…

Au împins amândoi, punând toată forţa de care erau în stare. Vreme de o clipă, capacul a rezistat. Apoi, cu greu, a cedat şi, scoţând un scârţâit puternic, s-a ridicat cu totul şi s-a izbit cu un zăngănit de peretele puţului de ventilaţie. Amândoi au privit în sus, către golul întunecos şi ameninţător, de parcă ar fi fost o scară spre rai.

— Tare-aş vrea să ştiu unde dă, a murmurat Giordino printre gâfâieli.

— N-am habar, dar o să aflăm noi.

Giordino l-a strâns uşor de braţ pe Pitt.

— Stai puţin. Dacă brutele lui Specter vin pe-aici să ne caute, să le dăm ceva de făcut.

A coborât scara şi s-a instalat în vehiculul electric. Şi-a scos cureaua de la şort şi a legat-o de volan, fixând poziţia roţilor drept înainte. Apoi a tras scaunul şoferului şi l-a aşezat în picioare, făcându-l să rămână apăsat pe pedală de acceleraţie până la podea. În cele din urmă, a pornit motorul şi s-a tras

repede deoparte.

Maşina a ţâşnit cu viteză prin tunel, făcând ca fasciculele farurilor să stârnească imagini ciudate prin întuneric. După ce a parcurs aproximativ o sută de metri, maşina a şters un perete al tunelului, apoi a derapat nebuneşte până a ajuns în celălalt zid, săltând şi ricoşând, scoţând un scrâşnet de metal chinuit, care s-a stins curând în depărtare.

— Tare-aş vrea să ştiu cum va explica daunele astea faţă de agentul de asigurări, a spus Giordino, după care s-a întors să vadă reacţia lui Pitt, însă acesta urca deja scara.

După încordarea şi stresul îndurate în ultimele ore, Pitt a rămas surprins constatând cât de crispaţi şi de rigizi îi deveniseră muşchii. A urcat încet, încercând să nu facă risipă de forţă. Fără lumină, avea o uşoară senzaţie de claustrofobie. S-a apucat să numere treptele şi s-a oprit la fiecare a cincisprezecea, ca să-şi mai tragă sufletul. Între trepte era o distanţă de treizeci de centimetri, astfel că era simplu de calculat înălţimea pe care trebuiau să o urce. În comparaţie cu chinul de acum, coborârea prin puţul de ventilaţie care îi dusese la camera de control de la El Castillo fusese cât se poate de uşoară. Când a ajuns la treaptă cu numărul 350, Pitt s-a oprit şi l-a aşteptat pe Giordino să îl prindă din urmă.

— Scara asta n-are sfârşit? abia a îngăimat Giordino.

— Iartă-mi gluma, a mormăit Pitt printre gâfâieli, dar la capătul tunelului vom găsi luminiţa.

Giordino a ridicat privirea şi la mare depărtare a văzut o sclipire firavă. I se părea la kilometri distanţă.

— N-ar putea ajunge ea până la noi?

— Mai bine speră că nu se îndepărtează.

Au continuat, tot mai conştienţi de ciudăţenia acelui puţ. Strălucirea de deasupra creştea cu o încetineală chinuitoare. Pe pereţi şi pe trepte picura apă. După ce, în zbaterea lor, se agăţaseră şi-şi zgâriaseră palmele de asprimea şi ascuţimea solzilor de rugină formaţi pe trepte, pielea li se înroşise şi li se subţiase de parcă ar fi fost frecată cu glaspapir.

În cele din urmă, strălucirea slabă a devenit o lumină puternică, iar apropierea de ea le-a dat noi puteri. Pitt a început să urce câte două trepte odată, silindu-se să găsească resurse pentru a ajunge sus cât mai curând. Iar capătul era la doar câţiva metri de ei.

Cu un efort final, care l-a făcut să depăşească starea de

epuizare, a ajuns la plasa de sârmă care acoperea capătul puţului şi, agăţat de o treaptă, gâfâind din greu şi cu sângele curgându-i din palme şi din degete, a reuşit să spună:

— Gata.

Giordino i s-a alăturat curând.

— Nu mă simt în stare să tai plasa aceea, a spus el, aproape fără grai.

Imediat ce durerile şi amorţeala din degete i s-au mai potolit, Pitt a băgat mâna în rucsac, a scos foarfecă pentru sârmă şi, cu mişcări nesigure, s-a apucat să taie firele.

— Tăiem cu rândul şi facem schimb când obosim.

Pitt abia a putut să reteze câţiva centimetri în tot atâtea minute şi a simţit că nu mai e în stare să strângă foarfecă între degete. S-a dat deoparte şi i-a întins scula lui Giordino. Din cauza sângelui lipit de mână, au fost cât pe ce să scape foarfecă printre degete. Pitt a încremenit, dar Giordino a reuşit să o prindă înainte de a cădea în bezna de dedesubt.

— Ţine-l bine, i-a spus Pitt cu un surâs crispat. Doar nu vrei să mai suim o dată.

— Mai bine mor, a spus Giordino, făcându-şi curaj. A continuat operaţiunea de tăiere vreme de zece minute, după care Pitt i-a luat locul.

Le-a trebuit o oră să taie o deschizătură suficient de largă pentru a se strecura prin ea. După ce au trecut de plasa de sârmă care obliterase lumina din exterior, Pitt a rămas aproape orbit de razele soarelui care l-au învăluit. Punându-şi ochelarii ca să reducă strălucirea dureroasă pentru ochii obişnuiţi cu beznă, s-a trezit într-o încăpere circulară, ai cărei pereţi erau din sticlă de la podea şi până în tavan.

În timp ce Giordino se chinuia să treacă prin gaură, Pitt a dat ocol încăperii cu pereţi din sticlă şi a văzut priveliştea panoramică impresionantă a unui lac uriaş şi a câtorva insule.

— Unde am ieşit? a întrebat Giordino.

Pitt s-a răsucit şi l-a privit cu o expresie amuzată.

— N-o să-ţi vină a crede, dar suntem în vârful unui far.

— Far! a exclamat Sandecker, când Pitt i-a descris locul în care ajunseseră. Glasul lui trăda bucuria că Pitt şi Giordino erau în viaţă şi teferi.

— Da, domnule, a insistat Pitt. Specter l-a construit ca pe un vestigiu.

— Vestigiu? Cum adică?

— Adică l-a făcut să arate precum ruinele unui vechi castel sau cine ştie ce construcţie istorică, i-a explicat Gunn.

Sandecker s-a aplecat asupra microfonului.

— Spuneţi că acest far a fost ridicat pentru a masca puţul de ventilaţie ce se ridică din tunel, da?

— Întocmai, a confirmat Pitt.

Sandecker a răsucit între degete unul dintre trabucurile care îi aduseseră faima.

— Povestea asta pare fantastică.

— Dar adevărată până la ultimul amănunt, a zis Pitt.

— Un utilaj de forat tuneluri care poate înainta 1,5 kilometri pe zi prin rocă?

— Doar aşa se explică modul în care Specter a reuşit să excaveze patru tuneluri, fiecare de câte aproape 240 de kilometri, în numai patru ani.

— Iar dacă nu e vorba de o cale ferată, la ce vor servi tunelurile? a întrebat Gunn.

— Nu putem decât să emitem ipoteze. Pompele de la capetele tunelurilor sugerează că vor fi folosite ca să elimine apa, dar asta pare absurd.

— Am înregistrat raportul vostru, i-a informat Sandecker şi i-l voi da lui Yaeger, pentru a găsi posibile utilizări ale construcţiei până când sosiţi voi pentru a efectua o analiză mai cuprinzătoare.

— Am şi nişte fotografii făcute cu o cameră digitală.

— Foarte bine, avem nevoie de orice dovezi pe care ni le puteţi pune la dispoziţie.

— Dirk? a spus Gunn.

— Da, Rudi.

— V-am identificat poziţia la 46 de km de San Carlos. O să trimit un elicopter. Va ajunge deasupra farului în care vă aflaţi peste două ore.

— Abia aşteptăm să ne spălăm şi să mâncăm ceva omeneşte.

— N-avem vreme de mofturi, l-a pus Sandecker la punct. Aparatul vă va duce direct la aeroportul din Managua, unde vă va aştepta un supersonic NUMA. Vă spălaţi şi mâncaţi după ce sosiţi aici.

— Vă purtaţi cam dur cu noi, domnule amiral.

— Poate înveţi şi tu ceva, a zis Sandecker, cu un surâs atotcunoscător. Într-o bună zi s-ar putea să stai pe fotoliul ăsta.

În clipa în care a întrerupt legătura, Pitt nu a ştiut cum să interpreteze insinuarea lui Sandecker. S-a aşezat alături de Giordino, care moţăia şi s-a simţit nu tocmai încântat că era nevoit să-şi anunţe prietenul că trebuia să mai aştepte până va avea ceva de mâncare în faţă.

Capitolul 31

După ce a încheiat discuţia cu Pitt, Sandecker a aşteptat cu răbdare până când Gunn a aranjat ca un elicopter să îl recupereze pe directorul de proiecte speciale de la farul ce mască puţul de aeraj. Apoi au ieşit din biroul amiralului şi au coborât un etaj până la sala de şedinţe, unde Sandecker organizase o întâlnire pentru a discuta despre descoperirile făcute pe bancul Navidad.

Hiram Yaeger, Dirk şi Summer Pitt, precum şi St. Julien Perlmutter erau aşezaţi la uriaşa masă ovală din lemn de tec care amintea de puntea unei nave. Apoi, lângă Summer a luat loc doctorul John Wesley Chisholm, profesor de istorie antică la Universitatea Pennsylvania, un om cu o înfăţişare ce nu impresiona prin nimic. Era de greutate şi înălţime medie. Părul castaniu se armoniza cu ochii căprui. Însă personalitatea sa nu era deloc obişnuită. Zâmbea permanent şi era extrem de curtenitor şi de prietenos. Iar inteligenţa lui ieşea din tipare.

Toţi l-au ascultat cu o atenţie deplină pe doctorul Elsworth Boyd, care, stând lângă un monitor de dimensiuni mari pe care a apărut un montaj cu fotografii, le-a ţinut o prelegere despre artefactele şi imaginile cioplite în piatră recuperate şi înregistrate pe bancul Navidad. Concluzia care se închega era atât de şocantă, de incredibilă, încât toţi cei prezenţi la masa aceea au rămas muţi de uimire cât timp Boyd a prezentat artefactele, vechimea şi originea lor. Şi încă nu ajunsese la desenele zgâriate de pe ziduri.

Boyd, un bărbat mlădios, cu corp de acrobat, musculos şi agil, plin de vigoare, trecut puţin de patruzeci de ani, stătea drept, dându-şi din când în când la o parte câte o şuviţă de păr blond spre roşcat care îi alunecă pe frunte şi îi privea pe ascultătorii săi fascinaţi cu ochi cenuşii ca aripa unei porumbiţe sălbatice. Profesor emerit de istorie clasică la Trinity College, Dublin, el îşi dedicase toate eforturile studierii istoriei vechi a celţilor. Publicase numeroase cărţi privind toate aspectele complexei societăţi celte. Când fusese invitat de amiralul Sandecker să vină la Washington pentru a studia artefactele puse la conservat, îşi rezervase loc în primul avion care părăsea Dublinul. După ce a văzut cu ochii lui toate relicvele recuperate şi un montaj foto al

imaginilor cioplite de pe ziduri, a fost cât se poate de şocat.

La început, a refuzat să creadă că obiectele pe care le avea în faţa ochilor nu erau nişte falsuri realizate cu mare măiestrie, dar, după ce le-a examinat aproape două zile, s-a convins de autenticitatea lor.

Summer a simţit un fior de emoţie ascultând concentrată fiecare cuvânt rostit de Boyd, în timp ce transcria totul cu o viteză uimitoare pe un carneţel, folosindu-se de artă de mult uitată a stenodactilografiei.

— Spre deosebire de egipteni, greci şi romani, explica Boyd, celţii au fost relativ ignoraţi de majoritatea istoricilor, în ciuda faptului că au fost fundamentul civilizaţiei occidentale. O mare parte a moştenirii noastre – tradiţii religioase, politice, sociale şi literare – provin din cultura celtă. Vorbim aici şi de industrie, fiindcă ei au fost primii care au produs bronz şi apoi fier.

— Şi atunci de ce nu cunoaştem mai multe despre influenţa celtă? a întrebat Sandecker.

Boyd a râs.

— Aici e buba. În urmă cu trei mii de ani, celţii îşi comunicau informaţiile, bârfele şi cunoştinţele pe cale orală. Ritualurile, obiceiurile şi etica lor s-au transmis de-a lungul generaţiilor doar prin viu grai. Abia în secolul al VIII-lea d.Hr. au început să folosească scrisul. Mult mai târziu, când a ajuns să domine întreaga Europă, Roma i-a considerat barbari. Iar puţinele mărturii scrise despre celţi ce ne-au rămas de la romani nu sunt deloc măgulitoare.

— Cu toate acestea, au fost foarte inventivi, a adăugat Perlmutter.

— În ciuda a ceea ce crede mai toată lumea, celţii erau mai avansaţi decât grecii în multe domenii. Rămăseseră cumva în urmă în ceea e privea limba scrisă şi arhitectura complicată. În realitate, cultura şi civilizaţia lor sunt cu câteva sute de ani mai vechi decât ale grecilor.

Yaeger s-a aplecat în faţă şi a spus:

— Rezultatele procesului de datare a obiectelor găsite pe care l-ai citat se potrivesc cu cele obţinute de mine pe computer?

— În mare, da, i-a răspuns Boyd, dacă facem abstracţie de o eroare de 100 de ani în plus sau în minus. Pe de altă parte, cred că pictogramele sunt un mijloc excelent de a calcula vârsta Naviniei.

— Îmi place cum sună acest nume, a spus Summer şi a

zâmbit.

Boyd a apăsat pe un buton al telecomenzii şi pe monitorul uriaş, al cărui ecran se întindea pe tot peretele sălii de şedinţă, a apărut o imagine. Era o privire de ansamblu, tridimensională, asupra edificiului scufundat, aşa cum trebuia să fi arătat când fusese construit.

— Interesant este, a continuat Boyd, că edificiul nu a fost doar locuinţa unei femei de rang înalt, poate o regină de trib sau o înaltă preoteasă, ci a devenit şi mormântul ei.

— Când spui „înaltă preoteasă”, a intervenit Summer, ai în vedere religia druidică?

— Da, druidică, i-a răspuns Boyd, întărindu-şi spusele cu un gest din cap. Designul foarte minuţios al ornamentelor ei din aur arată că probabil a deţinut o poziţie superioară în lumea sacră a druidismului celt. Extrem de revelatoare este cuirasa din bronz a armurii. Se mai cunoaşte doar una care să fi aparţinut unei femei, iar data confecţionării aceleia a fost stabilită undeva între secolele al VIII-lea şi al XI-lea d.Hr. Se poate ca femeia să fi participat la vreo bătălie. Cât a fost în viaţă a fost probabil venerată ca zeiţă.

— O zeiţă în viaţă, a spus încet Summer. Cred că a dus o viaţă fascinantă.

— Mai există un aspect interesant, a spus Boyd şi a scos o fotografie ce înfăţişa picioarele patului funerar, cu imaginea stilizată a unui cal sculptat în piatră. Denumit Calul Alb din Uffington, a fost sculptat într-un deal calcaros din Berkshire, Anglia, în secolul I d.Hr. O reprezintă pe Epona, zeiţa cailor la celţi. A fost venerată în întreaga lume a celţilor şi apoi în Galia.

Summer a examinat imaginea calului.

— Crezi că zeiţa noastră a fost Epona? Boyd a clătinat din cap.

— Nu, nu cred. Epona a fost venerată ca zeiţă a cailor, a măgarilor şi a boilor pe vremea ocupaţiei romane. Se crede că înainte cu o mie de ani a fost poate o zeiţă a frumuseţii şi a fertilităţii, având puterea de a arunca farmece asupra bărbaţilor.

— Aş vrea să am şi eu o asemenea putere, a zis Summer râzând.

— Ce anume a dus la dispariţia druizilor? a întrebat Dirk.

— Pe măsură ce a prins rădăcini şi s-a răspândit în întreaga Europă, creştinismul a luat în derâdere religia celtă, considerând-o păgână. Femeilor nu li se acorda respectul pe care îl avuseseră pe vremea druizilor. Capii bisericii nu puteau îngădui nici o

rezistenţă sau răzvrătire împotriva autorităţii deţinute de bărbaţi. Romanii au declanşat o adevărată cruciadă pentru a sugruma religia druidă. Druidele au fost categorisite drept vrăjitoare. Femeile cu anumite puteri s-au văzut aruncate în tagma reprezentanţilor răului, care se însoţeau cu diavolul. Căpeteniile femei au devenit ţinta persecuţiilor, fiind doborâte din poziţia de zeiţe-mamă şi ajungând sub dominaţia bărbaţilor.

Gunn asculta cu sfinţenie fiecare cuvânt rostit de Boyd.

— Păi şi romanii credeau în zei păgâni. De ce au ţinut atât de mult să îi şteargă pe druizi de pe faţa pământului?

— Pentru că îi considerau potenţiali revoltaţi împotriva Romei. Şi, pe de altă parte, erau dezgustaţi de sălbăticia ritualurilor druide.

— Şi cum se manifesta această sălbăticie? a întrebat Sandecker.

— La început, druizii au iniţiat sacrificii umane. Se afirmă că acest cult păgân nu cunoştea limite în ceea ce privea barbaria. Sacrificiile sângeroase nu reprezentau un lucru ieşit din comun. O altă legendă cu o proastă reputaţie privea pe „bărbatul-răchită”. Romanii au descris situaţii în care oamenii, atât bărbaţi, cât şi femei, condamnaţi la moarte erau puşi în cuşti uriaşe, împletite din stuf şi arşi de vii.

Summer l-a privit neîncrezătoare.

— Chiar participau druidele la asemenea ritualuri barbare?

Boyd a făcut un gest echivoc din umeri.

— Nu putem decât presupune că ele participau alături de druizi la aceste ritualuri.

— Asta ne readuce la întrebarea pe care ne-am pus-o de o sută de ori, a spus Dirk. Cum s-a întâmplat ca o druidă de rang înalt să fie înmormântata pe o insulă din Caraibe la o depărtare de opt mii de kilometri de căminul ei din Europa?

Boyd s-a întors şi i-a făcut un semn din cap lui Chisholm.

— Cred că John Wesley, colegul meu, are nişte răspunsuri extraordinare la întrebările voastre.

— Mai întâi, a intervenit Sandecker – şi s-a întors către Yaeger – tu şi Max aţi aflat cum de-a ajuns acea construcţie la adâncimea de cincisprezece metri?

— Nu există dovezi arheologice vechi privind geologia Mării Caraibilor, a răspuns Yaeger, răsfirând filele unui dosar pe masă. Se cunosc mai multe lucruri despre căderile de meteoriţi şi dislocările de mase continentale din urmă cu milioane de ani

decât despre evoluţia geologică de acum 3 000 de ani. Supoziţiile cele mai bune făcute de geologi de frunte pe care i-am consultat presupun că bancul Navidad, cândva o insulă, s-a scufundat în timpul unui cutremur între anii 1100 şi 1000 î.Hr.

— Cum au ajuns la aceste date? a întrebat Perlmutter, foindu-se pe scaunul pe care abia încăpea.

— Prin diferite analize biologice şi chimice, oamenii de ştiinţă pot stabili cât de vechi sunt depunerile şi cât le-a luat ca să se formeze pe pereţi din piatră, amploarea corodării şi a deteriorării artefactelor şi vârsta coralilor care înconjoară structura.

Sandecker a dus o mână spre buzunarul de la piept ca să-şi scoată un trabuc şi, găsindu-l gol, a început să bată uşor cu un pix în tăblia mesei.

— Unii vor profita de ocazia asta minunată ca să susţină că am descoperit Atlantida.

— Nu Atlantida, a spus Chisholm şi, zâmbind, a clătinat din cap. Am distrus mitul acesta cu ani de zile în urmă. După părerea mea, Platon a prezentat o relatare fantezistă, folosind erupţia vulcanului Santorini din 1650 î.Hr. pentru a crea poveştii un cadru credibil.

— Nu crezi că Atlantida a existat în Marea Caraibilor? a întrebat Summer cu un aer uşor infatuat. Unii susţin că au descoperit drumuri şi oraşe scufundate la mare adâncime.

Chisholm n-a părut amuzat de această remarcă.

— E vorba de formaţiuni geologice şi nimic altceva. Dacă Atlantida a existat undeva în zona Mării Caraibilor, de ce nu s-a descoperit – şi a făcut o pauză semnificativă – nici un artefact de origine antică? Îmi pare rău, Atlantida nu a existat în acea zonă a oceanului.

— Potrivit evidenţelor paleontologice pe care le posed în biblioteca mea, a intervenit Yaeger, indienii Arawak descoperiţi de spanioli când au sosit în Lumea Nouă au fost primii oameni care au ajuns în Indiile de Vest. Ei migraseră din America de Sud în jurul anului 2500 î.Hr. Sau cu 1400 de ani înainte ca această femeie să fie depusă în mormântul ei.

— Întotdeauna s-a găsit cineva care să ajungă acolo primul, a spus Perlmutter. Columb a afirmat că a văzut corăbii mari, construite în Europa, abandonate pe plaja unei insule.

— Nu vă pot spune cum a ajuns femeia asta acolo, a zis Chisholm. Dar aş putea lămuri cât de cât cine a fost ea.

A apăsat un buton de pe telecomandă şi pe monitor a apărut

primul desen din şirul celor descoperite de Dirk şi Summer. Scena înfăţişa ceea ce părea a fi o flotă compusă din corăbii care trăgeau la ţărm. Aveau o înfăţişare similară corăbiilor lungi folosite de vikingi, însă erau mai scurte, cu fundul plat, ceea ce le permitea să navigheze în apele puţin adânci din apropierea coastelor şi pe fluvii. Catargele unice aveau pânze rectangulare care păreau să fi fost făcute din piei de animale, ca să nu fie sfâşiate de vânturile puternice şi de furtunile din Atlantic. Provele şi pupele erau înalte, permiţând călătoria în condiţii de mare agitată. Şirurile de vâsle ieşeau din corpul navei la nivelul balustradelor de pe punte.

— Prima scenă cioplită în piatră ne prezintă o flotă din care coboară războinici, cai şi care de luptă. A apăsat un alt buton. Scena doi, armata duşmană se vede ridicându-se dintr-o tranşee uriaşă din jurul unei citadele aşezate pe un deal cu pante abrupte. În următorul panou îi vedem pe războinicii citadelei gonind de-a curmezişul câmpiei şi atacând inamicul înainte ca acesta să poată debarca. Scena patru reprezintă bătălia pentru alungarea flotei.

— Dacă n-ar fi tranşeele de pământ şi citadela care pare construită din lemn, a spus Perlmutter, aş crede că avem imagini din războiul troian.

Chisholm avea în ochi expresia unui lup care urmăreşte o turmă de oi apropiindu-se de bârlogul lui.

— Păi chiar aveţi în faţă imagini ale războiului troian.

Sandecker a căzut în capcana întinsă de Chisholm.

— Dar grecii şi troienii ăştia arată cam ciudat. Ştiam că poartă bărbi, nu mustăţi stufoase.

— Asta pentru că nu erau greci sau troieni.

— Atunci cine au fost?

— Celţi.

Pe faţa lui Perlmutter a apărut o expresie de sinceră mulţumire.

— Şi eu am citit cartea lui Iman Wilkens.

Chisholm a dat din cap.

— Atunci cunoşti remarcabilele lui revelaţii privind marile erori de interpretare ale istoriei antice.

— N-ai putea să ne luminezi şi noi? a întrebat Sandecker, destul nerăbdător.

— Cu mare plăcere, i-a răspuns Chisholm. Bătălia pentru Troia…

— Da?
— Nu s-a purtat pe coasta vestică a Turciei, la Mediterana.
Mirat, Yaeger a rămas cu ochii aţintiţi asupra lui.
— Atunci unde a fost, dacă nu în Turcia?
— Cambridge, Anglia, i-a răspuns Chisholm cu simplitate, în apropierea Mării Nordului.

Capitolul 32

În afară de Perlmutter, ceilalţi l-au măsurat pe Chisholm cu priviri în care se citea îndoiala.

— Scepticismul din ochii voştri este evident, i-a provocat Chisholm. Lumea s-a înşelat vreme de 126 de ani, de când un comerciant german pe nume Heinrich Schliemann a declarat sus şi tare că a descoperit Troia, luând *Iliada* lui Homer drept ghid. El a afirmat că movila care se chema Isarlîk era locul perfect pentru cetatea întărită a Troiei.

— Dar majoritatea arheologilor şi a istoricilor au susţinut ipoteza lui Schliemann, nu? a întrebat Gunn.

— Disputele pe acest subiect sunt încă aprinse, a zis Boyd. Homer a fost un om foarte misterios. Nu există nici o dovadă că a existat cu adevărat. Legendele ne spun doar că un bătrân pe nume Homer a preluat poemele epice despre un mare război care circulau şi care fuseseră transmise prin viu grai vreme de sute de ani şi le-a inclus într-o serie de relatări care au devenit primele opere literare în formă scrisă. A fost vorba de un singur om sau de un grup care, de-a lungul secolelor, a prelucrat acele poeme până când *Iliada* şi *Odiseea* au devenit clasici ai literaturii universale? Adevărul nu va fi cunoscut niciodată. Pe lângă enigma legată de identitatea lui, marea şaradă pe care ne-a lăsat-o moştenire este dacă războiul troian a fost adevăr sau ficţiune. Şi, dacă a fost purtat într-adevăr în Epoca Bronzului timpuriu, erau grecii adevăraţii duşmani ai troienilor sau Homer a scris cumva despre un eveniment care s-a petrecut la aproape două mii de kilometri depărtare?

Perlmutter a zâmbit cu gura până la urechi. Boyd şi Chisholm afirmau ceea ce el crezuse mereu.

— Până la Wilkens nimeni nu s-a gândit că poate Homer nu era grec, ci un poet celt care a scris despre o bătălie legendară purtată cu patru sute de ani mai înainte, dar nu în Mediterana, ci în Marea Nordului.

Gunn părea debusolat.

— Şi atunci, călătoria epică a lui Ulise…

— A avut loc în Oceanul Atlantic. Summer a simţit că i se învârte totul în cap.

— Adică nu din cauza frumuseţii Elenei a pornit acel război?

— Tocmai voiam să sugerez, a intervenit Boyd cu un zâmbet obosit, că adevărul care stă la baza mitului nu priveşte un conflict stârnit de furia unui rege care a dorit să se răzbune pentru răpirea soţiei lui de către iubitul acesteia. Nu mi se pare un motiv prea temeinic ca să împingi la război şi la moarte mii de bărbaţi, totul pentru o femeie de moravuri îndoielnice, nu credeţi? Înţeleptul Priam, regele Troiei, n-ar fi primejduit regatul şi viaţa poporului său doar pentru a îngădui unui fiu neascultător să recupereze o femeie care, dacă acela era adevărul, îşi părăsise soţul pentru un alt bărbat. Şi n-a fost vorba nici de un război pentru dobândirea bogăţiilor Troiei. Conflictul a pornit de la ceva mai palpabil, adică de la un metal moale, cu structură cristalină, care se cheamă staniu.

— St. Julien i-a vorbit lui Summer despre felul în care celţii au grăbit sosirea Epocii Bronzului şi a Fierului, a spus Dirk, ridicând ochii de la notiţele pe care şi le lua.

Chisholm l-a aprobat.

— Sigur, ei au inventat acea industrie, dar nimeni nu poate spune absolut precis cine a descoperit că amestecând 10% staniu cu 90% cupru se obţinea un metal de două ori mai dur decât oricare altul cunoscut pe vremea aceea. Până şi data precisă e învăluită în ceaţă. Se poate însă presupune că asta s-a întâmplat pe la anul 2000 î.Hr.

— Turnarea cuprului era cunoscută încă din anul 5000 î.Hr. În Turcia centrală, a spus Boyd. Cuprul se găsea din belşug în întreaga lume antică. Mineritul era practicat pe scară largă în Europa şi în Orientul Mijlociu. Dar, când s-a inventat bronzul, au apărut necazurile. Minereul de staniu se găseşte greu în stare naturală. La fel ca oamenii porniţi mai târziu în goană după aur, căutătorii şi negustorii s-au răspândit în toată lumea antică în căutarea lui. În cele din urmă, cele mai bogate zăcăminte au fost găsite în sud-vestul Angliei. Triburile celtice au prins imediat de veste şi au înfiinţat un soi de piaţă internaţională pentru a comercializa staniul pe care îl extrăgeau, îl făceau lingouri şi îl vindeau astfel în întreaga lume antică.

— Datorită cererii mari, vechii britoni au creat imediat un monopol şi au cerut preţuri grele neguţătorilor străini, a adăugat Chisholm. Deşi neguţătorii veniţi din imperii întinse precum Egiptul îşi permiteau să dea la schimb mărfuri scumpe, celţii din Europa Centrală puteau oferi doar obiecte manufacturate şi cantităţi mari de ambră. Fără o industrie a bronzului, speranţele

lor de a depăşi faza de agricultori erau reduse.

— De aceea au hotărât să se alieze şi să pună mâna pe minele de staniu ale britanilor, a ghicit Yaeger.

— Întocmai, a răspuns Boyd. Triburile celte de pe continent au alcătuit o alianţă cu scopul de a invada sudul Angliei şi a cuceri minele de pe un teritoriu cunoscut sub numele de Troada, care s-a numit ulterior Troia. Capitala acelei provincii era Uium.

— Aşadar, aheenii nu au fost greci, a spus Perlmutter.

Boyd a încuviinţat discret din cap.

— Aheu a fost un termen general pentru aliaţi. Troienii se autodenumeau de obicei dardanieni. Aşa cum şi Egiptul nu însemna Ţara Faraonilor.

— Staţi puţin, a intervenit Gunn. Atunci de unde a apărut numele de Egipt?

— Înaintea lui Homer, ţara era cunoscută ca Al-Khem, Misr sau Kemi. La sute de ani după aceea, când a văzut piramidele şi templul de la Luxor, istoricul grec Herodot a numit Egipt imperiul pe cale de dispariţie, după o ţară descrisă de Homer în *Iliada*. După aceea, numele a rămas.

— Dar ce dovezi aduce Wilkens în sprijinul ipotezei lui? a întrebat Sandecker.

Boyd s-a uitat politicos către Chisholm.

— Doctore, vrei să preiei subiectul?

— Probabil ştii la fel de multe ca mine, a spus Chisholm, cu un zâmbet de încântare.

— Pot să-mi aduc şi eu contribuţia? a întrebat Perlmutter. Am studiat cartea lui Wilkens, *Locul în care s-a înălţat Troia*.

— Eşti invitatul nostru, a întărit Boyd.

— Există dovezi cu carul, a început Perlmutter. Pe de o parte, aproape nimic din cele descrise de Homer în epopeile lui nu rezistă la o analiză mai atentă. El nu spune nicăieri că invadatorii sosiţi în corăbii erau greci. La anul 1100 î.Hr., când se presupune că s-a purtat războiul, Grecia era slab populată. Nu existau cetăţi mari care să poată construi o flotă de corăbii de război şi să asigure echipaje. Grecii antici nu au fost consideraţi călători pe mare. Descrierea pe care Homer o face corăbiilor şi vâslaşilor veniţi de peste mare se potriveşte mai curând vikingilor care au apărut două mii de ani mai târziu. De asemenea, descrierea mării ne duce cu gândul mai curând la Atlantic decât la Mediterana. Nici prezentarea climei nu se prea potriveşte. Homer vorbeşte de ploi torenţiale, ceţuri dese sau umede şi lapoviţă.

Acestea sunt condiţii meteorologice mai potrivite Angliei decât sudului Turciei, care este relativ aproape de deşertul Sahara.

— Şi ar mai fi vorba şi de vegetaţie, i-a sugerat Boyd.

— A, bineînţeles, a zis Perlmutter cu un gest de modestie. Majoritatea copacilor pe care Homer îi descrie în detaliu sunt tipici zonelor mai umede ale Europei decât celor aride din Grecia şi Turcia. El se referă la copaci cu frunze căzătoare, în vreme ce grecilor le sunt mai familiare coniferele. Apoi, ar mai fi vorba de cai. Celţii erau un popor iubitor de cai. Nu s-a auzit că grecii să fi folosit cai în bătălii. Egiptenii şi celţii foloseau care şi platforme de luptă, dar nu acelaşi lucru se poate spune despre greci sau romani. Ei preferau să lupte pe jos, folosind carele doar pentru deplasare şi pentru curse.

— Există şi discrepanţe în ce priveşte hrana?

— Homer vorbeşte de ţipari şi de stridii. Tipării pornesc din locurile lor de înmulţire din Marea Sargaselor şi migrează spre apele reci din jurul Europei. Homer vorbeşte undeva despre „scufundarea după stridii”, care se practică mai mult în oceane, nu în Marea Mediterană. Grecii făceau scufundări după bureţi, care erau mai obişnuiţi în Grecia pe vremea aceea.

— Dar zeii? a întrebat Sandecker. În *Iliada* şi *Odiseea* zeii apar mereu şi se amestecă în rândul războinicilor greci şi troieni.

— Celţii au fost primii. Specialiştii în literaturi clasice au tras concluzia că zeii descrişi de Homer au fost la origine celţi şi grecii i-au moştenit ulterior, din opera lui Homer. Perlmutter a făcut o pauză, apoi a adăugat: Mai există un aspect interesant. Homer afirmă că grecii şi troienii îşi ardeau morţii. Acesta e un obicei al celţilor. În general, popoarele din jurul Mediteranei îşi îngropau morţii.

— Fascinantă ipoteză, a spus Sandecker, încă neconvins. Dar e totuşi numai o presupunere.

— Tocmai mă pregăteam să prezint partea cea mai interesantă, a zis Perlmutter şi a surâs cu un aer de satisfacţie. Cele mai surprinzătoare revelaţii ale lui Wilkens arată în mod convingător că insulele, cetăţile şi popoarele despre care a scris Homer în poemele lui epice fie nu au existat, fie se numeau altfel. Geografia şi locurile descrise în *Iliada* pur şi simplu nu se potrivesc cu peisajele marine şi terestre din jurul Mării Mediterane. Wilkens a descoperit că numele cetăţilor, al regiunilor şi al fluviilor folosite de Homer îşi au sursa în Europa continentală şi în Anglia. Numele greceşti nu se potrivesc zonelor

din apropierea Troiei şi regatelor eroilor greci, iar descrierile locurilor nu reflectă realitatea geografică.

— Exemplele pot continua, a spus Chisholm. Homer îi prezintă pe Menelau cu părul roşcat, pe Ulise cu părul castaniu-roşcat şi pe Ahile ca fiind blond. De asemenea, unii războinici sunt descrişi ca având tenul alb. Nici una dintre aceste trăsături nu sunt caracteristice pentru popoarele mediteraneene. E ca şi cum eroii lui Homer au apărut din alt timp şi spaţiu.

— Triburile aheene invadatoare proveneau din regiunile care cunoşteau prelucrarea bronzului, adică Franţa, Suedia, Danemarca, Spania, Norvegia, Olanda, Germania şi Austria. Flota lor s-a strâns într-un port care azi ar putea fi Cherbourg şi a traversat Marea Helle, care a dat numele Helespontului din Turcia, dar care în prezent este cunoscută drept Marea Nordului. Războinicii au debarcat într-un golf larg care purta cândva numele de Marea Tracică, iar acum apare pe hartă pur şi simplu ca Wash, în Cambridgeshire. Apele scăldau ţărmurile câmpiei din estul Angliei antice.

Boyd a adăugat ceva la prezentarea lui Perlmutter:

— Homer a vorbit de cele paisprezece râuri din preajma Troiei. În mod uimitor, există paisprezece râuri în apropierea câmpiei engleze de est. Wilkens a descoperit că şi după treisprezece secole numele lor au rămas asemănătoare ca pronunţie, ceea ce uşurează comparaţia, în greacă, de exemplu, Homer aminteşte de râul Temese. Asta înseamnă Tamisa de azi.

— Iar troienii? a întrebat Sandecker, care nu se lăsa uşor convins.

— Războinicii lor au venit din toată Anglia, Scoţia şi Ţara Galilor, a urmat Perlmutter. Ei au primit şi ajutor de la aliaţii din Bretania şi Belgia, de pe continent. Iar acum, când avem golful şi câmpia, putem găsi locul bătăliei şi al cetăţii. Spre nord-est de Cambridge există încă urmele unor tranşee paralele de dimensiuni uriaşe. Wilkens crede că ele au fost făcute de invadatori, ca şi tranşeele din Primul Război Mondial, ca să-i împiedice pe apărători să le atace taberele şi corăbiile.

— Şi atunci, unde s-a înălţat cetatea Troiei? a insistat Sandecker.

Perlmutter era pregătit şi pentru acea întrebare.

— Toate supoziţiile ne îndreaptă spre dealurile Gog Magog, unde s-au descoperit lucrări de pământ uriaşe şi fortificaţii de formă circulară, cu şanţuri de apărare adânci, care au evidenţiat

palisade din lemn şi multe obiecte din bronz. Au fost scoase la lumină urne funerare şi numeroase schelete care prezintă urme de mutilare.

— De unde provine numele ăsta ciudat, de Gog Magog? a întrebat Summer.

— Cu mulţi ani în urmă, când au început să scoată la lumină accidental nenumărate oase, localnicii au crezut că locul era un câmp de bătălie pe care muriseră foarte mulţi luptători. Le-a amintit de Iezechiel din Biblie, care a conjurat spirite rele într-un război pornit împotriva lui de regele Gog din ţara lui Magog.

Sandecker şi-a mutat privirea de la Boyd la Chisholm.

— Bine, dacă tot am aflat că războiul troian s-a purtat în sudul Angliei pentru minele de staniu, cum se leagă asta cu descoperirea de obiecte de origine celtă făcută de Dirk şi Summer pe bancul Navidad?

Cei doi savanţi au schimbat priviri amuzate, apoi Boyd a spus:

— Foarte simplu, domnule amiral. Acum că suntem convinşi că adevăratul loc al bătăliei a fost în Anglia, putem începe să legăm marea călătorie plină de aventuri a lui Ulise de bancul Navidad.

S-a lăsat o linişte în care s-ar fi auzit şi cum cade un ac pe jos. Surpriza fusese atât de mare, încât vreme de jumătate de minut nimeni nu a avut curajul să spună ceva.

— Ce spuneai? a întrebat Gunn, încercând să înţeleagă ceea ce tocmai auzise.

Sandecker s-a întors încet către Perlmutter:

— St. Julien, eşti de acord cu ideea asta nebunească?

— Dar nu-i deloc nebunească, a zis Perlmutter. În epopeea lui Homer scrie că Ulise era rege peste insula Ithaca. Cu toate acestea, pe respectiva insulă grecească nu a existat niciodată un regat şi nici nu s-au găsit ruine care să confirme aşa ceva. Wilkens arată, spre satisfacţia mea, cel puţin, că regatul lui Ulise nu era în Grecia. Un avocat belgian din Calais, Franţa, pe nume Teophille Cailleux, a susţinut, după îndelungi cercetări, că oraşul Cadiz din Spania a fost locul în care se afla Ithaca menţionată de Homer. Şi, cu toate că aluviunile au umplut marea în ultimii trei mii de ani, geologii pot dovedi conturul câtorva insule care fac acum parte din uscat. Cailleux şi Wilkens au identificat majoritatea porturilor în care a ajuns Ulise, dar nici unul nu este la Marea Mediterană.

— Trebuie să mă declar de acord, a zis Yaeger. Folosind toate informaţiile despre călătoria lui Ulise, descrierile făcute de

Homer, teoriile lui Cailleux şi Wilkens, cunoştinţele despre metodele de navigaţie din Epoca Bronzului, maree şi curenţi, eu şi Max am reuşit să alcătuim un plan al porturilor vizitate.

Yaeger a luat telecomandă şi a tastat un cod numeric. Pe ecran a apărut o hartă a Oceanului Atlantic. Dinspre sudul Angliei a început să coboare o linie roşie spre coastele Africii, după care a traversat apa cam din dreptul Insulelor Capului Verde, ajungând până în insulele din Marea Caraibilor. Yaeger a folosit un fascicul laser drept indicator şi a început să traseze călătoria lui Ulise.

— După ce a fost purtat de ape, prima escală a lui Ulise a fost în ţara pe care el a numit-o a mâncătorilor de lotus. Potrivit lui Wilkens, era vorba probabil de coasta de vest a Africii, zona Senegalului de azi. Aici lotusul este un soi de mazăre şi este consumat de băştinaşi de mii de ani, deoarece are un efect narcotic. De acolo, vânturile l-au dus spre vest. Către Insulele Capului Verde, care se potrivesc cu descrierea insulei ciclopilor.

— Ţara oamenilor cu un singur ochi, a zis Sandecker, cu un surâs crispat.

— Homer nu afirmă nicăieri că toţi oamenii de acolo aveau un singur ochi, a explicat Yaeger. Toţi erau normali, mai puţin Polifem, care nu avea ochiul în mijlocul frunţii.

— Dacă mai ţin minte din *Odiseea*, a spus Gunn, după ce a scăpat de ciclopi, Ulise a fost împins spre vest, ajungând în insula Eolia.

Yaeger s-a mulţumit să dea din cap.

— Calculând vânturile dominante şi curenţii, consider că următoarea escală a lui Ulise a avut loc pe una dintre nenumăratele insule de la sud de Martinica şi la nord de Trinidad. De acolo, el şi corăbiile lui au fost împinşi de furtună către ţara lestrigonilor. Aici, una dintre insuliţe, care se numeşte Branwyn, în largul coastelor Guadelupei, se potriveşte cu descrierea. Stâncile înalte de o parte şi de alta a canalului îngust pe care îl descrie el se potrivesc perfect cu geografia insulei.

— Aici lestrigonii au nimicit flota lui Ulise, a adăugat Perlmutter.

— Dacă ar fi adevărat, a spus Yaeger, înseamnă că vasele cu bogăţii s-ar afla şi acum în apele portului.

— Cum se numeşte insula?

— Branwyn, a zis Yaeger, a fost o zeiţă celtă şi una dintre cele trei matroane ale Britaniei.

— Cărui stat îi aparţine insula? a întrebat Dirk.

— E proprietate particulară.

— Ştii cumva cum se numeşte proprietarul? a întrebat Summer. E vorba de o vedetă rock, un actor sau vreun om de afaceri bogat?

— Nu, Branwyn este în proprietatea unei femei bogate, a zis el şi a făcut o pauză ca să-şi revadă notiţele. O cheamă Epona Eliade.

— Epona e numele unei zeiţe celte, a spus Summer. Asta zic şi eu coincidenţă.

— Poate că e mai mult decât atât, a zis Yaeger. O să verific.

— Şi unde a mai ajuns Ulise? a întrebat Sandecker.

— Rămas cu numai o corabie din douăsprezece, a continuat Yaeger, a navigat spre insula lui Circe, care se numea Eea şi care s-ar potrivi cu bancul Navidad, un loc despre care Homer a spus că se afla la marginea lumii.

— Circe! a exclamat Summer. Circe să fi fost femeia care a trăit şi a murit în construcţia pe care am găsit-o sub apă?

Yaeger a ridicat din umeri.

— Cine-ar putea spune? E vorba de o simplă coincidenţă, aproape imposibil de dovedit.

— Dar cum de a ajuns aproape dincolo de ocean cu atâtea secole în urmă? s-a mirat Gunn cu voce tare.

Perlmutter şi-a lăsat palmele împreunate peste stomacul lui imens.

— S-au făcut mai multe călătorii între continente decât ne imaginăm noi.

— Bine, dar aş vrea să ştiu unde plasezi Hadesul, i-a spus Sandecker lui Yaeger.

— Locul potrivit ar fi cavernele de la Santo Tomas, din Cuba. Perlmutter şi-a suflat nasul cu delicateţe, apoi a întrebat:

— Iar după ce a ieşit din Hades, unde s-a întâlnit cu sirenele, monstrul Scila şi vârtejul Caribda?

Yaeger a ridicat braţele a neputinţă.

— Trebuie să atribui acele evenimente imaginaţiei bogate a lui Homer. Pe partea vestică a Atlanticului nu am găsit vreun loc care să corespundă descrierii. A făcut o pauză, după care a reluat traseul călătoriei lui Ulise. Apoi, el a navigat spre est, până a ajuns la insula lui Calipso, Ogigia, pe care Wilkens şi eu sunt de acord cu el, o consideră insula St. Miguel din Azore.

— Calipso era zeiţă, o frumoasă soră a lui Circe, a spus

Summer. Amândouă erau femei de rang înalt. Parcă Ulise şi Calipso au avut o aventură romantică într-o grădină paradiziacă, după ce Ulise avusese o legătură cu Circe pe insula ei, nu?

— Exact, a spus Yaeger. După ce o lăsă pe ţărm, cu lacrimi în ochi, pe Calipso, Ulise e mânat de vânturi potrivnice, iar ultima lui escală este pe insulă unde se afla palatul regelui Alcinou, care pare a fi insula Lanzarote din Canare. După ce povesteşte regelui şi familiei sale aventurile prin care a trecut, i se oferă o corabie şi, în cele din urmă, ajunge acasă, în Ithaca.

— Şi unde plasezi Ithaca?

— După cum a susţinut Cailleux, e vorba de portul Cadiz, din sud-vestul Spaniei.

Au urmat câteva momente de tăcere, în care toţi s-au străduit să asimileze povestea clasică şi mulţimea de teorii. Care dintre ele se apropia de adevăr? Doar Homer ştia asta, iar el tăcuse în urmă cu trei mii de ani.

Dirk i-a zâmbit lui Summer.

— Se cuvine să-i recunoaştem farmecul lui Ulise, pentru că a avut ca iubite două dintre cele mai frumoase şi mai puternice femei ale timpului său. Înainte ca el să ajungă acolo şi să le seducă, ele erau caste şi inaccesibile.

— Dar, ca s-o spunem pe-a dreaptă, a intervenit Chisholm, nici una din ele nu a fost zeiţă şi nici curată ca lacrima. Amândouă sunt descrise ca fiind incredibil de frumoase şi având personalităţi ieşite din comun. Circe era vrăjitoare, iar Calipso se pricepea la farmece. Ca simplu muritor, Ulise nu ar fi fost o pereche potrivită pentru nici una din ele. Se poate să fi fost druide, care participau la tot felul de ritualuri sălbatice şi perverse. Şi, prin urmare, ele sacrificau oameni, lucru pe care îl considerau necesar pentru a-şi asigura viaţa eternă.

Summer a clătinat din cap.

— Mi-e foarte greu să cred asta.

— Dar e adevărat, a insistat Chisholm. Se ştie că druidele atrăgeau bărbaţi în rituri şi orgii de sacrificare. Şi, fiind căpetenii ale cultului lor feminin, aveau puterea de a le porunci celor care le venerau să facă tot ce voiau ele.

Yaeger a aprobat spusele lui cu un gest.

— Din fericire pentru noi, druidismul a dispărut acum o mie de ani.

— Tocmai aici e problema, a zis Chisholm. Druidismul e foarte activ şi în prezent. Există culturi în Europa care respectă

întocmai ritualurile străvechi.

— Cu excepţia sacrificiilor umane, a intervenit Yaeger, cu un surâs sumbru.

— Ba nu, a zis Boyd, cu o expresie serioasă. Cu toate că e vorba de crime, sacrificiile umane sunt încă practicate de către culturile secrete.

După plecarea celorlalţi, Sandecker i-a chemat pe Dirk şi pe Summer în biroul lui. Imediat ce s-au aşezat, amiralul a trecut direct la subiect.

— Aş dori ca voi doi să participaţi la un proiect arheologic. Summer şi Dirk au schimbat priviri nedumerite. Nu aveau habar ce idee îi venise amiralului.

— Vrei să ne întoarcem pe bancul Navidad? a întrebat Dirk.

— Nu, să vă duceţi în Guadelupa şi să faceţi o cercetare a portului insulei Branwyn.

— Dar, dat fiind că e proprietate privată, nu avem nevoie de aprobare? a întrebat Summer.

— Atâta vreme cât nu călcaţi pe ţărm, nu se cheamă încălcarea dreptului la proprietate.

Dirk s-a uitat la Sandecker cu o expresie de scepticism pe chip.

— Adică vreţi să căutăm comoara pierdută de corăbiile lui Ulise în ţara lestrigonilor?

— Nu, să descoperiţi corăbiile şi obiectele de pe ele. Dacă operaţiunea reuşeşte, ar fi vorba de cele mai vechi epave găsite în emisfera vestică şi de schimbarea concepţiilor privind istoria antică. Dacă se poate, ţin ca acest lucru să fie realizat de NUMA.

Cu un gest ce trăda emoţia, Summer şi-a frecat mâinile între ele.

— Domnule amiral, cred că vă daţi seama că şansa de a face o asemenea descoperire este de una la un milion.

— Chiar şi o asemenea şansă merită efortul. Mai bine să fi încercat decât să stăm deoparte.

— Trebuie să respectăm vreun grafic?

— Rudi se va ocupa de călătoria voastră cu un avion NUMA. Plecaţi mâine dimineaţă. După ce aterizaţi pe aeroportul din apropierea oraşului Pointe-a-Pitre din Guadelupa, o să vă întâlniţi cu un reprezentant NUMA, pe care îl cheamă Charles Moreau. El a închiriat un vas care va naviga spre insula Branwyn, aflată mai la sud. Trebuie să vă luaţi echipamentul de scufundare. Rudi va

aranja transportul detectorului, care va depista orice anomalii ar apărea sub aluviunile şi nisipul de pe fund.

— Dar nu înţeleg, de ce atâta grabă?

— Dacă încep să se împrăştie zvonuri despre asta şi fiţi siguri că aşa se va întâmpla, toţi vânătorii de comori din lume vor da năvală pe insulă. Ţin ca NUMA să fie prima acolo, să verifice fundul oceanului şi gata. Dacă reuşiţi să descoperiţi ceva, putem colabora cu francezii, sub jurisdicţia cărora se află Guadelupa, pentru asigurarea securităţii zonei. Aveţi întrebări?

Dirk a prins-o pe Summer de mână.

— Tu ce părere ai? Mi se pare palpitant.

— Bănuiam că o să spui asta, a făcut Dirk, cu un aer destul de trist. Amirale, la ce oră să ne prezentăm la terminalul NUMA?

— Ar fi preferabil să porniţi devreme. Avionul va decola la ora şase.

— Dimineaţa? a exclamat Summer, parcă pierzând ceva din entuziasmul de mai devreme.

Sandecker le-a zâmbit jovial.

— Cu puţin noroc, s-ar putea ca în drum spre aeroport să prindeţi şi cântatul cocoşilor.

Capitolul 33

După şedinţă, Yaeger a coborât cu liftul până pe moşia lui de la etajul zece. Nefiind un împătimit al restaurantelor renumite din Washington, el îşi aducea la muncă un sufertaş demodat în care avea fructe, legume şi un termos plin cu suc de morcovi.

Dimineaţa de obicei demara greu şi nu avea forţa necesară pentru se apuca orbeşte de treabă. În ziua aceea s-a aşezat şi şi-a sorbit tacticos ceaiul de plante pe care şi-l pregătise într-un dulăpior aflat alături de birou, după care s-a rezemat de spătarul fotoliului ca să citească *Wall Street Journal* pentru a vedea care mai era situaţia propriilor investiţii. Abia după aceea a lăsat ziarul deoparte şi a citit raportul venit de la biroul lui Sandecker privind descoperirea de către Pitt şi Giordino a unor tuneluri uriaşe care traversau Nicaragua de la un ocean la celălalt. Apoi a rulat un program care a copiat raportul pe un disc. A mai luat o gură de ceai şi a apelat-o pe Max.

Aceasta s-a materializat încet, purtând o rochie scurtă din mătase, cu un brâu gălbui, stele albastre şi pe spate cu inscripţia: FEMEIA-MINUNE.

— Îţi place costumaţia mea? l-a întrebat ea cu o voce dulceagă.

— Unde-ai găsit aşa ceva? a întrebat Yaeger. În vreun magazin cu îmbrăcăminte la mâna a doua?

— În timpul liber navighez pe internet. Am plătit-o prin contul de la Neiman Marcus[20] al soţiei tale.

— Ai vrea tu, a zis Yaeger şi a zâmbit.

Era imposibil ca ea să poată comanda, purta sau plăti bunuri materiale. A clătinat din cap, uimit de temperamentul confuz, dar vivace al lui Max. Avea momente când se gândea că făcuse o greşeală că o programase pe Max cu înfăţişarea şi personalitatea soţiei.

— Bine Femeie-Minune, dacă ai terminat cu parada, ce-ar fi să te ocupi de ceva mai serios?

— Sunt gata, stăpâne, a răspuns ea, imitând-o pe Barbara Eden din serialul TV *Visând-o pe Jeannie*[21].

---

[20] Lanţ de magazine americane luxoase (n.red.).

[21] În serial, Barbara Eden joacă rolul unei femei-djin eliberate dintr-

Yaeger a încărcat conţinutul discului în memoria lui Max.

— Fără grabă, vezi ce sens are toată afacerea asta.

Max a rămas fără să clipească vreme de câteva clipe, apoi a întrebat:

— Ce doreşti să afli?

— Întrebarea este ce motiv au cei de la Odyssey şi chinezii să sape patru tuneluri gigantice prin Nicaragua, de la Atlantic până la Pacific.

— E simplu. Şarada asta nici măcar nu mi-a încălzit circuitele.

Yeager s-a uitat la ea.

— Cum, ai deja un răspuns? Nici măcar n-ai trecut la analizarea problemei.

Max a dus mâna la gură, ca şi cum şi-ar fi suprimat un căscat.

— A fost o joacă de copil. Chiar sunt uimită că oamenii nu văd mai departe de vârful nasului.

Yaeger a crezut că făcuse o eroare de programare. Răspunsul venea mult prea repede.

— Bine, abia aştept să aud ce explicaţie ai găsit.

— Tunelurile au fost construite pentru a transporta cantităţi uriaşe de apă.

— Asta nu mi se pare o descoperire uluitoare, a zis el, considerând că Max pornise pe o pistă greşită. O scrie de tuneluri cu ieşire la ocean şi existenţa unor pompe uriaşe duc evident la această concluzie.

— Ah, a făcut Max, ridicând o mână cu arătătorul întins. Dar ştii de ce vor să pompeze cantităţi atât de mari de apă prin tuneluri?

— Pentru vreun program de desalinizare sau un proiect de irigaţii? Asta-i bună, de unde să ştiu?

— Cum de pot fi oamenii atât de înguşti la minte? a spus Max cu o expresie de frustrare. Stăpâne, eşti pregătit?

— Dacă eşti atât de amabilă…

— Tunelurile au fost create pentru a capta Curentul sud-ecuatorial care călătoreşte de lângă coastele Africii până în Marea Caraibilor.

Yaeger s-a simţit derutat.

— Şi în ce fel ar putea asta afecta mediul?

— Chiar nu înţelegi?

— Păi cantitatea de apă din Oceanul Atlantic e mai mult decât suficientă ca să compenseze pierderea câtorva milioane de litri.

---

un vas de eroul masculin, (n.red.).

— Deloc amuzant.

— Atunci despre ce este vorba?

Max a ridicat braţele în sus a disperare.

— Prin devierea Curentului sud-ecuatorial, în momentul în care ar ajunge în apropierea Europei, temperatura Golfstromului ar scădea cu aproximativ opt grade.

— Şi? a sâcâit-o Yaeger.

— O scădere de opt grade a apei curentului care încălzeşte Europa ar aduce pe continent un climat asemănător celui din nordul Siberiei.

Yaeger nu a priceput imediat grozăvenia spuselor lui Max şi nici consecinţele inimaginabile.

— Eşti sigură?

— M-am înşelat eu vreodată? a zis Max şi a strâmbat din buze.

— Opt grade mi se pare că e o scădere cam mare, a contraatacat Yaeger, încă nedecis.

— Ar putea fi vorba de o scădere a temperaturii apei cu doar trei grade când Golfstromul trece prin dreptul Floridei. Dar când curentul rece al Labradorului se deplasează dinspre Arctica şi întâlneşte Golfstromul după ce acesta din urmă trece de provinciile maritime ale Canadei, scăderea temperaturii se accentuează. La rândul ei, aceasta provoacă o scădere şi mai accentuată a temperaturii în Europa, modificând clima şi provocând perturbări atmosferice din Peninsula Scandinavă până la Marea Mediterană.

Oribilul plan i-a devenit deodată limpede precum cristalul lui Yaeger. Cu mişcări încete, a ridicat receptorul şi a format numărul Sandecker. Secretara i-a făcut legătura imediat.

— Ţi-a dat Max vreun răspuns? a întrebat Sandecker.

— Da.

— Şi?

— Domnule amiral, a început Yaeger simţind că-şi pierde glasul, i pare rău că trebuie să v-o spun, dar ne pândeşte o catastrofă.

Capitolul 34

În aşteptarea elicopterului care avea deja o întârziere de o oră, Giordino a aţipit, în vreme ce Pitt a rămas treaz şi a cercetat prin binoclu apele lacului Nicaragua care se întindeau în jurul farului. Spre vest malul se găsea la mai puţin de cinci kilometri şi Pitt a distins un sătuc. A verificat pe hartă şi a stabilit că era orăşelul Rivas. Apoi şi-a îndreptat atenţia asupra unei insule impresionante care avea forma cifrei opt, situată la aproximativ opt kilometri spre vest, care părea foarte fertilă şi dens împădurită. Pitt a estimat că suprafaţa ei totală era de aproape patru sute de kilometri pătraţi.

Potrivit hărţii, se numea insula Ometepe. Pitt a privit apoi atent doi munţi vulcanici legaţi de un istm îngust cu lungimea de câţiva kilometri. Vulcanul de la capătul nordic al insulei se înălţa la peste 650 de metri şi părea a fi activ, dacă judeca după firicelul de abur ce ieşea din conul din vârful craterului şi care ajungea până la norii pufoşi ce pluteau pe deasupra culmilor lui.

Vulcanul dinspre sud avea un con perfect şi era inactiv. Pitt a apreciat că era cu peste trei sute de metri mai scund decât perechea lui de la nord. A mai constatat şi că toate cele patru tuneluri treceau direct pe sub istmul insulei, aproape de poalele vulcanului dinspre nord. Aşa se explica, după părerea lui, creşterea neobişnuită a temperaturii pe care el şi Giordino o detectaseră în cel de-al patrulea tunel.

O privire fugitivă asupra hărţii l-a lămurit că vulcanul activ era Concepcion, iar tovarăşul său se numea Madera. A făcut o mişcare în lateral cu binoclul şi, pe neaşteptate, s-a trezit că are în faţă ceva ce aducea cu o întreprindere uriaşă, care acoperea versantul sudic al lui Concepcion, imediat deasupra istmului. Complexul industrial părea să se întindă pe o suprafaţă între 2 şi 2,5 km². L-a şocat faptul că amplasarea să nu era tocmai potrivită. Versantul unui vulcan nu părea a fi locul cel mai bun în care să se arunce milioane de dolari pentru construirea unei asemenea întreprinderi, departe de orice căi de transport. Doar dacă, s-a gândit el, proiectul trebuia să rămână secret.

Apoi a observat un avion apărând dinspre nord şi alegând un culoar de zbor pentru a ajunge pe o pistă care traversa istmul până la intrarea în complex. A zburat înclinat pe o aripă, ocolind

vârful vulcanului Madera şi a aterizat, rulând până la un terminal mare de la capătul pistei.

Cu o strâmbătură care părea să spună că vedea ceva ce nu-i făcea deloc plăcere, Pitt şi-a luat binoclul de la ochi. Ochii lui verzi au fost umbriţi de o expresie de concentrare. A curăţat lentilele binoclului cu câteva picături de apă dintr-un bidon pe care-l avea la el şi le-a şters cu poalele cămăşii. Apoi a dus din nou binoclul la ochi şi, ca şi cum ar fi vrut să se convingă, l-a îndreptat spre avion.

Soarele a ieşit dintre nori, scăldând insula Ometepe într-o lumină orbitoare. Deşi de la distanţa aceea avionul nu părea mai mare decât o furnică, i-a fost imposibil să nu recunoască imediat culoarea levănţicii, reflectată de razele de soare de pe fuzelaj şi de pe aripi.

— Odyssey, a murmurat mai mult pentru sine şi gândurile i s-au învălmăşit în minte.

Abia după aceea şi-a dat seama că întreprinderea era amplasată exact deasupra tunelurilor. Aşa se explica prezenţa lifturilor de mărfuri pe care el şi Giordino le văzuseră la terminalul căii ferate. Indiferent de scopul ei, întreprinderea era legată de tuneluri, însă dimensiunile impuseseră ca ea să fie construită ca o unitate separată.

Trecând cu privirea peste clădirile ce se înălţau la poalele vulcanului, Pitt s-a oprit puţin, depistând ceva care semăna cu o zonă lungă de docuri, situată în spatele unui şir de depozite. Acoperişurile acestora ascundeau docurile, dar, profilate pe cerul albastru, a reuşit să distingă patru macarale pentru încărcare mărfuri şi şi-a dat seama că acel complex nu avea nevoie de un sistem exterior de transport. Era complet independent.

Apoi, aproape simultan, s-au petrecut trei lucruri care l-au pus în alertă.

Farul a început să se legene ca un dansator de hula-hoop. Aşa cum îi spusese lui Percy Rathbone, se învăţase cu cutremurele, deoarece crescuse în California. Odată, în cursul unui cutremur, se aflase pe Wilshire Boulevard[22], într-o clădire de birouri de treizeci de etaje care începuse să se zdruncine şi să se legene. Din fericire, fundaţia era aşezată pe bile, tocmai pentru astfel de situaţii. De astă dată a avut aceeaşi senzaţie, doar că farul s-a

[22] Bulevard faimos din Los Angeles, pe care se află numeroase blocuri înalte de birouri, precum şi magazine şi restaurante luxoase, (n.red.).

zguduit şi a oscilat ca un palmier surprins de un vârtej.

Pitt s-a răsucit imediat şi a privit spre vulcanul Concepcion, crezând că intrase în erupţie, însă piscul acestuia era liniştit, fără nici urmă de fum sau de cenuşă. A aruncat o privire către apă şi a văzut suprafaţa vălurindu-se ca şi cum ar fi fost scuturată de dedesubt de un vibrator uriaş şi nevăzut. După aproape un minut, care i s-a părut că nu se mai sfârşea, cutremurul a încetat. Deloc surprinzător, clătinătura nu l-a trezit pe Giordino.

A doua primejdie venea din partea unei şalupe de patrulare de culoarea levănţicii, care se apropia dinspre insulă şi se îndrepta direct către far. Agenţii de securitate de la bord erau siguri că prada surprinsă înăuntru nu avea cum să scape, de aceea navigau cu viteză redusă.

Cel de-al treilea pericol îi pândea de dedesubt. Ceea ce probabil i-a salvat a fost un sunet care abia s-a auzit: un clinchet metalic care s-a auzit dinspre puţul prin care urcaseră din tunel.

Pitt l-a îmboldit cu piciorul pe Giordino.

— Avem vizitatori. S-ar părea că ne-au dat de urmă. Giordino s-a trezit instantaneu şi a scos pistolul automat Desert Eagle de 12,5 mm de sub centură, pe sub salopetă, iar Pitt şi-a luat vechiul lui Colţ din rucsac.

Ghemuit alături de puţ, Pitt a strigat în jos, fără să privească peste margine.

— Rămâneţi unde sunteţi!

A urmat ceva ce era aproape de aşteptat. Răspunsul la strigăt a fost o rafală de armă automată, care a pornit din puţ şi a presărat acoperişul farului cu suficiente găuri ca să-l transforme într-o sită. Focul fusese atât de violent, încât Pitt şi Giordino s-au abţinut să tragă, de teamă că, trecându-şi mâna peste marginea puţului, se puteau alege cu degetele retezate de vreun glonţ.

Pitt s-a târât până la geamurile farului şi a lovit cu patul pistolului în ele. Foile de sticlă erau groase, de aceea a trebuit să izbească de mai multe ori cu toată forţa pentru a sparge câteva. Majoritatea cioburilor au căzut în exteriorul farului, dar Pitt a întins un braţ afară şi a împins fragmentele rămase spre interior, iar acestea s-au spart pe podea. A făcut câteva grămăjoare, apoi le-a împins cu bocancul în puţ; ascuţite ca nişte lame, cioburile s-au prăbuşit în adânc. S-au auzit imediat urlete şi ţipete de durere, iar focurile au încetat.

Profitând de acel moment de acalmie, Pitt şi Giordino au tras la întâmplare în josul puţului şi au auzit gloanţele ricoşând din

beton şi provocând panică în rândul agenţilor de securitate care se căţăraseră pe scară. Strigătele lor de durere au încetat, însă apoi s-au auzit bufnetele înfiorătoare ale corpurilor celor care se prăbuşeau prin puţ până la nivelul tunelului.

— Cred că le-am stricat planurile, a spus Giordino fără nici o părere de rău şi a introdus în pistol un încărcător plin.

— Mai avem nişte oaspeţi nepoftiţi de care trebuie să ne ocupăm, i-a spus Pitt, arătând către şalupa de patrulare care acum gonea spre far, pentru că prova se ridicase mult din apă şi elicea lăsa în urmă valuri ca o coadă de cocoş.

— O să fie cam la mustaţă, a zis Giordino, făcând un semn către elicopterul albastru care venea în râsul apei, apropiindu-se dinspre nord.

Calculând imediat distanţa pe care o mai aveau de parcurs şalupa şi elicopterul, Pitt şi-a îngăduit un rânjet crispat – elicopterul e mai rapid. Când va ajunge aici, şalupa se va afla la un kilometru şi jumătate.

— Roagă-te să nu fie dotată cu lansatoare de rachete, a spus Giordino, făcându-l să revină cu picioarele pe pământ.

— Aflăm de îndată. Pregăteşte-te să prinzi hamul imediat ce îi dau drumul.

— Ar dura prea mult ca să ne ridice pe rând, a constatat Giordino. Sugerez cu toată răspunderea să ne luăm împreună rămas-bun de la far, urcând amândoi odată.

Pitt a dat aprobator din cap.

— Aşa gândeam şi eu.

Au ieşit pe balconul îngust care dădea roată părţii superioare a farului. Pitt a recunoscut tipul de elicopter: un Bell 430 cu două motoare jumelate Rolls Royce. Era vopsit în galben şi roşu, având scris pe lături: MANAGUA AIRWAYS. Pitt a privit concentrat cum pilotul s-a apropiat de-a dreptul de far, fără vreun ocol inutil, în timp ce celălalt membru al echipajului a început să coboare pe uşa laterală a aparatului hamul legat de un cablu de vinci.

Mai înalt decât Giordino cu treizeci de centimetri, Pitt a făcut un salt şi a înhăţat hamul din prima încercare, deşi acesta se legăna din cauza curentului creat de rotor. A prins hamul pe după umerii lui Giordino.

— Ai o constituţie mai solidă decât mine. Sper să rezişti, pentru că eu mă agăţ de tine.

Giordino şi-a petrecut mâinile prin deschizături şi le-a încleştat în jurul cablului, iar Pitt s-a agăţat strâns de talia lui. Copilotul,

incapabil să audă ceva din cauza şuieratului turbinelor, a făcut semne disperate din braţe, vrând să-i anunţe că nu puteau ridica decât un om, nu pe amândoi odată.

Avertismentul lui venise prea târziu. Pitt şi Giordino s-au trezit târâţi de pe balconul farului şi atârnând la treizeci de metri deasupra apei, moment în care o pală de vânt a lovit elicopterul. Pilotul a fost luat prin surprindere, astfel că aparatul s-a înclinat brusc spre tribord din cauza efectului combinat al greutăţii celor doi. Omul a corectat imediat poziţia aparatului şi a zburat apoi drept, timp în care copilotul se uita crispat la cablul suprasolicitat pe care vinciul îl ridica spre uşă.

Din fericire, şalupa urmăritoare nu era dotată cu lansatoare de rachete. Cu toate acestea, cele două mitraliere de mare calibru montate la prova au deschis focul. Spre norocul lor, şalupa era încă departe şi, cum chila izbea apa în mod sacadat, mitraliorul nu putea ochi prea bine, greşind ţinta cu peste cincizeci de metri.

Îngrozit de ideea că asupra lui se trăgea, pilotul a uitat cu desăvârşire de cei doi oameni pe care venise să-i salveze şi a făcut un viraj brusc pentru a se îndepărta de şalupă, retrăgându-se către ţărm, unde se considera în siguranţă. Giordino a simţit că braţele îi sunt smulse din umeri. Pitt, care nu suferea nici o durere, nu a putut decât să se ţină cât mai strâns de colegul său şi să strige la copilot să grăbească viteza de urcare a cablului.

Pitt a văzut pe faţa lui Giordino chinurile pe care le îndura. Vreme de două minute, cele mai cumplite prin care trecuse până atunci, s-a simţit îndemnat să-şi dea drumul şi să cadă în gol, însă, când a privit scurt în jos şi a văzut că luciul apei era la 150 de metri sub picioarele care i se bălăngăneau liber, s-a răzgândit imediat.

Când a ridicat capul, a văzut ochii uimiţi ai copilotului la mai puţin de un metru şi jumătate. Acesta s-a întors şi a strigat către pilot, care a înclinat elicopterul pe cealaltă parte suficient de mult pentru ca Pitt şi Giordino să cadă în interiorul secţiunii rezervate bagajelor. Apoi a închis precipitat uşa şi a încuiat-o.

Încă în stare de şoc, copilotul s-a holbat la cei doi bărbaţi întinşi pe podea.

— Domnilor, sunteţi *loco*, a mormăit el într-o engleză cu un puternic accent spaniol. Noi doar saci poştă ridicăm, care au cincizeci de kilograme.

— Ia te uită, vorbeşte engleză, a remarcat Giordino.

— Nu prea bine, l-a contrazis Pitt. Să-mi aduci aminte să trimit

o scrisoare de felicitări companiei care a produs vinciul.

Apoi s-a ridicat în picioare şi s-a grăbit să intre în cabina pilotului, de unde a privit pe o fereastră laterală până a zărit şalupa de patrulare. Abandonase urmărirea şi descria un arc de cerc pentru a se întoarce pe insulă.

— Ce naiba a fost asta? i-a întrebat pilotul, care era furios de-a binelea. Demenţii ăia chiar trăgeau în noi.

— Am fost norocoşi că nu prea le au cu ţintitul.

— N-am ştiut în ce mă bag când am acceptat cursa asta, a spus pilotul, rămas cu ochii spre şalupă. Cine sunteţi, domnilor şi de ce vă urmărea şalupa?

— Păi scrie în ordinul de zbor, i-a răspuns Pitt. Eu şi prietenul meu lucrăm la Agenţia Naţională de Studii Subacvatice şi Marine. Mă numesc Dirk Pitt.

Pilotul a ridicat mâna dreaptă de pe comenzi şi a întins-o peste umăr, spunând:

— Marvin Huey.

— A, eşti american. Din Montana, dacă nu mă înşală accentul tău.

— Aproape. Am crescut la o fermă din Wyoming. După ce am zburat pe elicoptere în cadrul forţelor armate şi după ce soţia mi-a fugit cu un bogătaş din domeniul petrolului, am venit aici şi am înfiinţat o companie de transport aerian.

Pitt i-a strâns mâna şi l-a măsurat din ochi. Cu părul roşcat şi rărit şi cu chelie chiar în vârful capului, părea destul de scund. Purta blugi decoloraţi, o cămaşă înflorată şi cizme de cowboy. Avea ochii de un albastru spălăcit, care arătau ca şi cum văzuseră multe. Ca vârsta, se apropia de cincizeci de ani.

Huey l-a privit curios pe Pitt.

— Nu mi-aţi spus care e motivul fugii de acolo.

— Am văzut ceva ce nu trebuia văzut, i-a răspuns Pitt, fără să încerce o minciună.

— Ce-i de văzut într-un far dezafectat?

— Nu e ce pare.

Huey a lăsat impresia că nu l-a crezut, dar n-a insistat.

— Peste 22 de minute o să ajungem pe aerodromul nostru din Managua.

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Pitt a făcut un semn către scaunul copilotului. Te deranjează dacă stau jos?

Huey a încuviinţat cu un gest din cap.

— Nicidecum.

— Ce crezi, ai putea trece razant peste clădirile Odyssey de pe insulă?

Huey s-a întors doar puţin şi i-a aruncat lui Pitt o privire prin care părea să-l anunţe că era nebun.

— Cred că glumeşti. Locul acela e păzit mai ceva decât Zona 51 de la Groom Lake, Nevada[23]. Cine se apropie la mai puţin de zece kilometri e interceptat de avioane.

— Ce se petrece acolo?

— Nimeni nu are idee. Secretul e atât de bine protejat, încât guvernul nicaraguan neagă însăşi existenţa acestei instalaţii. A început ca o fabrică oarecare şi a ajuns un colos după numai cinci ani. Măsurile de securitate depăşesc orice imaginaţie. S-au construit depozite uriaşe, zone despre care unii afirmă că sunt pentru asamblare. Se zvoneşte că există chiar şi spaţii de cazare pentru trei mii de oameni. Localnicii obişnuiau să cultive cafea şi tutun pe insule. Principalele oraşe, Alta Garcia şi Moyogalpa, au fost demolate şi arse după ce guvernul i-a silit pe locuitori să plece, mutându-i într-o zonă montană din est.

— Cred că guvernul a investit masiv acolo.

— Nu ştiu dacă e adevărat, dar au fost foarte îngăduitori, permiţându-le celor de la Odyssey să funcţioneze acolo fără amestec din afară.

— N-a trecut nimeni de măsurile de securitate instituite? a întrebat Pitt.

Huey a arborat un surâs chinuit.

— N-am auzit să se întoarcă vreodată cineva viu de acolo.

— Chiar aşa de greu e să pătrunzi?

— Pe toată plaja patrulează vehicule echipate cu aparatură de supraveghere de înaltă performanţă. Şalupele de patrulare, însoţite de elicoptere, dau roată insulei. Senzorii de prezenţă detectează orice mişcare pe drumurile şi potecile ce duc spre complex. Se spune că specialiştii de la Odyssey au realizat echipamente care detectează până şi mirosul oamenilor care se apropie de clădire şi îl deosebesc de cel al animalelor.

— Dar nu există fotografii din satelit? a insistat Pitt.

— Le poţi cumpăra de la ruşi, dar din ele nu rezultă ce se petrece în labirintul acela de clădiri.

— Dar trebuie să existe anumite zvonuri.

— A, sigur, o mulţime. Singurul care pare să aibă un sâmbure

---

[23] Locaţia unei baze militare americane, unde se pare că sunt testate proiecte secrete de aeronave militare, (n.red.).

de adevăr spune că acolo e un centru de cercetare şi dezvoltare. Dar nimeni nu ştie ce cercetări se fac.

— Dar i s-a dat un nume, nu?

— Doar cel folosit de localnici.

— Şi cum sună? a trebuit Pitt să insiste.

— În engleză, i-a răspuns Huey într-un târziu, „Casa Invizibililor”.

— Din ce motiv?

— Pentru că oricine intră acolo nu mai este văzut niciodată.

— Şi autorităţile locale nu fac anchete? a vrut Pitt să ştie. Huey a clătinat din cap.

— Autorităţile nicaraguane au adoptat o politică de neintervenţie. Se afirmă că Odyssey îi are la degetul mic pe toţi politicienii, judecătorii şi pe şeful poliţiei.

— Nu cumva sunt amestecaţi chinezii?

— Chinezii sunt prezenţi peste tot în America Centrală. În urmă cu trei ani, au încheiat un contract cu Odyssey pentru construirea unui canal scurt prin malul vestic al lacului Nicaragua, la Pena Blanca, pentru accesul vaselor cu pescaj mare.

— Înseamnă că economia ţării a profitat destul de mult.

— Nu tocmai. Majoritatea navelor care folosesc canalul fac parte din flota chineză.

— COSCO?

Huey a confirmat.

— Da, aşa se cheamă compania. Vasele lor trag întotdeauna în zona de facilităţi Odyssey.

Pitt a rămas tăcut, gândindu-se la nenumăratele necunoscute şi informaţii contradictorii în legătură cu activitatea companiei Odyssey, cu fondatorul său şi cu operaţiunile sale tenebroase. Imediat ce Huey a aterizat lângă hangarul companiei sale, la peste trei kilometri depărtare de Managua şi după ce a coborât, Pitt s-a îndepărtat şi i-a telefonat amiralului Sandecker.

Cum îi stătea în obicei, acesta a trecut direct la subiect:

— Cum, n-ai pornit-o deja spre Washington?

— Nu, i-a răspuns scurt Pitt. Şi nici nu intenţionăm.

Sandecker şi-a dat seama că Pitt îşi făcuse un plan, de aceea a continuat pe un ton neutru:

— Presupun că ai motive întemeiate.

— Ai cunoştinţă de un complex industrial construit de Odyssey pe o insulă din lacul Nicaragua, care se află exact deasupra

tunelurilor?

— Singurul lucru pe care-l ştiu e dintr-un raport în care se spunea că Odyssey se ocupă de extinderea unui canal de la ocean până la lac, pentru a permite pătrunderea navelor comerciale, a spus Sandecker, apoi a făcut o pauză. Dacă mi-aduc bine aminte, raportul nu era prea limpede în privinţa zonei de facilităţi portuare pe care cei din Nicaragua o construiau în oraşul Granada, situat la câţiva kilometri est de Managua.

— Raportul era confuz pentru că zona de facilităţi era construită la complexul deţinut de Odyssey pe insula Ometepe, pentru uzul lor exclusiv.

— Şi ce ai de gând să faci? l-a întrebat Sandecker, deşi simţise deja ce voia Pitt să facă.

— Mi-am propus ca eu şi Al să pătrundem în complex şi să vedem cu ce se ocupă.

Sandecker a ezitat o clipă.

— După ce aţi scăpat ca prin urechile acului din tuneluri, cred că sfidaţi norocul.

— Ne-am specializat în pătrunderi secrete.

— Nu-i deloc amuzant, a spus Sandecker pe un ton tăios. Am convingerea că măsurile de securitate de acolo sunt foarte stricte. Cum plănuieşti să pătrunzi?

— Pe apă.

— Nu crezi că ar putea avea şi senzori subacvatici?

— Dacă mă gândesc bine, a spus Pitt cu un aer de superioritate, m-ar surprinde să nu aibă aşa ceva.

Capitolul 35

La zece minute după ce discutase cu Pitt, amiralul l-a privit cu ochi miraţi pe Hiram Yaeger şi, incapabil să creadă ceea ce tocmai auzise, l-a întrebat:

— Eşti sigur? S-ar putea ca datele să te inducă în eroare.

Yaeger a rămas neclintit.

— Max nu e chiar infailibilă, dar de data asta sunt convins că nu se înşală deloc.

— E de neconceput, a spus Gunn, citind predicţiile făcute de Max.

Sandecker a clătinat uşor din cap, zguduit de ceea ce avea în faţă.

— Susţii că tunelurile au fost construite ca să devieze Curentul sud-ecuatorial, fapt ce ar putea produce scăderea temperaturii Golfstromului.

— Potrivit modelului computerizat realizat de Max, cu opt grade până când curentul ajunge la coastele Europei.

Gunn a ridicat ochii de la date.

— Efectul asupra climei europene ar fi dezastruos. Întregul continent ar fi cuprins de zăpezi şi gheţuri vreme de opt luni pe an.

— Să nu uităm efectul pe care îl are Golfstromul asupra coastei estice a Statelor Unite şi asupra provinciilor maritime ale Canadei, a adăugat Sandecker. Fiecare stat situat la est de Mississippi şi de-a lungul coastei Atlanticului ar suferi de aceleaşi geruri ca Europa.

— Plăcută situaţie, a spus Gunn cu sarcasm.

— Căldura apelor de suprafaţă ale Curentului nord-atlantic depinde de temperatură şi de salinitate, a explicat Yaeger. Când apele sale tropicale se deplasează spre nord, întâlnesc apele reci care coboară dinspre regiunile arctice şi atunci curentul devine mai dens şi coboară în adânc la sud-est de Groenlanda. Acest fenomen se urneşte circulaţie termohalină. Apoi curentul se încălzeşte treptat şi e ridică la suprafaţă când ajunge în apropierea Europei. Scăderea brusca a temperaturii Golfstromului ar putea provoca dispariţia circulaţiei termohaline, situaţie ce ar putea accentua criza şi ar dura câteva secole.

— Care ar fi rezultatele imediate ale unei asemenea situaţii? a

întrebat Sandecker.

Yaeger a înşirat câteva foi pe biroul lui Sandecker şi a început să citească anumite date:

— Moartea şi distrugerile vor scăpa de sub control. La început, vor muri de hipotermie sau degerături mii de oameni fără locuinţă, alte mii vor pieri când furnizarea energiei calorice va fi redusă pana la dispariţie din cauza cererii enorme. Orice trafic fluvial va înceta, din cauza gheţurilor aproape permanente. Porturile vor avea apele îngheţate în Baltică şi în Marca Nordului, imobilizând navele care transportă ţiţei şi gaze lichefiate folosite pentru încălzire, ca să nu mai vorbim de milioanele de tone importate din alte zone. Producţia agricolă se va reduce la jumătate. Lipsurile alimentare se vor amplifica din cauză că perioada propice culturilor va fi extrem e scurtă. Transporturile auto vor înceta din cauza drumurilor acoperite de polei şi de zăpadă, precum şi a lipsei de carburanţi, aeroporturile şi căile ferate ar fi paralizate săptămâni în şir. Populaţia ar fi mai sensibilă la răceli, gripă şi pneumonie. Turismul ar dispărea ca şi cum nici n-ar fi fost. Economia europeană ar fi cuprinsă de haos, fără şanse de redresare. Iar asta nu reprezintă nici jumătate din toată drama.

— Deci adio vinurilor franţuzeşti şi lalelelor olandeze, a mormăit Gunn.

— Da, dar nu există conducte de gaz din Orientul Mijlociu şi din Rusia? a întrebat Sandecker. Nu s-ar putea spori cantităţile pentru rezolvarea problemelor?

— Dacă s-ar ţine seama de cerere, asta ar însemna doar o picătură într-un ocean, ca să nu mai vorbim de penele de curent produse de viscole. Max estimează că în întreaga Europă treizeci de milioane de case ar putea rămâne fără încălzire.

Gunn, care lua notiţe, a ridicat capul.

— Ai spus că asta nu e decât jumătate din dramă.

— Odată cu creşterea temperaturii în primăvară, s-ar produce multe alte nenorociri şi perturbaţii, a continuat Yaeger. Scenariul ar fi agravat de ploi torenţiale şi de vânturi puternice. Rezultatul imediat ar fi inundaţii de mari proporţii. Râurile şi fluviile umflate de cantităţile uriaşe de apă provenite din topirea zăpezilor vor rupe malurile şi vor inunda mii de localităţi şi oraşe, distrugând poduri vitale, precum şi milioane de case. Avalanşele şi alunecările de teren ar putea îngropa oraşe întregi şi distruge porţiuni mari de autostrăzi. Pierderile omeneşti provocate de

asemenea cataclisme nici nu pot fi imaginate.

Vreme de câteva momente, Gunn şi Sandecker au rămas muţi. Apoi Sandecker a rupt tăcerea.

— De ce toate astea? a întrebat el simplu.

Gunn a exprimat singurul gând care nu-i dădea pace:

— Ce au de câştigat Specter şi chinezii dintr-un plan atât de atroce?

Yaeger a făcut un gest de neputinţă din mâini.

— Max nu a reuşit să-mi dea un răspuns la întrebarea asta.

— Oare Specter deţine controlul asupra gazelor naturale ce se livrează în Europa? a întrebat Sandecker.

— Şi noi ne-am pus aceeaşi întrebare, de aceea am rulat profilul tuturor producătorilor mari de gaze naturale care aprovizionează Europa, i-a răspuns Yaeger. Nici un indiciu. Odyssey nu deţine acţiuni în domeniul gazelor naturale sau al ţiţeiului. Specter are acţiuni doar la un grup care controlează substanţe minerale precum platină, paladiu, iridiu şi rodiu. În privinţa asta, posedă zăcămintele şi minele de exploatare cele mai mari din Africa de Sud, Brazilia, Rusia şi Peru. Ar ajunge să aibă monopolul asupra rezervelor mondiale dacă ar reuşi să deţină controlul asupra minei din Noua Zeelandă, care produce cât toate celelalte ţări laolaltă – însă proprietarul, Westmoreland Hall, a refuzat toate ofertele care i s-au făcut.

— Dacă n-am uitat toată chimia pe care am învăţat-o la liceu, a spus rar Sandecker, platina se foloseşte în primul rând pentru producerea de electrozi, cum ar fi cei de la bujiile pentru autovehicule şi pentru bijuterii.

— În plus, e la mare cerere în laboratoarele de chimie, datorită rezistenţei sale la căldură.

— Nu văd însă legătura dintre afacerile în domeniul mineritului şi planul lui de a azvârli Europa într-o nouă eră.

— Trebuie să existe un motiv, a spus Gunn. Profiturile investiţiei făcute pentru săparea acelor tuneluri trebuie să fie astronomice, dacă au făcut asemenea eforturi. Dacă nu scoate bani din cererea de energie, atunci ce ar avea de câştigat?

Sandecker s-a întors şi s-a uitat pe geam spre fluviul Potomac. Apoi a revenit şi l-a privit pe Yaeger.

— Pompele acelea, dacă sunt acţionate de o presiune uriaşă, pot fi folosite pentru a produce energic electrică? Dacă aşa stau lucrurile, ar obţine electricitate pentru a alimenta toată America Centrală.

— În raportul lui, Pitt nu s-a referit la generatoare. El şi Giordino sigur ar fi recunoscut aşa ceva.

Sandecker l-a săgetat cu o privire autoritară pe Gunn.

— Cred că sunteţi la curent cu năzbâtia pe care o pun la cale amândoi, nu?

— Nu, eu nu ştiu, a spus Gunn, întorcându-i privirea lui Sandecker, fără să se simtă intimidat. Aveam impresia că urmau să ia un avion spre Washington.

— Şi-au schimbat planurile.

— Serios?

— M-au anunţat că vor să facă o inspecţie clandestină a instalaţiei secrete pe care Odyssey a construit-o pe o insulă din mijlocul lacului Nicaragua.

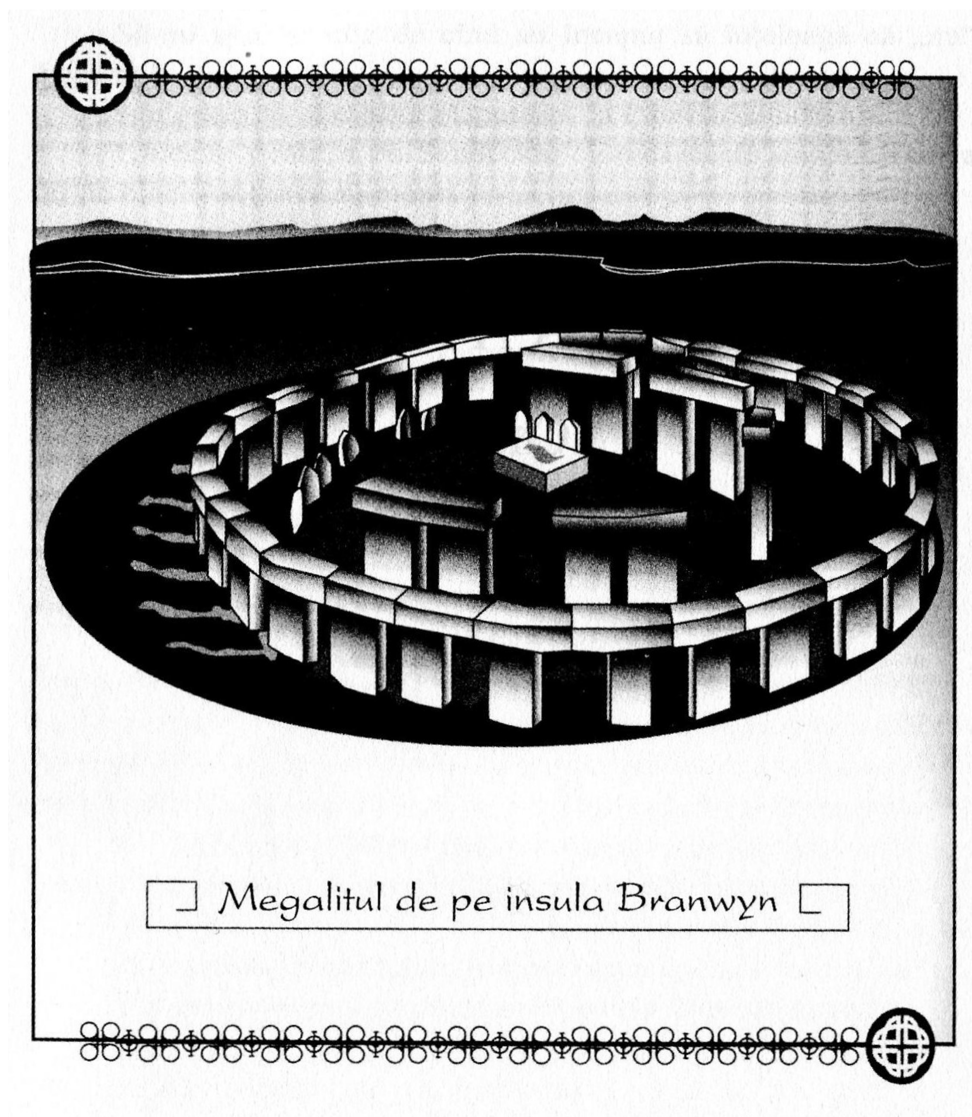
— Le-ai dat aprobarea? a întrebat Gunn, cu un surâs şmecheresc.

— Să-mi spui şi mie de când au început să înţeleagă că „nu” înseamnă „nu”.

— S-ar putea să afle nişte răspunsuri la întrebările noastre.

— Tot ce se poate, a zis Sandecker cu o expresie sumbră. Dar la fel de bine s-ar putea să moară.

PARTEA A PATRA
Cheia

Megalitul de pe insula Branwyn

Capitolul 36

30 august 2006
Insula Branwyn, Guadelupa

Avioanele supersonice private şi ale corporaţiei au început să sosească pe insula Branwyn, situată la 25 de kilometri sud de Basse-Terre, una dintre insulele mari ale arhipelagului Guadelupa din Marea Caraibilor. Microbuze cu un design exotic, luxoase în interior şi toate de culoarea levănţicii, au oprit lângă avioane pentru a îmbarca persoanele sosite. După ce acestea şi-au pus valizele în portbagaje, şoferii le-au dus spre apartamentele elegante din sanctuarul regesc şi subteran, rezervat doar oaspeţilor personali ai lui Specter. Toate persoanele care au coborât din avioane fuseseră femei. Nici una nu era însoţită de prieteni sau parteneri de afaceri.

Fiecare dintre ele sosise singură.

Ultimul avion a aterizat la ora şase seara. Era bine-cunoscutul Beriev Be-210 care aparţinea corporaţiei Specter. Specter, singurul bărbat care sosise, a coborât legănându-se pe scara de debarcare, abia strecurându-şi pântecele prin cadrul uşii. După el a fost coborâtă o targă pe care se afla un corp acoperit complet cu o pătură. Purtând un costum alb, Specter s-a aşezat pe bancheta din spate a unui microbuz şi şi-a turnat un pahar de vin Baujolais din barul de la bord.

Şoferul, care îl mai condusese pe Specter şi cu alte prilejuri, era de fiecare dată uimit de faptul că un bărbat atât de gras dovedea atâta agilitate în mişcări. A rămas în picioare o clipă, urmărind curios cum targa a fost băgată fără menajamente în bena deschisă a unei camionete, în ciuda ploii torenţiale care începuse să cadă.

La capătul sudic al insulei, o depresiune de forma unui cazan scufundat, având diametrul de o sută de metri, fusese săpată în rocă şi în formaţiunile coralifere. Depresiunea, de formă concavă, avea o adâncime de zece metri, astfel că nimeni de pe vreo navă aflată în trecere prin dreptul insulei nu ar fi putut vedea ce se petrecea acolo.

În interiorul acelui cazan, se înălţau treizeci de pilaştri din

piatră cu înălţimea de zece metri, având între ei o distanţă de un metru. Ansamblul reprezenta o copie a renumitei structuri de monoliţi cunoscută sub numele de Stonehenge, ceea ce înseamnă „cerc din piatră”. Stâlpii aveau lăţimea de doi metri şi grosimea de un metru. Capetele superioare, ascuţite, serveau drept sprijin pentru nişte buiandrugi lungi de 3,5 metri, fasonaţi astfel încât, laolaltă, să formeze un cerc.

Cercul interior, sub formă de potcoavă, cunoscut sub numele de Trilitoni, includea cinci stâlpi înalţi, fiecare cu buiandrugul ei. Spre deosebire de construcţia originală din Anglia, făcută din gresie granulară şi înălţată între anii 2550 şi 1600 î.Hr., cea de aici era tăiată din rocă vulcanică de culoare neagră.

Principala diferenţă între construcţia antică şi cea nouă era un bloc uriaş cioplit din marmură, având conturul unui sarcofag. Acesta era înălţat la aproximativ trei metri şi jumătate de la pământ în spaţiul interior sub formă de potcoavă şi la el se ajungea urcând nişte trepte, până la un brâu ce îi înconjura pereţii sculptaţi cu imaginea calului din Uffington în plin galop.

Noaptea, o serie de reflectoare bine disimulate iluminau interiorul acestui spaţiu cu fascicule de culoarea levănţicii care unduiau în jurul pilaştrilor, în vreme ce un set de fascicule laser aflat în afara cercului interior ţâşnea spre cerul întunecat. Acestea erau pornite pentru scurtă vreme la căderea serii, după care erau stinse.

Cu câteva minute înainte de miezul nopţii, ca la o poruncă, ploaia s-a oprit. Când luminile au explodat din nou, pe podeaua din centrul trilitonilor au apărut treizeci de femei în rochii drapate ca nişte şaluri, cu nenumărate pliuri. Cunoscute sub numele de peplumuri, moştenire de la grecii antici, rochiile voluminoase le acopereau picioarele până la pământ şi aveau toate culorile curcubeului, fiecare fiind de altă nuanţă. Capetele femeilor erau împodobite cu peruci cu păr roşcat şi lung, iar paiete argintii le sclipeau pe faţă, gât şi braţe. Machiajul argintiu făcea că trăsăturile feţelor lor să capete aspectul unor măşti, astfel că toate păreau a fi surori gemene.

Apoi au rămas toate tăcute şi au privit silueta întinsă pe blocul din marmură. Era a unui bărbat. Doar partea superioară a chipului era vizibilă. Corpul, bărbia şi gura îi erau înfăşurate strâns cu fâşii de mătase de culoare neagră. Părea a fi în vârstă de aproape şaizeci de ani, avea părul bogat şi cărunt. Nasul şi bărbia îi erau ascuţite, cu trăsături bine creionate şi era bronzat.

Stătea cu ochii larg deschişi, aproape bulbucaţi şi privea în jur, la lumini şi la vârfurile coloanelor. Parcă lipit de placa din marmură, nu putea să-şi întoarcă sau să-şi mişte capul. Nu vedea decât în sus, astfel că privea îngrozit fasciculul laser care străpungea întunericul de deasupra.

Brusc, luminile mişcătoare au pierdut din intensitate, însă laserele din jurul lespezii de marmură au rămas aprinse. După o clipă, luminile şi-au reînceput dansul. Părea că nimic nu se schimbase, însă instantaneu, ca printr-o minune, a apărut o femeie îmbrăcată cu un peplum auriu. Avea capul acoperit cu o masă de păr roşcat, lung şi lucios, care-i cădea liber până pe şolduri. Pielea de pe faţa, gâtul şi braţele ei avea un luciu albicios, ca de sidef. Era zveltă, cu un corp ale cărui forme se ghiceau perfecte. Cu o graţie de felină, ea a urcat treptele până lângă blocul din marmură ce acum devenise un altar. Şi-a ridicat braţele şi a început să intoneze o incantaţie:

— O, fiice ale lui Odiseu şi Circe, fie ca viaţa să le fie luată celor nedemni de ea. Îmbătaţi-vă cu bogăţiile şi trofeele bărbaţilor care încearcă să ne transforme în sclave. Nu căutaţi bărbaţi care sunt lipsiţi de bogăţie şi de putere. Iar când îi găsiţi, folosiţi-vă de ei, alungaţi-le dorinţele, jefuiţi-i de bogăţii şi pătrundeţi în lumea lor.

Apoi toate femeile au ridicat braţele şi au intonat:

— Mare este comunitatea surorilor, pentru că noi suntem stâlpii lumii, măreţe sunt fiicele lui Odiseu şi Circe şi glorie se numeşte calea lor.

Incantaţia a fost repetată, crescând în forţă, după care a ajuns doar o şoaptă, iar femeile şi-au lăsat braţele în jos.

Femeia care stătea în faţa bărbatului îngrozit de pe lespedea de marmură a băgat mâna pe sub faldurile rochiei, a scos un pumnal şi l-a ridicat deasupra capului. Celelalte femei au urcat treptele şi au înconjurat locul în care avea să fie sacrificată o fiinţă umană. Ca la o comandă neauzită, fiecare dintre ele a scos câte un pumnal pe care l-a ridicat deasupra capului.

Femeia care părea să fie marea preoteasă a rostit:

— Aici se află unul care nici nu ar fi trebuit să se nască.

Apoi a înfipt pumnalul în pieptul bărbatului îngrozit care era legat pe altar. Ridicând în aer arma de pe lama căreia se scurgea sânge, s-a tras în lături, iar celelalte femei s-au apropiat pe rând şi l-au înjunghiat pe bărbatul neajutorat.

Femeile aşezate în cerc au coborât în ordine treptele şi au

rămas sub coloane, ţinându-şi pumnalele însângerate în aer, de parcă ar fi oferit daruri. Vreme de câteva momente a domnit o linişte nefirească, după care ele au încântat în cor:

— Sub privirile zeilor noştri, noi triumfam.

Apoi fasciculele laser şi luminile care dansau s-au stins, cufundând templul păgân în bezna nopţii.

În ziua următoare, lumea afacerilor a fost şocată de ştirea că miliardarul din domeniul publicaţiilor, Westmoreland Hall, fusese dat dispărut după ce plecase să înoate într-un recif din apropierea luxoasei sale reşedinţe din Jamaica. De obicei, Hall prefera să plece singur la înot. Se ştia că îi plăcea să înoate până dincolo de recif, spre ape mai adânci şi apoi profita de reflux pentru a reveni la ţărm printr-un canal îngust. Nu era clar dacă Hall se înecase, fusese atacat de vreun rechin sau murise din cauze naturale, întrucât, în ciuda căutărilor intense desfăşurate de autorităţile jamaicane, cadavrul lui nu fusese descoperit.

Necrologul suna astfel:

> Hall, fondatorul unui imperiu minier care deţinea cele mai mari rezerve mondiale de platină şi alte cinci metale similare din Noua Zeelandă, a fost un om de afaceri curajos, care şi-a asigurat reuşita preluând minele când acestea erau în pragul falimentului, transformându-le în întreprinderi profitabile şi apoi folosindu-le ca garanţii pentru a contracta împrumuturi cu care a efectuat noi achiziţii în Canada şi în Indonezia. Rămas văduv în urmă cu trei ani, după decesul soţiei într-un accident de automobil, Hall are un fiu, Myron, care este un artist renumit şi o fiică, Rowena, care, în calitate de preşedinte executiv al companiei tatălui ei, va deveni preşedinte al consiliului de conducere şi va prelua administrarea curentă a concernului.
>
> Spre surprinderea majorităţii analiştilor de pe Wall Street, valoarea acţiunilor Hall Enterprises a crescut cu zece puncte la bursă după ce s-a răspândit ştirea privind presupusa sa dispariţie. În cele mai multe cazuri, când şeful unei mari corporaţii moare, acţiunile acesteia înregistrează un declin, însă brokerii au anunţat achiziţii masive efectuate de o serie de agenţi rămaşi necunoscuţi. Majoritatea experţilor minieri afirmă că Rowena Westmoreland va vinde acţiunile tatălui ei către Odyssey Corporation, întrucât este cunoscut că

fondatorul acesteia, domnul Specter, a făcut o ofertă de achiziţie care le depăşeşte pe cele ale altor companii miniere.

Comemorarea se va ţine pentru prieteni şi familie la catedrala Christchurch, miercurea viitoare la ora 14.00.

Zece zile mai târziu, în secţiunile economice ale marilor ziare din lume a apărut următoarea ştire:

Domnul Specter, proprietarul lui Odyssey Corporation, a achiziţionat Hali Mining Company contra unei sume nedezvăluite de la familia regretatului Westmoreland Hall. Preşedintele şi acţionarul majoritar, Rowena Westmoreland, va continua să se ocupe de organizarea activităţilor curente ale companiei în calitate de director executiv.

Nu se făcea nici o menţiune despre faptul că tot minereul de platină prelucrat fusese achiziţionat de Ling Ho Limited din Beijing şi că urma să fie transportat în China cu cargouri, către un centru industrial de pe coasta provinciei Fukien.

Capitolul 37

Vântul ce bătea din largul Pacificului agita uşor apa. Deşi lacul era întins, mareea era minimă, iar temperatura apei atingea 26,5 grade. Tăcerea ce învăluia lacul întunecat era tulburată de vâjiitul slab, dar ascuţit al motorului unui ski-jet. Acesta gonea prin noapte cu o viteză de peste 90 km/h, invizibil pentru radar datorită unei prelate din cauciuc moale care absorbea undele radio pulsatile şi împiedica ecoul să ajungă la emiţătorul aparatului de detecţie.

La volanul ski-jetului tip Polaris Virage TX stătea Pitt, cu Giordino în spatele lui şi cu o geantă plină cu aparate aşezată în spaţiul de depozitare de la pupa. Alături de echipamentele de scufundare, mai aveau la ei salopetele Odyssey pe care le furaseră, doar că de astă dată fotografiile de pe ecusoane se potriveau cu chipurile lor, trăsăturile lui Giordino fiind retuşate, astfel încât măcar să semene cu o femeie mai grasă. Cât aşteptaseră ca echipamentul de scufundare să le fie adus de la Washington, se duseseră la un atelier foto şi făcuseră fotografii pe care le introduseseră în suporturile laminate ale ecusoanelor. Proprietarul ceruse un preţ cam piperat, dar măcar îşi ţinuse gura.

Urmând linia ţărmului pe latura dinspre vulcanul Madera, au ocolit istmul, rămânând la un kilometru şi jumătate depărtare de plaja nisipoasă care se întindea între cei doi munţi. Complexul iluminat se profila strălucitor, având în fundal muntele Concepcion, cufundat în beznă. Acelui loc ideea de întuneric îi era străină. Conducerea companiei Odyssey se simţea în siguranţă, fiindcă era păzită de o armată de agenţi de securitate şi de o mare diversitate de echipamente de detecţie.

Pitt a încetinit vehiculul când a ajuns în zona docurilor, unde o navă-container aparţinând COSCO era luminată ca ziua de nenumărate reflectoare. Pitt a remarcat că macaralele descărcau containerele cu mărfuri direct în camioane parcate în apropierea corpului navei. Nu se încărca nimic pe vas. Asta l-a făcut să creadă că acolo se afla ceva mai mult decât un centru de cercetare şi dezvoltare. Trebuia să aibă o legătură cu tunelurile care fuseseră săpate dedesubtul complexului.

În principiu, Sandecker se văzuse silit să aprobe misiunea.

Yaeger şi Gunn îi informaseră pe Pitt şi Giordino în legătură cu scopul tunelurilor. Toţi erau ferm convinşi că informaţiile ce puteau fi obţinute prin pătrunderea în complex s-ar fi dovedit vitale pentru a descoperi ce motive avea Specter să azvârle Europa într-o nouă eră glaciară.

Ambarcaţiunea Virage TX era vopsită în cenuşiu spre negru, ceea ce o făcea să fie greu vizibilă pe apă. Contrar ideii promovate în filmele de aventuri, unde agenţii se strecoară în diverse obiective îmbrăcaţi în negru, în lumina stelelor culoarea cenuşiu spre negru este mai puţin vizibilă. Motorul în trei cilindri al ski-jetului fusese modificat de inginerii de la NUMA, astfel că putea dezvolta până la 170 de cai-putere. Se operaseră de asemenea modificări pentru a reduce zgomotul eşapamentului cu 90%.

Chiar gonind pe apa întunecată, singurul zgomot produs de ski-jet era plescăitul prorei când se lovea de apă şi zumzetul înfundat al eşapamentului. Ajunseseră la marginea îndepărtată a insulei Ometepe la jumătate de oră după ce părăsiseră o dană pustie de la sud de Granada.

Pitt a mai redus acceleraţia, în timp ce Giordino privea atent la ecranul unui detector radar de dimensiuni reduse.

— Cum e? l-a întrebat Pitt.

— Fasciculul lor trece peste noi fără să se oprească, deci nu ne detectează.

— Am procedat înţelept gândindu-ne să încheiem călătoria asta pe sub apă, a zis Pitt, făcând semn cu capul către două reflectoare care măturau apă până la o depărtare de 150 de metri de mal.

— Cred că mai avem vreo patru sute de metri.

— Sonarul nostru arată că adâncimea apei este de numai şapte metri. Cred că am ieşit de pe canalul principal.

— A sosit momentul să abandonăm schiul şi să ne udăm puţin, a spus Giordino, făcând semn către o şalupă de patrulare care apăruse de după capătul unui doc.

Îmbrăcaţi deja cu costumele uşoare de scufundător, cei doi au scos imediat aparatura de respirat din spaţiul de depozitare al ambarcaţiunii, întrucât Virage era foarte stabilă, s-au putut ridica în picioare cât s-au ajutat unul pe celălalt să-şi instaleze aparatele de respirat cu circuit închis, care erau de un tip folosit de forţele armate pentru operaţiuni în ape puţin adânci. După ce au efectuat procedurile tipice dinaintea scufundării, Giordino a

sărit primul în apă, în timp ce Pitt a legat ghidonul în poziţie fixă, pe direcţia înainte. Apoi a direcţionat ambarcaţiunea pe un curs spre malul vestic al lacului şi, cu o clipă înainte de a intra în apă, a acţionat acceleraţia, blocând-o. S-au scufundat amândoi fără să mai arunce nici o privire către schiul care s-a îndepărtat în viteză. Cu toate că aveau asupra lor echipamente de comunicare subacvatică, nu ar fi vrut să se piardă unul de celălalt cât erau în apa întunecată, de aceea fiecare şi-a legat de centură un capăt al unui cablu cu lungimea de aproximativ trei metri.

Pitt preferase un aparat de respirat cu circuit închis. Cele cu circuitul semiînchis erau mai eficiente în cazul scufundărilor la adâncimi mari, însă produceau bule de aer, care ajungeau la suprafaţă şi puteau da de gol prezenţa unui scufundător. Oferind oxigen în proporţie de 100%, aparatul de respirat cu circuit închis era singurul care nu crea bule de aer, motiv pentru care era utilizat de scufundătorii militari în misiuni secrete. De la suprafaţă nu se putea depista nimic, deoarece sistemul suprima orice semn distinctiv produs de scufundător. Folosirea sistemului fără incidente impunea un instructaj minuţios şi antrenamente, însă Pitt şi Giordino erau experţi, deoarece le folosiseră vreme de douăzeci de ani.

Au păstrat tăcerea. Giordino a înotat în urma lui Pitt, observându-i mişcările cu ajutorul unei lanterne subacvatice care arunca un fascicul subţire aproape imposibil de sesizat de la suprafaţă. Pitt a observat că fundul cobora, semn că ajunseseră la şenalul principal pentru nave. A coborât şi-a verificat busola şi a început să înoate bătând din picioare, îndreptându-se către doc. În depărtare, amplificată de apă, el şi Giordino au auzit bătaia elicelor şalupei de patrulare.

Ghidându-se cu ajutorul busolei şi al poziţiilor afişate de computerul GPS, s-au îndreptat direct spre zona unde docul principal întâlnea ţărmul. Au înotat încet, dar constant, observând că apa de la suprafaţă devenea mai puţin întunecată pe măsură ce se apropiau de reflectoarele care luminau întreaga zonă a docurilor. Au remarcat şi fasciculele ce măturau suprafaţa apei.

Apa a devenit apoi mai transparentă şi strălucirea gălbuie de la suprafaţa ei s-a înteţit. După ce au mai înotat o sută de metri, au reuşit a distingă conturul uşor luminos al pilonilor docului. Au ocolit uriaşa navă-container, rămânând suficient de departe de ea pentru că nu cumva vreun marinar insomniac să-i zărească

trecând pe sub apă. Toate activităţile păreau să fi încetat pe doc. Macaralele încremeniseră, iar după plecarea camioanelor depozitele erau închise şi pustii.

Pe neaşteptate, Pitt a simţit o gâdilătură pe gât şi a perceput o mişcare prin apă, când o formă destul de mare a apărut din beznă şi l-a atins pe umăr cu coada, după care a dispărut. A înţepenit, iar Giordino simţit imediat că frânghia care îi lega s-a încordat.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Giordino.

— Cred că ne urmăreşte un *carcharnus.*

— Un rechin, adică?

— Un rechin-bivol din lacul Nicaragua, care are botul scurt, e tare şi cenuşiu şi lung de peste 2,5 metri.

— Şi rechinii de apă dulce muşcă?

— Să-mi arăţi şi mie unul care nu e carnivor. Pitt a plimbat fasciculul subţire al lanternei, descriind un cerc, dar nu a reuşit să străpungă apa întunecată şi tulbure.

— Hai să facem un cerc din căruţe.

Giordino a priceput imediat aluzia şi a înotat spre Pitt, întorcându-se până când au ajuns spate în spate, fiecare privind în faţă şi având vizibilitate de jur împrejur. Ca şi cum şi-ar fi citit unul altuia gândurile, amândoi au scos cuţitele de scufundător din tecile fixate de pulpe şi le-au ţinut îndreptate în faţă ca pe nişte spade.

Rechinul a revenit şi, încet, le-a dat ocol, cu fiecare rotaţie apropiindu-se tot mai mult. Pielea lui cenuşie le-a apărut dezgustătoare în fasciculele slabe ale lanternelor, care au revelat treptat fiara hidoasă care îi privea cu un ochi imens şi negru, mare cât o farfurioară şi din a cărei falcă inferioară deschisă ieşeau şirurile de dinţi zimţaţi. Animalul s-a răsucit brusc şi a trecut pe lângă scufundători pentru a-i vedea mai bine, pentru că nu mai văzuse peşti atât de ciudaţi, cu anexe care nu semănau cu cele ale victimelor lui obişnuite. Celor doi le-a făcut impresia unui monstru lacom încercând să decidă care dintre peştii ciudaţi ce-i încălcaseră teritoriul avea să se dovedească o pradă mai gustoasă. Doar că i se părea curios că prada nu făcea nici un efort de a-şi căuta salvarea prin fugă.

Pitt şi-a dat seama că teribilul ucigaş nu era pregătit să atace. Rechinul rămăsese cu gura întredeschisă, iar buzele nu i se retrăseseră încă de pe dinţii cumpliţi. A socotit că atacul reprezenta cea mai bună apărare, de aceea a ţâşnit către

animal, lovindu-l cu cuţitul şi făcându-i o crestătură lungă şi adâncă de-a latul botului, singura parte mai moale a corpului apărat de o piele groasă.

Derutat şi înfuriat de neaşteptata opoziţie din partea unei creaturi care altfel ar fi trebuit să se dovedească o pradă uşoară, rechinul s-a îndepărtat, lăsând în urmă o dâră de sânge. Apoi s-a întors, a părut că se liniştise vreme de câteva momente, a bătut din coadă şi s-a repezit la ei cu o viteză fenomenală, gata să ucidă.

Pitt a apelat la singurul şiretlic ce-i mai rămăsese. A îndreptat fasciculul lanternei direct în ochiul stâng al rechinului. Explozia neaşteptată de lumină l-a orbit temporar, dar suficient pentru a-l face să cotească şi să se rostogolească puţin spre dreapta, cu gura căscată larg, parcă aşteptându-se să muşte din carnea şi oasele prăzii. Pitt a lovit cu toată forţa, răsucindu-şi în acelaşi timp corpul într-o parte, astfel că rechinul a trecut ca fulgerul pe lângă el, folosindu-se de aripioară pectorală ca să se îndepărteze. Fălcile uriaşe au clămpănit în gol. În aceeaşi clipă, Pitt a lovit cu cuţitul, nimerind precis în ochiul parcă mort al monstrului.

În acele momente s-ar fi putut petrece două lucruri. Înnebunit, rechinul ar fi putut ataca fără să mai ezite, provocat de durere şi de furie, ori, pe jumătate orb, s-ar fi îndepărtat, renunţând la luptă şi căutând altă pradă.

Din fericire, a plecat şi n-a mai revenit.

— Niciodată n-am fost atât de aproape de a ajunge pe meniu la cina cuiva, a spus Giordino, încercând să glumească, deşi glasul i-a trădat starea de încordarea care nu dispăruse.

— Probabil că pe mine m-ar fi digerat şi pe tine te-ar fi scuipat din cauza gustului neplăcut, i-a ţinut Pitt isonul.

— Nu vom şti niciodată dacă-i place mâncarea italienească.

— Hai la treabă, până nu vine vreunul dintre semenii lui să-şi vâre botul.

Au înaintat, dar cu mai multă precauţie decât înainte, simţindu-se uşuraţi că luminile de pe docuri îi ajutau să vadă până la aproape zece metri pe sub apă. Într-un târziu, au ajuns la pilonii de sub doc şi au trecut înot printre ei, după care au ieşit la suprafaţă, au examinat plăcile de lemn de deasupra lor şi au rămas cu capetele afară, recăpătându-şi suflul şi aşteptând să vadă dacă declanşaseră vreo alarmă. Timp de câteva minute, de deasupra nu s-a auzit nici un zgomot de paşi.

— Mergem pe lângă doc până la mal şi abia atunci ieşim la suprafaţă din nou, a propus Pitt.

De astă dată, Giordino a pornit primul. Nivelul apei a scăzut brusc şi amândoi s-au simţit uşuraţi când au dat de nisipul plajei, total lipsită de pietre sau de stânci. Ghemuindu-se sub doc, feriţi de luminile de deasupra capului şi-au dezbrăcat costumele de scufundător, au desfăcut gentile impermeabile şi au scos salopetele şi căştile cu inscripţia Odyssey. După ce şi-au tras şosetele în picioare şi-au verificat ecusoanele pentru a se convinge că erau prinse cum se cuvenea şi abia după aceea au păşit în câmp deschis.

Într-o gheretă situată la marginea unui drum pavat care trecea pe lângă intrarea în docuri au văzut un paznic care urmărea la televizor un film american vechi dublat în spaniolă. Pitt a măsurat din ochi toată zona, dar n-a mai zărit pe nimeni.

— Să verificăm dacă putem fi depistaţi? l-a întrebat Pitt pe Giordino, stând faţă în faţă cu el pentru prima oară de când plonjaseră în apă.

— Vrei să-i vezi reacţia când vom trece pe lângă el?

— Mi se pare esenţial, ca să ştim dacă ne putem mişca fără probleme prin zonă.

Nepăsători, au trecut prin dreptul gheretei. Agentul de pază, purtând o salopetă de culoare neagră, a surprins mişcarea şi a ieşit în drum.

— *La paradă!* a strigat el, încruntându-se.

— *La paradă?* s-a mirat Giordino.

— Asta înseamnă „stai”.

— *Para que esta usted aqui? Usted debe estar en su cuarţos.*

— Uite, ai şansa de a-ţi etala cunoştinţele de spaniolă, l-a îndemnat Giordino pe Pitt, strângând între degete patul pistolului pe care-l avea pe sub salopetă.

— Care spaniolă? a făcut Pitt cu un aer nevinovat. Am uitat aproape tot ce ştiam în liceu.

— Încearcă să ghiceşti. Ce-a spus?

— Vrea să ştie ce căutăm aici. Apoi a zis că la ora asta ar trebui să fim în dormitor.

— Deloc rău, a zis Giordino şi a rânjit. S-a apropiat de paznic de parcă nu ar fi avut nici o grijă pe lume. *Yo no hablo el espanol,* a spus el cu glas ascuţit, într-o încercare patetică de a trece drept femeie.

— Bravo, i-a întors Pitt complimentele.

— Păi, am fost şi eu la Tijuana, a spus Giordino, apropiindu-se de paznic şi ridicând neajutorat din umeri. Suntem canadieni.

Paznicul s-a uitat urât la Giordino. Dacă i-ar fi putut citi cineva gândurile, ar fi aflat că o considera pe femeia în salopetă albă drept cea mai urâtă pe care o văzuse. După aceea, expresia de iritare s-a transformat într-un zâmbet.

— *Si,* vorbesc englezeşte, a zis el, cu o pronunţie chinuită.

— Ştiu că ar trebui să ne aflăm la dormitoare, a spus Pitt, întorcându-i zâmbetul. Doar că voiam să ne plimbăm puţin înainte de a dormi.

— Nu, nu, nu aveţi voie, *amigos,* a spus paznicul. După ora opt, nu aveţi voie să ieşiţi din zona în care sunteţi repartizaţi.

Pitt a ridicat braţele în semn de scuză şi a spus:

— Îmi pare rău, *amigo*, ne-am luat cu vorba şi n-am băgat de seamă că am ieşit din zona noastră. Acum ne-am rătăcit. Ne arăţi pe unde s-o luăm ca să ajungem la dormitor?

Paznicul a ieşit din gheretă şi le-a examinat ecusoanele la lumina lanternei.

— Sunteţi de la săpături?

— *Si*, de la săpături. Şeful nostru ne-a trimis la suprafaţă ca să ne odihnim câteva zile.

— Înţeleg, *senor,* dar trebuie să vă întoarceţi la baracă. Aşa cere regulamentul. Ţineţi-o pe drum înainte, apoi o luaţi la stânga pe lângă turnul de apă. Clădirea voastră e la treizeci de metri pe stânga.

— *Gracias, amigo,* a spus Pitt. Am plecat.

Convins că Pitt şi Giordino nu erau intruşi, paznicul s-a întors la ghereta lui.

— Ei bine, am trecut primul test, a zis Giordino.

— Să ne ascundem undeva până dimineaţă. Nu-i cazul să umblăm fără rost pe aici în toiul nopţii. Devenim suspecţi. Următorul paznic s-ar putea să nu fie chiar atât de prietenos.

Au urmat sfatul paznicului şi au ajuns la un şir lung de clădiri. La adăpostul întunericului, s-au strecurat pe la marginea unui pâlc de palmieri, examinând intrările în barăcile destinate angajaţilor Odyssey.

Nici una dintre clădiri nu era păzită, cu excepţia celei mai îndepărtate. Acolo existau doi paznici postaţi la intrare, iar alţi doi patrulau în jurul perimetrului delimitat de un gard înalt.

— Cei care sunt cazaţi acolo nu se bucură de aprecierea celor de la Odyssey, a zis Pitt. Seamănă cu o închisoare.

— Cred că locatarii sunt ţinuţi prizonieri.

— Aproape sigur.

— Atunci să pătrundem într-una care e deschisă.

Pitt a clătinat din cap.

— Ba nu. Intrăm în asta. Vreau să discut cu cei care sunt ţinuţi înăuntru. S-ar putea să aflăm care e scopul complexului.

— Nu prea avem cum să ne strecurăm înăuntru.

— Văd o magazie alături de clădire. Să ne furişăm pe după copaci şi să vedem despre ce e vorba.

— Ce-ţi place să complici lucrurile! a zis Giordino cu un geamăt când, la lumina becurilor înşirate de-a lungul străzii, a observat că faţa lui Pitt căpătase o expresie distantă şi gânditoare.

— N-are nici un haz dacă treaba e simplă, a zis Pitt cu seriozitate.

Ca nişte spărgători care se furişează printr-o zonă rezidenţială, au mers printre copaci, profitând de trunchiurile lor contorsionate, până au ajuns la marginea pâlcului. Fugind ghemuiţi, au mai parcurs treizeci de metri, ajungând în cele din urmă la uşa magaziei. După ce i-au dat colţul, au găsit o uşă laterală. Plimbând fasciculele lanternelor printr-o crăpătură, au constatat că era de fapt un garaj în care se găsea un utilaj de măturat strada.

Pitt a observat sclipirea dinţilor lui Giordino, semn că acesta rânjea satisfăcut.

— Cred că am dat lovitura.

— Să nu spui că ţi-a venit şi ţie aceeaşi idee.

— Ba da, a zis Pitt. Pornim maşina de măturat şi o dirijăm pe stradă, însă cu ceva în plus, ca să atragem atenţia paznicului.

— Adică?

— Îi dăm foc.

— Mă uimeşti mereu cu ideile tale nebuneşti.

— Aşa m-a făcut mama.

După zece minute, au reuşit să scoată benzină într-o canistră de douăsprezece litri pe care au găsit-o în garaj. Pitt s-a suit în cabina maşinii şi a pornit motorul, iar Giordino s-a pregătit să dea uşile garajului în lături. Au respirat uşuraţi când motorul a pornit de la prima cheie şi a început să funcţioneze fără prea mult zgomot. Maşina de măturat avea o cutie de viteze standard, cu patru trepte. Pitt a rămas afară din cabină, gata să bage direct în viteza a doua, sărind peste prima, astfel încât vehiculul

să capete viteză rapid. Aşteptând atât cât să evite producerea unei explozii în interiorul garajului din cauza gazelor de eşapament, a rotit volanul vehiculului, astfel ca acesta, după ce avea să ruleze pe stradă, să se îndrepte către câteva camioane parcate. Giordino a deschis uşile duble şi s-a grăbit să ia canistră cu benzină. A vărsat-o în cabină şi s-a tras deoparte, cu o brichetă în mână, pentru a aprinde o lampă cu acetilenă.

— Începe circul, a spus el.

Rămas în cadrul portierei, dar în afara cabinei, Pitt a fixat schimbătorul în viteza a doua şi a sărit din maşină, iar Giordino a deschis la maximum supapele pentru oxigen şi acetilenă, după care a apăsat butonul pentru aprinderea amestecului, ceea ce a făcut ca din aparatul de sudură să ţâşnească o flacără de peste jumătate de metru. S-a auzit un sfârâit puternic, iar mingea de foc produsă de ardere a cuprins cabina maşinii de măturat, după care vehiculul a ieşit cu viteză pe uşă.

Gonind pe stradă ca o cometă, măturătorul, cu periile rotindu-se nebuneşte şi stârnind un nor de praf şi gunoaie, a rulat cu rapiditate circa cincizeci de metri, după care s-a izbit de primul camion parcat, fiind azvârlit într-un palmier. Din acesta a ricoşat drept în următorul camion din şir şi în acea clipă, cu un zgomot înfiorător de metal strivit şi sticlă spartă, măturătorul a derapat, lovindu-se de celelalte camioane, rămânând în cele din urmă strivit între ele ca un rug din care flăcările şi fumul izbucneau spre cer.

Văzând incendiul izbucnit atât de surprinzător, cei doi paznici din faţa clădirii au rămas ca împietriţi, cu ochii holbaţi la vehiculele avariate. Apoi s-au dezmeticit, iar prima lor presupunere a fost că şoferul încă se afla în cabina măturătorului. Şi-au abandonat postul şi s-au năpustit pe drum, urmaţi imediat de paznicii care stătuseră până atunci înăuntru.

Pitt şi Giordino au profitat fără ezitare de agitaţia paznicilor în jurul măturătorului cuprins de vâlvătăi. Pitt s-a repezit pe poartă, a plonjat în interiorul clădirii pe uşa rămasă deschisă şi a căzut la podea, pentru ca o clipă mai târziu să fie strivit de Giordino, care nu reuşise să se oprească la timp şi se împiedicase de el.

— Ar trebui să mai slăbeşti, a mormăit Pitt.

Giordino s-a grăbit să-l ridice pe Pitt în picioare.

— Şi-acum ce facem, isteţule?

Pitt nu i-a răspuns, în schimb, văzând că nu era nimeni să-i împiedice, a pornit în fugă de-a lungul coridorului. Uşile de o

parte şi de alta aveau zăvoare cu lacăt. S-a oprit în faţa celei de-a treia uşi şi s-a întors spre Giordino.

— Asta-i specialitatea ta, a zis el şi s-a dat deoparte. Giordino i-a aruncat o privire încărcată de reproş, apoi s-a lăsat puţin pe spate şi a dat un picior uşii, care aproape că a sărit din ţâţâni. Apoi a împins-o cu un umăr şi a reuşit să termine treaba. Incapabilă să reziste atacului nemilos al italianului, uşa s-a prăbuşit pe podea cu un bufnet puternic.

Pitt a intrat şi a găsit un bărbat şi femeie stând în capul oaselor în pat, îngheţaţi de spaimă şi muţi la vederea celor doi.

— Scuzaţi-ne că am dat buzna aşa, a spus Pitt pe un ton liniştitor, dar avem nevoie de un loc să ne ascundem. În timp ce a spus acestea, Giordino aşeza uşa la loc.

— Unde ne duceţi? a întrebat femeia, aproape panicată, cu un pronunţat accent german, puţin gutural şi şi-a tras pătura peste cămaşa de noapte.

Cu faţa rotundă, împurpurată de emoţie, cu ochii căprui şi părul argintat prins într-un coc la spate, arăta ca o bunică şi probabil că asta şi era. Deşi trupul îi era ascuns de cearşaf şi pătura uşoară, Pitt şi-a dat seama că femeii îi trebuiau rochii de măsuri excepţionale.

— Nicăieri. Nu suntem ce credeţi voi.

— Dar veniţi de afară.

— Nu, doamnă, a spus Pitt, străduindu-se să o liniştească. Nu suntem angajaţii companiei Odyssey.

— Atunci cine Dumnezeu sunteţi? a întrebat bărbatul, care îşi mai revenise din şoc.

Îmbrăcat cu o pijama de noapte demodată, bărbatul s-a ridicat din pat, trăgându-şi pe deasupra un halat la fel de demodat. Spre deosebire de femeia despre care Pitt a presupus că-i era soţie, omul era foarte înalt şi slab ca un băţ şi avea părul cărunt. Trăsăturile feţei albe, cu un nas ascuţit ca o piramidă şi buzele subţiri, erau întregite de o mustaţă fină, parcă trasată cu un creion de machiaj.

— Mă numesc Dirk Pitt. Prietenul meu e Al Giordino. Lucrăm pentru Statele Unite şi ne aflăm aici ca să descoperim de ce secretul existenţei acestui complex industrial este păzit atât de straşnic.

— Dar cum aţi reuşit să ajungeţi pe insulă? a întrebat femeia.

— Prin apă, i-a răspuns Pitt, fără să mai intre în amănunte. Am pătruns în clădirea asta după ce am creat o mică diversiune care

i-a îndepărtat pe paznici. În timp ce spunea acestea, pe hol s-a auzit ecoul sirenelor unor maşini de pompieri care se apropiau, însă el a adăugat: încă n-am cunoscut pe cineva care să nu fie fascinat de un incendiu pe cinste.

— Cum de-aţi ales camera noastră?

— Din pură întâmplare, n-a fost ceva premeditat.

— Dacă nu vă supăraţi, a zis Giordino, am vrea să rămânem aici peste noapte. Vom pleca în zori.

Femeia l-a privit mai atent pe Giordino, măsurându-l din cap până în picioare cu ochi bănuitori.

— Nu eşti femeie.

— Din fericire, dar felul în care am ajuns să port uniforma unei femei e o poveste lungă şi plicticoasă, a spus Giordino şi a zâmbit.

— Şi de ce v-am crede?

— Nu vă pot explica mai multe.

— Vreţi să ne spuneţi de ce sunteţi ţinuţi prizonieri în clădirea asta? i-a întrebat Pitt pe cei doi.

— Iertaţi-ne, a spus femeia, revenind la sentimente mai bune. Eu şi soţul meu suntem cumplit de dezorientaţi. El e doctor Claus Lowenhardt, iar eu sunt doctor Hilda Lowenhardt. Suntem ţinuţi aici numai noaptea. Ziua lucrăm sub strictă supraveghere într-un laborator.

Tonul oficial al prezentărilor l-a amuzat pe Pitt.

— Bine, dar cum aţi ajuns aici?

— Eram cercetători la Institutul de Cercetări Tehnice din Aachen, Germania, când nişte agenţi angajaţi de un anume domn Specter şi reprezentând Corporaţia Odyssey ne-au invitat să lucrăm în calitate de consultanţi. Eu şi soţia mea facem parte dintr-un grup de 40 de cercetători renumiţi în domeniul lor care au fost ademeniţi de nişte oferte băneşti cărora nu le-au putut rezista şi de promisiunea că, după ce termină activitatea aici şi se întorc acasă, li se vor finanţa o serie de proiecte. Ni s-a spus că vom merge în Canada, însă am fost minţiţi. La aterizarea avionului, ne-am trezit pe insula asta şi nici nu ştim măcar unde suntem. De atunci încoace, am muncit practic ca nişte sclavi.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum cinci ani.

— Ce fel de cercetări aţi fost siliţi să faceţi?

— Specialitatea noastră e energetica pilelor de combustie.

— De aceea a fost construit complexul acesta, pentru

experimente privind pilele de combustie?

Claus Lowenhardt a dat din cap aprobator.

— Cei de la Odyssey au început construcţia în urmă cu cinci ani.

— Şi aveţi legături cu exteriorul?

— Nu ni se permite să le telefonăm prietenilor sau rudelor, a răspuns Hilda, ci doar să le trimitem scrisori, care sunt cenzurate la sânge.

— Cinci ani înseamnă cam mult, când eşti departe de cei dragi. De ce nu aţi obstrucţionat cercetările trăgând de timp sau sabotându-le?

Hilda a clătinat din cap cu un aer grav.

— Pentru că ne-au ameninţat cu moartea în cazul în care am împiedica cercetările.

— Au ameninţat că ne vor ucide şi rudele, a adăugat Claus. N-am avut de ales, aşa că am muncit din greu. Pe de altă parte, chiar voiam să ne continuăm activitatea de o viaţă, să creăm o sursă de energie curată şi eficientă pentru umanitate.

— Un bărbat care nu avea familie ne-a fost dat drept exemplu, a spus Hilda. Îl torturau noaptea, iar ziua îl obligau să lucreze. Într-o dimineaţă a fost găsit spânzurat de firele electrice din tavan. Ne-am dat cu toţii seama că fusese ucis.

— Credeţi că a fost omorât din ordinul celor de la Odyssey?

— L-au executat, l-a corectat Lowenhardt. A surâs sumbru şi a împuns cu degetul spre tavan. Uitaţi-vă, domnule Pitt. Firele acelea, care abia ţin un bec, ar rezista la greutatea unui om?

— Am înţeles, l-a liniştit Pitt.

— Facem ce ni se spune, a continuat Hilda cu resemnare, adică tot ce trebuie ca să nu li se întâmple ceva rău fiului, celor două fiice şi celor cinci nepoţi ai noştri. Ceilalţi se află în aceeaşi situaţie.

— Şi aţi reuşit să faceţi ceva progrese în tehnologia pilelor de combustie? i-a întrebat Pitt.

Hilda şi Claus s-au privit unul pe celălalt cu ochi nedumeriţi, apoi el a zis:

— Lumea n-a aflat încă de reuşitele noastre?

— Ce reuşite?

— Împreună cu colegii noştri am elaborat o sursă de generare a energiei care combină amoniacul, din care se degajă azot şi oxigenul atmosferic, pentru a crea cantităţi considerabile de electricitate cu costuri foarte reduse. Iar singurul deşeu care

rezultă este apa.

— Eu credeam că pile de combustie eficiente şi practice vor fi realizate abia peste câteva decenii, a recunoscut Giordino.

— Da, dacă vorbim de pilele care folosesc hidrogenul şi oxigenul pentru producerea energiei electrice. Oxigenul poate fi luat din aer. Cu toate acestea, hidrogenul nu se găseşte în stare liberă şi deci trebuie produs şi stocat. Dar descoperirea noastră aproape miraculoasă deschide calea producerii unei energii nepoluante, care este deja accesibilă unor milioane de oameni.

— Vorbiţi ca şi cum producţia ei ar fi început, a constatat Giordino.

— Tehnologia a fost perfecţionată şi testată cu un deosebit succes acum un an, a spus Lowenhardt şi s-a uitat la Giordino ca la prostul satului. Producţia a început imediat după perfecţionarea metodei. Eram convins că aţi auzit despre asta.

Cei doi cercetători şi-au dat seama că expresia de nedumerire şi de mirare de pe chipurile celor doi vizitatori era sinceră.

— Asta-i o noutate pentru noi, a spus Pitt cu scepticism. N-am auzit de produse energetice miraculoase scoase la vânzare sau puse în motoarele automobilelor.

— Nici eu, a întărit Giordino.

— Nu înţelegem. Ni s-a spus că într-o întreprindere din China s-au produs deja milioane de dispozitive.

— Îmi pare rău că vă dezamăgesc, dar marea voastră realizare este încă secretă, i-a spus Pitt cu tristeţe. Putem bănui că, în cine ştie ce scopuri, chinezii acumulează produsele create de voi.

— Dar ce legătură au toate astea cu tunelul? a întrebat Giordino, care nu reuşea să găsească o explicaţie plauzibilă.

Pitt s-a aşezat pe un scaun şi a rămas cu privirea fixată asupra modelului din covorul simplu de pe podea. După o vreme, a ridicat capul.

— Amiralul ne-a spus că, folosind computerul, Yaeger a ajuns la concluzia că tunelurile au fost construite cu scopul de a coborî temperatura apei din Golfstrom cu opt grade, ceea ce ar azvârli estul Statelor Unite şi Europa într-o iarnă aproape permanentă, adică de peste opt luni pe an. Apoi s-a întors către soţii Lowenhardt: Tehnologia asta deosebită urmează să fie aplicată la automobile?

— Deocamdată, nu, dar, în urma unor studii şi perfecţionări, dispozitivul va putea genera suficientă energie pentru a acţiona orice vehicul, inclusiv avioane şi trenuri. Am trecut deja de faza

de proiectare, în prezent ne aflăm în faza finală de construcţie, după care vor urma testările.

— Şi ce reuşeşte să facă jucăria asta? a întrebat Pitt.

Claus s-a crispat auzind cuvântul „jucărie”.

— Macha este un generator independent care poate asigura cea mai ieftină energie electrică pentru orice cămin, birou, loc de muncă sau şcoală din lume. Poluarea aerului va deveni de domeniul trecutului. Acum, orice gospodărie, indiferent de mărime, amplasată într-un oraş sau în cel mai îndepărtat colţ de ţară, va avea propria sursă independentă de energie…

— Şi dispozitivul se numeşte Macha?

— Specter a propus numele când a văzut primul dispozitiv funcţional. Macha, aşa ne-a informat el, era zeiţa celtă a isteţimii, cunoscută şi drept regina fantomelor.

— Iar apar celţii ăştia, a mormăit Giordino.

— Lucrurile se cam încurcă, a zis Pitt cu un aer filosofic.

— Se apropie paznicii, i-a prevenit Giordino şi s-a postat lângă uşă. S-ar părea că sunt doi, a zis el şi s-a lăsat cu toată greutatea pe uşă.

În cameră s-a făcut o linişte atât de deplină, încât au putut auzi glasurile paznicilor care mergeau de-a lungul coridorului şi verificau uşile încăperilor. Zgomotul paşilor s-a oprit când au ajuns în dreptul uşii. În ochii soţilor Lowenhardt a apărut o expresie de spaimă care amintea de nişte iepuri speriaţi de urletele coioţilor, după care au văzut că Pitt şi Giordino şi-au scos ca prin minune pistoalele automate şi şi-au dat seama că aveau în faţă nişte oameni care, dacă era cazul, ştiau să facă faţă oricărei situaţii.

— *Esta puerta aparece danada.*

— A zis că uşa pare stricată, a şoptit Giordino.

Unul dintre paznici a făcut clanţa să zăngănească şi a împins uşa, care însă nu s-a clintit, pentru că era ţinută pe dinăuntru de Giordino.

— *Se parece seguro,* s-a auzit vocea celuilalt.

— Pare încuiată, le-a tradus Pitt.

— *Lo tendremos reparados por la manana.*

— Au spus că o vor repara la ziuă.

Apoi vocile şi zgomotul de paşi s-au stins, semn că paznicii îşi continuau verificările de-a lungul coridorului. Pitt s-a întors şi i-a privit fix pe cei doi soţi.

— Vom părăsi insula, iar voi va trebui să mergeţi cu noi.

— Crezi că e bine aşa? a încercat Giordino să-l avertizeze.

— Singura soluţie, a spus Pitt. Aceşti oameni sunt cheia întregului mister. Având în vedere ceea ce ştiu, nu mai trebuie să ne pierdem timpul încercând să pătrundem în complex, pentru că oricum nu vom descoperi nici o zecime din ceea ce ne pot spune aceşti specialişti.

— Nu, nu, a exclamat Hilda. Nu îndrăznim să fugim. Imediat ce vor descoperi lipsa noastră, ticăloşii de la Odyssey se vor răzbuna şi ne vor ucide copiii.

Pitt a luat-o de mână şi i-a strâns-o.

— Familia voastră va fi protejată. Te asigur, nu vor păţi nimic.

— Tot nu sunt convins, a spus Giordino, având în vedere condiţiile şi consecinţele posibile. După ce am abandonat ski-jetul, singura soluţie de a scăpa de pe insulă ar fi să furăm o şalupă sau un avion, pentru că forţele lor de securitate ar zădărnici orice încercare de recuperare cu un elicopter. Nu ne va fi uşor să reuşim dacă ne complicăm viaţa cu doi oameni în vârstă.

Pitt s-a întors către soţii Lowenhardt.

— N-aţi luat în calcul faptul că, după ce nu le veţi mai fi de folos, voi şi ceilalţi ostatici veţi fi lichidaţi. Specter nu poate risca să vă elibereze, deoarece aţi divulga întregii lumi ce s-a întâmplat aici.

Claus Lowenhardt a înţeles dintr-odată grozăvenia situaţiei şi, cu toate acestea, tot nu se îndura să accepte pe deplin adevărul rostit de Pitt.

— Nu toţi. E un plan diabolic. N-ar îndrăzni să ne ucidă pe toţi. Lumea va descoperi adevărul.

— Dar dacă avionul care v-ar repatria s-ar prăbuşi în mod misterios în ocean? Investigaţia ar constata eventual doar cauzele accidentului, dar în nici un caz ceea ce s-a petrecut cu adevărat.

Claus s-a uitat la soţia sa şi a luat-o pe după umăr.

— Îmi pare rău, dar domnul Pitt are dreptate. Specter nu ne va lăsa pe nici unul în viaţă.

— După ce veţi dezvălui totul în faţa ziariştilor, Specter nu va mai îndrăzni să ucidă pe vreunul dintre membrii echipei voastre ştiinţifice. Toate organele legii din ţările voastre se vor alia şi-l vor pune pe Specter sub urmărire, dar vor investiga şi imperiul lui internaţional, folosind toate mijloacele legale pe care le au la dispoziţie. Credeţi-mă, singura soluţie este să mergeţi cu noi.

— Garantezi că ne poţi scoate de pe insulă fără să păţim nimic? a întrebat Hilda cu glas nesigur.

Pitt i-a privit cu o expresie de îngrijorare.

— Nu vă promit ceea ce nu pot anticipa cu precizie. Dar, dacă rămâneţi aici, veţi muri.

Claus a strâns-o pe soţie de umăr.

— Hai, draga mea, asta-i singura noastră şansă de a-i revedea pe cei dragi.

Ea a ridicat capul şi l-a sărutat pe obraz.

— Atunci mergem împreună.

— Atenţie, se întorc, i-a anunţat Giordino, care stătea cu urechea lipită de tăblia uşii.

— Vă rog să vă îmbrăcaţi, le-a spus Pitt celor doi soţi, iar eu şi prietenul meu o să ne ocupăm de paznici.

Apoi s-a întors, pentru ca soţii să se schimbe şi i s-a alăturat lui Giordino, aşezându-se în partea cealaltă a uşii şi scoţându-şi Coltul pentru a-l avea la îndemână.

Ascultând sunetul paşilor, semn că paznicii se întorceau, au avut cu toţii senzaţia că timpul se dilată. Giordino a aşteptat până când cei doi au ajuns în faţa uşii. În acea clipă, Giordino a tras uşa spre înăuntru şi a făcut-o să se prăbuşească cu zgomot. Paznicii au rămas prea surprinşi pentru a se mai opune şi au fost traşi în cameră, trezindu-se cu ţevile pistoalelor ţinute la tâmplă.

— *En el piso, rapidemente!* s-a răstit Pitt, poruncindu-le să se întindă pe podea, timp în care Giordino s-a apucat să sfâşie cearşafurile. Apoi, împreună, i-au dezarmat, i-au legat şi le-au pus căluş la gură celor doi paznici împietriţi de frică.

Cinci minute mai târziu, Pitt, urmat de Claus şi de Hilda şi cu Giordino încheind plutonul, a trecut prin poarta nepăzită şi s-a grăbit să traverseze strada unde personalul de securitate şi pompierii forfoteau în jurul maşinii de măturat încă în flăcări, după care cei patru au dispărut în noapte fără să fie băgaţi în seamă.

Capitolul 38

Au avut mult de mers pe jos. Hangarele de la capătul aerodromului de pe istm se găseau la aproape doi kilometri de locul de detenţie al soţilor Lowenhardt. În afară de o fotografie din satelit, acum beneficiau de sprijinul celor doi cercetători, care cunoşteau bine dispunerea străzilor.

Claus Lowenhardt a rămas puţin în urmă pentru a discuta cu Giordino.

— Prietenul tău e sigur că vom reuşi?

— Să spunem că Dirk e un tip care găseşte întotdeauna soluţii şi e în stare să scape cu vorba sau cu fapta din aproape orice situaţie neplăcută.

— Văd că ai încredere în el, a zis bărbatul, mai mult ca afirmaţie decât ca întrebare.

— Până la Dumnezeu. Îl cunosc de aproape patruzeci de ani şi încă nu m-a dezamăgit.

— E agent de informaţii?

— Nu tocmai, i-a răspuns Giordino şi nu şi-a putut reţine un hohot de râs. Dirk e inginer specialist în marină. Director de proiecte speciale la Agenţia Naţională de Studii Subacvatice şi Marine. Eu sunt adjunctul lui.

— Dumnezeu să ne ajute, a mormăit Lowenhardt. Dacă ştiam că nu sunteţi agenţi CIA bine instruiţi, n-aş fi venit cu voi, să risc viaţa mea şi a soţiei mele.

— Nici nu vă puteaţi încredinţa viaţa în mâini mai bune, l-a asigurat Giordino, cu glas scăzut, dar hotărât.

Pitt i-a condus de la o clădire la alta, străduindu-se să rămână cu capul departe de felinarele stradale şi de luminile ce străluceau pe acoperişurile construcţiilor. Nu era o simplă plimbare. Întregul complex era iluminat de la un capăt la celălalt. Se instalaseră reflectoare pe fiecare clădire şi de-a lungul fiecărei străzi, în ideea de a descuraja orice încercare de evadare. Pitt examina împrejurimile cu un binoclu normal, nu cu cel pentru vedere nocturnă, fiind mereu cu ochii în patru pentru a depista paznici care ar fi putut apărea din umbra vreunei clădiri.

— Ciudat de puţine patrule pe străzi, a murmurat el.

— Asta pentru că nu dau drumul la câini decât dimineaţă, a zis Hilda.

— N-aţi scos o vorbă de câini, a zis Giordino şi s-a oprit brusc.

— Nu m-a întrebat nimeni, a spus ea sec.

— Pariez că au câini doberman, s-a văicărit Giordino. Urăsc rasa asta.

— Până acum am avut noroc, a zis Pitt de-a dreptul. De aici înainte trebuie să fim mai atenţi.

— Şi n-avem nici o bucăţică de carne, a bombănit Giordino.

Pitt tocmai se pregătea să-şi ia binoclul de la ochi, când a observat un gard pe coama căruia fusese întinsă sârmă ghimpată. A văzut că poarta de la drumul ce ducea spre aerodrom era păzită de doi bărbaţi care stăteau sub un reflector puternic. Pitt a reglat lentilele şi a privit din nou. S-a lămurit că era vorba de două femei, purtând salopete albastre. Doi câini liberi amuşinau chiar în faţa porţii. A remarcat că erau dobermani, iar gândul că Giordino detesta rasa aceea l-a făcut să râdă în barbă.

— Avem în faţă un gard care barează drumul spre aeroport, a zis el, trecându-i binoclul lui Giordino.

Acesta a privit spre poartă.

— Ai observat că mai există un gard scund în faţa celui înalt?

— O fi pentru protecţia câinilor?

— Ca să nu-i facă fripturică. După ce a examinat gardul pe o distanţă de circa o sută de metri în fiecare direcţie, Giordino a continuat: Prin gardul principal trece curent de înaltă tensiune, capabil să prăjească şi un bou. Apoi a privit în jur, verificând împrejurimile şi a adăugat: Şi nici nu văd vreo maşină de măturat.

Brusc, pământul a început să se clatine şi s-a auzit un uruit cu frecvenţă joasă. Copacii au început să se legene, iar geamurile clădirilor să zdrăngănească. Era o vibraţie similară celei pe care o simţiseră şi în interiorul farului sau pe fluviu, numai că acesta a durat mai mult, peste un minut, până să se potolească. Câinii au fost cuprinşi de o agitaţie turbată, iar femeile de pază au început să se frământe neliniştite. Acum, când câinii erau agitaţi şi cu toate simţurile treze, nici nu se punea problema de a se strecura până în apropierea paznicilor fără a fi detectaţi.

— Am mai simţit un cutremur asemănător, i-a spus Pitt lui Claus. E din cauza vulcanului?

— În mod indirect, i-a răspuns el cu detaşare. Unul dintre oamenii de ştiinţă din echipa noastră, doctorul Alfred Honoma, un geofizician de la Universitatea din Hawaii, care a fost

ademenit ca atâţia alţii, este expert în vulcani. După părerea lui, vibraţiile nu au nici o legătură cu rocile extrem de încinse care urcă prin fisurile din conul vulcanului. El susţine că pericolul cel mai mare este alunecarea versantului, ceea ce ar provoca prăbuşirea catastrofală a întregului flanc.

— De când se înregistrează vibraţiile astea? a întrebat Pitt.

— Au început acum un an, i-a răspuns Hilda. Au crescut ca frecvenţă, ajungând în prezent să se producă la intervale mai scurte de o oră.

— Dar s-au amplificat ca intensitate, a adăugat Claus. Potrivit lui Honoma, un fenomen inexplicabil de sub munte a făcut ca suprafaţa lui să alunece.

Pitt i-a făcut un semn discret lui Giordino.

— Honoma a făcut vreo predicţie în legătură cu fenomenul alunecării de teren? a vrut Pitt să ştie.

— Crede că alunecarea fatală se poate produce oricând.

— Şi care ar fi consecinţele? a întrebat Giordino.

— Dacă doctorul Honoma are dreptate, a răspuns Claus, prăbuşirea unui flanc ar elibera 1 km^3 de rocă topită care s-ar scurge pe versantul muntelui cu o viteză de 130 km/h.

— Şi care ar da naştere unor valuri uriaşe când ar ajunge la lac, a continuat Pitt.

— Da, iar valurile ar putea mătura toate oraşele şi satele din jurul lacului.

— Şi ce s-ar întâmpla cu complexul Odyssey?

— Cum el se află pe o bună parte din versantul vulcanului, totul ar fi măturat din cale şi îngropat. Claus a tăcut o clipă, apoi a continuat: Şi toţi oamenii de aici.

— Conducerea companiei nu este conştientă de pericol?

— Au chemat propriii geologi, care au susţinut că prăbuşirile flancurilor se petrec extrem de rar, doar o dată la 10 000 de ani. Am înţeles că domnul Specter ar fi afirmat că nu există nici o ameninţare şi să nu ne facem griji.

— Specter a ajuns deja bine-cunoscut pentru nepăsarea cu care îşi tratează angajaţii, a spus Pitt, reamintindu-şi incidentul de la bordul hotelului Ocean Wanderer.

Brusc, toţi au îngheţat şi şi-au ridicat privirile spre cerul presărat cu stele, către zgomotul inconfundabil făcut de un elicopter ce se apropia dinspre terminal. În luminile puternice ale reflectoarelor au văzut clar că era vopsit în culoarea levănţicii. Au rămas nemişcaţi, lipiţi de un zid, simţind că lamele rotorului

despicau aerul îndreptând aparatul spre ei.

— Ne caută, a spus Claus Lowenhardt cu glas gâtuit şi şi-a strâns soţia pe după umeri.

— Puţin probabil, l-a contrazis Pitt. Pilotul nu descrie virajele specifice în asemenea ocazii. Nu vine spre noi.

Aparatul a zburat exact pe deasupra lor, la mai puţin de şaptezeci de metri înălţime. Giordino a avut chiar convingerea că l-ar fi putut nimeri dacă ar fi aruncat cu o piatră. Se aştepta că reflectoarele de aterizare să se aprindă şi să-i surprindă ca pe nişte şobolani într-o magazie de cereale. Însă norocul le-a surâs din nou. Pilotul n-a aprins luminile de aterizare decât după ce a depăşit locul în care stăteau ei ascunşi. S-a înclinat mult către acoperişul unei clădiri de birouri, toată numai sticlă, a rămas deasupra ei câteva clipe, apoi a coborât lin.

Pitt a luat binoclul de la Giordino şi l-a îndreptat spre elicopter, al cărui rotor se învârtea tot mai încet, apoi s-a oprit. Uşa glisantă s-a deschis şi în jurul scării s-au îngrămădit câteva siluete îmbrăcate în salopete de culoarea levănţicii, iar o femeie, purtând o salopetă aurie, a coborât treptele. Pitt a rotit obiectivul până a obţinut o imagine mai clară. Nu era absolut sigur, dar ar fi fost gata să parieze salariul pe un an că persoana care cobora din elicopter era femeia care îşi zicea Rita Anderson.

Cuprins de furie, i-a întins binoclul lui Giordino şi i-a spus:

— Uită-te la tipa aceea în auriu.

Giordino a examinat-o cu atenţie, urmărind-o cum se îndrepta către liftul de pe acoperiş.

— Amica noastră de pe iaht, a zis el cu mânie reţinută. Cea care a ucis-o pe Renee. Aş da un regat pentru o puşcă cu lunetă.

— Acum trebuie să o lăsăm în pace, a zis Pitt cu regret în glas. Prioritatea noastră e să-i ducem teferi pe soţii Lowenhardt la Washington.

— Fiindcă tot ai adus vorba de sănătatea noastră, cum trecem de gardul electric, trei dobermani şi doi paznici înarmaţi până-n dinţi?

— Nu trecem prin el, a zis Pitt încet, calculând în acelaşi timp şansele de reuşită, ci *peste.*

Cei doi oameni de ştiinţă a rămas muţi, nepricepând mai nimic din acea discuţie. Giordino a urmat privirea lui Pitt care, rece şi calculat, se uita spre elicopterul de pe acoperişul clădirii, aflată la doar o intersecţie depărtare. Fără cuvinte, amândoi au întocmit un plan. Pitt a ridicat binoclul spre clădire şi a studiat-o.

— Acolo e sediul complexului, a spus el. Pare nepăzit.

— N-au motive să încuie pe cineva înăuntru. Toţi lucrătorii sunt angajaţi fideli ai companiei.

— Şi nici nu se tem că vor avea oaspeţi nepoftiţi care vor pătrunde pe uşa principală, a spus Pitt şi, după ce a înclinat puţin binoclul, observând că piloţii o urmau pe Rita în lift şi lăsaseră elicopterul aparent nesupravegheat, a adăugat: Nici nu se putea un prilej mai bun.

— Nu prea văd ce prilej e ăsta, când înseamnă să pătrundem într-o clădire de birouri unde forfoteşte lumea, să trecem pe lângă cine ştie câţi oameni şi să ajungem până la etajul zece ca să furăm un elicopter fără să-şi dea cineva seama că se petrece un lucru necurat.

— Poate că ne-ar prinde bine dacă ţi-aş găsi o salopetă de culoarea levănţicii.

Giordino i-a aruncat lui Pitt o privire care ar fi făcut să se ofilească şi un arbore de deşert.

— Şi-aşa am sărit calul. Trebuie să te gândeşti la altceva.

Pitt s-a apropiat de soţii Lowenhardt, care rămăseseră îmbrăţişaţi. Păreau îngrijoraţi, dar nu înspăimântaţi.

— O să pătrundem în clădirea aceea şi vom urca pe acoperiş, de unde vom fura elicopterul, le-a spus Pitt. Să staţi aproape de mine. Dacă dăm de bucluc, vă aruncaţi la podea. Să nu intraţi între focuri. Speranţa noastră e îndrăzneala. Eu şi Al vom încerca să lăsăm impresia că vă escortăm la o şedinţă sau un interogatoriu, asta în funcţie de inspiraţia noastră şi de situaţie. După ce urcăm pe acoperiş, vă urcaţi imediat în elicopter şi vă fixaţi centurile. Vom decola fără menajamente.

Claus şi Hilda l-au asigurat solemn că îi vor urma sfaturile. Deja se implicaseră până peste cap şi nu mai puteau bate în retragere. Pitt i-a crezut că-l vor asculta cu sfinţenie. Nu aveau de ales.

Au mers cu fereală până au ajuns la treptele care dădeau spre intrarea în clădire. Un camion în trecere i-a surprins în lumina farurilor, dar şoferul nu le-a acordat nici o atenţie. Două femei, una în salopetă de culoarea levănţicii, cealaltă în alb, stăteau în faţa uşii şi fumau. De astă dată în frunte cu Giordino, care le-a zâmbit politicos celor două, au trecut de uşile din sticlă şi au pătruns în hol. Acolo, câteva femei şi un bărbat stăteau de vorbă foarte preocupaţi de ceva. Prea puţini s-au uitat spre grupul condus de Giordino, iar cei care i-au remarcat nu s-au arătat

deloc bănuitori.

Mergând de parcă ar fi îndeplinit o activitate obişnuită, de rutină, Giordino a îndemnat grupul să se grăbească să urce într-un lift gol. Numai că abia intraseră cu toţii, iar el se pregătea să apese pe butonul pentru ultimul etaj, când o femeie atrăgătoare purtând o salopetă de culoarea levănţicii a intrat în lift şi a apăsat pe butonul pentru etajul opt.

Apoi s-a întors şi i-a măsurat pe soţii Lowenhardt, a rămas o clipă pe gânduri, după care în ochi i-a apărut o expresie bănuitoare.

— Unde-i duceţi pe aceşti oameni? a întrebat ea în engleză. Giordino a şovăit, neştiind ce plan să adopte. Dovedind prezenţă de spirit, Pitt a apărut alături de Giordino şi a spus într-o spaniolă destul de aproximativă:

— *Perdonenos para ingles no parlante.* (Iertaţi-mă, dar nu vorbim engleză).

Femeia i-a fulgerat cu privirea.

— Nu cu tine vorbeam! s-a răstit ea cu răutate. Mă adresam doamnei.

Prins în acel schimb de replici, Giordino s-a temut să spună ceva, pentru că vocea l-ar fi dat de gol că nu era femeie. În cele din urmă, a vorbit, dar pe un ton atât de ascuţit, încât totul a sunat ciudat şi ridicol în spaţiul închis al liftului.

— Eu vorbesc puţin *ingles.*

Drept răspuns s-a ales cu o privire tăioasă. Femeia i-a examinat faţa şi a făcut ochii mari observându-i începutul de barbă. A întins mâna şi i-a trecut-o lui Giordino peste obraz.

— Eşti bărbat! a exclamat ea, apoi s-a răsucit şi a dus mâna spre panou, ca să oprească liftul la următorul etaj, însă Pitt a fost mai iute şi a lovit-o peste palmă.

Reprezentanta companiei Odyssey l-a privit pe Pitt cu suspiciune.

— Cum de îndrăzneşti?

El i-a surâs ghiduş.

— M-ai impresionat atât de mult încât o să te răpesc pentru a te duce într-o lume mai bună.

— Ai înnebunit!

— Sunt doar îndrăzneţ.

Liftul s-a oprit la etajul opt, însă Pitt a apăsat butonul de închidere a uşilor. Motorul a zumzăit şi liftul şi-a continuat ascensiunea până pe acoperiş, dincolo de etajul zece.

— Ce se petrece? a întrebat femeia şi abia în acea clipă s-a uitat mai atentă la cei doi soţi, pe care cele întâmplate până atunci păreau să îi distreze. Îi cunosc pe aceşti oameni, a zis femeia. Noaptea ar trebui să stea în închisoare. Unde îi duceţi?

— La baie, i-a răspuns Piti cu nonşalanţă.

Femeia nu şi-a dat seama ce era preferabil să facă: să oprească liftul sau să urle. Derutată complet, a cedat primului impuls feminin şi a deschis gura ca să strige după ajutor. Pitt n-a ezitat nici o clipă şi i-a tras un pumn în falcă. Femeia s-a năruit uşor către podea. Giordino a prins-o de braţe înainte de a se lovi şi a împins-o într-un colţ, pentru a nu fi vizibilă imediat ce s-ar fi deschis uşile.

— De ce nu i-ai pus palma peste gură? a întrebat Hilda, şocată după ce văzuse că Pitt lovise o femeie.

— Pentru că m-ar fi muşcat de mână şi nu m-am simţit chiar atât de cavaler ca să-i permit aşa ceva.

Cu o încetineală înnebunitoare, liftul a parcurs ultimii centimetri până la etajul zece, de unde se putea ajunge pe acoperiş. După ce s-a oprit fără nici o zguduitură, uşile s-au dat în lături şi cei dinăuntru au ieşit.

Nimerind exact peste un grup de patru paznici în uniforme, care stătuseră până atunci nevăzuţi în spatele unui aparat de aer condiţionat.

Atmosfera era calmă, chiar dacă în apartamentul din Watergate al lui Sandecker plutea un aer de îngrijorare. Se plimba dintr-o parte în alta, lăsând în urmă o dâră de fum albăstrui de la unul dintre trabucurile lui speciale, a căror mărime depăşea orice închipuire. Unii bărbaţi s-ar fi purtat ca nişte gentlemeni cu doamnele prezente, în loc să le sufoce cu fum de tutun, dar amiralul era altfel. Femeile trebuiau să îndure acel obicei dăunător al lui, altfel nu aveau ce căuta acolo. Şi, în ciuda acestui nărav, multe doamne singure din Washington îi călcau pragul cu o frecvenţă surprinzătoare.

Considerat un bărbat interesant, deoarece era văduv şi nu se recăsătorise, cu o fiică şi trei nepoţi care locuiau în Hong Kong, Sandecker era asaltat de invitaţii la cină. Dinadins sau întâmplător, după cum e cineva dispus să vadă lucrurile, se trezea mereu prezentat unor doamne singure care-şi căutau soţ sau prieten. Lucru uimitor, amiralul devenise un maestru şi ajunsese să păstreze relaţii cu cinci femei în acelaşi timp,

aceasta fiind o explicaţie a alergărilor de dimineaţă şi a dietei sănătoase.

Doamna din acea seară, Bertha Garcia, membră a Congresului, care preluase funcţia după decesul soţului ei, Marcus, stătea pe balcon şi savură un pahar de vin de Porto în timp ce admira luminile capitalei. Îmbrăcată cu o rochie scurtă şi elegantă de seară, căci participase împreună cu amiralul la o petrecere, s-a întors şi, oarecum amuzată, a constatat agitaţia lui Sandecker.

— Jim, de ce nu stai jos? O să faci cărare pe covor.

El s-a oprit şi s-a apropiat de ea, după care i-a atins obrazul cu palma.

— Iartă-mă că te ignor, dar am necazuri cu doi dintre oamenii mei, care se află în Nicaragua. Apoi s-a aşezat îmbufnat lângă ea. Cum ţi s-ar părea dacă ţi-aş spune că Europa şi coasta de est a Statelor Unite ar avea parte de ierni cumplite, cum nu am mai văzut vreodată?

— Dacă-i un an mai prost, o să supravieţuim noi cumva.

— Vorbesc de secole.

Ea şi-a lăsat paharul pe măsuţa din balcon.

— Asta nu se va întâmpla din cauza încălzirii globale.

— Ba despre asta e vorba, a spus el răspicat.

În aceeaşi clipă a sunat telefonul şi Sandecker a ridicat receptorul.

— Da.

— Amirale, sunt Rudi, a auzit el glasul lui Gunn. Încă nu avem veşti.

— Au reuşit să intre acolo?

— N-au comunicat nimic de când au traversat lacul dinspre Granada folosind un ski-jet.

— Nu-mi place deloc, a mormăit Sandecker. Trebuia să fi primit ceva până acum.

— Ar trebui să lăsăm asemenea treburi în seama agenţilor de contraspionaj, a spus Gunn.

— De acord, dar cine se putea pune cu Dirk şi cu Al?

— Vor reuşi până la urmă, a spus Gunn pe un ton convingător. Aşa s-a întâmplat mereu.

— Da, a spus Sandecker cu un oftat. Numai că, într-o bună zi, legea probabilităţilor va scoate colţii şi nu vor mai avea atâta noroc.

Capitolul 39

Văzând grupul ieşind din lift, paznicii au rămas la fel de surprinşi ca Pitt. Trei dintre ei purtau salopete de agenţi de securitate, însă a patra era o femeie într-o salopetă verde. Pitt a bănuit că ea avea un rang mai înalt decât bărbaţii. Spre deosebire de ei, nu era înarmată cu puşcă de asalt. Avea asupra ei doar un mic pistol automat, pe care-l ţinea într-un toc pe pulpă. Pitt a preluat imediat iniţiativa, îndreptându-se direct spre femeie.

— Tu eşti şefa? a întrebat el cu glas calm şi autoritar.

Luată pe nepregătite, femeia s-a holbat la el.

— Da, sunt şefa. Ce căutaţi aici?

Uşurat că femeia vorbea engleză, Pitt a făcut un semn către soţii Lowenhardt.

— L-am găsit pe cei doi la etajul patru. Nimeni nu ştia ce caută acolo. Ni s-a spus să-i predăm paznicilor de pe acoperiş. Adică vouă.

Femeia i-a măsurat pe cei doi soţi, care s-au uitat la ea cu teamă crescânda în ochi.

— Îi ştiu. Sunt oameni de ştiinţă care lucrează la proiect. La ora asta ar trebui să fie închişi în camera lor.

— S-a produs un incident în zonă, a luat foc un vehicul. Cred că au evadat în timpul agitaţiei care a urmat.

Derutată, femeia nu a mai întrebat cum ajunseseră soţii Lowenhardt în clădirea sediului.

— Cine v-a spus să-i aduceţi pe acoperiş?

Pitt a ridicat din umeri.

— O doamnă într-o salopetă de culoarea levănţicii.

Cei trei paznici, care îşi ţineau puştile de asalt pregătite să tragă, s-au mai liniştit. Se părea că luau în serios toată povestea, chiar dacă şefa lor se arăta suspicioasă.

— Unde aveţi posturile de pază? i-a întrebat ea.

Giordino a făcut câţiva paşi spre elicopter, a întors capul, ca şi cum l-ar fi admirat. Pitt a rămas cu privirea aţintită în ochii femeii.

— Lucrăm în tuneluri. Şeful nostru ne-a acordat două zile libere, a zis Pitt, urmărind cum Giordino, încet, pe nesimţite, se deplasa în spatele paznicilor.

Apelaseră la acea stratagemă şi cu alt prilej. Spera să dea roade şi de data asta. Şi aşa s-a şi întâmplat. Femeia a dat din cap şi i-a zis:

— Asta nu explică prezenţa voastră la sediu în toiul nopţii.

— Ni s-a ordonat să ne întoarcem mâine şi am primit instrucţiuni să venim aici pentru a ne ridica legitimaţiile. Răspunsul nu a fost pe placul femeii.

— Ce legitimaţii? Eu nu ştiu de legitimaţii care să se elibereze pentru lucrătorii de la tuneluri. Ecusoanele vă sunt de ajuns.

— Eu am procedat cum mi s-a ordonat, a spus Pitt, prefăcându-se iritat. Vrei să-i preiei pe prizonieri ori nu?

Înainte ca femeia să poată răspunde, Giordino şi-a scos pistolul. Cu o mişcare fulgerătoare, l-a lovit cu tocul în cap pe unul dintre paznici, după care l-a izbit şi pe al doilea în tâmplă. Cel de-al treilea, când a văzut ţeava pistolului automat ţintindu-l între ochi, a dat drumul armei să cadă la pământ.

— Aşa e mult mai bine, a zis Pitt încet. S-a întors către Giordino şi i-a zâmbit. Frumos lucrat.

Giordino i-a răspuns cu o umbră de rânjet.

— Aşa socoteam şi eu.

— Ia-le armele!

Femeia şi-a strecurat mâna spre pistolul aflat încă în toc.

— În locul tău, aş sta cuminte, a prevenit-o Pitt.

Chipul femeii a devenit o mască a furiei, însă şi-a dat seama imediat că nu avea nici o şansă. A ridicat braţele în sus, iar Giordino i-a luat arma.

— Cine sunteţi? a întrebat ea pe un ton veninos.

— Tare-aş vrea ca lumea să nu-mi mai pună o asemenea întrebare, a zis Pitt şi a îndreptat arma către paznicul care rămăsese în picioare: Scoate-ţi uniforma! Imediat!

Acesta a tras fermoarul salopetei şi a dezbrăcat-o. Pitt a procedat la fel cu salopeta lui de culoare neagră, apoi a îmbrăcat-o pe cea albastră.

— Jos, alături de ceilalţi, le-a ordonat Pitt femeii şi paznicului pe jumătate gol.

— Ce pui la cale? l-a întrebat Giordino pe un ton neutru.

— La fel ca marilor companii aeriene, nu-mi place să am avionul pe jumătate gol.

Fără să mai ceară alte detalii, Giordino şi-a dat seama ce gândise Pitt. S-a aşezat în faţa prizonierilor, dominându-i, astfel încât ei să-i vadă ţeava armei îndreptându-se de la unul la altul.

Apoi s-a uitat spre soţii Lowenhardt.

— E momentul să vă îmbarcaţi, le-a spus el cu un aer hotărât. Ascultători, fără să se plângă, cei doi soţi au urcat în elicopter, în timp ce Pitt a pornit spre lift. Câteva clipe mai apoi, uşa s-a închis în urma lui.

La etajul zece al clădirii se aflau o serie de încăperi magnifice. Meritându-şi numele, Apartamentul Levănţicii avea decoraţiuni interioare care creau impresia că ar fi fost traversat de un val mareic de aceeaşi nuanţă. Tavanele enorme erau ornamentate de jur împrejur în culoarea levănţicii, în interiorul cupolelor mari diferite picturi înfăţişau ritualuri şi dansuri religioase ciudate oficiate de femei îmbrăcate cu rochii largi, pe fundalul unor păduri pitoreşti ce înconjurau lacuri şi munţi mitologici. Mochetă ce acoperea toată podeaua era tot în culoarea levănţicii, cu dungi aurii, atât de groasă încât piciorul se afunda în ea până la gleznă. Mobilierul era sculptat din marmură albă în forma unor tronuri asemănătoare celor ce apăreau deseori pe amforele greceşti. Toate aveau deasupra perniţe groase de culoarea levănţicii. Cristalele candelabrelor vopsite în aceeaşi nuanţă, dar irizată, amplificau lumina becurilor tot mov-albastre. Pereţii aveau aceeaşi culoare universală, însă erau acoperiţi cu catifea. Acelaşi material slujise şi la confecţionarea draperiilor masive, cu multe falduri. Senzual, erotic, decadent, o adevărată fantezie devenită realitate, spaţiul acesta şoca ochiul privitorului mai mult decât orice imagine pe care şi-ar fi închipuit-o cineva vreodată.

Două femei stăteau pe o canapea lungă din marmură, întinse confortabil pe pernele groase. Între ele se afla o masă din sticlă cu o sculptură complicată, pe care stătea o frapieră cu o sticlă de şampanie de colecţie, cu eticheta tot de culoarea levănţicii. Una dintre femei era îmbrăcată cu o rochie aurie, cealaltă, violet. Părul lor lung era roşcat, în aceeaşi nuanţă, ca şi cum amândouă ar fi folosit acelaşi flacon de vopsea şi aceeaşi coafeză. Dacă nu s-ar fi mişcat, cine le-ar fi văzut şi-ar fi închipuit că făceau parte din acel decor bizar.

După ce a sorbit şampanie dintr-un pahar de forma unui crin, femeia în violet a spus cu un glas din care lipsea orice inflexiune:

— Am respectat programul la secundă. Până la căderea primelor ninsori, vom avea gata pentru vânzare zece milioane de aparate Macha. După aceea, amicii noştri din China vor porni producţia la toate liniile de asamblare. Noile lor uzine vor fi

utilate la sfârşitul verii, iar producţia va atinge două milioane de unităţi pe lună.

— S-au organizat canalele de distribuţie? a întrebat femeia în auriu, care era extrem de frumoasă.

— Depozitele construite sau închiriate în întreaga Europă şi în nord-estul Statelor Unite primesc deja încărcături livrate de flota chineză.

— Am fost norocoşi că Druantia a putut prelua afacerea tatălui ei şi a sporit astfel producţia de platină, de care aveam atâta nevoie.

— Fără asta n-am fi fost în stare să acoperim cererea. Aţi stabilit data la care se deschid tunelurile?

Femeia în violet a dat afirmativ din cap şi a zis:

— Oamenii noştri de ştiinţă au făcut calcule şi au fixat data de 10 septembrie. Au estimat că va dura şaizeci de zile până când temperatura Golfstromului va scădea suficient ca să producă geruri extrem de puternice la latitudinile nordice.

Femeia în auriu a zâmbit şi şi-a turnat încă un pahar de şampanie.

— Înseamnă că totul merge conform planului.

Cealaltă a ridicat paharul şi, cu un gest din cap, a spus:

— În cinstea ta, Epona, căci vei deveni curând cea mai puternică femeie din istoria lumii.

— Şi a ta, Flidais, pentru că tu ai făcut posibile toate acestea.

Pitt nu s-a înşelat bănuind că birourile principale se găseau la ultimul etaj, imediat sub acoperişul clădirii. Secretarele şi funcţionarii plecaseră de mult, iar coridoarele erau pustii când a coborât din lift. Întrucât purta uniforma albastră tipică pentru agenţii de pază, nu a întâmpinat nici o dificultate trecând pe lângă doi paznici, care l-au măsurat cu un aer absent când a intrat în anticamera biroului principal. Nu a găsit pe nimeni acolo, de aceea, foarte încet, a deschis uşa şi a păşit înăuntru, a închis-o încet, s-a răsucit şi a rămas împietrit de uimire, copleşit de decorul ireal.

A auzit zvon de glasuri venind din camera alăturată şi s-a strecurat între perete şi draperiile de culoarea levănţicii instalate peste cadrul unei uşi, dar care erau trase în lături şi prinse cu cordoane aurii. A văzut două femei stând întinse cu eleganţă pe o canapea şi apoi a examinat încăperea decorată ostentativ care, după părerea lui, ar fi făcut până şi cel mai luxos bordel să arate

ca o colibă de la marginea unui oraş. În afara celor două femei nu a mai zărit pe nimeni. A trecut de draperii şi a rămas în cadrul uşii, admirând frumuseţea femeilor, care au continuat să discute fără a simţi că aveau un oaspete nedorit.

— Pleci curând? a întrebat-o Flidais pe Epona.

— Peste câteva zile. Trebuie să mă ocup de o problemă la Washington, care ne afectează planurile. O comisie a Congresului investighează noile operaţiuni miniere pe care le-am achiziţionat în Montana. Politicienii din acel stat sunt iritaţi pentru că luăm tot minereul de iridiu pentru uzul nostru şi nu vindem nimic întreprinderilor sau guvernului american. Apoi, rezemându-se mai comod pe pernele moi, a adăugat: Şi tu, ce program ai, draga mea?

— Am angajat o companie internaţională de investigaţii ca să-i prindă pe cei doi indivizi care au scăpat mijloacelor noastre de securitate şi au vizitat tunelurile, după care au scăpat prin puţul de ventilaţie din far.

— Ai idee cine sunt cei doi?

— Cred că sunt de la Agenţia Naţională pentru Studii Subacvatice şi Marine. Aceiaşi oameni de care am scăpat după ce ne-au distrus iahtul.

— Crezi că eforturile noastre de a păstra secretul au fost compromise?

Flidais a clătinat din cap.

— Nu, cel puţin nu deocamdată. Agenţii noştri nu au sesizat nici o acţiune a serviciilor secrete americane pentru a investiga tunelurile. Domneşte o linişte ciudată. Ca şi cum ticăloşii aceia de la NUMA au dispărut de pe faţa pământului.

— Nu trebuie să ne facem griji degeaba. E prea târziu ca americanii să ne mai poată opri. Pe de altă parte, am îndoieli că au descoperit adevăratul scop al tunelurilor. Încă opt zile şi vom pompa apele Curentului sud-ecuatorial în Pacific.

— Sper că tăcerea lor se explică prin faptul că n-au reuşit să le înţeleagă rostul şi de aceea nu le consideră o ameninţare.

— Asta ar explica atitudinea lor pasivă.

— Pe de altă parte, a spus Epona cu un aer gânditor, cred că vor dori să se răzbune pentru că un membru al echipajului lor a fost ucis.

— O execuţie pe care situaţia o impunea situaţia, a asigurat-o Flidais.

— Nu sunt de acord, a spus Pitt. Omorul cu sânge rece nu este

impus de nici o situaţie.

A urmat un moment de stupoare, iar Epona a scăpat paharul cu şampanie dintre degetele îngrijite; acesta a căzut fără nici un zgomot pe mocheta groasă. Cu o mişcare ce a făcut ca părul lor lung să scoată un sunet ca un plesnet de bici, amândouă au întors capetele spre Pitt. Trecând de la uimire la iritare, l-au fulgerat din ochi pe cel care îndrăznea să le tulbure discuţia, mai ales că purta uniforma de agent de pază. Apoi amândouă au rămas împietrite când au văzut că Pitt ţinea pistolul îndreptat spre ele.

Pitt a surprins privirea furişă a Eponei către o telecomandă aurie de sub măsuţă. Femeia a început să-şi mişte discret piciorul către ea.

— Nu te sfătuiesc, scumpo, a prevenit-o el cu răceală.

Ajuns la câţiva centimetri de telecomandă, piciorul a încremenit. Apoi s-a retras.

În aceeaşi clipă, Flidais l-a recunoscut pe Pitt.

— Tu! a exclamat ea.

— A, Rita, sau cum te mai cheamă, a spus Pitt, examinând din ochi întreaga cameră. Judecând după ce văd aici, s-ar părea că te-ai ajuns.

Ochii ei căprui ca ambra l-au ţintuit cu o furie rece.

— Cum ai intrat aici?

— Nu-ţi place salopeta mea de lux? a zis el, făcând o serie de mişcări precum un manechin la o paradă a modei. E uimitor cum se deschid uşile în faţa ei.

— Flidais, cine e omul ăsta? a întrebat Epona, privindu-l pe Pitt de parcă ar fi fost un exemplar de la grădina zoologică.

— Mă numesc Dirk Pitt. Eu şi amica ta ne-am cunoscut în largul coastelor estice ale Nicaraguei. Dacă nu mă înşel, purta un bikini galben şi avea un iaht elegant.

— Pe care mi l-ai distrus, a şuierat Flidais către el, ca o cobră gata să atace.

— Dacă ţin bine minte, n-am avut de ales.

— Ce vrei? l-a întrebat Epona, iar în ochii ei verzi au sclipit câteva steluţe aurii.

— Cred că ar fi vremea ca Flidais – parcă aşa i te-ai adresat, nu? — să răspundă pentru crimele ei.

— Şi ce ţi-ai propus, mă rog? a întrebat ea, privindu-l cu o expresie enigmatică.

„Femeia aceasta e o actriţă desăvârşita, a socotit Pitt, nimic nu o sperie, nici măcar pistolul îndreptat spre ea.”

— O iau într-o plimbare spre nord.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa, a confirmat Pitt cu un gest din cap.

— Şi dacă refuz? a zis Flidais cu dispreţ în glas.

— Să zicem că n-o să-ţi placă urmările.

— Dacă nu fac ce spui, o să mă ucizi. Aşa e?

Pitt i-a lipit ţeava pistolului de obrazul stâng, lângă ochi.

— Nu, o să-ţi zbor ochii. O să ajungi la bătrâneţe oarbă şi ca o sperietoare.

— Eşti violent şi vulgar, ca mai toţi bărbaţii, a spus indignată Epona. Nici nu mă aşteptam la altceva de la unul ca tine.

— Mă bucur să aflu că n-am dezamăgit o doamnă atât de inteligentă şi de frumoasă.

— Nu e cazul să-mi vorbeşti de sus, domnule Pitt.

— Departe de mine aşa ceva, Epona, eu doar te tolerez. Încântat de sine, Pitt s-a gândit că acea replică o atinsese într-un punct sensibil. Poate ne vom întâlni într-o bună zi în circumstanţe mai plăcute.

— Nu te amăgi, domnule Pitt. Nu-ţi prevăd un viitor prea fericit.

— Ciudat, nu arăţi a prezicătoare.

A îmboldit-o apoi într-un umăr cu pistolul pe Flidais şi a urmat-o afară din încăpere. Ajuns în cadrul uşii, s-a întors spre Epona:

— A, să nu uit, n-ar fi deloc înţelept să deschizi tunelurile şi să deturnezi Curentul sud-ecuatorial ca să arunci Europa într-o iarnă perpetuă. Ştiu o mulţime de oameni care nu agreează ideea.

A luat-o pe Flidais de braţ şi a condus-o cu pas vioi, dar nu grăbit, prin arcadă, pe coridor, apoi au urcat în lift. Ajunsă înăuntru, Flidais s-a îndreptat de spate şi şi-a aranjat rochia bogată.

— Domnule Pitt, nu eşti doar un bădăran, ci şi cât se poate de prostănac.

— A, cum de-ai ajuns la concluzia asta?

— Nu vei ieşi din clădirea asta. La fiecare etaj există personal de securitate. N-ai absolut nici o şansă să treci prin hol.

— Dar cine a spus că vom trece prin hol?

Flidais a căscat ochii mari când a văzut că liftul s-a oprit pe acoperiş. Pitt a împins-o afară imediat ce s-au deschis uşile.

— Nu-mi face plăcere să te zoresc, dar lucrurile se vor încinge

pe aici.

Flidais i-a văzut imediat pe paznicii întinşi pe burtă, în timp ce Giordino, aflat în picioare, plimba ţeava unei puşti de asalt de la unul la altul. Apoi Flidais a întors privirea către elicopter şi şi-a dat sama că speranţa ca paznicii să-i oprească pe Pitt şi pe colegul lui se năruise. Căutând o soluţie disperată, l-a fulgerat cu privirea.

— Dar nu ştii să pilotezi.

— Regret că te dezamăgesc, i-a răspuns Pitt cu un aer răbdător. Şi eu şi Al suntem experţi în pilotaj.

Giordino i-a aruncat o privire lui Flidais, a remarcat rochia elegantă şi a zâmbit răutăcios.

— Constat că ai găsit-o pe Rita. O duci la vreo petrecere?

— La o petrecere în doi, numai cu şampanie de colecţie. O cheamă Flidais şi merge cu noi. Să n-o slăbeşti din ochi.

— Nici n-o să mi-i dezlipesc de la ea, a zis Giordino cu răceală, în timp ce urca în elicopter. Pitt s-a uitat la Flidais. Expresia de sfidare dispăruse din ochii ei. Calmul şi nepăsarea făcuseră loc temerilor.

A examinat scurt elicopterul, după care s-a suit cu rapiditate în cabină şi s-a aşezat pe scaunul pilotului. Era un model McDonnell-Douglas Explorer, cu motoare turbo jumelate Pratt & Whitney. A remarcat cu încântare că era acţionat de un rotor cu sistem anticuplu, ceea ce elimina necesitatea rotorului din coada aparatului.

A verificat dacă valva pentru oprirea alimentării cu combustibil era deschisă şi a întrerupt fricţiunea ciclică şi colectivă. Apoi, acţionând atent pedalele şi acceleraţia, cu disjunctoarele apăsate şi cu amestecul carburant până la saturare, a apăsat pe butonul principal de pornire. S-a produs aprinderea şi ambele motoare au început să se rotească până au ajuns la viteza de ralanti. În cele din urmă, Pitt s-a asigurat că luminile de poziţie erau stinse.

A scos apoi capul pe fereastră şi, ca să acopere şuieratul celor două turbine, a strigat către Giordino:

— Îmbarcarea!

Giordino nu s-a purtat la fel de politicos ca Pitt. A ridicat-o literalmente în aer pe Flidais şi a aruncat-o în interiorul elicopterului. După aceea s-a suit şi el şi a tras uşa glisantă. Interiorul era elegant şi modem, cu patru fotolii din piele, cu pupitrul din lemn de nuc, unul dintre ele dotat cu computer, fax

şi videofon prin satelit. Pupitrul dintre celelalte două fotolii găzduia un bar cu sticle şi pahare din cristal.

Cu centurile fixate, soţii Lowenhardt au privit-o tăcuţi pe Flidais, care rămăsese întinsă pe podea, acolo unde o azvârlise Giordino. Acesta a apucat-o apoi de subsuori, a ridicat-o şi a aşezat-o pe un fotoliu, după care i-a legat centura. I-a întins puşca de asalt lui Claus Lowenhardt şi i-a spus:

— Dacă mişcă măcar un deget, o împuşti.

Cum nu păstra amintiri deloc plăcute despre femeile care îl făcuseră prizonier, Claus a părut încântat de idee.

— Când o să aterizaţi la Managua, agenţii noştri vă vor aştepta, i-a avertizat Flidais cu dispreţ.

— Mi-ai luat o piatră de pe inimă cu asta.

Giordino s-a întors imediat, a intrat în carlingă şi s-a lăsat greoi pe scaunul copilotului. Pitt a aruncat o privire spre uşile liftului şi le-a văzut închizându-se. Alertaţi de femeia din apartament, agenţii de pază aşteptau liftul ca să ajungă pe acoperiş cât mai repede şi să ia elicopterul cu asalt. Pitt s-a aplecat şi a tras maneta de antrenare colectivă, făcând aparatul să se ridice în aer. Apoi a împins maneta de ciclic, botul elicopterului s-a aplecat în faţă, după care a depăşit marginea acoperişului. Pitt l-a accelerat rapid până la viteză maximă de 300 km/h, luând-o pe deasupra complexului Odyssey către pista care se întindea între cei doi vulcani. Imediat ce a ajuns la poalele vulcanului Madera, a făcut elicopterul să se încline, ocolind vârful şi coborând la mai puţin de zece metri pe deasupra coroanelor copacilor, după care a pornit spre ţărm peste apele lacului.

— Sper că nu mergem spre Managua, a spus Giordino, punându-şi căştile. Maria să a spus că oamenii ei ne vor aştepta.

— Nici nu m-ar mira, a spus Pitt cu un rânjet. De aceea ne îndreptăm spre vest, peste pacific, după care coborâm spre sud, ca să ajungem la San Jose, în Costa Rica.

— Avem suficient combustibil?

— După ce ajungem la viteza de croazieră, la sosire o să mai avem ceva rezerve.

Pitt a rămas la mică înălţime, ca să evite depistarea de către sistemele radar ale centrului Odyssey, după care a traversat limba de pământ din partea vestică a lacului. Când a ajuns la şaisprezece kilometri în largul oceanului, a virat spre sud şi a mărit încet altitudinea, în timp ce Giordino a stabilit cursul spre

San Jose. În restul timpului, Giordino a urmărit cu atenţie indicatoarele de combustibil.

Cerul era uşor acoperit de nori, care nu erau suficient de mari ca să dea naştere unei ploi, ci doar ca să ascundă stelele. Pitt era obosit, epuizat cum nu-şi amintea să se mai fi simţit vreodată. A predat comenzile lui Giordino, s-a relaxat pe scaun, a închis ochii şi a inspirat adânc. Înainte de a-şi permite luxul de a dormi puţin mai avea ceva de făcut. A scos din rucsacul impermeabil telefonul prin satelit şi a format numărul personal al lui Sandecker.

După primul apel a şi auzit vocea amiralului.

— Da!

— Am ieşit din obiectiv, a spus Pitt cu greutate.

— Era şi vremea.

— A trebuit să ne prelungim şederea.

— Şi acum unde vă aflaţi?

— Într-un elicopter furat, în drum spre San Jose. Sandecker a tăcut o clipă ca să-şi facă nişte calcule.

— Nu v-aţi gândit să trageţi cu ochiul pe acolo şi în cursul zilei?

— Am profitat de o şansă nesperată, a spus Pitt, luptându-se să rămână cu ochii deschişi.

— Aţi cules datele de care avem nevoie? l-a întrebat nerăbdător Sandecker.

— Avem de toate. Cu ajutorul oamenilor de ştiinţă pe care i-a făcut prizonieri, Specter a perfecţionat tehnologia pilelor de combustie folosind azot în locul hidrogenului. Chinezii produc milioane de unităţi de generare a energiei termice, care vor fi puse în vânzare în momentul în care se deschid tunelurile şi valurile de frig vor lovi coasta estică a Statelor Unite şi Europa.

— Vrei să spui că planul ăsta nebunesc nu are alt scop decât vânzarea de pile combustibile? a întrebat Sandecker, incapabil să creadă.

— Vorbim de sute de miliarde de dolari, ca să nu mai menţionăm puterea pe care le-o dă deţinerea monopolului. Indiferent cum ai privi lucrurile, după primele ninsori, Specter va avea la degetul mic întreaga economie mondială.

— Eşti sigur că Specter a realizat tehnologia asta? Pentru că nici măcar cei mai sclipitori oameni de ştiinţă nu au reuşit să facă progrese în acest domeniu, a insistat Sandecker.

— Specter *are* cei mai buni specialişti, l-a contrazis Pitt. O să

afli totul de la doi dintre cei care au lucrat la proiect.

— Sunt cu tine? a făcut Sandecker abia aşteptând să ştie mai multe.

— Îi am la bord, împreună cu femeia care a ucis-o pe Renee Ford.

Sandecker arăta ca un jucător aflat la serviciu care tocmai a dat o lovitură magistrală cu ochii închişi.

— Şi pe ea ai pus mâna?

— Fă-ne rost de un avion la San Jose, iar mâine pe vremea asta ţi-o punem în braţe.

— O să-l pun pe Rudi să se ocupe de asta, a promis Sandecker cu glas în care se detectau agitaţia şi încântarea. Să vii la birou cu toată lumea imediat ce aterizaţi.

Pitt n-a mai răspuns.

— Dirk, mai eşti acolo?

Pitt aţipise şi nici măcar nu-şi dăduse seama când închisese telefonul.

Capitolul 40

Avionul cu reacţie al companiei Air Canada a pătruns într-un nor mare, ale cărui forme rotunjite căpătaseră nuanţe oranj din cauza soarelui care apunea. Când şi-a început coborârea lentă spre Guadelupa, Summer a privit pe fereastră şi a urmărit apa de un albastru-violaceu căpătând nuanţe albastre, apoi turcoaz, pe măsură ce zburau pe deasupra recifelor şi a lagunelor. Aşezat alături de ea, Dirk examina o hartă a apelor ce înconjurau Isles des Saintes, un grup de insule situate la sud de Guadelupa.

Summer s-a uitat cu o curiozitate crescânda la cele două insule principale, Basse-Terre şi Grande-Terre, care se uneau, formând ceva ce aducea cu un fluture. Basse-Terre forma aripa vestică şi avea colinele şi munţii acoperiţi de păduri dese. Înconjurată de ferigi, pădurea tropicală cuprindea câteva dintre cele mai înalte cascade din zona caraibilor, care coborau de pe piscul cel mai înalt al insulei, La Soufriere, un vulcan încă activ, înalt de 1 467 de metri. Cele două insule, având o suprafaţă totală egală cu a statului Luxemburg, erau separate de un canal îngust plin de mangrove, numit Riviere Salee.

Aripa estică a fluturelui, Grande-Terre, contrasta vădit cu Basse-Terre. Insula era dominată de un teren plan şi de coline domoale, multe dintre ele cultivate cu trestie de zahăr, sursa principală a celor trei distilerii care produc romul atât de renumit al Guadelupei.

Summer a simţit că-i tresaltă inima la gândul că se va distra pe câteva dintre numeroasele plaje cu nisip negru şi alb ale insulei, tivite de palmieri care le dădeau un aer romantic şi exotic. În sinea ei ştia însă că acelea erau doar vise ce nu se vor împlini. După ce ea şi Dirk vor termina de căutat flota pierdută a lui Ulise, amiralul Sandecker le va cere să revină imediat acasă, fără să le îngăduie măcar câteva zile libere pentru a se odihni şi a se distra, motiv pentru care a hotărât să mai rămână, chiar dacă asta avea să stârnească mânia amiralului.

Avionul a descris un cerc larg, trecând peste Pointe-a-Pitre, capitala comercială a Guadelupei. A privit în jos, la acoperişurile din ţiglă roşie, amestecate cu cele din tablă ondulată. Oraşul era înfrumuseţat de o piaţă pitorească, situată chiar în centru, înconjurată de magazine ce-şi etalau mărfurile până pe trotuar şi

de cafenele în aer liber. Străzile înguste păreau aglomerate şi pline de animaţie, semn că locuitorii se grăbeau să ia cina. A remarcat numărul redus de automobile. Mulţi oameni mergeau pe jos, alţii foloseau motociclete sau scutere. Luminile începuseră deja să se aprindă în casele mici din jurul oraşului-port. Navele mari erau amarate, în vreme ce bărcile de pescuit reintrau în port după o zi de muncă.

Pilotul a aşezat avionul pe culoarul de aterizare spre aeroportul Pole Caraibes al Guadelupei. Trenul de aterizare a scos un bufnet scurt când roţile au ieşit de sub fuzelaj şi s-au blocat pe poziţie şi, cu un zumzăit, flapsurile au fost puse în poziţie de frânare. Pentru o clipă, soarele a mai sclipit o dată în ferestre, după care avionul s-a aşezat pe pistă cu o uşoară săritură, cu scrâşnetul de protest al pneurilor şi şuieratul strident al tracţiunii inverse a turbinelor, după care a frânat şi a rulat pe pistă, către terminal.

Pe Summer o încântaseră mereu înserările de la tropice. De obicei, briza venită dinspre larg alunga arşiţa şi umiditatea de peste zi. Îi plăcea mirosul de vegetaţie umedă de după câte o ploaie şi aroma florilor tropicale prezente peste tot.

— Cum te descurci în franceză? a întrebat-o Dirk pe Summer când au coborât treptele avionului.

— La fel de bine ca tine în limba Swahili, i-a răspuns ea, arătând sclipitoare într-o fustă înflorată care flutura în bătaia vântului şi o bluză asortată. Dar de ce mă întrebi?

— Numai turiştii vorbesc englezeşte. Localnicii folosesc franceza sau un dialect franco-creol.

— Cum nici unul dintre noi n-a absolvit facultăţi de limbi străine, va trebui să ne mulţumim cu limbajul semnelor.

Dirk s-a uitat lung la sora lui şi a râs. I-a întins o carte de dimensiuni reduse.

— Uite un dicţionar englez-francez. Mă bizui pe tine când va fi nevoie să traduci.

Au mers pe jos până în terminal şi i-au urmat pe ceilalţi pasageri ajunşi înaintea lor până la biroul de sănătate şi imigraţie. Funcţionarul i-a măsurat cu privirea şi abia după aceea le-a aplicat ştampila.

— Aţi sosit pentru afaceri sau în interes personal? a întrebat el într-o engleză cursivă.

Summer a strâmbat delicat din nas către Dirk.

— Călătorie de plăcere, a răspuns ea, arătându-i funcţionarului

ceea ce părea să fie o verighetă cu diamante pe care o purta pe mâna stângă. Suntem în luna de miere.

Omul a privit cu răceală spre sânii ei, a dat aprobator din cap şi a zâmbit când a aplicat ştampila pe una dintre paginile paşaportului.

— Şedere plăcută, a spus el, pe un ton cu subînţeles erotic.

Imediat ce au ajuns suficient de departe pentru a nu fi auziţi de funcţionar, Dirk a întrebat:

— Ce-i chestia asta cu luna de miere? Şi de unde-ai cumpărat verigheta aceea?

— M-am gândit că, dacă ne dăm drept proaspăt căsătoriţi, nu vom trezi nici o suspiciune, i-a răspuns Summer. Iar diamantele sunt din sticlă. M-a costat cu totul opt dolari.

— Sper să nu se uite cineva mai atent la el, că va crede că-s cel mai zgârcit soţ de pe pământ.

Au mers în zona pentru bagaje, unde au fost nevoiţi să aştepte douăzeci de minute până să le sosească valizele. După ce le-au pus pe un cărucior, au trecut prin vamă şi au pătruns în holul de aşteptare al terminalului. Un grup de aproape treizeci de persoane aşteptau să-şi întâmpine prietenii sau rudele. Un bărbat scund, cu o piele care-i dezvăluia originea creolă, îmbrăcat într-un costam alb, ţinea sus o mică pancartă pe care scria: PITT.

— Noi suntem, a spus Dirk apropiindu-se de el. Ea e Summer, iar eu sunt Dirk Pitt.

— Charles Moreau, a zis bărbatul scund şi le-a întins mâna. Avea ochii negri ca cerneala şi un nas suficient de ascuţit pentru a fi folosit într-un duel. Îi ajungea lui Summer abia până la umăr, având trupul subţire ca un pomişor. Zborul vostru n-a întârziat decât zece minute. Aş spune că e un record. Apoi s-a înclinat, a luat mâna lui Summer şi şi-a trecut buzele peste ea, respectând un obicei tipic continentului. Amiralul Sandecker mi-a spus că sunteţi o pereche minunată.

— Presupun că ţi-a spus că suntem frate şi soră.

— Da. E vreo problemă?

Dirk a aruncat o privire spre Summer, care a zâmbit, mimând nevinovăţia.

— Voiam doar să fie clar.

Summer şi Moreau au ieşit pe uşi, urmaţi de Dirk, care împingea căruciorul cu bagaje. O femeie atrăgătoare, cu părul negru ca pana corbului, îmbrăcată în stilul creol tradiţional – o

fustă viu colorată dintr-o ţesătură în care predominau culorile oranj şi galben, un şal asortat şi o bluză albă din dantelă, cu o vestă şi o eşarfă purtate pe un umăr – a intrat în Dirk, venind din lateral. Cunoscător al riscurilor pe care trebuie să le înfrunte turiştii, Dirk şi-a dus imediat mâna la buzunarul în care îşi ţinea portofelul, dar acesta era la locul lui.

Femeia a rămas pe loc şi şi-a masat umărul.

— Mii de scuze. Eu sunt de vină.

— Aţi păţit ceva? a întrebat-o Dirk politicos.

— Acum ştiu cum e când te izbeşti de-un copac, a zis ea şi, ridicând privirea spre el, i-a zâmbit. Mă numesc Simone Raizet. Sper să ne mai vedem.

— Tot ce se poate, i-a răspuns Pitt, fără să se prezinte.

Femeia a făcut un semn din cap către Summer şi a spus:

— Ai un soţ fermecător.

— Da, uneori, a spus Summer cu o undă de sarcasm în voce.

Femeia s-a întors şi a intrat în terminal.

— Cum să interpretăm întâmplarea asta? a zis Pitt, oarecum nedumerit.

— Nu poţi spune că n-a fost îndrăzneaţă, a mormăit Summer.

— Foarte ciudat, a intervenit Moreau. A lăsat impresia că e localnică. Eu m-am născut pe insulă, dar n-am mai văzut-o până acum.

Pe chipul lui Summer a apărut o expresie de vagă îngrijorare.

— După părerea mea, ciocnirea asta a fost premeditată.

— Nu te contrazic, a zis Dirk. A urmărit ceva. Nu-mi dau seama ce. Dar întâlnirea asta nu a fost pur întâmplătoare.

Moreau i-a condus până pe partea cealaltă a drumului, spre parcare şi s-a oprit în dreptul unui BMW 525. A apăsat pe telecomandă de pe inelul cu chei şi portbagajul s-a deschis. Dirk a aşezat bagajele, apoi au urcat în automobil. Moreau a pornit spre drumul ce ducea la Pointe-a-Pitre.

— V-am rezervat un mic apartament cu două camere la Canella Beach hotel, unul dintre cele mai renumite şi nu foarte scump. Instrucţiunile amiralului Sandecker spuneau că trebuie să nu ieşiţi prea mult în evidenţă cât căutaţi comoara.

— Comoara istorică, l-a corectat Summer.

— Are dreptate, a spus Dirk. Dacă se află cumva că NUMA a pornit în căutarea comorilor scufundate, cine ştie ce-am păţi?!

— Aţi fi goniţi de pe insulă, a adăugat Moreau. Guvernul a emis legi stricte pentru protejarea moştenirii noastre istorice

submarine.

— Dacă reuşim, a spus Summer, oamenii de aici vor moşteni o descoperire ce va face vâlvă.

— Un motiv în plus să păstraţi secretul expediţiei.

— Eşti de mult prieten cu amiralul?

— L-am cunoscut pe James cu mulţi ani în urmă, când eram consulul Guadelupei la New York. De când m-am pensionat, mai apelează din când în când la ajutorul meu pentru rezolvarea unor treburi ale NUMA în această zonă a Mării Caraibilor.

Au mers printre colinele înverzite, coborând spre port şi ocolind oraşul, de-a lungul ţărmului sud-estic al insulei Grande-Terre, ajungând în cele din urmă la marginea oraşului Gosier. Apoi maşina a luat-o pe un drum neamenajat şi şerpuit, care, după o vreme, a reintrat pe şosea.

Privind pe fereastră şi admirând casele înconjurate de grădini frumos îngrijite şi bogate, Summer l-a întrebat pe Moreau:

— Ne oferi o plimbare prin peisajul rural?

— Un taxi a rulat permanent în urma noastră, încă de când am plecat de la aeroport, a spus el. Voiam să mă conving dacă suntem urmăriţi.

Dirk s-a întors şi a privit prin geamul din spate.

— Ford-ul verde?

— Acela.

Moreau a părăsit zona rezidenţială şi a ocolit un şir de autobuze, turişti pe scutere şi un grup de taxiuri staţionate. Şoferul Ford-ului s-a străduit să nu-i piardă din ochi, însă era împiedicat de traficul aglomerat şi lent. Cu pricepere, Moreau s-a strecurat pe după două autobuze ce blocau ambele laturi ale străzii. A cotit brusc la dreapta pe o stradă îngustă care trecea printre două şiruri de case construite în ciudatul stil colonial francez. A virat încă o dată la stânga, apoi a repetat manevra la următoarea intersecţie, ajungând din nou pe şosea. Taxiul a trecut peste o zonă verde ce mărginea drumul, ocolind astfel autobuzele, a recuperat distanţa pierdută şi a rămas în spatele maşinii lui Moreau de parcă ar fi fost legat de ea.

— Îl interesează persoanele noastre, e clar, a spus Dirk.

— Să vedem dacă putem scăpa de el, a zis Moreau.

A aşteptat până s-a creat un spaţiu gol în trafic. Apoi, în loc să cotească pe vreo stradă lăturalnică, a accelerat şi a ţâşnit printre maşini. Vreme de aproape treizeci de secunde, taximetristul a fost împiedicat de câteva scutere, automobile şi autobuze, după

care a reuşit să treacă de ele şi să reia urmărirea.

La o cotitură, pierzând din ochi taxiul urmăritor, Moreau a pătruns pe aleea ce ducea spre o casă şi a oprit după un tufiş mare de leandri. Câteva momente mai târziu, taxiul a trecut în viteză pe stradă şi a dispărut curând într-un nor uşor de praf. Au rămas pe loc vreme de câteva minute, după care Moreau a ieşit cu spatele pe de alee şi a reintrat în traficul intens de pe drumul principal.

— Am scăpat de el, dar mă tem că reuşita e temporară.

— Dacă ne-a pierdut, s-ar putea să ne joace aceeaşi festă şi să ne aştepte, a spus Dirk.

— Mă-ndoiesc, a zis Summer cu un aer încrezător. Facem pariu că încă goneşte după o himeră.

— O să pierzi, a zis Dirk râzând, arătând cu degetul spre Ford-ul verde parcat la trotuar.

Şoferul vorbea la telefonul mobil şi gesticula de zor.

— Charles, trage alături de el.

Venind încet din spatele taxiului, Moreau l-a ocolit şi a oprit brusc în lateral, la câţiva centimetri de el. Dirk a scos capul pe geam şi a bătut în portiera şoferului.

— Pe noi ne cauţi?

Luat prin surprindere, şoferul s-a uitat lung la faţa zâmbitoare a lui Dirk, a aruncat telefonul pe bancheta alăturată, a apăsat puternic pedala de acceleraţie şi a demarat în trombă pe strada mărginită de palmieri ce ducea spre oraşul Sainteanne, făcând pneurile să se rotească în gol pe pietriş până ce au intrat pe asfalt şi, prinzând aderenţă, au scrâşnit. Moreau a tras pe dreapta şi a oprit, urmărind cu privirea taxiul care dispărea în trafic.

— Întâi doamna de la aeroport, iar acum asta, a zis Moreau încet. Pentru cine ar prezenta atâta interes doi reprezentanţi ai NUMA veniţi într-o expediţie de scufundări?

— Cuvântul „comoară” e un afrodiziac puternic şi se răspândeşte ca o molimă, a spus Summer. Nu ştiu cum, dar zvonul a sosit aici înaintea noastră.

Dirk a privit gânditor în depărtare, către locul în care taxiul dispăruse.

— Mâine-dimineaţă, când plecăm cu barca spre insula Branwyn, o să aflăm sigur cine ne urmăreşte.

— Cunoşti insula asta? l-a întrebat Summer pe Moreau.

— Îndeajuns ca să ştiu că e primejdios să te apropii de ea, a

spus Moreau. Se numea Isle de Rouge, adică insula roşie, din cauza solului vulcanic brun. Noua proprietară a rebotezat-o. Mi s-a spus că Branwyn era o zeiţă celtă cunoscută drept Venus a mărilor nordice şi zeiţa iubirii şi a frumuseţii. Însă printre băştinaşii superstiţioşi locul se bucură de cu totul altă reputaţie – e numit insula morţii.

Dirk savura briza călduţă şi parfumată ce venea pe geam.

— Din cauza recifului periculos sau a valurilor perfide, nu?

— Nu, i-a răspuns Moreau, în timp ce frâna pentru a lăsa două fetiţe în rochiţe viu colorate să traverseze drumul. Proprietarei insulei nu-i plac intruşii.

— Potrivit datelor puse la dispoziţie de departamentul de cercetare computerizată de la NUMA, proprietar este o femeie pe nume Epona el lade, a spus Summer.

— O doamnă foarte misterioasă. Din câte ştim, n-a pus niciodată piciorul pe Basse-Terre sau Grande-Terre.

Summer şi-a trecut mâna prin părul care i se încurcase din cauza umezelii.

— Doamna Eliade are probabil servitori ca să-şi întreţină casa elegantă de pe insula Branwyn.

— Fotografiile din satelit arată un aerodrom, câteva clădiri, un cerc ciudat din coloane înalte de piatră şi o casă mare, a spus Moreau. Se spune că pescarii sau turiştii care au încercat să debarce pe insulă au fost găsiţi morţi. De obicei au fost scoşi de mare pe o plajă de pe Basse-Terre, la mulţi kilometri depărtare.

— Poliţia nu a făcut anchete?

Moreau a clătinat din cap şi a aprins farurile, pentru că se întuneca.

— Nu au găsit probe incriminatorii şi nu au putut face dovada că victimele fuseseră pe insulă.

— Dar legiştii nu au stabilit cauza morţii?

Lui Moreau i-a scăpat un hohot de râs.

— Cadavrele au fost examinate de câte-un medic local sau chiar de către un dentist, care s-au întâmplat să fie pe aproape când trupurile au ajuns la ţărm. Datorită stării înaintate de descompunere, rapoartele acestea erau de multe ori pure speculaţii. Mai toate au fost considerate înecuri. Apoi a adăugat: şi totuşi au circulat zvonuri că inimile victimelor fuseseră extrase.

— Mi se pare morbid, a mormăit Summer.

— Ori mai curând răstălmăciri ale adevărului, a spus Dirk.

— Ăsta-i un motiv în plus ca să rămâi la o distanţă

respectabilă de ţărmul insulei.

— Nu e posibil dacă vrem să facem o cercetare la fundul mării în zona portului.

— Bine, dar să fiţi cu ochii în patru, i-a prevenit Moreau. O să vă dau numărul meu de mobil. Dacă daţi de necazuri, să mă sunaţi imediat. O să trimit o şalupă a poliţiei în mai puţin de zece minute.

Moreau a mai condus câţiva kilometri, după care a cotit pe o alee ce ducea spre hotel şi a oprit în faţa intrării. Un hamal s-a apropiat în grabă şi i-a deschis portiera lui Summer. Dirk s-a dus şi a luat din portbagaj valizele şi sacii cu echipament de scufundare, ducându-le în apartamentul rezervat.

— Aveţi în apropiere o mulţime de restaurante, magazine şi cluburi, le-a spus Moreau. O să vin mâine-dimineaţă la ora nouă ca să vă duc în docuri, unde am închiriat o barcă pentru cercetările voastre. Dispozitivul care face profilul fundului mării, detectorul de metale şi perforatorul pentru prelevare de mostre de sedimente pe care comandorul Rudi Gunn le-a trimis pe calea aerului din Florida se află la bord, pregătite să funcţioneze. Am montat chiar şi un mic compresor pe punte, pentru excavaţii şi pentru prelevarea de mostre.

— N-ai lăsat nimic la voia întâmplării, l-a felicitat Dirk.

— Îţi rămânem datori pentru ajutor şi amabilitate, a spus Summer în timp ce Moreau îi săruta mâna cu eleganţă.

— A şi îţi mulţumim pentru călătoria plină de aventuri de la aeroport până aici, a adăugat Dirk, strângându-i mâna.

— Meritul nu-mi aparţine în întregime, a spus Moreau, cu un zâmbet reţinut. Apoi s-a încruntat. Vă rog să fiţi precauţi. Se pare că se petrec anumite lucruri pe care încă nu le înţelegem. N-aş vrea să sfârşiţi ca toţi ceilalţi.

Dirk şi Summer au rămas la intrarea în holul hotelului şi l-au urmărit pe Moreau ieşind pe poarta principală.

— Ce părere ai de toate astea? a întrebat Summer.

— Nu ştiu ce să cred, a zis Dirk. Dar aş da orice ca tata şi Al să fie aici.

Capitolul 41

Când au apărut din avion, Pitt şi Giordino au constatat că aveau parte de un comitet de primire total diferit faţă de ce văzuseră în alte ocazii. Nu i-a întâmpinat o frumoasă membră a congresului şi nici automobilul elegant de epocă. Aparatul a fost înconjurat de forţe de securitate în uniformă sosite de la o bază militară din apropiere. Iar automobilele erau doar un Lincoln Town Car negru, un autoturism de teren Navigator, aparţinând NUMA şi o furgonetă albă obişnuită.

Când au coborât ultimele trepte, l-au văzut pe Rudi Gunn stând alături de Navigator.

— Mă-ntreb dacă o să am parte măcar de un duş şi de o friptură ca lumea, s-a tânguit Giordino, crezând că Sandecker îl trimisese pe Gunn pentru a-i duce direct la sediu.

— Doar noi suntem de vină că ne-am băgat în afacerea asta, a spus Pitt oftând.

— Scutiţi-mă de lamentaţii, a zis Gunn şi le-a zâmbit. O să vă bucuraţi să aflaţi că amiralul nu vă vrea la sediu decât mâine după-amiază. La ora două va avea loc o şedinţă la Casa Albă. Veţi fi primiţi de consilierii Preşedintelui.

Soţii Lowenhardt au coborât din avion şi s-au apropiat de Pitt şi Giordino. Hilda s-a ridicat pe vârfurile picioarelor şi l-a sărutat pe Pitt pe ambii obraji, iar Claus i-a strâns mâna lui Giordino.

— Cum v-am putea mulţumi? a spus ea, cu vocea gâtuită de emoţie.

— Vă rămânem datori pe veci, a spus Claus, luminându-se la faţă când a ridicat ochii şi a văzut clădirile din Washington.

Pitt şi-a trecut un braţ pe după umărul lui.

— Veţi primi tot ajutorul necesar şi vă asigur că familia voastră va beneficia de protecţie şi va fi adusă în Statele Unite cât de curând.

— Vă promit că vom coopera din tot sufletul. Vom prezenta oamenilor voştri de ştiinţă tot ce ştim despre pila de combustie cu azot. Apoi s-a întors spre soţia lui. Nu-i aşa, Hilda?

— Da, Claus, a zis ea zâmbind. Descoperirea noastră va fi un dar pentru întreaga omenire.

Şi-au luat rămas-bun, apoi soţii Lowenhardt au fost însoţiţi până la Lincoln de un agent FBI pentru a fi găzduiţi într-o locuinţă

protejată din Washington.

Pitt, Giordino şi Gunn au văzut cum Flidais a fost scoasă aproape pe sus din avion de doi agenţi FBI solizi, încătuşată de o targă şi băgată în furgoneta. I-a aruncat lui Pitt o privire plină de ură. El a rânjit spre ea şi i-a făcut un semn cu mâna, după care uşile s-au închis.

— O să-ţi trimit prăjiturele în închisoare, a promis el.

Apoi, el şi Giordino au urcat în Navigator, cu Gunn la volan. Gunn a traversat pista până la o poartă păzită şi-a arătat legitimaţia şi i s-a făcut semn să treacă. A cotit la stânga pe o alee mărginită de copaci şi s-a îndreptat spre cel mai apropiat pod peste Potomac.

— Acum, poate ne liniştim şi suntem lăsaţi în pace, măcar o vreme, a spus gânditor Giordino, lăfăindu-se pe bancheta din spate şi închizând ochii pe jumătate, nepăsător la copacii înfrunziţi şi pitoreşti prin dreptul cărora treceau. Puteam să fi fost acasă de acum patru zile, cucerind vreo doamnă atrăgătoare, dar nu, trebuia să insişti să mai rămânem şi să ne infiltrăm în cuibul lui Specter.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut aşa ceva, a spus Pitt fără nici o undă de regret în glas.

— M-ai prins într-un moment de rătăcire.

— Nu te amăgi. Dacă se acţionează prompt pe baza informaţiilor pe care le-am cules noi înseamnă că vom fi ajutat la salvarea Statelor Unite şi a Europei de condiţii meteorologice cumplite.

— Dar cine-i poate împiedica pe cei de la Odyssey să deschidă tunelurile? a întrebat Giordino. Guvernul din Nicaragua, forţele speciale americane sau vreo rezoluţie neconvingătoare a Naţiunilor Unite? Diplomaţii europeni vor ţine cuvântări până răguşesc, în vreme ce ţările lor se vor transforma în gheţari. Nimeni nu va avea curajul să-i atace decisiv pe cei de la Odyssey decât atunci când va fi prea târziu.

Pitt şi-a dat seama că Giordino nu greşea prea mult.

— Probabil că ai dreptate, dar acum nu mai e treaba noastră. Noi am tras semnalul de alarmă. Ce altceva mai putem face?

Gunn a traversat podul spre Alexandria, unde se afla apartamentul lui Giordino.

— L-aţi făcut fericit pe amiral. A devenit omul momentului la Casa Albă. Din motive lesne de înţeles, încă se păstrează secretul privind constatările voastre, dar, imediat ce consilierii

pentru probleme de securitate ai preşedintelui vor propune un plan de acţiune pentru a-l opri pe Specter şi pentru a zădărnici ideea lui nenorocită, să vedeţi ce iureş va fi. După ce o să prindă de veste, toate agenţiile de ştiri ne vor asalta, iar NUMA va culege caimacul.

— Toate bune şi frumoase, a mormăit Giordino cu un aer nepăsător. Dar mă duci şi pe mine acasă?

— Cum tu stai cel mai aproape, te duc, a zis Gunn. După aceea o iau pe autostrada Vernon, ca să-l las şi pe Dirk la hangar.

Câteva minute mai târziu, epuizat, Giordino şi-a luat bagajul din maşină şi a urcat greoi scările către clădirea care fusese cândva un depozit construit în timpul războiului civil şi ulterior fusese transformată în apartamente de lux. Înainte de a dispărea înăuntru, s-a întors şi le-a făcut celor doi un semn vag cu mâna.

După ce au rulat puţin de-a lungul fluviului Potomac, Gunn a intrat pe poarta aeroportului naţional Ronald Reagan şi a luat-o pe un drum neasfaltat spre vechiul hangar al lui Pitt, care se înălţa la câteva sute de metri depărtare de capătul pistelor. Fusese construit în anii 1930 pentru a adăposti avioanele unei linii aeriene ce dispăruse de mult. După ce l-a cumpărat şi l-a amenajat ca loc pentru păstrarea şi întreţinerea colecţiei de maşini şi avioane de epocă, Pitt a reuşit să convingă autorităţile să declare hangarul monument istoric.

— Vii să mă iei pentru şedinţă? a întrebat Pitt când a coborât din vehicul.

Gunn a clătinat din cap şi a surâs.

— Eu nu-s pe lista de invitaţi. Cei de la serviciile secrete vor trimite o maşină după tine.

Pitt s-a întors şi a format o serie de coduri în sistemul foarte complicat de securitate, iar automobilul s-a îndepărtat, ridicând o dâră de praf. A deschis uşa care părea veche şi mâncată de vreme, plină de crăpături şi cu vopseaua scorojită şi a intrat.

Priveliştea dinăuntru îl emoţiona de fiecare dată. Aducea cu salonul de prezentare al unui vânzător de maşini de lux. Pereţii interiori, tavanul şi podeaua fuseseră zugrăviţi într-un alb strălucitor, care scotea în evidenţă gama ameţitoare a culorilor vii în care erau vopsite cele treizeci de automobile clasice. În afară de Marmon V-16, mai erau un Duesenberg din 1929, un Stutz din 1932, un L-29 cord din 1929 şi un Pierce-Arrow din 1936, dotat cu o remorcă originală, asortată la culoare. Apoi,

parcate într-un şir separat, un Ford 1936, un meteor, automobilul sport al lui Dirk şi un Jaguar Allard, de un roşu-aprins. În partea din spate a hangarului se găseau două avioane, un Ford Trimotor de la începutul deceniului al treilea şi un Messerschmitt 262 cu reacţie din timpul celui de-al doilea război mondial. De-a lungul peretelui se afla un vagon Pullman lung, care purta, ca pe un blazon, inscripţia: Manhattan Limited. Singurele lucruri ce păreau nelalocul lor erau cabina superioară a unei bărci cu pânze, montată pe o barcă din cauciuc şi o cadă de baie cu un motor exterior la un capăt.

A urcat treptele de fier ale scării circulare către apartamentul lui, care se întindea de-a lungul peretelui dinspre nord al hangarului, aproape târând după el geanta cu echipamentul şi cu valiza pe un umăr. Interiorul apartamentului arăta ca un magazin de antichităţi nautice. Mobilierul de pe bărci cu pânze vechi, picturile marine şi machetele de corăbii şi vase aşezate pe rafturi umpleau camera de zi. Podeaua era făcută din puntea de tec a unui vas cu aburi ce eşuase în largul insulei Kauai din arhipelagul Hawaii.

Şi-a desfăcut geanta şi a aruncat hainele murdare într-un coş din apropierea maşinii de spălat, s-a dezbrăcat la piele şi a azvârlit şi lenjeria tot la coş. Recunoscător că ajunsese din nou acasă, a păşit în duşul din lemn de tec, a potrivit apă cât de fierbinte putea suporta şi s-a săpunit, frecându-şi pielea până a început să aibă mâncărimi. După ce a terminat, s-a şters şi, ajungând la pat, s-a aşezat peste pătură şi a adormit instantaneu.

Se lăsase deja întunericul când Loren Smith a intrat în hangar folosindu-se de propria cheie. A urcat şi l-a căutat pe Pitt prin apartament, pentru că fusese anunţată de Rudi Gunn despre sosirea lui. L-a găsit gol puşcă şi dormind adânc. A zâmbit senzual şi s-a aplecat pentru a-l acoperi cu o pătură.

Când s-a trezit şase ore mai târziu, Pitt a văzut doar stelele prin luminătorul de deasupra patului. A simţit în nări aroma de friptură făcută la grill. A remarcat şi pătura aşezată peste el şi şi-a dat seama că Loren îl învelise. S-a ridicat şi a îmbrăcat un şort şi o cămaşă largă şi înflorată, după care a încălţat o pereche de sandale.

Îmbrăcată cu un şort alb foarte interesant şi o bluză vărgată din mătase, cu braţele şi cu picioarele pe care şi le bronzase pe

terasa apartamentului ei, Loren arăta foarte atrăgătoare. A scos o uşoară exclamaţie de surpriză când Pitt a prins-o delicat de talie şi a mângâiat-o pe gât.

— Nu acum, a zis ea, prefăcându-se supărată. Nu vezi că-s ocupată?

— De unde ştiai că-n ultimele zile numai fripturi am visat?

— Nu trebuie să fiu ghicitoare ca să ştiu că doar aşa ceva mănânci. Acum stai jos şi pregăteşte piureul de cartofi.

Ascultător, Pitt i-a urmat sfatul şi s-a aşezat la masa care fusese confecţionată din capacul de magazie al unei corăbii. A strivit cartofii într-un bol, apoi a împărţit conţinutul pe două farfurii, în timp ce Loren a tăiat în două friptura care ar fi săturat şi o echipă de hamali. Apoi a pus pe masă o salată şi s-a aşezat să mănânce, iar Pitt a desfăcut o sticlă de chardonnay Martin Ray.

— Am auzit că tu şi Al aţi avut mult de furcă, a spus ea, tăindu-şi friptura.

— Câteva confruntări mai dure, dar n-am avut nevoie de îngrijiri medicale.

Ea l-a privit în ochi. Expresia de pe chipul ei era blândă, însă i-a vorbit pe un ton hotărât:

— Nu mai eşti la vârsta la care să te vâri în tot felul de încurcături. Ar fi vremea să te mai potoleşti.

— Adică să mă pensionez şi să joc golf de cinci ori pe săptămână la vreun club? Nu prea cred.

— Nu-i nevoie să te pensionezi, dar există expediţii de cercetare pe care să le conduci şi care n-ar fi nici pe jumătate atât de primejdioase ca acelea la care ai participat în ultima vreme.

Pitt i-a turnat vin în pahar, apoi s-a rezemat de spătar şi a urmărit-o cum bea. I-a admirat trăsăturile minunate şi părul, urechile delicate, nasul frumos cizelat, bărbia fermă şi pomeţii înalţi. Ar fi putut alege orice bărbat din Washington, începând cu membri ai cabinetului preşedintelui şi terminând cu senatori sau congresmeni, avocaţi sau susţinători bogaţi ai partidului de guvernământ, oameni de afaceri sau demnitari străini, însă timp de paisprezece ani, în ciuda câtorva relaţii de scurtă durată, ea nu iubise pe altcineva în afară de Pitt. Se lăsase dusă de simţuri, dar revenise la el de fiecare dată. Acum îmbătrânise şi ea, îi apăruseră riduri imperceptibile în jurul ochilor, iar silueta ei, deşi plăcută datorită exerciţiilor fizice, mai pierduse din rotunjimi. Şi

totuşi, dacă ar fi apărut într-o încăpere plină de tinere frumoase, ochii tuturor bărbaţilor tot spre ea s-ar fi îndreptat. Nu trebuia să se teamă niciodată de competiţie.

— Da, aş putea sta mai mult pe acasă, a recunoscut el moale, fără să-şi dezlipească ochii de la chipul ei. Dar trebuie să am un motiv temeinic.

Ca şi cum nici nu l-ar fi auzit, ea a spus:

— Mandatul meu din congres se va încheia curând şi ştii că am anunţat deja că nu mai candidez.

— Te-ai gândit ce-o să faci când renunţi la mandat?

Ea a clătinat uşor din cap.

— Am primit câteva oferte de a conduce nişte organizaţii, iar cel puţin patru susţinători ai partidului şi trei firme de avocatură mi-au propus să colaborez. Dar aş prefera să mă retrag, să călătoresc, să scriu cartea aceea despre maşinaţiunile din cadrul congresului pe care o tot plănuiesc de câţiva ani şi să petrec mai mult timp pictând.

— Ţi-ai ratat vocaţia, a spus Pitt, lăsându-şi palma peste braţul ei. Peisajele tale sunt foarte frumoase.

— Dar tu ce gânduri ai? l-a întrebat ea, crezând că ştie şi răspunsul. Tu şi Al o să plecaţi din nou în vreo aventură, să vă riscaţi viaţa în încercarea de a salva oceanele lumii?

— Nu pot vorbi în numele lui Al, dar eu m-am săturat de războaie. Vreau să-mi las barbă şi să mă joc cu maşinile mele de epocă înainte de a fi dus într-un cărucior la o casă de bătrâni.

Ea a pufnit în râs.

— Nu-mi pot imagina aşa ceva.

— Speram să mergi alături de mine.

Ea s-a crispat şi l-a privit cu ochi mari.

— La ce te referi?

El a prins-o de mână şi i-a strâns-o.

— Loren Smith, voiam să spun că a sosit momentul să-ţi cer mâna. Ea s-a uitat la el bănuitoare.

— Nu se poate… Glumeşti, a zis ea, simţind că se îneacă.

— Vorbesc cât se poate de serios, a spus el, văzând lacrimi în ochii ei violeţi. Te iubesc, te iubesc de multă vreme şi vreau să-mi fii soţie.

Ea a rămas tremurând, „fecioara de fier” a camerei reprezentanţilor, femeia care nu cedase, indiferent de presiunile politice, femeia care era la fel de tare, dacă nu chiar mai puternică decât orice bărbat din Washington. Apoi şi-a retras

mâna şi-a pus-o alături de cealaltă peste ochi şi a început să plângă, incapabilă să se oprească.

El s-a ridicat şi, ocolind masa, a prins-o pe după umeri.

— Iartă-mă, n-am vrut să te tulbur.

Cu ochii înlăcrimaţi, ea a ridicat capul.

— Nu fi ridicol, nu ştii de când aşteptam să aud vorbele astea!

Pitt a încremenit.

— Când am adus vorba despre asta, ai afirmat mereu că nici nu se punea problema căsătoriei, pentru că eram deja căsătoriţi cu munca noastră.

— Tu chiar crezi tot ce spun femeile?

Pitt a ridicat-o cu delicateţe în picioare şi a sărutat-o uşor pe buze.

— Iartă-mă că am aşteptat atât şi m-am dovedit un prostănac. Dar întrebarea rămâne în picioare: te măriţi cu mine sau nu?

Loren şi-a aruncat braţele pe după gâtul lui şi i-a acoperit obrajii cu sărutări.

— Da, nătângule, a zis ea parcă în extaz, da, da, da.

Capitolul 42

Când Pitt s-a trezit a doua zi dimineaţă, Loren plecase deja la apartamentul ei să facă duş şi să se pregătească pentru alte bătălii în cadrul congresului. A retrăit senzaţiile plăcute ale îmbrăţişărilor ei din noaptea pe care o petrecuseră împreună. Deşi trebuia să participe la o întrunire la Casa Albă, nu prea avea chef să îmbrace un costum şi să joace rolul de funcţionar. Pe de altă parte, hotărâse să se pensioneze, astfel că nu simţea nevoia de a-i impresiona pe consilierii prezidenţiali. De aceea a preferat pantaloni lejeri, un tricou cu guler şi un sacou sport.

Un alt Lincoln negru, condus de un agent al serviciilor secrete, îl aştepta când a ieşit din hangar. Şoferul, cu umeri largi, dar cu un pântece destul de mare, nu a scos nici o vorbă, lăsându-l pe Pitt să deschidă singur portiera din spate. Călătoria până la apartamentul lui Giordino a decurs în tăcere.

După ce Giordino s-a aşezat pe bancheta din spate, alături de Pitt, au înţeles imediat că şoferul nu urma traseul obişnuit către Casa Albă. Giordino s-a aplecat peste spătarul din faţă:

— Scuză-mă, amice, de ce ocoleşti atât?

Şoferul a rămas cu privirea aţintită la drum şi nu i-a răspuns.

Giordino s-a întors spre Pitt şi l-a privit cu un aer îngrijorat.

— Întreabă-l unde ne duce.

— Hei, ce zici? a strigat Giordino drept în urechea şoferului. Dacă destinaţia nu e Casa Albă, unde ne duci?

Nici de astă dată nu a primit răspuns. Şoferul l-a ignorat pe Giordino, continuând să conducă de parcă ar fi fost un robot.

— Ce părere ai? a mormăit Giordino. Îi vârâm un ţurţur în ureche la următorul stop şi deturnăm maşina?

— Dar de unde ştim că e chiar de la serviciile secrete? a făcut Pitt.

Privind în oglinda retrovizoare, Pitt şi Giordino au văzut că şoferul rămăsese impasibil. A întins totuşi un braţ peste umăr şi a desfăcut palma, arătându-le legitimaţia de agent.

Giordino a examinat legitimaţia.

— E pe bune. Cred că aşa e, mai ales cu un nume ca Otis McGonigle.

— Mă bucur că nu mergem la Casa Albă, a spus Pitt, căscând, de parcă s-ar fi plictisit deja. Cei de acolo sunt atât de băţoşi şi

plini de sine… Şi, ce e mai grav, îşi închipuie că ţara s-ar duce de râpă dacă n-ar fi ei.

— Mai ales namilele alea care îl apără pe preşedinte, a adăugat Giordino.

— Te referi la adormiţii ăia care stau degeaba cu aparate de radiorecepţie în ureche şi poartă ochelari de soare care nu mai sunt la modă de treizeci de ani?

— Da, la ei.

Cu toate acestea, n-au obţinut nici o reacţie, nici măcar o tresărire de iritare.

Au renunţat să scoată ceva de la agent şi au rămas tăcuţi pe toată durata deplasării. McGonigle a oprit în faţa unei porţi masive din metal. Un soldat în uniforma poliţiştilor ce asigură protecţia Casei Albe l-a recunoscut pe şofer, a reintrat în ghereta lui şi a apăsat un buton. Poarta s-a deschis, iar automobilul a coborât o rampă ce ducea într-un tunel. Pitt cunoştea tunelurile săpate pe sub oraş, care duceau la majoritatea clădirilor guvernamentale din jurul Capitoliului. Fostul preşedinte Clinton le folosise deseori când se aventurase în diferite localuri de noapte din Washington.

După ce au parcurs aproape un kilometru şi jumătate, după aprecierea lui Pitt, McGonigle a oprit automobilul în faţa unui lift, a coborât şi a deschis una dintre portierele din spate.

— Gata, domnilor, am ajuns.

— Uite că vorbeşte, a zis Giordino, admirând tunelul. Cum se face asta? Ce minune s-o fi întâmplat?

— Ei, domnilor, n-aveţi nici o şansă să fiţi angajaţi pe post de comici, a mormăit McGonigle, refuzând să intre în joc. S-a dat deoparte, pentru că uşile liftului s-au deschis. O să vă aştept cu răsuflarea tăiată.

— Nu ştiu de ce, dar îmi placi, a spus Giordino, bătându-l pe spate pe agent şi urcând apoi în lift. N-a apucat să vadă reacţia omului, deoarece uşile s-au închis aproape imediat.

Liftul nu a pornit în sus, ci a coborât mai bine de trei sute de metri, după care a încetinit şi uşile s-au dat în lături fără nici un sunet. Au dat peste un puşcaş marin care stătea de pază la o uşă blindată. I-a verificat atent pe cei doi, comparându-le feţele cu fotografiile din documente. Convins de autenticitatea lor, a format un cod pe o latură a uşii şi s-a dat la o parte când aceasta s-a deschis. Fără să scoată o vorbă, le-a făcut semn să intre.

S-au trezit într-o sală de conferinţe dotată cu echipamente de

comunicaţie care ar fi satisfăcut şi cerinţele unui stat-major de război. Monitoarele TV, hărţile şi fotografiile acopereau trei pereţi. Sandecker s-a ridicat de pe un fotoliu şi i-a salutat.

— Bravo, de data asta aţi reuşit să deschideţi o adevărată cutie a Pandorei.

— Sper că rezultatele investigaţiei s-au dovedit utile, a spus Pitt cu modestie.

— E prea puţin spus. S-a întors către un bărbat înalt, cu părul cărunt, purtând un costum negru cu dungi fine, care tocmai se apropia. Cred că-l cunoaşteţi pe consilierul pentru probleme de securitate al preşedintelui, domnul Max Seymour.

Pitt a strâns mâna care i se întinsese.

— Ne-am întâlnit în câteva rânduri la petrecerile pe care tata le organiza sâmbăta după-amiaza.

— Eu şi senatorul Pitt am fost buni prieteni, a spus Seymour cu căldură. Încântătoarea ta mamă ce mai face?

— E bine, doar că o supără o artrită, i-a răspuns Pitt.

Sandecker i-a prezentat pe rând pe ceilalţi trei bărbaţi aşezaţi la un capăt al mesei lungi. Jack Martin, consilier ştiinţific la Casa Albă, Jim Hecht, director adjunct al CIA şi generalul Arnold Stack, a cărui funcţie în cadrul Pentagonului nu i-a fost dezvăluită. S-au aşezat, iar Sandecker l-a rugat pe Pitt să prezinte un raport privind constatările pe care le făcuseră el şi Giordino în tuneluri şi la centrul de cercetare-dezvoltare Odyssey de pe insula Ometepe.

După ce o secretară a anunţat că a pus în funcţiune aparatura de înregistrare, Pitt a luat cuvântul, făcând schimb cu Giordino la fiecare câteva minute, fiecare completând ceea ce uita celălalt. Au descris numeroasele evenimente şi scene la care participaseră sau asistaseră, la care au adăugat propriile concluzii. Nu i-a întrerupt nimeni, fiind lăsaţi să relateze totul, inclusiv fuga de pe insulă împreună cu soţii Lowenhardt şi cu femeia ucigaşă.

Oamenii preşedintelui au avut nevoie de câteva momente să înţeleagă proporţiile catastrofei care ameninţa lumea. Max Seymour l-a privit cu un zâmbet îngheţat pe Jim Hecht de la CIA.

— S-ar părea că oamenii voştri n-au prins de veste despre asemenea activităţi, Jim.

Vădit stânjenit, Hecht s-a foit pe scaun.

— Nu am primit directive de la Casa Albă pentru a face investigaţii. Nu am considerat oportun să trimitem oameni acolo,

deoarece fotografiile din satelit nu indicau un proiect de construcţii atât de mare, care să poată aduce atingere securităţii Statelor Unite.

— Dar complexul industrial de pe Ometepe?

— Am verificat – a răspuns Hecht, destul de iritat de întrebările lui Seymour – şi am aflat că era destinat cercetării în domeniul surselor alternative de energie. Analiştii noştri nu au constatat nimic care să arate că Odyssey efectua cercetări pentru a crea arme. De aceea ne-am îndreptat atenţia asupra altor aspecte, întrucât obiectivul nostru era de a analiza şi de-a contracara pătrunderea Chinei în America centrală, în special în zona canalului Suez.

— Mi se pare jenant că, în ciuda eforturilor făcute de cei mai buni oameni de ştiinţă ai noştri, eram la ani distanţă de producerea unor pile de combustie eficiente. Nu numai că Odyssey a făcut o descoperire ştiinţifică uimitoare, dar chinezii produc deja milioane de unităţi, a spus Jack Martin.

— Nu putem fi primii tot timpul şi în orice domeniu, a zis generalul Stack şi a făcut un semn din cap spre Pitt şi spre Giordino. Ne spuneţi că Odyssey a ademenit o serie de eminenţi oameni de ştiinţă care făcuseră cercetări legate de pilele de combustie, i-a dus în complexul din Nicaragua şi i-a silit să conceapă un produs practic şi eficient.

— Adevărat, a încuviinţat Pitt.

— Eu aş putea menţiona cel puţin patru oameni de ştiinţă de-ai noştri care şi-au părăsit laboratoarele de cercetări de la universităţile unde lucrau şi au dispărut discret, a zis Martin.

Hecht s-a uitat spre Pitt.

— Eşti sigur că soţii Lowenhardt vor colabora şi ne vor oferi datele tehnice de care avem nevoie pentru a recrea pile de combustie cu azot?

— Au fost întru totul de acord când le-am promis că le vom aduce copiii în Statele Unite pentru reîntregirea familiei şi ulterior îi vom proteja pe toţi.

— Înţeleaptă idee, a zis Sandecker, cu o sclipire în ochi, chiar dacă ţi-ai asumat o răspundere care te depăşea.

— Mi s-a părut că era singurul lucru onorabil pe care-l puteam face, a răspuns Pitt, cu un zâmbet şiret.

Jack Martin şi-a notat ceva pe un blocnotes.

— Imediat ce-şi vor reveni din suferinţele prin care au trecut, vom începe să discutăm cu ei. Apoi a privit spre Pitt, aflat de

cealaltă parte a mesei. Ce ţi-au spus despre modul de funcţionare a pilelor?

— Doar că, după ce au stabilit că hidrogenul nu era adecvat drept combustibil, au început experimente cu azot, deoarece acesta alcătuieşte în proporţie de 78% aerul planetei. Prin extragerea lui şi a oxigenului din atmosferă, au creat o pilă de combustie care funcţionează independent şi e acţionată de gaze ce se găsesc în natură şi al cărei singur produs rezidual este apa. Din câte mi-a spus Claus, au realizat un dispozitiv ingenios şi totodată simplu, care are mai puţin de opt componente. Tocmai această simplitate le-a permis chinezilor să producă atât de multe unităţi în timp foarte scurt.

Generalul Stack părea afectat.

— E uimitor că au făcut-o într-un interval atât de scurt.

— O producţie de o asemenea amploare necesită cantităţi uriaşe de platină pentru acoperirea anozilor care separă gazul în protoni şi electroni, a explicat Martin.

— În ultimii zece ani, Odyssey a achiziţionat 80% dintre minele producătoare de platină, i-a dat Hecht răspunsul. Un fenomen care a fost plătit foarte scump de industria producătoare de automobile, deoarece şi acolo platină este esenţială pentru realizarea unor componente ale motorului.

— Odată obţinute proiectele tehnologice de la soţii Lowenhardt, vom avea şi noi aceeaşi problemă: de unde să luăm platină pentru a concura cu producţia Chinei, a spus Seymour.

— Au mai afirmat că urmau să proiecteze o pilă de combustie capabilă să acţioneze automobile, a adăugat Giordino.

— Folosind datele puse la dispoziţie de cei doi soţi şi făcând un efort considerabil, am putea să-i depăşim pe chinezi şi pe cei de la Odyssey în acest domeniu, a spus Martin.

— Bineînţeles că merită să facem un asemenea efort, a intervenit generalul Stack, mai ales că acum deţinem datele esenţiale şi tehnologia.

— Ceea ce ne aminteşte că trebuie să stabilim un plan în ceea ce priveşte compania Odyssey şi tunelurile, a continuat Stack, aruncând o privire către Seymour.

— Trimiterea de forţe speciale pentru a bloca nişte tuneluri nu e acelaşi lucru cu intervenţia armată pentru a înlătura un dictator care şi-a alcătuit un arsenal de arme nucleare, biologice şi chimice, precum Saddam în Irak, a spus Seymour. N-aş fi cu conştiinţa împăcată dacă aş propune preşedintelui să utilizeze

forţa.

— Dar rezultatele scăderii temperaturii la nord de paralelă treizeci ar putea produce la fel de multe victime.

— Max are dreptate, a spus Martin. Ar fi aproape imposibil să convingem restul lumii de pericolul existent.

— Indiferent cum aţi aborda problema, a spus Sandecker, tunelurile acelea trebuie blocate şi încă repede. După ce vor fi deschise şi milioane de tone de apă vor trece din Atlantic în Pacific, vor fi mult mai greu de distrus.

— Ce-ar fi să trimitem un grup secret cu explozivi ca să rezolve problema?

— Nu vor trece de măsurile de securitate aplicate de Odyssey, a intervenit Giordino.

— Dar tu şi Dirk aţi reuşit să pătrundeţi şi să scăpaţi de acolo, a zis Sandecker.

— N-am cărat după noi tone de exploziv, pentru că de o asemenea cantitate va fi nevoie pentru a produce suficiente distrugeri.

Pitt se ridicase de pe scaun şi se plimba prin sală, studiind monitoarele şi hărţile aflate pe pereţi. Una dintre fotografiile obţinute din satelit, mărită, ce înfăţişa complexul Odyssey de la Ometepe, i s-a părut deosebit de interesantă. S-a apropiat de ea, a examinat versantul muntelui Concepcion şi i-a venit o idee. Într-un târziu, s-a răsucit şi a revenit spre masă.

— Un bombardier B-52 şi o bombă penetrantă de o mie de kilograme ar rezolva totul, a sugerat Stack.

— Nu ne putem permite să bombardăm naţiuni prietene, a protestat Seymour, indiferent de ameninţare.

— Dar trebuie să recunoşti că posibilitatea răcirii generale a vremii constituie o ameninţare la adresa securităţii ţării, l-a încolţit Stack.

— Asta se înţelege de la sine, a spus Seymour cu un aer abătut. Eu propun să găsim o soluţie care să nu-i facă pe preşedintele şi guvernul Statelor Unite să apară în faţa lumii ca nişte monştri inumani.

— A, să nu uităm ceva, a zis Hecht, cu un surâs crispat, consecinţele politice şi scăderea popularităţii la următoarele alegeri, în cazul în care luăm o hotărâre greşită.

— Ar mai fi o soluţie, a spus Pitt rar, încă privind spre fotografia din satelit. O abordare care ar mulţumi pe toată lumea.

— Ia spune-ne, domnule Pitt şi-a exprimat îndoiala generalul Stack, cum distrugem tunelurile fără să trimitem forţele speciale sau o escadrilă de bombardiere?

Pitt a simţit privirile încordate ale tuturor îndreptate asupra sa.

— Propun să încredinţăm treaba mamei natură.

Ceilalţi l-au privit lung, aşteptând o explicaţie, fiecare socotind în sinea lui că Pitt îşi pierduse minţile. Martin, omul de ştiinţă, a rupt tăcerea.

— N-ai vrea să ne explici?

— Potrivit geologilor, un versant al vulcanului Concepcion de pe Ometepe alunecă. Acest lucru a fost neîndoielnic provocat de excavarea unui tunel pe sub marginea lui exterioară. Când eu şi Al am fost în tunel, în apropiere de miezul vulcanului, am detectat o creştere considerabilă a temperaturii.

— Da, erau aproape 38 de grade, a confirmat Giordino.

— Soţii Lowenhardt ne-au spus că unul dintre oamenii de ştiinţă ţinut ostatic, un anume doctor Honoma, de la Universitatea din Hawaii…

— E unul dintre savanţii de pe lista noastră de persoane dispărute, a intervenit Martin.

— Profesorul Honoma a anticipat că o alunecare bruscă este posibilă în orice moment, iar aceasta ar face versantul vulcanului să se prăbuşească, provocând o catastrofă.

— Cât de grave ar fi urmările? a întrebat generalul, nu tocmai convins de raportul prezentat.

— Întregul centru de cercetări Odyssey şi toţi cei aflaţi acolo ar fi îngropaţi sub milioane de tone de rocă, ceea ce ar produce un val maree în lac, care ar mătura toate satele şi oraşele aflate de-a lungul coastei.

— În mod sigur nu ne-am gândit la asta, a zis Hecht.

Seymour i-a aruncat lui Pitt o privire lungă, de parcă i-ar fi cântărit vorbele.

— Dacă afirmaţiile tale se dovedesc adevărate, muntele va rezolva treaba în locul nostru şi va distruge tunelurile.

— Un scenariu posibil.

— Atunci n-avem decât să aşteptăm.

— Geologii nu au studiat suficiente cazuri de prăbuşiri ale versanţilor de vulcani ca să poată anticipa când se va produce acest lucru. Aşteptarea ar putea dura zile sau chiar ani. Ar fi prea târziu ca să evităm răcirea vremii.

— Nu putem să stăm cu mâinile încrucişate, a spus Stack pe

un ton apăsat şi să ne uităm neajutoraţi cum tunelurile intră în funcţiune.

— Am putea sta cu mâinile încrucişate, dar în alt mod, a spus Pitt.

— Te rog să fii mai explicit, i-a cerul Sandecker, care îşi cam pierduse răbdarea.

— Informăm guvernul nicaraguan că oamenii noştri de ştiinţă au urmărit alunecarea versantului din satelit şi că acesta se poate prăbuşi din clipă în clipă. Îi speriem de moarte. Le spunem că s-ar putea înregistra mii de victime, după care le servim şi momeala.

Seymour l-a privit derutat.

— Ce momeală?

— Le promitem că le oferim sprijin să evacueze oamenii din complex şi locuitorii din jurul lacului Nicaragua şi că asigurăm transportul lor spre zone mai înalte. După ce se face evacuarea, lansaţi o bombă de la 16 000 de metri pe versantul vulcanului şi nimeni nu-şi va da seama de asta. Iniţiem astfel alunecarea şi distrugem şi tunelurile.

Sandecker s-a rezemat de spătar şi a privit gânditor tăblia lucioasă a mesei.

— Mi se pare prea simplu, prea elementar pentru a reuşi aşa ceva.

— Din câte cunosc eu zona, a intervenit Martin, muntele Concepcion este încă activ. Explozia unei bombe ar putea declanşa o erupţie.

— Explozia bombei în crater ar provoca erupţia, a spus Pitt. Dar ar fi mai sigur dacă trimitem bomba să explodeze la poalele versantului.

Abia în acel moment şi-a permis şi generalul Stack să zâmbească.

— Cred că domnul Pitt are o idee bună. Simplitatea ei o face să fie şi logică. Propun să analizăm posibilităţile.

— Dar ce se întâmpla cu muncitorii din tuneluri? a întrebat Seymour. Ei n-ar avea nici o şansă de scăpare.

— Nu vă îngrijoraţi, i-a răspuns Giordino. Ei vor părăsi tunelurile cu cel puţin 24 de ore înainte de deschiderea lor.

— Nu ne putem permite să pierdem timpul, i-a prevenit Pitt. La sediul Odyssey le-am surprins pe cele două femei spunând că vor inaugura tunelurile peste opt zile. Asta s-a întâmplat acum trei zile. Mai avem cinci.

Hecht l-a privit pe Seymour peste marginea ochelarilor.

— De tine depinde, Max, să demarăm lucrurile. Vom avea nevoie de aprobarea preşedintelui pentru a trece la treabă.

— O voi obţine într-o oră, a spus Seymour pe un ton încrezător. Următorul pas este să-l conving pe secretarul de stat Hampton să iniţieze imediat negocieri cu oficialii nicaraguani pentru a permite echipelor noastre de salvare să intre în ţară. Apoi a aruncat o privire spre Stack. Generale, sunt convins că te vei ocupa de organizarea şi desfăşurarea operaţiunilor de evacuare. Apoi s-a uitat la Jack Martin. Jack, treaba ta e să bagi groaza în guvernul nicaraguan, convingându-i că e vorba de o catastrofă reală şi iminentă.

— Vă pot ajuta şi eu în privinţa asta, s-a oferit Sandecker. Sunt foarte bun prieten cu doi dintre specialiştii lor în oceanografie.

În cele din urmă, Seymour i-a privit pe Pitt şi pe Giordino.

— Domnilor, vă rămânem profund îndatoraţi. Aş dori doar să ştiu cum să vă răsplătesc.

— Ar fi ceva, a spus Pitt, surâzând şi schimbând o privire şireată cu Giordino. Există un agent al serviciilor secrete pe care îl cunoaştem sub numele de Otis McGonigle. Eu şi Al am vrea să-l promovaţi.

Seymour a ridicat din umeri.

— Cred că se poate. Aveţi vreun motiv anume pentru care v-aţi gândit la el?

— Am stabilit o legătură extraordinară cu el, i-a răspuns Giordino. Face cinste serviciului.

— Am dori să ni se mai facă o favoare, a zis Pitt adresându-i-se lui Hecht. Vreau să văd dosarul pe care l-aţi întocmit asupra lui Specter şi a conglomeratului Odyssey.

Hecht a aprobat din cap.

— Voi trimite dosarul prin curier la sediul NUMA. Crezi că ai putea găsi în el ceva ca să ne fie util în situaţia de faţă?

— Nu ştiu, a recunoscut Pitt. Dar vă asigur că o să-l studiez cu mare atenţie.

— Analiştii noştri l-au analizat în profunzime, dar nu au găsit nimic care să dea de bănuit.

— S-ar putea totuşi să descopăr ceva care le-a scăpat lor, a spus Pitt.

Capitolul 43

Îmbrăcat cu pantaloni scurţi, cămaşă albă descheiată la gât şi şosete lungi până la genunchi, Moreau i-a aşteptat pe Dirk şi pe Summer exact la ora nouă, când cei doi au ieşit din holul hotelului cu gentile mari din pânză în care aveau echipamentele de scufundare. Portarul le-a aşezat în portbagaj, apoi s-au îmbarcat în BMW-ul 525 pe o ploicică măruntă ce cădea din singurul nor de pe cerul altfel albastru. Vântul adia, abia mişcând mănunchiurile de frunze ale palmierilor.

Drumul până la debarcaderul unde Moreau le amarase barca închiriată a fost scurt, de 3-4 kilometri, pe un drum şerpuit. Au luat-o apoi pe un dig îngust din piatră, care ducea spre larg şi cei doi au observat cum, pe măsură ce înaintau şi apa era tot mai adâncă, culoarea ei se schimbă din verde-gălbui în verde-albăstrui. Moreau a oprit lângă o ambarcaţiune adăpostită lângă doc. Brâiele de protecţie, uşoare ca nişte pene, fixate pe corpul micului vas din fibră de sticlă, se izbeau uşor de piatră, în ritmul valurilor slabe care se formau în lagună. Numele îi era înscris cu litere de aur pe prova: *Dear Heart.*

Era o navă cu pânze destul de mică şi agreabilă, un velier cu un arbore, având vela mare prova şi focul până în vârful catargului. Deşi lungă de aproape nouă metri şi lată de trei, pescajul ei depăşea cu puţin 1,3 metri. Suprafaţa pânzei era de 30 m² şi avea un motor auxiliar diesel de zece cai-putere. În cabina ei puteau dormi confortabil două persoane, care se puteau folosi şi de un duş şi o mică bucătărie. Aşa cum le promisese Moreau, la bord erau montate un detector de metale Fisher şi un dispozitiv Klein de trasare a profilului fundului, care puteau fi puse în funcţiune din cabina de comandă. Dirk a coborât pe scara de frânghie până pe punte şi a prins genţile, după care le-a cărat în cabină.

— Călătorie uşoară, i-a urat Moreau lui Summer. O să port telefonul permanent asupra mea. Vă rog să mă sunaţi dacă daţi de necazuri.

— Aşa vom face, l-a asigurat ea.

Apoi a coborât cu eleganţă pe scara de frânghie şi a ajuns lângă Dirk, care a pornit motorul. La semnalul lui, Moreau le-a întins parâma de amarare şi a rămas pe chei cu o expresie de

îngrijorare pe faţă, în timp ce ambarcaţiunea, propulsată de micul motor a traversat laguna şi a ieşit pe mare.

După ce au depăşit ultima geamandură, Dirk a ridicat pânza pe catarg, lăsând-o pe Summer la timonă. Pânza de un roşu-aprins se profila contrastant pe cerul albastru. A fluturat de câteva ori, apoi a prins vântul. S-a umflat, iar ambarcaţiunea a început să alunece peste valurile de hulă dinspre larg. Dirk a privit în lungul punţii. Totul strălucea de curăţenie. *Dear Heart* părea să aibă cel mult un an, alămurile şi părţile cromate sticleau în soare, iar puntea era imaculata.

Datorită siluetei sale zvelte şi echilibrate, barca aluneca prin apă trecând peste valurile de hulă cu eleganţa unei pisici care aleargă pe o pajişte. O rafală întâmplătoare de vânt a înfoiat apa, făcând valuri mici cu coamele presărate cu spumă. Apoi au ieşit din zona de vânt şi au ajuns în ape calme, unde aerul a devenit mai uscat. Dincolo de Horn Pres, marea se întindea în faţa lor ca un covor nesfârşit.

— Cât e până la Branwyn? a întrebat Summer, luând o bandă cu multă pricepere, ca să mai câştige un nod în viteză, făcând apa să fiarbă la bordul de sub vânt.

— Cam 37 de kilometri, i-a răspuns Dirk. Pune-o spre sud. Nu e nevoie de un curs de detaliu. La capătul estic al insulei există un istm cu far pe care nu ai cum să nu-l vezi.

Dirk şi-a scos cămaşa şi, rămas în şort, s-a ocupat de aranjarea velei. Summer şi-a scos rochia şi s-a schimbat într-un bikini verde cu motive florale. Apoi a rămas cu mâinile rezemate uşor, de timonă, manevrând barca peste şi pe sub crestele valurilor cu o eleganţă deosebită, cu un ochi la insulele ce apăreau la orizont şi cu celălalt la busolă.

Părul roşcat îi flutura în vânt, dându-i înfăţişarea unui navigant oare face o călătorie de o zi de la Newport Beach până la insuliţa Catalina[24]. După o oră, a dus binoclul la ochi şi a privit în depărtare.

— Cred că am văzut farul, a spus ea, făcând un semn cu mâna.

Dirk s-a uitat în direcţia indicată. N-a reuşit să distingă turnul. Pata de pe linia orizontului s-a materializat curând în forma unei insule.

— Cred că aceea e Branwyn. Ţine drept spre ea. Portul se află pe istmul dinspre sud.

---

[24] Insulă turistică în largul ţărmului de la sud de Los Angeles (n.red.).

Un banc de peşti zburători a explodat din apă chiar în faţa provei şi s-a împrăştiat în toate părţile. Unii au sărit de-a lungul bărcii de parcă ar fi aşteptat să le arunce cineva de mâncare. Apoi le-au luat urma cinci delfini, care, ca nişte clovni care cerşesc aplauze, au făcut salturi în jurul bărcii. Curând, la aproximativ cinci kilometri depărtare, insula s-a văzut iar farul era vizibil, la fel ca şi casa cu trei etaje din apropierea plajei. Dirk a luat binoclul şi s-a uitat la ea. Nu se vedea nimeni, iar ferestrele păreau să aibă obloanele trase. De pe plajă pornea un doc, dar la el nu era amarată nici o barcă.

Curând au schimbat posturile. Dirk a trecut la timonă, iar Summer s-a dus la prova, s-a prins cu mâinile de greement şi a privit spre insulă. Era urâtă, atât cât poate fi o insulă. Nu se vedeau desişuri dese pline de flori tropicale, nici palmieri arcuiţi deasupra plajei. Majoritatea insulelor au un miros aparte. Aroma de vegetaţie în descompunere, de plante tropicale sau mirosul de oameni şi de animale, mirosul înţepător ridicându-se de pe câmpiile unde sunt buruieni, amestecat cu acela al coprei sau al uleiului de cocos. Insula aceea arăta ca moartă, părând să degaje o duhoare a răului. Curând a perceput zgomotul valurilor îndepărtate care se spărgeau în jurul lagunei formate în faţa casei. Abia după aceea a văzut şi o clădire joasă la capătul unei piste lungi, probabil un hangar, însă, la fel ca Dirk, nu a zărit nici un semn de viaţă. Branwyn arăta ca un cimitir lăsat în paragină.

Urmărind cu atenţie peste copastie apa, care era cât se poate de limpede, Dirk a menţinut barca ferită de părţile ascuţite ale recifului. Curând a văzut şi fundul mării, neted şi nisipos, lipsit de corali. Îşi aruncă ochii la sonar la fiecare câteva secunde pentru a se asigura că fundul mării nu se ridică brusc, ceea ce ar fi primejduit chila bărcii. Ţinând timona cu o mână fermă, a ocolit insula până a ajuns la capătul ei sudic. Şi-a consultat harta şi a schimbat puţin cursul, după care a intrat în canalul pe care i-l indica sonarul. În acea zonă valurile de hulă deveneau scurte, făcând marea confuză, însă a reuşit să pătrundă cu barca prin deschiderea largă de aproape o sută de metri a recifului exterior.

Intrarea era riscantă. Curentul împingea ambarcaţiunea spre babord. S-a gândit că lui Ulise şi oamenilor de pe corăbiile lui, care traversaseră oceanul Atlantic, intrarea în port li se păruse o bagatelă. Atunci când navigau în ape greu de stăpânit, aveau avantajul că puteau apela la vâsle. El ar fi putut porni motorul, însă se simţea ca un pilot de avion care, deşi are posibilitatea de

ateriza pe pilot automat, preferă să-şi folosească propria pricepere şi să aducă singur aparatul la sol.

După ce a trecut de strâmtoare, apa s-a liniştit şi Dirk a urmărit fundul care defila pe sub chilă. I-a predat timona lui Summer şi a coborât vela. Apoi a pornit micuţul motor şi a început să inspecteze interiorul portului.

Era mic, de cel mult opt sute de metri lungime şi cam de aceeaşi adâncime. Cât Summer a rămas aplecată peste bord pentru a descoperi vreo anomalie, Dirk a traversat în lung şi în lat portul, în încercarea de a simţi curenţii şi imaginându-se pe puntea uneia dintre corăbiile lui Ulise, străduindu-se să ghicească locul în care marinarii antici aruncaseră ancora cu atâtea secole în urmă.

În cele din urmă, a ales o zonă adăpostită de vânturi, sub o înălţime de pe insulă, o colină nisipoasă care se ridica la peste o sută de metri deasupra liniei ţărmului. A oprit motorul şi a aruncat ancora de la pupa doar apăsând pe un comutator din cabină care a acţionat un vinci de coborâre.

— Locul ăsta mi se pare foarte bun pentru a coborî din barcă şi a examina fundul.

— Arată neted ca podeaua unei sufragerii, a spus Summer. N-am observat cocoaşe sau denivelări. E limpede că lemnul corăbiilor celte care s-au scufundat a putrezit cu mii de ani în urmă. Iar bucăţile rămase cred că au fost îngropate sub nisip.

— Hai să facem o scufundare. Vreau să testez consistenţa nisipului şi a aluviunilor. Tu înoţi prin jur şi faci o verificare din ochi.

După ce şi-au pus buteliile de oxigen şi măştile, Dirk a verificat ancora pentru a se convinge că era ferm prinsă pe fund şi nu se va desprinde ca să permită bărcii să fie dusă de vreun curent, chiar dacă nu risca să ajungă prea departe în acel port. Întrucât nu aveau nevoie de costume ca să-şi protejeze corpul de apă rece sau de ascuţişul coralilor, au intrat în apa care nu era mai adâncă de trei metri purtând doar costume de baie. Apa era limpede precum cristalul. O vizibilitate pe o rază până la şaizeci de metri şi temperatura apei în jur de 26 de grade ofereau condiţii excelente de scufundare.

Patruzeci de minute mai târziu, Dirk a urcat pe scara de frânghie şi, ajuns pe punte şi-a scos buteliile de oxigen şi balastul de la brâu. Înfipsese o sondă metalică trecând stratul superficial de nisip, căutând un strat de sedimente dedesubtul

acestuia, dar nu descoperise decât nisip până la aproape patru metri şi jumătate, după care dăduse de rocă. A rămas acolo vreme de câteva minute, urmărind dârele de bule de aer lăsate de Summer, care indicau că fata se învârtea în jurul bărcii. Curând a urcat şi ea şi s-a oprit o clipă pe scară pentru a aşeza pe punte un obiect acoperit de depuneri. Apoi s-a ridicat şi apa a şiroit de pe corpul ei pe puntea din lemn de tec. Summer s-a debarasat de aparatul de scufundare.

— Ce-ai acolo? a întrebat Dirk.

— Nu ştiu, dar e prea grea ca să fie o piatră. Am găsit-o la o sută de metri spre larg, ieşind din nisip.

Dirk a măsurat din ochi linia coastei, care părea la fel de pustie. A avut totuşi o senzaţie ciudată în capul pieptului, ca şi cum ar fi fost supravegheat. A ridicat obiectul şi, cu grijă, a îndepărtat o parte dintre depuneri folosindu-se de cuţitul de scufundător. Curând, obiectul a căpătat forma unei păsări cu aripile întinse în zbor.

— Pare un vultur sau o lebădă, a spus el. Apoi vârful cuţitului a lăsat o zgârietură care a strălucit ca argintul. Greutatea se explică prin faptul că e făcută din plumb.

Summer a ridicat-o şi a privit aripile şi capul întors spre dreapta, cu un cioc ascuţit.

— Ar putea fi de origine celtă?

— Plumbul ar putea fi un semn bun. Doctorul Chisholm mi-a spus că, în afară de staniu, minele de plumb din Cornwall constituiau o atracţie pentru năvălitori. Ai marcat locul în care ai găsit-o?

Ea a răspuns cu un gest din cap.

— Mi-am lăsat sonda în nisip şi i-am pus un steguleţ oranj.

— Cât de departe e locul?

— La vreo cincisprezece metri în direcţia aceea, a spus ea, arătând cu degetul.

— Bine, înainte de a spăla sonda cu un jet de apă, dăm o raită pe acolo cu detectorul de metale. Sonarul nu ne va folosi prea mult dacă toată epava e acoperită de nisip.

— Mai bine îi ceream lui Rudi să ne trimită un magnetometru.

Dirk a zâmbit.

— Magnetometrul detectează câmpul magnetic al fierului sau al oţelului. Ulise a navigat înainte de apariţia fierului. Un detector de metale poate depista fierul pe lângă alte metale, inclusiv aur şi bronz.

Summer a pornit detectorul Fisher, iar Dirk a conectat cablul de la contor şi indicatorul audio de porţiunea în care era încastrat senzorul. Apoi a coborât senzorul peste bord, lăsând cablul liber cât să nu se târâie pe fund la viteză mică de deplasare. În cele din urmă, a ridicat ancora.

— Gata? a întrebat el.

— Totul e pregătit, i-a răspuns Summer.

După ce a pornit motorul, Dirk a început să descrie ronduri la distanţă mică unele de altele pe deasupra zonei pe care o alesese, parcă maturând-o, pentru a descoperi vreo anomalie. După doar un sfert de oră, acul contorului a început să tresară la unison cu bâzâitul tot mai intens pe care îl avea Summer în căşti.

— Am dat peste ceva, a anunţat ea.

Apoi s-a auzit un ţiuit slab, iar acul a tresărit scurt, semn că trecuseră peste sonda metalică înfiptă de Summer în nisip.

— Ai semnal bun? a întrebat-o Dirk.

Summer tocmai se pregătea să-i răspundă, când acul a început să oscileze puternic înainte şi înapoi, indicând un obiect sau obiecte din metal care rămăseseră în urma chilei.

— Avem o mulţime de lucruri acolo. În ce direcţie te deplasezi?

— De la est la vest, a spus Dirk, marcând coordonatele locului pe receptorul GPS.

— Să trecem pe acolo încă o dată, dar acum de la nord la sud.

Dirk a procedat întocmai, depăşind locul cu o sută de metri, apoi descriind cu barcă un viraj de 90 de grade şi deplasându-se de la nord spre sud. Acul indicatorului a vibrat ca turbat, iar sunetul a fost pe măsură. Summer şi-a notat într-un blocnotes cifrele înregistrate de indicator, apoi s-a uitat la Dirk, aflat la timonă.

— Obiectul este linear, de aproximativ cinci metri lungime, cu o semnătură bipolară largă. Pare să aibă o masă redusă, dar dispersată, similară cu aceea a unei corăbii fragmentate.

— S-ar părea că se găseşte în zona anticipată a unei epave. Hai să verificăm.

— Cât de adâncă este apa?

— Doar trei metri şi ceva.

Dirk a întors calm barca, a oprit motorul şi a lăsat-o să meargă în voia curentului. Când cifrele de pe receptorul GPS au coincis cu cele ale anomaliei, a coborât ancora. După aceea, a pornit compresorul.

Şi-au pus aparatele de respirat şi s-au aruncat în apă, unul pe o parte, celălalt pe cealaltă parte a bărcii. Dirk a deschis supapa pentru a da drumul jetului de apă şi l-a proiectat spre nisip, aşa cum procedează copiii care îndreaptă jetul furtunului spre pământ pentru a face o groapă. După cinci încercări fără a simţi ceva solid, a simţit deodată că vârful sondei loveşte un obiect dur la un metru sub nisip. După alte câteva încercări, desenase pe fund o grilă, cu sonda lui Summer într-un colţ.

— Sigur există ceva acolo, a spus el, imediat ce a ajuns la suprafaţă şi şi-a scos muştiucul din gură. Are dimensiunile aproximative ale unei corăbii antice.

— Ar putea fi orice, a spus Summer, păstrând o doză de bun-simţ, începând cu epava unei bărci de pescuit şi terminând cu nişte gunoaie aruncate.

— Vom afla imediat ce săpăm o groapă cu draga de inducţie.

Au înotat până la barcă, au conectat furtunul la dragă şi i-au dat drumul în apă. Dirk s-a oferit să facă neplăcuta treabă de excavare, iar Summer a rămas la bord să supravegheze compresorul.

Dirk a tras după el furtunul conectat la o ţeava de metal care aspira nisipul de pe fund şi îl arunca printr-un alt furtun pe care Dirk îl aşezase la aproape un metru depărtare, pentru a împrăştia materialul excavat. Draga acţiona ca un aspirator. Nisipul era moale şi în mai puţin de douăzeci de minute a făcut o groapă cu diametrul de 1,5 metri şi adâncă de un metru. Apoi, la ceva mai puţin de doi metri adâncime, a scos la suprafaţă un obiect rotund, pe care l-a identificat ca fiind un vas pentru ulei din teracotă, la fel ca acela pe care doctorul Boyd îl arătase într-o fotografie la conferinţa de la sediul NUMA. Dirk a aspirat cu atenţie nisipul de pe el până l-a putut ridica şi l-a aşezat pe marginea craterului format. După care s-a apucat din nou de treabă.

A găsit apoi o cupă din acelaşi material. Şi încă două. Au urmat un mâner şi lama foarte mâncată a unei spade. Tocmai se pregătea să se oprească şi să ducă vestigiile descoperite pe bord, când a îndepărtat nisipul de pe un alt obiect cu forme rotunjite, ce arăta ca o cupolă cu două proeminenţe. Imediat ce a scos la iveală jumătate din el, a simţit că inima îi bate mult mai repede. Recunoscuse ceea ce, în operele sale, Homer descrisese drept un coif cu coarne din epoca bronzului.

A terminat de extras obiectul antic din locul în care stătuse

vreme de trei mii de ani şi l-a aşezat cu grijă pe nisipul gălbui, alături de celelalte descoperiri. Îi era greu să stea în craterul aflat în mijlocul nisipului învârtejit şi să manevreze furtunul. Stătuse în apă mai bine de cincizeci de minute şi descoperise ceea ce sperase, dovada că flota lui Ulise îndurase o nenorocire în Indiile de vest, nu în Mediterana. Oxigenul era pe sfârşite şi, deşi l-ar fi putut consuma pe tot, ca apoi să ajungă la suprafaţă dintr-o mişcare, a socotit că sosise momentul să ia o pauză. Următoarea etapă era aducerea artefactelor în siguranţă la bordul lui *Dear Heart.* Ţinând coiful de parcă ar fi fost un copil abia născut, s-a ridicat la suprafaţă.

Summer l-a aşteptat lângă scară ca să-i scoată lestul de la brâu şi tubul de oxigen. El a înălţat coiful din apă şi i l-a înmânat cu atenţie.

— Ia-l, a zis el. Dar să te porţi frumos cu el. E foarte erodat. Apoi, fără să mai asculte comentariile ei, s-a aruncat pe spate şi s-a scufundat ca să recupereze şi celelalte obiecte.

Când a urcat la bord, a constatat că Summer golise lada cu gheaţă pentru păstrarea băuturilor şi tocmai aşeza artefactele în apă sărată, pentru a se păstra mai bine.

— Grozav, a spus ea. Nici nu-mi vine să cred. Un coif, un coif adevărat din bronz.

— Am avut mare noroc, a spus Dirk, să le găsim chiar de la început.

— Înseamnă că provin *într-adevăr* de la flotă lui Ulise.

— Nu vom şti cu siguranţă decât după ce le identifică experţi ca Boyd şi Chisholm. Din fericire, au fost acoperite de aluviuni, iar ăsta le-a conservat.

După ce au luat un prânz uşor şi s-au odihnit o oră, în timp ce Summer s-a apucat să cureţe depunerile de pe exteriorul artefactelor, fără a le avaria, Dirk a coborât din nou pentru a continua excavaţia.

De astă dată a găsit patru lingouri de cupru şi unul de staniu. Aveau o formă ciudată, cu margini concave, o indicaţie sigură că proveneau din epoca bronzului. Apoi a descoperit un ciocan din piatră. La un metru şi jumătate sub nisip a găsit scânduri şi grinzi din lemn. O porţiune de grindă era lungă de şaizeci de centimetri şi groasă de doisprezece. „Probabil, a gândit Dirk, un laborator de dendrologie ar putea stabili dată cu ajutorul inelelor de creştere ale copacului.” Până a ajuns cu toate obiectele la suprafaţă şi a dus şi draga aspiratoare la bord, aproape că se

înserase. A găsit-o pe Summer contemplând un apus de soare minunat, în care norii erau coloraţi în oranj spre roşu de globul mare al soarelui ce cobora spre linia orizontului. Ea l-a ajutat să-şi scoată aparatele de scufundare.

— O să pregătesc ceva de mâncare dacă desfaci o sticlă de vin.

— Nu bem un cocktail ca să sărbătorim? a zis Dirk, zâmbitor. Am cumpărat din hotel o sticlă de rom bun, făcut în Guadelupa. Avem bere cu ghimbir, aşa că o să fac un cocktail cu rom.

— Cred că toate au ajuns la temperatura camerei, pentru că am aruncat gheaţa când ai adus primele lucruri la bord şi am folosit lada ca vas cu apă de mare.

— Acum, dacă tot avem un şantier arheologic bogat, a spus Dirk, cred că mâine vom căuta şi alte corăbii din flota lui Ulise.

Summer a privit gânditoare apa care, pe măsură ce soarele dispărea la orizont, devenise de un albastru ultramarin.

— Mă întreb ce comori se mai află în adânc.

— S-ar putea să nu găsim nimic altceva.

Ea a citit în ochii lui o umbră de îndoială.

— Ce te face să crezi asta?

— Nu sunt sigur, dar cred că locul în care am excavat a fost tulburat.

— Tulburat? s-a mirat ea. De către cine? Mi s-a părut că obiectele au fost aşezate acolo de mâna cuiva, nu de maree sau de migraţia nisipului de fund, a spus el, privind îngândurat spre clădirile de pe insulă. Arătau ca şi cum ar fi fost puse unul peste altul, într-un mod nenatural.

— O să ne gândim mâine la asta, a spus Summer, întorcând spatele crepusculului magnific. Hai odată cu cocktailurile alea.

Se lăsase deja întunericul când Summer a terminat de încălzit supa de scoici şi de fiert doi homari pe care îi prinsese în timpul scufundării. Drept desert au avut banane prăjite. Apoi au stat întinşi pe punte, au admirat stelele până după miezul nopţii şi au ascultat lipăitul apei ce se lovea de corpul bărcii.

Gemeni fiind, Dirk şi Summer erau foarte apropiaţi, dar, spre deosebire de gemenii monozigoţi, când nu lucrau, fiecare avea propriul mod de a se distra. Summer se întâlnea cu un tânăr diplomat de carieră, angajat al departamentului de stat, pe care i-l prezentase bunicul ei, care fusese senator. Dirk mergea din floare în floare, cum se spune, fără a se ataşa de cineva anume, preferind fete care se deosebeau ca înfăţişare, personalitate şi

gusturi. Deşi croit din acelaşi aluat ca tatăl lui, Dirk nu-i împărtăşea preferinţele. Adevărat, amândoi ţineau la avioane şi la maşini de epocă, dar asemănarea se încheia aici. Lui Dirk îi plăcea să participe la concursuri de motocros şi la curse de bărci cu motor. Simţea imboldul să concureze în domeniile în care avea aptitudini. Tatăl lui, în schimb, rareori intra în competiţie de unul singur, preferând să participe la sporturi de echipă. Dacă în perioada studiilor la Universitatea Hawaii tânărul Dirk se înscrisese în competiţii individuale de atletism, Dirk senior preferase fotbalul, devenind un fundaş de clasă la academia forţelor aeriene.

Într-un târziu, după ce au epuizat subiectul călătoriilor şi aventurilor lui Ulise, au socotit că sosise momentul să se culce. Summer a coborât să doarmă într-un pat, iar Dirk a preferat să rămână sub cerul liber, pe punte, folosind pernele din cabină.

La ora patru dimineaţa, apa mării era întunecată ca obsidianul. Se stârnise şi o ploaie măruntă, iar norii acoperiseră stelele. Era atât de întuneric, încât cineva ar fi putut călca de pe punte direct în apă fără să-şi dea seama. Dirk a tras o prelată peste el şi a continuat să doarmă fără nici o grijă.

Nu s-a trezit nici când umbrele au apărut din apă, ca nişte fantome care se vântura în jurul pietrelor de mormânt în noaptea de Halloween. Erau patru, trei bărbaţi şi o femeie. Dirk nu a auzit foşnetul scării din frânghie pe care uitase să o ridice. Fără să ştie, le uşurase celor patru urcarea pe punte.

Treziţi în plină noapte de intruşi, oamenii reacţionează în diferite moduri. Însă Dirk nu a apucat să facă vreun gest. Spre deosebire de tatăl lui, trebuia încă să înveţe să nu se încreadă în noroc sau în soartă, ci să respecte cu sfinţenie mottoul cercetaşilor: „Fii întotdeauna pregătit”. Înainte de a-şi da seama că la bordul lui *Dear Heart* pătrunseseră nişte străini, cineva i-a înfăşurat prelata peste cap, iar altcineva l-a lovit cu o măciucă – sau o bâtă de baseball, nu un baston de poliţist – în ceafă, aruncându-l într-o prăpastie întunecată ce părea să nu se mai sfârşească.

Capitolul 44

Pregătirile de evacuare de pe insula Ometepe s-au încheiat în ultima clipă. Secretarului de stat George Hampton i-au trebuit patru zile pentru a-l convinge pe preşedintele nicaraguan Raul Ortiz că intervenţia americană era pur umanitară. A promis că, după încheierea operaţiunilor, toate forţele americane aveau să părăsească ţara. Jack Martin şi amiralul Sandecker au acţionat pe lângă oamenii de ştiinţă nicaraguani care, imediat ce au aflat de iminenţa dezastrului şi-au oferit sprijinul deplin.

După cum era de aşteptat, funcţionarii guvernamentali din zonă, pe care Specter îi avea la mână, s-au zbătut să împiedice aducerea unor forţe străine. Oamenii chinezilor aveau şi ei ordine de sus şi au opus rezistenţă. Însă, aşa cum propusese Martin la conferinţă, el şi Sandecker au băgat groaza în conducătorii ţării, descriindu-le posibila catastrofa şi amintind numărul estimativ al potenţialelor victime din zona lacului. Toată opoziţia s-a destrămat, protestatarii fiind cuprinşi de panică.

Conlucrând îndeaproape cu generalul Juan Morega, şeful forţelor armate din Nicaragua, generalul Stack a adus la faţa locului toate forţele speciale de salvare. Ambarcaţiunile existente pe lac au fost obligate să evacueze locuitorii oraşelor şi ai satelor care nu aveau drumuri pe unde să iasă în afara zonei de pericol. Camioanele şi elicopterele armatei americane i-au transportat pe ceilalţi în zone mai înalte, în acelaşi timp, a fost constituită o forţă specială de luptă care sa ia cu asalt complexul Odyssey.

Nimeni nu s-a îndoit că agenţii de securitate de la Odyssey vor opune rezistenţă armată pentru a păstra secretul asupra proiectului şi a oamenilor de ştiinţă deţinuţi ilegal. Au existat de asemenea temeri că Specter va cere uciderea şi ascunderea cadavrelor oamenilor de ştiinţă, astfel încât să nu mai rămână nici o urmă a prezenţei lor în acel loc. Generalul Stack s-a arătat plin de compasiune, dar perspectivă a mii de victime şi a miliardelor de dolari care s-ar fi pierdut prin distrugerea unor economii naţionale cântăreau mai greu decât douăzeci ori treizeci de morţi. A dat ordin ca oamenii din complexul industrial, inclusiv oamenii de ştiinţă, dacă aceştia se mai aflau pe insulă, să fie evacuaţi cât mai rapid.

L-a pus pe Pitt sub comanda locotenent-colonelului Bonaparte

Nash, poreclit Bony. Membru al echipei de recunoaştere a marinei, Nash i-a întâmpinat pe Pitt şi pe Giordino la baza temporară a grupului de elicoptere, stabilită pe malul vestic al lacului, în orăşelul San Jorge. Cu părul blond tuns scurt şi un corp musculos, construit cu preţul multor ore de pregătire fizică, Nash avea o faţă rotundă şi plăcută şi ochi albaştri şi prietenoşi care-i trădau întru câtva duritatea.

— Mă bucur enorm să vă cunosc, domnule Pitt şi domnule Giordino. Mi s-a comunicat că sunteţi membri ai NUMA. Sunt impresionat. Sper să ne mai puteţi îndruma pe mine şi pe oamenii mei către clădirea în care sunt ţinuţi prizonieri oamenii de ştiinţă.

— Desigur, l-a asigurat Pitt.

— Dar, din câte am înţeles, aţi fost acolo doar o dată.

— Dacă am nimerit acolo noaptea, a spus Giordino pe un ton uşor morocănos, o s-o facem şi pe lumină.

Nash a pus pe o măsuţă o fotografie din satelit, mărită, a complexului.

— Am la dispoziţie cinci elicoptere Chinook CH-47, fiecare cu capacitatea de treizeci de persoane. Planul meu e ca unul să aterizeze, lângă terminalul aerodromului, al doilea, în docuri, al treilea, alături de clădirea pe care aţi descris-o ca sediu şi al patrulea, în zona de parcare dintre depozite. Voi doi veţi merge cu mine în al cincilea elicopter pentru a ne asigura că ajungem la clădirea unde sunt ţinuţi specialiştii.

— Aş face o sugestie, s-a oferit Pitt. A scos un pix din buzunarul de la piept al cămăşii înflorate şi a marcat o clădire situată pe o stradă mărginită de palmieri. Asta e clădirea sediului. Se poate ateriza pe acoperiş pentru a-i prinde pe directorii de la Odyssey, înainte ca ei să poată fugi cu propriul elicopter.

— De unde ştiţi asta? l-a întrebat Nash, care rămăsese pe gânduri.

— În urmă cu şase zile, eu şi Al am furat un elicopter de pe acoperiş când am evadat de acolo.

— În clădire există cel puţin zece agenţi de pază, iar oamenii dumneavoastră vor trebui să se ocupe de ei, a spus Giordino.

Nash i-a măsurat cu un respect crescând, dar încă nu ştia dacă e cazul să le dea crezare.

— Agenţii de pază erau acolo şi când aţi scăpat?

Pitt a înţeles că Nash era rezervat.

— Da, patru.

Giordino a prins momentul să-i mai dea un bobârnac lui Nash.

— A fost simplu ca bună ziua să-i dovedim.

— Mi s-a spus că sunteţi specialişti în problemele mării, a zis Nash, destul de derutat.

— Ne pricepem şi la asta, a replicat Giordino cu nepăsare.

— Bine, dacă aşa spuneţi... A admis Nash şi a clătinat deconcertat din cap. Aşa, nu vă pot pune arme la dispoziţie. Veţi merge cu noi în calitate de călăuze. Lăsaţi lupta în seama mea şi a oamenilor mei.

Pitt şi Giordino au schimbat priviri cu subînţeles. Aveau pistoalele ascunse la spate, sub cureaua pantalonilor, peste care îşi lăsaseră cămăşile înflorate şi largi.

— Mda, dacă avem necazuri, a zis Giordino, o să aruncăm cu pietre până ne salvează oamenii dumneavoastră.

Lui Nash nu i-au plăcut prea mult cei doi, care păreau puşi pe glume. A ridicat braţul stâng şi s-a uitat la ceas.

— Plecăm peste zece minute. Mergeţi cu mine. După ce aterizăm, să-mi indicaţi cu precizie clădirea. Nu putem pierde vremea fâţâindu-se pe acolo, altfel n-o să reuşim să salvăm ostaticii şi riscăm ca oamenii de la Odyssey să-i execute.

— Corect, a încuviinţat Pitt.

După zece minute, el şi Giordino urcaseră în elicopter împreună cu locotenent-colonelul Nash şi îşi fixaseră centurile de siguranţă. Au fost însoţiţi de treizeci de luptători masivi, tăcuţi şi cu expresii hotărâte pe chipuri, îmbrăcaţi în costume de luptă de camuflaj şi veste antiglonţ şi ducând nişte puşti uriaşe, care păreau scoase dintr-un film ştiinţifico-fantastic, plus diverse tipuri de lansatoare de rachete.

— Impresionant, a spus admirativ Giordino.

— Mă bucur că luptă de partea noastră, l-a aprobat Pitt.

Pilotul a ridicat elicopterul de la sol şi a zburat peste plajă, ajungând deasupra lacului. Drumul până la centrul Odyssey reprezenta un salt de numai 25 de kilometri. Întreaga operaţiune se baza pe elementul surpriză. Planul lui Nash era ca, după anihilarea paznicilor, să salveze ostaticii, iar apoi să evacueze sutele de muncitori cu şalupe care se îndreptau deja către Ometepe. Imediat ce ultima persoană era luată de pe insulă şi dusă într-o zonă înaltă, Nash avea să transmită un semnal către pilotul bombardierului B-52 care se rotea la 20 000 de metri să lanseze o bombă penetrantă de mare calibru asupra bazei

muntelui, dezlănţuind astfel o avalanşă pe un versant al său care să dărâme tunelurile şi să măture complexul de cercetare şi dezvoltare în lac.

Lui Pitt i s-a părut că, după decolare, elicopterul a zburat doar câteva clipe şi a aterizat. Nash şi oamenii lui s-au ridicat imediat de pe bănci, au sărit jos pe uşa deschisă şi i-au somat pe paznicii de la poarta gardului ce înconjura baraca ostaticilor să arunce armele.

La aterizare, celelalte elicoptere au fost întâmpinate cu focuri sporadice de cei câţiva paznici care nu aveau habar că se confruntau cu o forţă de elită. Dându-şi seama că orice rezistenţă ar fi fost inutilă, aceştia s-au predat imediat şi-au aruncat armele la pământ şi au ridicat mâinile deasupra capului. Nu fuseseră angajaţi să se lupte cu forţe profesioniste, ci doar să apere complexul şi nici unul nu ţinea să moară.

Urmat îndeaproape de Giordino, Pitt a ţâşnit pe poartă şi a pătruns pe uşa principală a clădirii înaintea lui Nash şi a oamenilor lui. Paznicii dinăuntru, deşi auziseră zgomote de împuşcături venind din alte părţi ale complexului, au rămas înmărmuriţi când s-au trezit faţă în faţă cu ţevile a două pistoale automate de mare calibru, înainte să priceapă ce se întâmplase. Erau paralizaţi nu atât de surpriză, cât de frică.

Nash s-a arătat mai mult decât uimit văzându-i pe Pitt şi pe Giordino înarmaţi şi s-a înfuriat la culme.

— Daţi-mi armele! le-a ordonat el.

Pitt şi Giordino nu l-au luat în seamă şi au început să doboare uşile de la camerele ostaticilor. După ce au spart patru, au constatat că toate erau pustii. Pitt s-a repezit la paznicii escortaţi din clădire de oamenii lui Nash. L-a înşfăcat pe primul care i-a căzut în mina şi i-a lipit ţeava pistolului de nas, strivindu-i-l.

— Englezeşte?

— Nu, *senor.*

— *Donde estan los cientificos?*

Paznicul a făcut ochii cât cepele, privind cruciş la pistolul care îi strivea nasul.

— *Ellos fueron tomados lejos a la darsena y colocados en el transbordador.*

— Ce se petrece? a întrebat Nash. Unde sunt ostaticii?

Pitt a îndepărtat colţul de faţa omului, căruia începuse să-i curgă sânge din nas.

— L-am întrebat unde sunt oamenii de ştiinţă. A zis că au fost

duşi în docuri şi îmbarcaţi pe un feribot.

— Cred că vor să-i ducă în mijlocului lacului şi să scufunde feribotul, a spus Giordino pe un ton sumbru.

Pitt s-a uitat autoritar la Nash.

— Avem nevoie de un elicopter şi de oameni să ne ducem după ei, înainte ca paznicii de la Odyssey să poată scufunda feribotul.

Nash a clătinat din cap.

— Regret, nu se poate. Am primit ordin să capturez baza şi să evacuez tot personalul. Nu mă pot dispensa nici de oameni, nici de elicopter.

— Dar oamenii aceia sunt vitali pentru interesele noastre naţionale! a încercat Pitt să-l înduplece. Ei deţin cheia tehnologiei pilei de combustie.

Nash a rămas neclintit.

— Eu respect ordinele primite.

— Atunci dă-ne cu împrumut un lansator de grenade şi plecam singuri după vas.

— Să vă fie clar că nu dau arme civililor.

— Mulţumim de asemenea ajutor! s-a răstit Giordino. N-avem timp acum să ne tocmim cu un căpăţânos. Giordino a făcut semn către o maşinuţă de golf asemănătoare cu cea pe care o folosiseră în tuneluri. Dacă nu-i putem opri înainte de a ieşi din doc, poate punem mâna pe o şalupă de patrulare.

Pitt i-a aruncat lui Nash o privire în care se citea dezgustul, după care el şi Giordino au fugit către maşină. Cu Giordino la volan, opt minute mai târziu goneau prin docuri. Pe faţa lui Pitt a apărui o expresie de durere când a văzut un feribot vechi îndreptându-se către mijlocul lacului, urmat de o şalupă de patrulare.

— Prea târziu, a gemut Giordino. Au plecat şi cu şalupa ca să recupereze paznicii după ce distrug fundul vasului.

Pitt a alergat către un capăt al docului şi a zărit o bărcuţă. Legată de un pilon la mai puţin de douăzeci de metri depărtare.

— Hai, uite că Good Ship Lollipop ne aşteaptă, a strigat el şi s-a îndreptat în goană către barcă.

Era o balenieră Boston Whaler, lungă de şase metri şi dotată cu un motor Mercury de 150 de cai-putere. Pitt a pornit motorul, timp în care Giordino a dezlegat-o. Giordino abia a apucat să arunci parâmele pe doc, când Pitt a accelerat la maximum şi micuţa barca i sărit din apă de parcă ar fi primit un şoc puternic

în prova şi a pornit în siajul feribotului şi al şalupei de patrulare.

— Ce facem după ce-i ajungem din urmă? a strigat Giordino ca să acopere urletul motorului.

— Cred c-o să-mi vină o idee la momentul potrivit, i-a răspuns Pit.

Giordino a urmărit din ochi cum distanţa dintre ei şi vas se micşora vizibil.

— Ai face bine să găseşti o soluţie cât mai repede. Paznicii au puşti de asalt, pe când noi, doar nişte biete pistoale, iar şalupa are în pupa un tun destul de ameninţător.

— Să încercăm altceva, a spus Pitt. O să dau un ocol şi revin, astfel ca feribotul să rămână între noi şi şalupă. În felul ăsta le reducem raza de acţiune. După aceea, ajungem lângă vas şi sărim la bord.

— Am auzit eu planuri şi mai proaste, a spus Giordino destul de mohorât, dar nici unul în ultimii zece ani.

— Am observat doi, poate trei paznici pe puntea superioară, în apropierea timoneriei. Ia coltul meu şi trage cu două arme, ca pistolarii de odinioară. Dacă-i sperii, poate ridică mâinile şi se predau.

— Abia aştept să fac asta.

Pitt a rotit volanul şi a făcut barca să descrie un arc larg, dând roată feribotului înainte ca oamenii din şalupa de patrulare să poată ţinti spre ei. Barca a făcut un salt peste creasta unui val produs de siajul feribotului şi a aterizat la talpa lui chiar în momentul în care pe deasupra capetelor le-au trecut câteva rafale de arme automate, Giordino a răspuns apăsând pe trăgaciul celor două pistoale cât de rapid a putut. Ploaia de gloanţe i-a luat pe paznici prin surprindere. Primul s-a prăbuşit pe punte cu un glonţ în picior. Un altul s-a răsucit pe loc, apucându-se de un umăr, iar al treilea şi-a aruncat arma şi a ridicat mâinile în aer.

— Ai văzut? a făcut Pitt. Nu ţi-am spus eu?

— Da, e simplu după ce i-am scos pe doi din luptă.

Ajunşi la douăzeci de metri de feribot, Pitt a redus viteza şi a răsucit uşor volanul spre tribord. Cu o pricepere căpătată după ani de experienţă, a adus barcă alături de corpul feribotului fără a se ciocni de el. Giordino i-a luat-o înainte, a ajuns la bord şi i-a dezarmat pe paznici înainte ca Pitt să ajungă pe punte.

— Am pus un încărcător nou, a zis el şi i-a aruncat lui Pitt pistolul automat. Poftim!

Pitt l-a prins din zbor, apoi a pătruns prin tambuchiul deschis şi a coborât scările în fugă. Nici nu a păşit bine pe podeaua coridorului şi dinspre camera motoarelor a auzit un duduit asurzitor care a făcut întregul vas să se zguduie. Unul dintre oamenii de la Odyssey acţionase detonatoarele, iar explozia făcuse o spărtură mare în santina. Pitt a fost aruncat la podea, dar s-a ridicat instantaneu şi a fugit pe coridor, spărgând uşile cu lovituri de picior.

— Ieşiţi, ieşiţi imediat! a strigat el către oamenii speriaţi care fuseseră încuiaţi în cabine. Vasul se va scufunda! A început apoi să-i mâne spre scara ce ducea pe punte. A oprit un bărbat cu păr cărunt şi barbă: mai sunt şi alţii?

— Pe unii i-au încuiat în magazia de alimente de la capătul coridorului.

Pitt s-a năpustit spre magazie înainte chiar ca omul să termine de vorbit. Apa băltea deja pe coridor, ajungându-i până la glezne. Iar magaziei s-a dovedit prea solidă ca să o spargă cu lovituri de picior.

— Daţi-vă la o parte din uşă! a strigat el.

Apoi a ochit cu pistolul lui Giordino în încuietoare şi a tras glonţul ce a sfărâmat metalul şi Pitt a deschis uşa împingând puternic cu umărul. Înăuntru se găseau zece persoane, şase bărbaţi şi patru femei.

— Toată lumea, mişcaţi-vă! Trebuie să părăsim vasul înainte de a se scufunda!

După ce l-a împins şi pe ultimul dintre bărbaţi în sus pe scări şi se pregătea să îi urmeze, o a doua explozie, mai puternică, l-a aruncat cu spatele într-un perete despărţitor. Izbitura l-a lăsat fără suflare şi cu un cucui la ceafă. Apoi şi-a pierdut cunoştinţa. După câteva secunde, când şi-a revenit, s-a trezit în apa care îi venea până la piept cu mare greutate. S-a ridicat în picioare şi s-a chinuit să urce treptele câte una.

Mai erau câteva zeci de secunde până la scufundarea vasului când a auzit bubuiturile ciudate ale apei care năvălea de pretutindeni. Ce se întâmplase cu oamenii pe care-i salvase şi care urcaseră pe punte? Se înecaseră? Sau îi doborâseră paznicii din şalupa de patrulare cu lovituri de tun? Şi ce se întâmplase cu Al? Rămăsese pe punte ca să-i ajute pe supravieţuitori? Încă ameţit după lovitura primită în cap, Pitt a făcut un ultim efort şi a reuşit să-şi tragă umerii şi pieptul peste marginea tambuchiului, ajungând pe punte.

Pupa feribotului era pe punctul de a se scufunda cu totul, iar apa se rostogolea pe punte, inundând interiorul prin bocaport. Zgomotul sacadat care îi făcea urechile să duduie a devenit tot mai puternic şi, când a ridicat privirea, l-a văzut pe Giordino atârnând de un cablu, părând să plutească. Apoi a văzut şi elicopterul. „Slavă cerului că Nash s-a răzgândit”, i-a trecut un gând prin mintea confuză.

S-a agăţat de talia lui Giordino, iar acesta l-a prins pe după linieri. Feribotul i-a lunecat de sub picioare şi s-a scufundat, acoperit de valuri, chiar în clipa în care era smuls în aer.

— Şi cercetătorii? a întrebat Pitt gâfâind, pentru că nu văzuse nici unul ridicat spre elicopter.

— Sunt deja în aparat, i-a strigat Giordino, ca să acopere zgomotul vântului şi al rotorului. Paznicii au renunţat la luptă când au apărut Nash şi oamenii lui şi au fugit cu barca de patrulare.

— A fost evacuată toată lumea de pe insulă? l-a întrebat el pe Nash, care s-a apropiat şi a îngenuncheat lângă el.

— Am evacuat până şi pisicile şi câinii vagabonzi, a spus Nash, cu un zâmbet de satisfacţie. Am terminat operaţiunea mai devreme decât planificasem, iar după aceea am pornit după voi. Când n-ai apărut împreună cu ceilalţi, am crezut cu toţii că ai murit, mai puţin prietenul tău Al. Până să-l împiedic, a coborât cu cablul spre puntea feribotului. Abia după aceea te-am văzut apărând prin gura tambuchiului.

— Am avut noroc că aţi sosit la momentul potrivit.

— Cât mai e până la lovitura de final? a întrebat Giordino.

— Imediat ce i-am dus pe mal, toţi cei din Ometepe au fost transportaţi cu autobuze şi camioane spre zone înalte, împreună cu oamenii care locuiau la mai puţin de trei kilometri de malul lacului. Şi-a privit ceasul. Cred că peste 20-30 de minute vor ajunge în locuri sigure. După ce sunt înştiinţat că totul e în regulă, transmit semnalul către pilot, ca să lanseze bomba.

— Echipele voastre de intervenţie s-au confruntat cu o mică armată de femei în uniformă care au opus rezistenţă? l-a întrebat Pitt.

Pe faţa lui Nash a apărut o expresie ciudată.

— Purtând salopete de o culoare caraghioasă?

— Da, levănţică sau verde.

— S-au bătut ca nişte amazoane, i-a răspuns Nash, încă nevenindu-i să creadă. Trei dintre oamenii mei au fost răniţi când

au ezitat să tragă în nişte femei care-i atacau. N-am avut de ales, a trebuit să răspundem cu foc.

Giordino a privit în jos, către clădirea sediului, pe care elicopterul tocmai o survolă. Ferestrele erau sparte, iar de la etajul zece ieşea fum.

— Câte aţi doborât?

— Am numărat cel puţin nouă cadavre, i-a răspuns Nash, mirat de curiozitatea lui Pitt. Majoritatea erau frumoase, uluitor de frumoase, oamenii mei au suferit un şoc. Sunt convins că unii vor avea probleme de adaptare când se vor întoarce acasă. N-au fost antrenaţi să ucidă femei în civil.

— Nu cumva una dintre ele purta o salopetă aurie? l-a întrebat, iar Nash a rămas puţin pe gânduri, apoi a clătinat din cap.

— Nu, n-am văzut nici una îmbrăcată astfel. Apoi, după o pauză, a întrebat: avea părul roşcat?

— Da, roşcat.

— Toate, vopsit în aceeaşi nuanţă. Au tras cu un fanatism dement, a fost incredibil.

Elicopterul a rămas în aer deasupra insulei. Nash a fost apoi informat că operaţiunile de evacuare se încheiasem aproape conform orarului. Fără să mai aştepte nici o clipă, a confirmat pilotului bombardierului B-52 că poate lansa bomba.

Avionul era atât de sus pe cer, încât nu au reuşit să-l vadă şi nici să zărească bomba care a fost lansată de la aproape 20 000 de metri şi a căzut pe versantul vulcanului, în apropiere de complexul Odyssey, pătrunzând foarte adânc. După câteva secunde, dinspre muntele Concepcion s-a auzit un uruit înspăimântător. Detonarea a sunat mal curând ca un bufnet surd decât ca o explozie asurzitoare, aşa cum se întâmplă când bombele lovesc solul. Acest zgomot a fost urmat de un altul, amintind de un tunet prelung, iar versantul vulcanului s-a desprins de con şi a început să se năruie, căpătând viteză şi luând-o curând în jos cu o viteză de 130 km/h.

Din aer, părea că întregul complex de cercetare şi dezvoltare, cu toate clădirile lui, cu docurile şi terminalul de pe aerodrom, aluneca sub suprafaţa lacului, ca o monedă monstruoasă azvârlită de o mână gigantică. Nori de praf amestecat cu resturi au izbucnit spre cer, iar valul enorm de apă s-a umflat, ridicându-se la peste şaizeci de metri înălţime. Apoi creasta lui s-a aplecat

în faţă şi a măturat lacul cu o viteză uimitoare, prăbuşindu-se în cele din urmă pe mal şi acoperind tot ce îi stătea în cale, după care s-a liniştit şi s-a retras aproape fără să vrea înapoi în matcă lacului.

Curentul sud-ecuatorial nu mai avea să fie dirijat spre oceanul Pacific. Golfstromul urma să curgă la fel cum o făcuse milioane de ani, iar îngheţul avea să ocolească Europa şi America de nord până la următoarea epocă glaciară.

Capitolul 45

Vălul de ceaţă întunecată a început să se îmbine cu o licărire albă, strălucitoare. Stelele care se învălmăşiseră în mintea lui Dirk au dispărut rând pe rând, făcându-l să-şi recapete cunoştinţa. Din cauza umezelii se simţea înfrigurat. Ameţit de durerea tumultoasă, s-a ridicat greoi pe coate şi a privit în jur.

A constatat că se afla într-o încăpere mică, rectangulară, de cel mult un metru şi jumătate pe un metru. Tavanul, podeaua şi pereţii erau din beton. Cel de-al patrulea era ocupat de o uşă metalică ruginită, care nu avea clanţă pe dinăuntru. O fereastră cât o palmă era încastrată în tavanul celulei. Prin ea se strecura o lumină tulbure care făcea cât de cât vizibilă lumea cenuşie de dedesubt. Nu exista nici pat, nici vreo pătură, ci doar o gaură în podea pentru nevoii fiziologice.

Nu suferise niciodată de o mahmureală însoţită de dureri de cap atât de chinuitoare. Deasupra urechii stângi avea o umflătură care părea mare cât un ou. Până şi ridicarea în picioare i-a cerut un efori deosebit. Fie şi numai pentru a-şi satisface curiozitatea, a împins în uşă. Mai curând ar fi reuşit să doboare un stejar. Când se culcase, avusese pe el doar un şort şi un tricou. Când a coborât privirea, a văzul ca era îmbrăcat cu un halat alb din mătase. I s-a părut atât de absurda situaţia aceea, încât nu-şi putea explica nicicum semnificaţia lui.

Apoi s-a gândit la Summer. Ea ce păţise? Unde era? Nu-şi amintea nimic, decât că admirase luna strălucind deasupra mării înainte de a adormi. Durerea de cap a început să se risipească. Şi-a dat seama că îl lovise cineva în cap, îl dusese pe ţărm şi-l aruncase în celula aceea. Dar ce se întâmplase cu Summer? A început să fie cuprins de disperare. Situaţia părea fără ieşire. Închis în cutia aceea din beton, nu putea face nimic. Evadarea părea imposibilă.

Abia târziu, spre seară, a auzit un zgomot dincolo de uşa celulei. A urmat sunetul metalic al unei chei răsucindu-se în broască, apoi uşa s-a deschis spre exterior. O femeie blondă, cu ochi albaştri şi purtând o salopetă verde, stătea în cadrul uşii cu un pistol în mână, aţintit spre pieptul lui.

— Vii cu mine, i-a spus ea încet, fără ca în glas să-i transpară vreun semn de asprime.

În alte condiţii, Dirk ar fi considerat-o atrăgătoare, însă acolo părea ameninţătoare ca o vrăjitoare rea.

— Încotro? a întrebat el.

În loc de răspuns, ea l-a îmboldit cu ţeava pistolului în spate. A mers pe un coridor lung, prin dreptul câtorva uşi metalice. S-a întrebat dacă Summer era prizonieră în spatele uneia dintre ele. Au ajuns apoi la o scară şi a urcat fără ca măcar să i se ceară. Ajunşi în capul scărilor, au trecut de o uşă şi au intrat într-o încăpere cu pereţii încrustaţi cu milioane de bucăţi de gresie aurie. Scaunele erau tapiţate cu piele de culoarea levănţicii, iar mesele aveau intarsii din lemn vopsit în acelaşi culoare violacee. Totul i s-a părut de un prost gust ţipător.

Femeia l-a escortat până la o uşă dublă poleită cu aur, a bătut, apoi, când cele două canaturi s-au deschis, s-a dat la o parte şi i-a făcut semn lui Dirk să intre.

Dirk a rămas mut văzând patru femei frumoase cu păr lung şi roşu, în rochii de culoarea levănţicii, stând la o masă mare de conferinţe, sculptată dintr-un bloc solid de coral. Şi Summer era la masă, purtând o rochie albă. Dirk s-a repezit la ea şi a cuprins-o de umeri.

— Ai păţit ceva?

Ea s-a întors încet şi a ridicat privirea spre el de parcă ar fi fost hipnotizată.

— Poftim? Nu, n-am nimic.

Dirk şi-a dat seama că era sub influenţa unui drog puternic.

— Ce ţi-au făcut?

— Domnule Pitt, te rog să iei loc, i-a poruncit femeia în rochie aurie, care era aşezată la capătul mesei.

I se adresase cu glas calm şi muzical, trădând însă o doză de aroganţă. Dirk a perceput mişcare în spatele lui. Femeia care îl escortase se retrăsese din cameră şi închisese uşa. Vreme de o clipă, s-a gândit că, deşi femeile îl depăşeau numeric, ar fi reuşit să le atace, scoţându-le din luptă, iar apoi să încerce o evadare împreună cu Summer, dar şi-a dat rapid seama că ea era prea sedată şi nu ar fi reuşit să ţină pasul cu el. De aceea şi-a tras un scaun de la capătul opus la mesei şi s-a aşezat.

— Aş putea să ştiu ce intenţii aveţi în privinţa mea şi a surorii mele?

— Ai tot dreptul, i-a răspuns femeia care părea să deţină comanda. Apoi l-a ignorat şi s-a întors către femeia din dreapta ei: Le-ai percheziţionat barca?

— Da, Epona. Am găsit echipament de scufundător şi dispozitive de detecţie submarină.

— Cer scuze dacă v-am încălcat proprietatea, a spus Dirk, dar noi am crezut că insulă e părăsită.

Epona l-a fixat cu ochi impenetrabili şi reci.

— Noi ştim cum să-i tratăm pe intruşi.

— Ne aflăm într-o expediţie arheologică pentru a descoperi epave antice. Nimic altceva.

Femeia a aruncat o privire spre Summer, apoi a revenit la Dirk.

— Ştim ce căutaţi. Sora ta a avut amabilitatea să ne povestească tot.

— După ce aţi drogat-o, a spus Dirk, atât de furios încât era cât pe ce să se repeadă la femeie.

Ea a reacţionat ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Renunţă la orice idee de a ne ataca, domnule Pitt. N-ai nici o şansă în faţa gărzilor mele.

Dirk s-a silit să se calmeze şi să pară nepăsător.

— Aşadar, ce v-a spus Summer?

— Că lucraţi pentru agenţia naţională pentru studii subacvatice şi marine şi că vreţi să descoperiţi flota pierdută a lui Ulise, despre care Homer spune că a fost scufundată de lestrigoni.

— L-ai citit pe Homer.

— Face parte din viaţa mea, dar Homer celtul, nu cel grec.

— Înseamnă că ştii adevărata poveste a Troiei şi a călătoriei lui Ulise peste ocean.

— Acesta e şi motivul pentru care eu şi surorile mele ne aflăm aici. În urmă cu zece ani, după îndelungi cercetări, am tras concluzia că celţii, nu grecii, au luptat cu troienii şi nu de dragul Elenei, ci pentru zăcămintele din Cornwall, care le-ar fi slujit la producerea bronzului. Poate vrei să ştii că flota lui nu a fost distrusă de stâncile aruncate de lestrigoni, ci de un uragan.

— Şi ce s-a întâmplat cu comorile care se găseau pe corăbii?

— Le-am recuperat acum opt ani şi le-am folosit ca să construim imperiul financiar Odyssey.

Dirk a rămas neclintit, dar mâinile pe care le ţinea sub masă au început să-i tremure. A simţit în aer primejdia. Chiar dacă se putea întâmpla ca femeile acelea să o cruţe pe Summer, el nu avea să mai vadă răsăritul soarelui.

— Aş putea să ştiu în ce constau acele comori?

Epona a făcut un gest din umeri.

— Nu văd de ce ţi-aş ascunde adevărul. Chiar ne mândrim cu realizările noastre. Echipele de scufundători au recuperat peste două tone de obiecte, farfurii, sculpturi şi alte lucruri de origine celtă, toate din aur. Doar erau maeştri în prelucrarea metalelor. Acestea, împreună cu mii de alte artefacte antice, au fost vândute pe pieţele libere din întreaga lume, aducându-ne şapte sute de milioane de dolari.

— N-aţi riscat prea mult? a întrebat Dirk. Francezii, sub jurisdicţia cărora se află Guadelupa, grecii şi naţiunile europene peste care celţii au domnit cândva n-au intervenit pentru a-şi cere drepturile asupra comorilor?

— Am păstrat foarte bine secretul. Toţi cumpărătorii au ţinut să rămână anonimi, toate tranzacţiile au fost încheiate cu discreţie, iar aurul a fost depus spre păstrare în China.

— Te referi la Republica Populară Chineză, nu?

— Desigur.

— Dar cum v-aţi asigurat că firmele de recuperări marine şi scufundătorii au păstrat discreţia? Trebuie să fi vrut şi ei o parte din pradă şi nu cred că a fost uşor să-i faceţi să-şi ţină gura.

— Nu au primit nimic, a spus Epona, cu o inflexiune cinică în voce, iar secretul a murit odată cu ei.

Dirk a înţeles imediat aluzia.

— I-aţi ucis? a făcut el, rostind propoziţia mai mult ca pe o afirmaţie decât ca pe o presupunere.

— Să spunem, pur şi simplu, că s-au alăturat marinarilor lui Ulise, a zis ea şi a zâmbit enigmatic. Cei care au călcat pe insula asta n-au mai apucat să vorbească despre cele văzute. Nici măcar turiştii care au aruncat ancora în port sau pescarii amărâţi care s-au arătat prea curioşi. N-au mai putut spune nimănui.

— Deocamdată n-am văzut nimic pentru care să merite să mori.

— Şi nici nu vei vedea.

Dirk a început să devină neliniştit.

— De ce atâta răutate? De ce aţi ucis oameni nevinovaţi? Fiinţe sociopate ce sunteţi, de unde aţi apărut şi ce speraţi să realizaţi?

În glasul Eponei s-a strecurat o undă de furie.

— Ai dreptate, domnule Pitt. Eu şi surorile mele suntem sociopate. Ne ducem viaţa şi ne administrăm averile fără nici o trăire interioară. De aceea am ajuns atât de departe şi am

obţinut atât de multe în doar câţiva ani. Dacă ar fi lăsaţi în pace, sociopaţii ar ajunge să conducă lumea. Ei nu sunt mânaţi de principii morale, iar etica nu-i atinge şi nici nu-i împiedică să acţioneze. Absenţa completă a sentimentelor îi ajută să-şi atingă scopurile. Sociopaţii sunt genii şi restul nu contează. Da, domnule Pitt, sunt nebună şi tot astfel sunt toate zeiţele care alcătuiesc confreria.

— Confreria zeiţelor, a repetat Dirk rar, apăsând fiecare cuvânt. Deci v-aţi declarat zeiţe… Nu vă ajunge să rămâneţi muritoare de rând.

— Marii conducători din trecut au fost toţi nebuni şi câţiva au ajuns aproape să conducă lumea.

— Hitler, Stalin, Attila şi Napoleon. Spitalele psihiatrice gem de pacienţi care suferă de grandomanie.

— Ei au dat greş pentru că şi-au supraapreciat puterea. Noi nu vom face aceeaşi greşeală.

Dirk a privit la femeile frumoase aşezate în jurul mesei. Nu i-a scăpat faptul că şi Summer avea aceeaşi nuanţă de păr ca ele.

— Chiar dacă aveţi părul vopsit la fel, nu puteţi fi toate surori.

— Nu, în realitate nu există relaţii de rudenie între noi.

— Când vorbeşti despre „noi”, la cine te referi?

— La femeile din fraternitatea noastră. *Noi,* domnule Pitt, reprezentăm religia druidă. Urmăm învăţăturile de mult uitate ale druizilor celţi, care s-au transmis totuşi de-a lungul secolelor.

— Vechii druizi au fost mai mult un mit decât realitate.

Epona a strâmbat din buze, semn că se înfuriase.

— Există de cinci mii de ani.

— Astea-s doar vorbe, din care s-au născut legendele. Nu există dovezi ale religiei şi ale ritualurilor druide decât cu un veac înainte de Hristos.

— Nu există dovezi scrise, dar cunoştinţele şi sferele lor de influenţă s-au transmis prin viu grai, de-a lungul a sute de generaţii. Druizii îşi au originea în vechile triburi antice. Apăreau noaptea, în fumul focurilor de tabără, le ofereau oamenilor visuri de fericire care să-i ajute să supravieţuiască trudei zilnice. Singuri şi-au conceput misticismul, filosofia şi percepţia asupra lumii. Au avut darul de a crea o religie care a inspirat şi a iluminat lumea celtică. Slujeau drept magicieni, clarvăzători, mistici, sfătuitori şi, poate ce era mai important, au devenit învăţători care au stârnit şi în alţii dorinţa de cunoaştere. Lor li se datorează răspândirea unei inteligenţe superioare în întreaga

lume occidentală. Ca să devină druizi, bărbaţii şi femeile învăţau vreme de douăzeci de ani, până ajungeau nişte enciclopedii ambulante. Diogene spunea că druizii erau cei mai înţelepţi filosofi ai lumii. Mulţi druizi au fost femei, care au devenit zeiţe şi au fost venerate de cultura celtică.

Dirk a ridicat din umeri.

— Druidismul a fost o iluzie demnă de milă. Să nu uităm răul pe care l-a adus cu el. Pe vremea aceea druizii sacrificau oameni, nu acum. Voi ucideţi şi vă purtaţi ca şi cum oamenii pe care îi omorâţi nici n-ar fi existat vreodată. Druidismul a murit cu secole în urmă – voi nu vreţi să acceptaţi asta.

— Ca majoritatea bărbaţilor, ai paie în cap în loc de creier. Druidismul, deşi e un concept vechi de cinci mii de ani, a rămas la fel de important şi azi. Cum de nu înţelegi, domnule Pitt, că trăim o nouă eră? Druidismul a renăscut pretutindeni, tocmai pentru că reprezintă înţelepciunea eternă şi este spiritual şi charismatic.

— Şi asta presupune încă sacrificii umane?

— Dacă ritualul o impune, da.

Pe Dirk l-a îngreţoşat gândul că acele femei chiar credeau şi participau la sacrificii religioase care erau în realitate crime. A înţeles treptat că, dacă nu reuşea să o smulgă pe Summer de acolo pentru a fugi de pe insulă, aceeaşi soartă îi aştepta şi pe ei. A rămas cu privirea asupra tăbliei lustruite a mesei, încercând să se concentreze şi a observat o vergea metalică de la o draperie, care putea fi folosită drept armă.

Epona a continuat:

— Alegând principiile druidismului, eu şi surorile mele am reuşit să facem afaceri extraordinare în întreaga lume, în domeniul proprietăţilor imobiliare, al construcţiilor, domenii care, prin tradiţie, sunt dominate de bărbaţi. Însă noi am descoperit că, împreună, îi putem înşela de fiecare dată. Da, am întemeiat un imperiu, care e atât de puternic încât curând vom controla economia majorităţii ţărilor occidentale prin elaborarea tehnologiei pentru producerea pilelor de combustie.

— Cu timpul, orice tehnologie poate fi reprodusă. Nimeni, nici măcar imperiul vostru, nu ar putea păstra monopolul la nesfârşit. Există mult prea mulţi oameni de ştiinţă şi bani care pot sprijini studii pentru îmbunătăţirea tehnologiilor voastre.

Netulburată, Epona i-a spus:

— Toate cercetările de până acum au rămas în fază de proiect.

După ce planurile noastre vor fi puse în aplicare, va fi prea târziu.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu la ce te referi. Ce planuri?

— Amicii tăi de la NUMA ştiu.

Dirk asculta, dar gândurile îi erau în altă parte. Rămăsese intrigat de faptul că nici una dintre femeile din jurul mesei nu scosese o vorbă. Stăteau ca nişte manechine de ceară. Le-a privit mai atent, încercând să descopere dacă erau drogate, dar nu a descoperit semne elocvente. A început să-şi dea seama că erau fascinate de personalitatea Eponei. Arătau de parcă li s-ar fi spălat creierele.

— Nu s-au deranjat să mă informeze. Nu am cunoştinţă de planurile despre care vorbeşti.

— La ordinul meu, domnul Specter... Epona a făcut o pauză. De el ai auzit?

— Doar ce-am citit în ziare, a minţit Dirk. E un bogătaş excentric, cam ca Howard Hughes.

— Şi geniul domnului Specter a contribuit la progresul companiei Odyssey. Am realizat totul şi datorită inteligenţei lui.

— Parcă înţelesesem că voi aţi fost creierul întregii afaceri.

— Eu şi surorile mele urmăm directivele trasate de domnul Specter.

În aceeaşi clipă s-a auzit un ciocănit în uşă şi o femeie îmbrăcată într-o salopetă verde a intrat, a ocolit masa şi i-a predat Eponei o foaie de hârtie, după care a părăsit încăperea. Epona a citit mesajul şi expresia de aroganţă de pe faţa ei a dispărut, fiind înlocuită de groază. Părea să fi primit o lovitură şi şi-a dus brusc mâna la gură. În cele din urmă, ca în transă, a spus cu glas gâtuit de emoţie:

— De la biroul nostru din Managua. Centrul nostru de cercetări şi tunelurile au fost distruse de prăbuşirea vulcanului Concepcion.

Vestea a fost primită de celelalte femei cu furie şi cu uimire.

— A dispărut totul, s-a pierdut? a întrebat una dintre ele, incapabilă să creadă.

Epona a dat afirmativ din cap.

— Da. Centrul nostru zace acum pe fundul lacului Nicaragua.

— Toată lumea de acolo a murit? a întrebat alta. Nu există supravieţuitori?

— Toţi lucrătorii au fost salvaţi de o flotă şi de elicoptere ale forţelor speciale americane, care ne-au atacat sediul. Surorile noastre care au apărat cu eroism clădirea, au fost ucise.

Epona s-a ridicat şi s-a îndepărtat de scaun. A luat-o pe Summer de un braţ şi a făcut-o să se ridice în picioare. Apoi au pornit amândouă spre uşă, una, ca şi cum ar fi visat, cealaltă, ca şi cum ar fi trăit un coşmar. Epona s-a întors, iar pe buze i-a apărut un rânjet dispreţuitor. Şi-a înclinat capul spre Dirk şi a spus:

— Bucură-te de ultimele ore pe care le mai petreci pe pământ, domnule Dirk.

Apoi uşa s-a deschis, femeia-paznic a păşit înăuntru şi a apăsat ţeava unui pistol de tâmpla lui Dirk chiar în clipa în care el se ridicase, răsturnând scaunul şi o fulgerase cu o privire furioasă pa Epona. Dirk a încremenit, simţind că explodează de frustrare.

— Şi ia-ţi adio de la sora ta. Nu o vei mai vedea.

Apoi şi-a petrecut braţul pe după umărul lui Summer şi au ieşit împreună din încăpere.

Capitolul 46

Aflaţi sub copertina unui terminal privat al aeroportului internaţional din Managua ca să se ferească de soarele care pârjolea asfaltul, Pitt şi Giordino urmăreau operaţiunile de aterizare ale avionului cu reacţie Citation, aparţinând NUMA. Pilotul a coborât aparatul până la ultima linie de garare şi a rulat înapoi până la terminal. Imediat ce s-a oprit, uşa s-a deschis şi Rudi Gunn a sărit pe pistă.

— A, nu se poate, a gemut Giordino. Miroase de la o poştă. Iar nu mergem acasă.

Gunn nici nu a pornit spre ei, ci le-a făcut semn să se apropie. Când au ajuns suficient de aproape, le-a spus:

— Urcaţi, n-avem timp de pierdut.

Fără să mai comenteze, Pitt şi Giordino şi-au azvârlit genţile în compartimentul pentru bagaje. Nici nu s-au aşezat bine, că avionul a căpătat viteză şi curând s-a ridicat în aer.

— Să nu-mi spui că o să ne petrecem toată viaţa în Nicaragua, a spus amărât Giordino.

— Dar ce-i cu graba asta? l-a întrebat Pitt pe Gunn.

— Dirk şi Summer au dispărut, a spus Gunn fără altă introducere.

— Dispărut… a zis Pitt, cu o expresie de îngrijorare care i-a apărut im usc în ochi. Unde?

— Guadelupa. Amiralul i-a trimis în largul unei insule să caute corăbiile lui Ulise, despre care se crede că s-au scufundat acolo în timpul călătoriei de întoarcere de la Troia.

— Continuă.

— Domnul Charles Moreau, care este reprezentantul nostru pentru acea zonă a mării Caraibilor, a telefonat seara trecută şi a spus că pierdut orice legătură cu fiul şi cu fiica ta. Încercările lui de a-i contacta s-au dovedit inutile.

— Au fost surprinşi de vreo furtună?

Gunn a negat din cap.

— Vremea era ideală. Moreau a închiriat un avion şi a survolai insula Branwyn, spre care se îndreptaseră Dirk şi Summer. Barca lor a dispărut şi nu a observat nici urmă de ei pe insulă sau în jurul ei.

Pitt a simţit că i se pune o greutate pe piept. Nu putea

concepe că fiul şi fiica sa să fi păţit ceva sau să fi murit. Vreme de câteva clipe, i-a fost imposibil să creadă că păţiseră ceva rău. Apoi s-a uitat la Giordino, care era de obicei taciturn şi a văzut o expresie de îngrijorare pe faţa lui.

— Acum mergem într-acolo, a zis Pitt, făcând de fapt o constatare.

— O să aterizăm pe aeroportul din Guadelupa, a confirmat Gunn Moreau a aranjat ca un elicopter să ne ducă direct spre Branwyn.

— Există bănuieli în legătură cu ce li s-ar fi putut întâmpla? a întrebat Giordino.

— Nu ştim decât ceea ce ne-a spus Moreau.

— Ce-i cu insula asta? Există locuitori? Vreun sat de pescari?

Pe chipul lui Gunn a apărut o expresie de seriozitate.

— Insulă e proprietate privată.

— A cui?

— A unei femei, pe nume Epona Eliade.

În ochii de un verde opalin ai lui Pitt a apărut o expresie de uimire.

— Da, Epona, ea trebuie să fie.

— Hiram Yaeger a verificat-o la sânge. E în fruntea ierarhiei de la Odyssey şi se afirmă că ar fi mâna dreaptă a lui Specter. S-a oprii şi l-a privit pe Pitt. O ştii cumva?

— Am văzut-o câteva clipe când eu şi Al i-am salvat pe soţii Lowenhardt şi am răpit-o pe Flidais. Mi-a creat impresia că ocupă o funcţie importantă în ierarhia de acolo. Înseamnă că nu a fost ucisă în schimbul de focuri de la centrul de cercetări Odyssey.

— Se pare că s-a strecurat din capcană înainte de distrugerea centrului. Amiralul Sandecker le-a cerut celor de la CIA să o depisteze. Unul dintre agenţii lor a anunţat că avionul ei particular a fost detectat din satelit pe un coridor de apropiere de aerodromul din insula Branwyn.

Pitt a făcut un efort să-şi alunge temerile. Apoi, calm şi cu o siguranţă de nezdruncinat în glas, a zis:

— Dacă Epona le face vreun rău lui Summer şi lui Dirk, n-o să mai apuce pensia.

Când avionul NUMA a aterizat în Guadelupa şi a rulat până la un hangar particular, înserarea se adâncise. Moreau, aflat alături de echipa de la sol, aştepta ca Pitt, Giordino şi Gunn să coboare. S-a prezentat, după care i-a însoţit grăbit la un elicopter care se

găsea la mai puţin de o sută de metri depărtare.

— Un bătrân Bell Jetranger, a constatat Giordino, admirând elicopterul ce suferise renovări. De mult n-am mai văzut un asemenea aparat.

— E folosit pentru plimbări turistice, a explicat Moreau. Altceva n-am putut găsi în timp atât de scurt.

— O să fie foarte bine, a zis Pitt.

Şi-a aruncat înăuntru geanta din pânză şi s-a urcat, trecând în carlingă, unde a schimbat câteva cuvinte cu pilotul, un bărbat trecut puţin de şaizeci de ani, care avea mii de ore de zbor pe nenumărate tipuri de aparate. După ce soţia lui murise de cancer şi el se retrăsese din funcţia de pilot-şef la o mare companie aeriană, Gordy Shepard venise în Guadelupa şi lucra cu jumătate de normă, plimbând turiştii în jurul insulei. Părul cărunt, încă bogat şi pieptănat cu grijă, îi punea în evidenţă ochii negri şi vii.

— E o manevră pe care n-am mai făcut-o de multă vreme, a zis el după ce a ascultat instrucţiunile lui Pitt. Dar cred că o să-mi iasă.

— Dacă nu, a murmurat Pitt cu un surâs şiret, eu şi amicul nostru o să ne izbim de apă ca nişte ghiulele.

Rămas încă pe pistă, Gunn i-a mulţumit lui Moreau, apoi s-a urcat şi a închis uşa în clipa în care palele rotorului au început să se rotească încet, apoi tot mai repede. Pilotul a ridicat aparatul în aer. Le-a trebuit mai puţin de un sfert de oră ca să parcurgă distanţa de 43 de kilometri de la aeroport până în apropierea insulei. La cererea lui Pitt, imediat ce au ajuns deasupra mării, pilotul a zburat fără lumini de poziţie. Zborul de noapte pe deasupra mării era sinonim cu a merge pe drum legat la ochi. Luând drept reper fasciculul de lumină al farului de pe insulă, Shepard a pilotat sigur în linie dreapta spre ţărmul ei sudic.

Aflaţi în cabina pasagerilor, Pitt şi Giordino şi-au deschis gentile şi au îmbrăcat costumele de scufundător şi nici un alt echipament, cu excepţia bocancilor grei, cu talpă din cauciuc. Au renunţat la aparate de respirat, măşti sau labe şi şi-au fixat doar lestul, pentru a compensa flotabilitatea costumelor din neopren. Singurul echipament pe care l-a luat Pitt a fost telefonul prin satelit, pe care şi l-a pus la brâu, într-o pungă impermeabilă. Apoi s-au deplasat spre partea din spate a compartimentului şi au deschis trapa pentru bagaje.

Pitt i-a făcut semn cu capul lui Gunn.

— Bine, Rudi, te sun în caz că trebuie s-o ştergem repede.

Gunn a ridicat propriul telefon în sus şi a rânjit.

— Nu-l las din mână până nu mă anunţi că trebuie să vă evacuez pe voi şi pe copii de pe insulă.

Deşi nu împărtăşea pe deplin optimismul lui Gunn, Pitt l-a privii recunoscător pentru acea demonstraţie de încredere. Apoi a ridicat un telefon de pe un suport prins pe peretele despărţitor şi i s-a adresai pilotului:

— Suntem gata.

— Fiţi pregătiţi, a spus Shepard. Cobor deasupra portului peste trei minute. Apa e suficient de adâncă pentru scufundare?

— Pentru săritură, l-a corectat Pitt. Dacă ai programat bine coordonatele GPS şi opreşti conform lor, atunci stratul de apă va fi suficient ca să nu ne lovim de fund.

— O să-mi dau toată silinţa, l-a asigurat Shepard. După aceea o să lăsăm impresia că ne îndreptăm spre altă insulă din apropiere, apoi ne vom întoarce şi vom aştepta telefonul ca să venim să vă recuperăm.

— Întocmai.

— Vă doresc noroc, a mai spus Shepard şi a întrerupt legătura cu compartimentul pasagerilor. Apoi s-a îndreptat de spate şi, cu ambele mâini şi picioare pe comenzi, s-a concentrat asupra manevrei pe care urma să o efectueze.

Insula părea cufundată în întuneric, de parcă ar fi fost părăsită, singura lumină provenind de la far. Pitt a reuşit să distingă conturul vag al clădirilor şi copia după Stonehenge, aflată în mijlocul insulei, pe o ridicătură a terenului. Manevra era dificilă, dar Shepard arăta calm ca un mafiot venit să asiste într-un fotoliu la derbiul Kentucky[25] şi ştiind că, fără îndoială, cel mai rapid cal avea să abandoneze cursa pentru că el îl mituise pe jocheu.

Shepard a adus bătrânul Bell Jetranger dinspre mare drept deasupra centrului canalului care pătrundea în port. În partea din spate, Pitt şi Giordino au rămas pregătiţi în cadrul uşii deschise. La viteza de aproximativ 192 km/h, mâinile şi picioarele lui Shepard au dansat pe comenzi, iar elicopterul s-a lăsat pe coadă şi s-a oprit brusc, răsucindu-se spre tribord, permiţându-le lui Pitt şi Giordino să sară nestânjeniţi în întuneric. Imediat după aceea, Shepard a redresat aparatul şi a luat din nou viteză, ocolind insula şi îndreptându-se spre largul mării. Întreaga manevră decursese fără greşeală. Dacă ar fi observat cineva de pe insulă

---

[25] Una dintre cele mai importante curse de cai din SUA (n.red.).

elicopterul, cu greu şi-ar fi dat seama că acesta se oprise din zbor vreme de câteva clipe.

Ţinându-şi răsuflarea, Pitt şi lui Giordino au căzut liber zece metri, lovind apa. În ciuda încercării lor de a plonja în picioare, înclinarea bruscă a elicopterului i-a făcut să se rostogolească prin aer, se aceea s-au ghemuit, prinzându-şi genunchii cu palmele, pentru a nu ateriza pe burtă pe suprafaţa apei, deoarece impactul le-ar fi provocat vătămări grave sau i-ar fi lăsat fără suflare, ba chiar i-ar fi putut face să-şi piardă cunoştinţa. Costumele de scafandru din neopren au absorbit o bună parte din şocul resimţit la atingerea apei, iar ei s-au scufundat aproape trei metri până când inerţia i-a făcut să se oprească.

Simţindu-se ca loviţi cu latul unor scânduri, au bătut din picioare şi au urcat la suprafaţă, chiar în clipa în care s-au aprins două reflectoare, care au măturat întâi apa şi apoi şi-au găsit ţinta, elicopterul, făcându-l să semene cu un pom de crăciun. Însă Shepard era pilot cu experienţă, care luptase şi în Vietnam. A anticipat ce se va întâmpla. A coborât elicopterul brusc spre mare, aşa că focul de arme automate a spintecat noaptea, dispersându-se la vreo treizeci de metri în urma rotorului din coadă. Apoi aparatul s-a răsucit şi s-a înălţat foarte repede. Focul nu şi-a atins ţinta nici de astă dată.

Shepard şi-a dat seama că manevrele nu-i vor aduce scăparea, mai ales că fasciculele reflectoarelor se ţineau de el ca nişte lipitori. Încercând să ghicească intenţiile trăgătorilor de pe insulă, a oprit brusc aparatul şi a rămas la punct fix vreme de o fracţiune de secundă. Trăgătorii, care se fripseseră deja, au deschis focul spre culoarul sugerat de Shepard, numai că acesta i-a păcălit din nou. Traiectoria gloanţelor i-a trecut prin aer la cincisprezece metri în faţa parbrizului.

În mod incredibil, Shepard se îndepărtase cu aproape un kilometru de trăgători şi tocmai descria un viraj, când ultimele gloanţe au străpuns fuzelajul, au trecut prin peretele cabinei şi au spart parbrizul. Un glonţ l-a nimerit pe Shepard în braţ şi a trecut prin muşchi, fără să-i sfărâme osul. Gunn se azvârlise la podea şi un glonţ i-a râs creştetul, însă i-ar fi străpuns capul dacă nu s-ar fi aplecat.

Din apă, Pitt a urmărit cu uşurare crescândă cum elicopterul a ieşit din raza de acţiune a trăgătorilor de pe insulă şi a dispărut în beznă. Neştiind dacă Gunn sau Shepard fuseseră răniţi, era convins că aceştia nu se puteau întoarce atâta vreme cât

trăgătorii vegheau cerul de deasupra insulei.

— Nu vor putea reveni decât dacă distrugem reflectoarele, a spus Giordino, plutind pe spate cu uşurinţa cu care ar fi stat în cada de acasă.

— Rezolvăm şi problema asta după ce aflăm ce s-a întâmplat cu Dirk şi cu Summer a spus Pitt cu încrederea celui care observă ceva ce altora le scapă.

Apoi a privit spre insulă şi a văzut că fasciculele reflectoarelor coboară şi încep să măture apa portului.

S-au scufundat imediat, fără a mai fi nevoie să se avertizeze unul pe celălalt, ştiind că instinctele lor funcţionau la unison după atâţia ani de conlucrare. Ajuns la trei metri adâncime, Pitt s-a rostogolit pe spate şi a rămas cu ochii deschişi spre suprafaţă, văzând fasciculul orbitor ca soarele. Abia după ce lumina s-a îndepărtat au ieşit amândoi la suprafaţă ca să ia o gură de aer. Rămăseseră în submersie mai bine de un minut, dar nici unul nu simţea că se sufocă, pentru că se obişnuiseră să reziste fără aparat de respirat chiar şi în cazul unor scufundări la adâncimi mari.

După ce fasciculele s-au îndepărtat, au ieşit la suprafaţă, au respirat adânc şi s-au scufundat din nou. Urmărind cu atenţie şi sincronizându-se cu mişcarea reflectoarelor pentru a respira, au început să înoate spre malul aflat la ceva mai mult de o sută de metri. Într-un târziu, reflectoarele s-au stins şi au putut şi ei să înoate la suprafaţă. Zece minute mai târziu au atins fundul nisipos cu picioarele. S-au ridicat drepţi şi-au abandonat centurile cu lest şi s-au strecurat la adăpostul oferit de un grup de stânci, unde s-au odihnit puţin şi au analizat situaţia.

— Încotro? a întrebat Giordino în şoaptă.

— Am ieşit la sud de casă şi la vreo două sute de metri est de copia după Stonehenge, i-a răspuns Pitt încet.

— Un adevărat vestigiu, a zis Giordino.

— Ce anume?

— Imitaţiile astea de castele şi de construcţii vechi. Ai uitat?

— Acum n-o să mai uit, a murmurat Pitt. Hai. Să iscodim prin jur, iar dacă găsim reflectoarele, să le distrugem. N-am chef să ne surprindă ca pe nişte iepuri în mijlocul drumului.

Au avut nevoie de încă opt minute ca să descopere locul în care erau instalate reflectoarele. În bezna aceea, a fost cât pe ce să se împiedice de ele. Cel care le manevră nu îi observase pentru că erau îmbrăcaţi în costume negre, ceea ce îi făcea

aproape invizibili. Au perceput conturul unui bărbat care stătea tolănit pe spate în nisip, precum şi al celui de-al doilea, care cerceta marea cu un binoclu de vedere nocturnă. Cum nu se aşteptau să se apropie cineva pe furiş din spatele ridicăturii unde erau instalate reflectoarele, stăteau netulburaţi.

Giordino s-a apropiat din beznă, însă scârţiitul bocancului cu talpă din cauciuc l-a dat de gol, iar omul cu binoclul s-a răsucit, apucând să vadă doar o umbră apărând brusc lângă el. Şi-a înşfăcat puşca automată, ce stătea rezemată de cadrul reflectoarelor şi a întors-o cu ţeava spre Giordino. N-a apucat să apese pe trăgaci, pentru că Pitt se furişase din partea opusă şi o luase cu cinci paşi înaintea prietenului său. A smuls arma din mâinile individului şi l-a izbit peste cap cu patul acesteia. Apoi Giordino s-a azvârlit asupra celui care se odihnea pe nisip şi, cu un pumn puternic în falcă, l-a făcut să-şi piardă cunoştinţa.

— Nu te simţi mai liniştit când te ştii înarmat? a spus Giordino binedispus în timp ce lua armele paznicilor şi-i întindea una lui Pitt.

Pitt nu s-a mai deranjat să-i răspundă, pentru că s-a apucat să desfacă lentilele reflectoarelor, le-a deschis şi, uşor, fără zgomot, a spart filamentele.

— Hai să vedem ce-i cu casa. După aceea ne ocupăm de vestigiile tale.

Luna era acoperită de nori, dar nu au vrut să rişte şi, de aceea, s-au mişcat încet, cu precauţie, pentru că abia vedeau pe unde calcă. Bocancii rezistenţi îi apărau de coralii ascuţiţi crescuţi între porţiunile de nisip fin şi neted. Au găsit un mănunchi de frunze sub un palmier şi l-au târât după ei ca să şteargă urmele lăsate de tălpi. Dacă nu puteau scăpa de pe insulă înainte de zori, se vedeau obligaţi să-şi găsească o ascunzătoare până când Moreau şi Gunn aveau să găsească un mod de a-i salva.

Casa era de tip colonial, cu o verandă mare de jur împrejur. Ajutaţi de bocancii cu tălpi de cauciuc, au urcat pe verandă. O rază de lumină se strecura printr-o crăpătură a unui oblon din lemn, montat pentru a proteja ferestrele de furia furtunilor. Pitt s-a târât pe palme şi genunchi până la fereastră şi s-a uitat prin crăpătură. Încăperea era nemobilată. Interiorul avea aspectul unei case în care nu locuise nimeni de ani de zile.

Considerând că nu mai era cazul să se ferească, Pitt s-a ridicat în picioare şi i-a spus lui Giordino cu glas normal:

— Locul ăsta e abandonat şi nu de azi, de ieri.

Expresia de nedumerire de pe faţa lui Giordino nu era vizibilă în întuneric.

— Ceva nu se leagă. Cum adică, proprietarul unei insule exotice din Indiile de Vest să nu stea în singura casă existentă? Ce rost ar avea să deţii un asemenea loc?

— Moreau a spus că în anumite perioade ale anului aici sosesc mulţi vizitatori cu avioane. Trebuie să aibă un alt loc pentru cazarea oaspeţilor.

— Cred că e subteran, a spus Giordino. Singurele construcţii de la suprafaţă sunt casa, imitaţia aia de templu şi hangarul pentru întreţinerea avionului.

— Şi atunci de ce se apără cu arma în mână? s-a mirat Pitt. Ce încearcă Epona să ascundă?

Drept răspuns, au auzit brusc o muzică stranie, urmată de o serie de lumini colorate care explodau deasupra şi în jurul imitaţiei de Stonehenge.

Deschisă cu o forţă care a azvârlit-o până la opritor, uşa celulei lui Dirk a scos un zăngănit puternic. Arşiţa după-amiezii încă nu se domolise, iar spaţiul mic era încins ca un cuptor. Femeia-paznic i-a făcut semn cu ţeava puştii să iasă în coridor. Dirk a simţit că îngheaţă, ca şi cum ar fi intrat într-un congelator. Pe braţe şi pe spate i se făcuse pielea de găină. Şi-a dat seama că nu avea nici un rost să îi pună întrebări femeii cu puşca, pentru că ea nu putea să-i spună nimic din ce-l interesa.

Nu au pătruns în încăperea decorată în stil exotic, ci au trecut de o uşă şi au mers pe un coridor lung, ce părea să se întindă la infinit. Au parcurs, după aprecierea lui Dirk, aproape un kilometru şi jumătate, după care au ajuns la o scară circulară, care urca patru etaje. În capul scării, un palier ducea printr-o arcadă din piatră către un scaun ce aducea a tron, luminat difuz în auriu. Două femei cu rochii de culoare albastră au apărut din întuneric şi l-au legat cu lanţuri de nişte inele încastrate în scaun. Una din ele i-a pus un căluş din mătase neagră în gură. Apoi, cele trei femei s-au mistuit în beznă.

Deodată, a izbucnit un evantai de lumini de culoarea levănţicii, care a măturat împrejurimile şi interiorul unui amfiteatru din piatră, construit fără bănci pentru public. Apoi, un mănuchi de raze laser a ţâşnit spre cerul întunecat, iluminând o serie de coloane aşezate la intervale în jurul amfiteatrului

adâncit, precum şi alţi stâlpi din lava neagră, ce alcătuiau un inel exterior. Dirk a văzut abia în acea clipă un bloc uriaş din piatră neagră, modelat ca un sarcofag. Dându-şi seama că acela era un fel de altar folosit pentru sacrificii rituale, s-a încordat şi s-a azvârlit înainte, însă a fost oprit de lanţurile cu care fusese legat. A privit apoi cu groază când a recunoscut-o pe Summer, îmbrăcată cu o rochie albă, zăcând pe spate, cu braţele desfăcute, pe lespedea din piatră neagră, semn că fusese legată de suprafaţa aceea. S-a simţit cuprins de o spaimă rece şi s-a zbătut ca un turbat, încercând inutil să rupă lanţurile sau să le smulgă din inele. În ciuda forţei pe care i-o dădeau furia şi spaimă, eforturile i-au fost zadarnice. Nimeni, nici măcar patru bărbaţi ca Arnold Schwarzenegger, nu ar li reuşit să rupă zalele sau să le scoată din scaunul de piatră. Cu toate acestea, Dirk s-a zbătut până a simţit că rămâne fără puteri.

La fel de brusc, luminile s-au stins, iar sunetele ciudate ale muzicii celte au răsunat printre stâlpii din piatră. Zece minute mai târziu, ele s-au aprins din nou, dând la iveală treizeci de femei îmbrăcate în rochii largi de toate culorile. Părul roşcat le strălucea în lumină, iar paietele argintii lipite de pielea lor sclipeau ca stelele. Apoi fasciculele de lumină au descris spirale, aşa cum se întâmplase de multe alte ori, iar Epona a apărut purtând un peplum auriu. A urcat spre altarul de sacrificiu, a ridicat o mână şi a început să scandeze:

— O, fiice ale lui Odiseu şi Circe, fie ca viaţa să le fie răpită celor ce nu sunt demni de ea.

Epona a continuat să cânte, oprindu-se doar când celelalte femei au ridicat braţele în aer şi au intonat la unison. Ca şi în alte ocazii, incantaţia a fost repetată, tot mai tare, după care a scăzut ca intensitate, pe măsură ce femeile coborau braţele, ajungând o simplă şoaptă.

Dirk a observat că Summer părea să nu ştie unde se afla. Privea spre Epona şi spre coloanele înălţate în jurul altarului fără să vadă nimic. În ochi nu i se citea spaima. Era atât de drogată, încât nu-şi închipui că viaţa îi era în primejdie.

Epona a băgat mâna printre pliurile rochiei şi a scos pumnalul de ceremonie pe care l-a ridicat deasupra capului. Celelalte femei au urcat treptele şi şi-au înconjurat zeiţa, scoţând şi ele pumnale pe care le-au înălţat în aer.

În ochii lui Dirk s-a întipărit groaza celui care ştia că lumea lui va fi curând înveşmântată în straiul negru al morţii. Disperat, a

urlat, dar sunetul vocii lui a rămas mut pentru că avea căluş în gură.

Apoi Epona a intonat cântecul morţii:

— Aici zace cineva care nu trebuia să se fi născut.

Pumnalul ei şi pumnalele celorlalte femei au sclipit ameninţător în luminile care se roteau.

Capitolul 47

În fracţiunea de secundă în care Epona şi celelalte femei se pregăteau să înfigă pumnalele în trupul neajutorat al lui Summer, două fantome îmbrăcate în negru din cap până în picioare au apărui ca prin farmec în faţa altarului. Siluetă mai înaltă a prins încheietura mâinii pe care Epona o ridicase, a răsucit-o şi, spre consternarea femeilor care o înconjurau pe Summer, a silit-o să îngenuncheze.

— În seara asta, nu, a spus Pitt. Spectacolul s-a terminat.

Cu mişcări de felină, Giordino a dat roată altarului, îndreptând ţeava puştii către femei, ca să le împiedice să intervină.

— Înapoi! le-a poruncit cu glas autoritar. Aruncaţi pumnalele şi îndepărtaţi-vă până la marginea scărilor.

Ţinând cu o mână ţeava puştii lipită de pieptul Eponei, Pitt s-a folosit de cealaltă mână ca să o elibereze pe Summer, care era legată de altar cu o curea petrecută peste stomac.

Derutate şi temătoare, femeile s-au tras încet de lângă altar şi s-au grupat, de parcă instinctul le-ar fi dictat să caute apărare. Giordino nu s-a lăsat păcălit de aparenţe. Pe Ometepe, surorile acelor femei luptaseră ca nişte tigroaice împotriva forţelor speciale. Şi-a încordat atenţia când a văzut că nu aveau intenţia de a azvârli pumnalele, ba chiar începuseră să se mişte, formând un cerc în jurul lui. Giordino a înţeles că trebuia să renunţe la menajamente, pentru că era inutil să le ceară din nou să-şi arunce pumnalele. A ochit cu atenţie, a apăsat pe trăgaci şi a retezat cu un glonţ lobul urechii unei femei care părea să deţină o funcţie de comandă în cadrul grupului.

Imediat după aceea, Giordino a încremenit văzând că femeia lăsa impresia că este incapabilă de durere sau de emoţie. N-a ridicat mâna spre ureche, să-şi pipăie firicelul de sânge care se scurgea din ea. A rămas ca de piatră, fixându-l pe Giordino cu ură.

De aceea, fără să se întoarcă spre Pitt, care se chinuia să desprindă catarama curelei ce o ţintuia pe Summer de lespede, a strigat:

— Am nevoie de ajutor. Femeile astea demente vor să mă atace.

— Şi asta nu e totul. Când îşi vor da seama că e ceva în

neregulă, toţi paznicii de pe insulă vor da buzna încoace.

Pitt a ridicat privirea şi le-a văzut pe cele treizeci de femei începând să se apropie de altar. Era contrar tuturor ideilor învăţate de mic să ucidă fără remuşcări o femeie, însă, în acea situaţie, în cumpănă nu era doar viaţa lor. Şi copiii lui aveau să moară dacă nu le împiedica pe acele membre înrăite ale confreriei să se năpustească asupra lor cu pumnalele. Era ca şi cum o haită de hiene ar fi atacat o pereche de lei. Chiar dacă aveau puşti şi asta le crea un avantaj, un atac în masă al femeilor ar fi schimbat cu totul echilibrul.

Pitt a abandonat încercarea de a o elibera pe Summer. În aceeaşi clipă, Epona şi-a smuls brusc mâna din strânsoarea lui, tăindu-l în palmă cu un inel a cărui piatră era ascuţită ca briciul. El i-a prins din nou mâna şi a aruncat o privire la inelul care îi provocase rana. Avea o piatră de tanzanit[26], tăiată sub forma calului din Uffington. A ignorat durerea chinuitoare şi a îmbrâncit-o. Apoi a ridicat puşca.

Incapabil să ucidă, putând doar să mutileze şi dorind să-şi apere cel mai apropiat prieten şi copiii de o moarte cumplită, a tras patru focuri, lovind patru femei în picioare. Acestea s-au prăbuşit la pământ urlând de durere, dar şi din cauza şocului. Celelalte au şovăit, însă, stârnite de furie şi de fanatism, au început să înainteze, făcând mişcări ameninţătoare cu pumnalele.

La fel de nepregătit psihologic să ucidă o femeie, încet şi metodic, Giordino a urmat exemplul lui Pitt şi a început să tragă în picioarele femeilor, doborând cinci dintre ele.

— Încetează! i-a strigat Pitt. Altfel le vom ucide.

Femeile rămase tefere s-au oprit şi au privit către surorile lor care se zbăteau pe pământ. Una dintre ele, îmbrăcată cu o rochie argintie, a ridicat pumnalul deasupra capului şi l-a lăsat să cadă cu un zăngănii pe pardoseala din piatră. Încet, una după alta, celelalte au procedat la fel, după care au întins braţele în faţă ca să arate că sunt neînarmate.

— Îngrijiţi-vă răniţii!

Cu rapiditate, Pitt a eliberat-o pe Summer, timp în care Giordino a continuat să le ameninţe cu puşca pe femei, fiind atent că nu cumva paznicii, alertaţi de împuşcături, să apară pe nepregătite. S-a blestemat descoperind că Epona profitase de

---

[26] Piatră preţioasă translucidă de culoare albastru-intens, descoperită în 1966 doar în Tanzania (n. tr.).

situaţia de derută de mai devreme şi reuşise să fugă. Văzând că Summer nu putea merge singură, Pitt a luat-o în spate şi s-a îndreptat spre tron, unde, slujindu-se de patul armei, a desfăcut inelele care ţineau lanţurile lui Dirk.

După ce a scăpat de căluş, Dirk a întrebat dintr-o suflare:

— Tată, de unde Dumnezeu aţi apărut tu şi Al?

— Să zicem că am picat din cer, a spus Pitt şi, fericit şi-a îmbrăţişat fiul.

— Aţi venit la ţanc. Dacă mai întârziaţi câteva clipe... a zis el şi, imaginându-şi oribila scenă, glasul i s-a stins.

— Acum trebuie să vedem cum plecăm de aici, a spus Pitt şi a privit în ochii sticloşi ai lui Summer. Ce-a păţit? a întrebat el.

— Vrăjitoarele astea au drogat-o.

Pitt îşi dorea să n-o fi scăpat din mână pe Epona, care dispăruse fără urmă. Îşi părăsise surorile şi se topise în bezna din spatele pietrelor rituale. A scos telefonul prin satelit din husa de la brâu şi a formal un număr. După o aşteptare destul de lungă, a auzit glasul lui Gunn:

— Dirk?

— Care e situaţia? a întrebat Pitt. Am impresia că aţi fost loviţi.

— Shepard s-a ales cu un glonţ în braţ, dar rana nu e gravă şi i-am bandajat cât de bine am putut.

— Mai poate zbura?

— E un bătrân încăpăţânat. Şi acum e prea furios că să mai stea deoparte.

— Dar tu?

— Un glonţ mi-a râs creştetul capului, a spus Gunn aproape nepăsător, dar cred că el a ieşit în pierdere.

— Acum zburaţi?

— Da, la vreo 4-5 kilometri nord de insulă. Apoi, destul de temător, a întrebat: Dirk şi Summer?

— Sunt teferi.

— Slavă cerului. Venim să vă luăm?

— Da.

— Poţi să-mi spui şi mie ce-aţi descoperit?

— Ai răbdare şi vei afla.

Pitt a închis telefonul şi a privit spre Summer, care era plimbată cu forţa încoace şi încolo de Giordino şi de Dirk pentru a-i pune sângele în mişcare. Aşteptând sosirea elicopterului, Pitt a dat roată lespezii pentru sacrificii, atent la orice posibilă apariţie a paznicilor, însă nu a observat nimic suspect. Apoi,

luminile din jurul pietrelor s-au stins, total a redevenit întunecat, iar liniştea a pus iar stăpânire peste amfiteatrul păgân.

Până la sosirea lui Gunn şi a lui Shepard, dinspre aerodrom s-a auzit vuiet de motoare cu reacţie, după care câteva avioane, aproape unul după celălalt, au decolat în grabă. Convins că nu mai avea motive să se teamă că din beznă vor apărea gărzi, Pitt l-a informat pe Shepard că putea aprinde luminile de aterizare când va coborî să îi recupereze. Elicopterul a rămas în aer înainte de a se aşeza pe sol şi, în luminile acestuia, Pitt a observat că rămăseseră singuri în amfiteatrul străjuit de pietre rituale. Toate femeile dispăruseră. A ridicat ochii spre cerul fără nori şi presărat cu milioane de stele şi s-a întrebat încotro se îndreptase Epona. Ce planuri clocea în acele momente, după ce complexul şi tunelurile care ar fi provocat suferinţe incalculabile lumii se aflau pe fundul lacului Nicaragua?

Acum, după ce se ştia că desfăşurase operaţiuni ilegale în numele lui Specter, şeful ei, fusese dată în urmărire. Toate serviciile de poliţie din lume aveau să o caute pretutindeni, iar activităţile companiei Odyssey urmau să fie anchetate în amănunt. Procesele aveau sa umple tribunalele din Europa şi din America. Nu existau şanse mari ca Odyssey să reziste unei anchete de asemenea anvergură. Dar unde era Specter? Ce rol jucase în acel plan diabolic? El era omul din vârful piramidei, deci trebuia să fie tras la răspundere. Ce forţă guverna relaţiile dintre Specter şi Epona? Întrebările veneau una după alta în mintea lui Pitt, dar nu le găsea încă răspuns.

Enigma trebuia rezolvată de alţii, a chibzuit el. Din fericire, rolul său şi al lui Giordino se încheiase. Şi-a îndreptat gândurile către chestiuni mai pământene, precum viitorul lui. A ridicat capul din pământ, pentru că Giordino se apropiase de el.

— S-ar putea să ţi se pară ciudat că aduc vorba de asta, a zis Giordino, de parcă ar fi gândit cu voce tare, dar am meditat mult în ultimele zile. Am ajuns la concluzia că sunt prea bătrân ca să mă vântur mereu pe ocean, aruncat de Sandecker în fel de fel de aventuri. Am obosit să tot duc lupte disperate şi să mă angajez în misiuni sau expediţii nebuneşti care au fost mereu cât pe ce să-mi încheie minunata viaţă amoroasă. Nu mă mai simt în stare de isprăvile de altădată. Mă dor încheieturile, iar rănile sau durerile musculare mi se vindecă de două ori mai greu.

Pitt l-a privi şi a surâs.

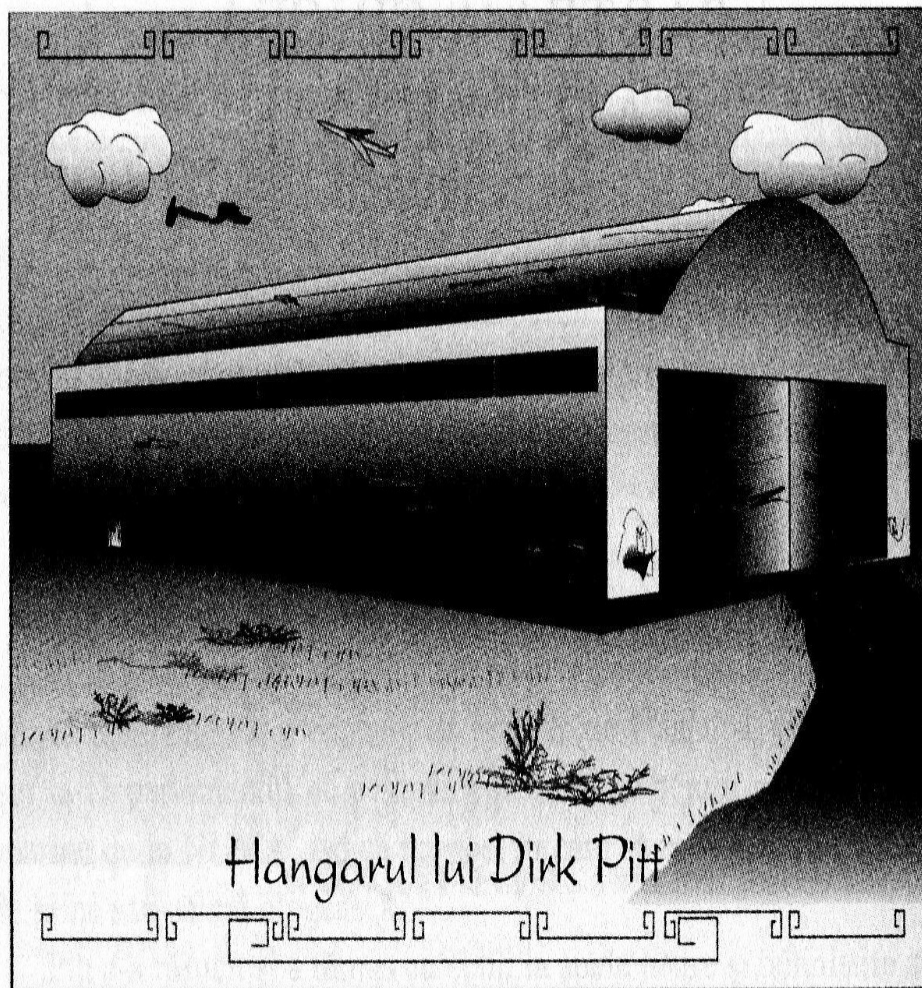
— Şi unde vrei să ajungi cu asta?

— Amiralul are de ales. Ori mă pensionează, atunci îmi găsesc o slujbă comodă la o companie de tehnologie oceanică, ori mă pune şef la departamental de echipamente tehnice pentru cercetări submarine de la NUMA. Adică un post în care să nu mai tragă nimeni în mine sau să mă ologească.

Pitt s-a răsucit şi a rămas cu ochii la apele negre şi neliniştite ale mării. Apoi a privit cum Dirk o ajuta pe Summer să urce în elicopter. Ei erau viitorul lui.

— Ştii ceva? a zis Pitt într-un târziu. Parcă mi-ai citit gândurile.

PARTEA A CINCEA
Dezvăluirea

Capitolul 48

11 septembrie 2006
Washington, D.C.

Pe la ora nouă dimineaţa, după trei zile de la întoarcerea sa şi a copiilor acasă, Pitt şi-a aranjat cravata la „straiele de sărbătoare”, cum îşi botezase singurul costum de comandă de culoare neagră, la care avea şi vestă. Apoi şi-a încheiat nasturii vestei până la ultimul şi şi-a aşezat un ceas vechi din aur într-un buzunar, trecând lanţul acestuia printr-o butonieră şi punând capătul cu greutate în celălalt buzunar. Nu purta deseori acel costum, însă ocazia o impunea.

Specter fusese reţinut de poliţia federală când pilotul lui făcuse greşeala de a ateriza la San Juan, Porto Rico, pentru realimentare în cursul zborului spre Montreal. I s-a prezentat citaţia care îl chema să depună mărturie în faţa unei comisii senatoriale ce anchetă operaţiunile lui miniere pe teritoriul Statelor Unite. Poliţiştii l-au arestat şi l-au transportat la Washington, astfel că nu a mai putut zbura spre destinaţia dorită. Întrucât operaţiunea prin care încercase să aducă îngheţul peste America de Nord şi Europa se petrecuse pe un teritoriu aflat în afara jurisdicţiei americane, nu i s-au adus acuzaţii în legatară cu aceasta. Şi, în orice caz, comisia era legată de mâini şi picioare. Şansele de a obţine o victorie în instanţă împotriva lui erau reduse. Cel mai important lucru care putea fi realizat era divulgarea manevrelor lui Specter şi zădărnicirea pe viitor a oricăror operaţiuni şi aranjamente în interiorul Statelor Unite.

Epona scăpase din năvod şi nu i se descoperise ascunzătoarea. Comisia îşi propusese să îl chestioneze pe Specter şi în legătură cu acest aspect.

Pitt s-a mai privit o dată în oglinda foarte veche ce provenea dintr-o cabină de clasa întâi a unui vas cu abur. Singura disonanţă faţă de modă zilei era cravata alb cu gri din lână fină. Îşi pieptănase cu grijă părul negru, cârlionţat şi bogat, iar ochii lui verzi aveau o strălucire sărbătorească, în ciuda lipsei de somn după nopţile petrecute cu Loren. S-a apropiat de birou şi a luat

pumnalul pe care i-l smulsese Eponei pe insula Branwyn. Mânerul era încrustat cu rubine şi smaralde, lama – subţire şi ascuţită pe ambele părţi. L-a strecurat în buzunarul interior al hainei.

A coborât scara circulară din fier forjat până la parter, unde erau găzduite maşinile şi avioanele de colecţie. În faţa uşii îl aştepta un Ford Navigator aparţinând NUMA. Vehiculul cu tracţiune integrală era prea mare pentru străzile aglomerate ale capitalei, dar lui i se părea uşor şi plăcut de condus. Numele inscripţionat pe portiere şi culoarea înştiinţau pe oricine că aparţinea unei instituţii guvernamentale, asigurându-i locuri de parcare la care maşinile personale nu aveau acces.

A traversat podul, ajungând în centrul oraşului şi a tras într-o parcare specială, situată la două intersecţii de clădirea Capitoliului. După ce a urcat scara largă şi a pătruns sub dom, a urmat instrucţiunile primite de la Loren ca să ajungă în sala de şedinţe unde se desfăşura audierea. Nedorind să treacă printre reporteri şi public, a mers pe câteva coridoare, până a ajuns în apropierea unui agent de pază postat în dreptul sălii rezervate comisiei camerei reprezentanţilor, consilierilor şi avocaţilor acestora.

Pitt i-a întins agentului o foaie de hârtie, rugându-l să o transmită unui congresman, Loren Smith.

— Nu am voie, a protestat agentul îmbrăcat cu uniformă cenuşie.

— Este extrem de urgent, a spus Pitt cu glas autoritar. Deţin o probă de o importanţă esenţială pentru ea şi pentru comisie.

Pitt şi-a scos legitimaţia de acces la NUMA pentru a-i demonstra agentului că nu era un trecător oarecare rătăcit pe acolo. Omul a comparat fotografia de pe legitimaţie cu chipul lui, a dat din cap, a luat biletul şi a intrat în sala comisiei.

Zece minute mai târziu, într-o pauză a audierii, Loren a ieşit.

— Ce înseamnă asta? a întrebat ea, foarte mirată.

— Trebuie să intru în sală.

Ea l-a privit nedumerită.

— Puteai veni pe uşile destinate publicului.

— Am ceva care va dovedi cine este Specter în realitate.

— Dă-mi mie dovada şi o voi prezenta personal comisiei.

El a clătinat din cap.

— Nu se poate. Trebuie să o fac eu însumi.

— Nu-ţi pot permite, l-a pus ea la punct. Nu figurezi pe lista martorilor.

— Fă o excepţie, a insistat el. Cere-i asta preşedintelui.

Ea l-a privit lung şi, deşi îl cunoştea foarte bine, n-a reuşit să-i descopere intenţia.

— Dirk, pur şi simplu nu pot. Trebuie să-mi spui ce vrei să faci.

Agentul de pază, care stătea în apropiere, le asculta discuţia. Uşa, în mod normal închisă, rămăsese întredeschisă. Pitt a luat-o pe Loren de umeri, a răsucit-o dintr-o mişcare şi a împins-o uşor spre agent. Cei doi n-au reuşit să-l mai împiedice, aşa că Pitt a intrat şi a parcurs rapid intervalul dintre scaunele pe care stăteau reprezentaţii şi consilierii lor. Nimeni n-a încercat să protesteze sau să-l împiedice să coboare scara către zona destinată martorilor şi publicului. S-a oprit în faţa mesei la care era aşezat Specter, înconjurat de avocaţi bine plătiţi.

Congresmanul Christopher Dunn din Montana a bătut cu ciocanul în masă şi a strigat:

— Domnule, întrerupeţi o anchetă foarte importantă. Vă rog să părăsiţi imediat sala, în caz contrar voi chema paza să vă escorteze afară.

— Domnule congresman, dacă-mi îngăduiţi, prin mărturia mea voi orienta ancheta pe o altă pistă.

Dunn a făcut semn agentului care îl urmărise pe Pitt până în sală.

— Scoateţi-l pe acest domn de aici!

Pitt a scos pumnalul din buzunarul interior al hainei şi l-a ameninţat pe agent, care s-a oprit ca trăsnit. Încet, acesta a dus mâna spre pistol, dar a ezitat când Pitt a apropiat vârful pumnalului la câţiva centimetri de pieptul lui.

— Aveţi puţină răbdare, a repetat Pitt. Domnule congresman, credeţi-mă că merită să mă ascultaţi.

— Domnule, cine sunteţi? l-a somat Dunn.

— Mă numesc Dirk Pitt. Sunt fiul senatorului George Pitt.

Dunn a rămas câteva clipe pe gânduri, apoi a făcut un semn către agent.

— Staţi puţin. Vreau să aud ce are de spus. Apoi i s-a adresat lui Pitt: aruncă pumnalul. După aceea îţi voi acorda exact un minut ca să dai explicaţii privind prezenţa ta aici. Te invit să fii convingător, în caz contrar vei fi arestat.

— Aţi avea curajul să arestaţi fiul unui respectat senator? a întrebat Pitt ironic.

— E republican, i-a răspuns Gunn cu un rânjet. Eu sunt democrat.

— Mulţumesc. Pitt a aşezat cuţitul încrustat pe masă şi a făcut câţiva paşi până a ajuns faţă în faţă cu Specter, care stătea calm, îmbrăcat cu costumul lui alb şi cu obişnuita eşarfă peste partea de jos a feţei, având ochii ascunşi de ochelarii negri. Domnule Specter, vreţi să vă ridicaţi?

Unul dintre avocaţii lui Specter s-a aplecat spre microfon şi a spus:

— Domnule Dunn, protestez împotriva prezenţei acestui domn, care nu are ce căuta în sala de audieri. Potrivit legii, domnul Specter nu este obligat să dea curs acestei solicitări.

— Cum, domnul Specter se teme de ceva? a zis Pitt, pe un ton provocator. Îi este frică? Atât de laş e?

Pitt a făcut o pauză şi l-a privit sfidător pe Specter.

Specter a înghiţit momeala. Era prea arogant ca să reziste insultei lui Pitt. A pus palma peste mâna avocatului ca să-l liniştească şi, încet şi-a ridicat trupul de pe scaun, rămânând în picioare, cu faţa în continuare ascunsă, o enigmă pentru toată lumea.

Pitt a zâmbit şi a făcut o uşoară plecăciune, ca şi cum gestul i-ar fi provocat satisfacţie.

Brusc, înainte să-şi dea cineva seama, a luat pumnalul de pe masă şi i-a vârât tăişul în stomacul lui Specter, de-a latul, spintecându-i costumul cu lama vârâta până la plasele.

Publicul a explodat într-un vacarm de ţipete şi urlete care au făcut sală să vuiască. Agentul de securitate s-a repezit la Pitt, care anticipase manevra şi s-a tras deoparte, punându-i însă piedică şi făcându-l să cadă cât era de lung la podea. Apoi a înfipt pumnalul în tăblia mesei, chiar în faţa lui Specter şi, cu o expresie de mulţumire greu de descris, a făcut un pas înapoi.

Loren, care sărise în picioare, gata să strige către Pitt, a amuţit pe neaşteptate. Observase printre primii că Specter nu sângera deloc.

Intestinele lui ar fi trebuit să se reverse pe masă, însă costumul rămăsese de un alb imaculat, fără urmă de sânge. Curând, cei aproape o sută de oameni din sală, care se ridicaseră în picioare de emoţie, au început să observe acelaşi lucru.

Palid la faţă, congresmanul Dunn a rămas cu privirea fixată la Specter şi a continuat să bată cu ciocanul în masă ca un apucat.

Nimeni nu l-a împiedicat apoi pe Pitt să dea ocol mesei, să-i smulgă ochelarii lui Specter şi să-i arunce nepăsător pe podea. Apoi s-a întins, i-a scos pălăria şi eşarfa şi le-a lăsat să cadă pe

masă.

Toţi cei prezenţi au amuţit când au văzut cascada de păr roşcat căzând pe umerii celui pe care îl crezuseră bărbat.

Pitt s-a apropiat de congresmanul Dunn.

— Domnule congresman, permiteţi-mi să v-o prezint pe doamna Epona Eliade, cunoscută şi sub numele de Specter, fondatoarea imperiului Odyssey.

— Sigur? a întrebat Dunn şi, derutat, s-a ridicat în picioare. Femeia aceasta este chiar Specter sau o dublură?

— E cât se poate de reală, l-a asigurat Pitt. Apoi s-a întors către Epona: oricât de ciudat ar părea, ţi-am dus dorul, a spus el sarcastic.

Ea ar fi trebuit să tremure ca un şoarece înspăimântat la vederea unui şarpe, însă a rămas dreaptă şi nu i-a răspuns lui Pitt. Nu era nevoie. L-a fulgerat din ochi, a strâns din buze, iar pe faţă i-a apărut o expresie de ură nemărginită. Apoi, în următorul moment, s-a petrecut ceva de neconceput. Expresia de furie i s-a şters din ochi şi de pe buze la fel de brusc precum apăruse. Încet, Epona a început să-şi scoată costumul sfâşiat, apărând incredibil de frumoasă şi senină, rămasă doar într-o rochie din mătase albă, strânsă pe corp şi foarte scurtă, cu părul roşcat căzându-i valuri pe umerii dezgoliţi.

Publicul şi membrii comisiei nu mai avuseseră în faţă o asemenea viziune, de aceea au rămas muţi.

— Ai câştigat, domnule Pitt, a spus ea cu glas în care răzbătea un ton uşor gutural. Te simţi triumfător? Îţi închipui că ai săvârşit un miracol?

Pitt a clătinat încet din cap.

— Nu mă simt triumfător, pentru că nu e vorba de un miracol. Dar sunt satisfăcut. Încercarea ta revoltătoare de a distruge viaţa a milioane de oameni este demnă de tot dispreţul. Puteai oferi tehnologia pilei de combustie întregii lumi, iar tunelurile construite pe sub Nicaragua ar fi oferit posibilităţi imense de a reduce timpul şi costurile de transport impuse de canalul Panama. În schimb, tu te-ai înhăitat cu o putere străină pentru a câştiga doar avuţie şi putere.

Pitt a observat că Epona îşi putea stăpâni trăirile, abţinându-se să-i dea un răspuns. I-a aruncat un zâmbet care părea a prevesti ceva. Nimeni dinte cei de faţă nu avea să uite vreodată fiinţa această exotică şi fascinantă, care degaja un magnetism indescriptibil.

— Vorbe, domnule Pitt. Fără nici o valoare. Dacă nu erai tu, aş fi schimbat cursul istoriei. Acela mi-a fost scopul, realizarea mea supremă.

— Prea puţini vor regreta un asemenea eşec, a spus Pitt cu răceală.

Pitt a remarcat abia acum expresia bine ascunsă de disperare din ochii ei fascinanţi. Ea s-a ridicat pe jumătate de pe scaun şi s-a adresat comisiei:

— Faceţi ce vreţi cu mine, dar să ştiţi că veţi avea de luptat mult ca să mă condamnaţi.

Dunn a făcut semn cu ciocanul către doi bărbaţi aşezaţi în fundul sălii.

— Rog poliţiştii federali să aresteze această femeie.

Avocaţii Eponei au sărit imediat în picioare, protestând că Dunn, în calitate de congresman, nu avea dreptul de a ordona arestarea cuiva. Dunn i-a săgetat cu privirea.

— Această persoană a comis delictul de prezentare sub o falsă identitate în faţa comisiei. Va fi reţinută până în momentul în care procurorul general va examina infracţiunile comise de ea şi va întreprinde toate demersurile legale.

După ce poliţiştii au luat-o de braţe ca să o scoată din sala de audieri, Epona s-a oprit în faţa lui Pitt şi l-a privit cu o expresie sardonică, dar din care furia dispăruse în mod straniu.

— Prietenii de peste mări nu vor permite să fiu condamnată. O să ne mai întâlnim, domnule Pitt. Lucrurile nu se vor sfârşi aşa. Iar data viitoare vei cădea în plasa mea, să fii sigur.

Pitt a ignorat mânia ei şi i-a aruncat un zâmbet rece şi enigmatic.

— Data viitoare? era o întrebare. Nu cred, Epona. Nu eşti genul meu.

Furioasă, Epona a strâns din nou din buze. A pălit vizibil, iar ochii şi-au mai pierdut din strălucire în clipa în care poliţiştii au scos-o pe o uşă laterală a sălii. Pitt se vedea silit să-i recunoască frumuseţea. După o asemenea prăbuşire, puţine femei ar fi ieşit din sală cu atâta graţie şi eleganţă. A simţit un gol în stomac la gândul că era posibil ca drumurile lor să se încrucişeze din nou cândva.

Capitolul 49

11 octombrie 2006
Washington, D.C.

Lui Loren i-ar fi fost imposibil să accepte că nunta să aibă loc peste numai zece zile. A insistat ca întreaga ceremonie să se desfăşoare peste o lună, perioadă care, după părerea ei, abia dacă îi îngăduia să planifice totul, să facă rezervările, să găsească o croitoreasă care să-i ajusteze rochia de mireasă a mamei ei şi să organizeze petrecerea, care urma să se desfăşoare printre automobilele de epocă ale lui Pitt.

Ceremonia s-a ţinut la Washington National Cathedral, care se înalţă pe Mount Alban, o colină ce domină cerul capitalei. Denumită oficial Catedrala Sfântul Petru şi Pavel, biserica a fost construită între 1907 şi 1990. Piatra de temelie a fost pusă de Theodore Roosevelt. Intrarea în această catedrală în formă de T este străjuită de două turle aflate la baza literei T. A treia turlă, unde se află şi clopotele, se ridică la peste o sută de metri. Construcţia respectă planurile arhitectonice ale catedralelor înălţate în Europa cu opt sute de ani în urmă. Este considerată ultimul exemplu de arhitectură pur gotică din lume.

În interior există 215 ferestre, multe dintre ele cu vitralii care filtrează razele soarelui, formând pe podea o adevărată beţie de culori. Unele sunt cu motive florale, altele, cu imagini religioase sau scene din istoria Americii. Cea mai spectaculoasă este fereastra spaţială, o lucrare uimitoare, în care a fost încastrată o bucată de rocă adusă de pe lună.

La ceremonie au participat aproape cinci sute de prieteni şi membri ai familiei. Tatăl şi mama lui Loren au venit de la ferma lor din Colorado, împreună cu cele două surori şi cei doi fraţi ai ei. Tatăl lui Pitt, senatorul George Pitt şi mama lui, Barbara, s-au arătat extrem de încântaţi că fiul lor alesese să rămână alături de o femeie pe care amândoi o iubeau şi o admirau. Au sosit şi toţi colegii de la NUMA: amiralul Sandecker, care părea cu adevărat bucuros; Hiram Yaeger cu soţia şi fiicele; Rudi Gunn; Zerri Pochinsky, secretară de aproape o viaţă a lui Pitt; precum şi nenumăraţi alţii, cu care Pitt colaborase ani la rând. A venit şi St.

Julien Perlmutter, care a ocupat aproape trei locuri pe una dintre băncile catedralei.

La ceremonie au participat şi numeroşi membri ai elitei din Washington, senatori, congresmeni, funcţionari superiori, oameni de stat şi chiar preşedintele împreună cu soţia, care se aflau întâmplător în capitală şi, în ciuda programului încărcat şi-au găsit timp.

Domnişoarele de onoare ale lui Loren au fost chiar surorile ei. Doamnă de onoare a fost Marilyn Trask, secretara ei, care îi stătuse alături de când candidase pentru prima oară pentru congres. Summer Pitt, care avea să-i devină curând fiică, i-a fost şi ea domnişoară de onoare. Pitt l-a avut cavaler de onoare în primul rând pe bunul său prieten Al Giordino, dar alături i-au stat şi fiul său Dirk, Rudi Gunn şi fraţii lui Loren.

Aceasta a purtat rochia de mireasă a mamei, din 1950: o combinaţie de dantelă albă şi satin, cu un decolteu în v; partea superioară brodată, cu mâneci din dantelă şi fusta din trei straturi de satin, fixate cu un cerc metalic pentru a crea un efect spectaculos. Dirk şi cavalerii de onoare arătau splendid în smochinguri albe şi cravate.

Corul catedralei a început să cânte imediat ce oaspeţii s-au aşezat. Apoi a amuţit, iar orga a intonat tradiţionalul marş nupţial. Toţi s-au întors să privească de-a lungul navei. Aflaţi lângă altar, Pitt şi prietenii lui s-au aliniat şi au privit spre partea din spate a bisericii, de unde mireasa şi domnişoarele de onoare, conduse de Summer, au început să se apropie.

Arătând sclipitoare la braţul tatălui ei, Loren a zâmbit tot timpul, fără să-şi dezlipească ochii de ai lui Pitt.

Când au ajuns la altar, domnul Smith a făcut un pas în lături, iar Pitt a luat-o pe Loren de braţ. Ceremonia a fost oficiată de reverendul Willard Shelton, prieten al familiei miresei. Totul s-a desfăşurat în mod tradiţional, fără promisiuni de dragoste nepieritoare făcute de mire şi de mireasă.

După aceea, în timp ce au mers de-a lungul navei, către intrarea în biserică, Giordino a ieşit în grabă pe o uşă laterală şi a adus maşina în faţa treptelor exact când Pitt şi Loren au coborât sub cerul presărat cu nori maiestuoşi. Loren s-a întors cu spatele şi a aruncat buchetul miresei, care a fost prins de fiica cea mare a lui Hiram Yaeger; aceasta a început să râdă şi apoi s-a îmbujorat la faţă.

Giordino aştepta la volanul automobilului Marmon V-16. Pitt a

deschis portiera pentru Loren şi a ajutat-o să se aşeze, aranjându-i rochia de mireasă. Cum nu se mai accepta folosirea orezului, acesta a fost înlocuit cu seminţe pentru păsări, aruncate în ploaie peste mirii care făceau semne de fericire către oaspeţii adunaţi. Giordino a pornit încet şi automobilul s-a îndepărtat de treptele catedralei. A mers printre grădini, către Wisconsin Avenue şi apoi s-a îndreptat spre fluviul Potomac şi hangarul lui Pitt, unde urma să se desfăşoare petrecerea. Fereastra despărţitoare dintre şofer şi pasageri era ridicată, de aceea Giordino nu a putut auzi ce discutau Loren şi Pitt.

— Ei, răul a fost săvârşit, a spus Pitt râzând.

Loren l-a înghiontit în braţ.

— Rău, aşa vorbeşti despre frumoasa noastră nuntă?

El a luat-o de mână şi a privit inelul pe care i-l pusese pe deget. Avea montat un rubin de trei carate, încadrat de smaralde mici. După aventurile lui precedente, aflase că rubinele şi smaraldele erau de cincizeci de ori mai rare decât diamantele, care, în realitate, atrăgeau pe toată lumea.

— Ce viaţă, a zis Pitt. Întâi să mă trezesc cu doi copii mari, despre a căror existenţă nu ştiam, iar acum cu o soţie pe care trebuie să o ador.

— Mi-a plăcut cuvântul „ador”, a spus ea încet, aruncându-şi braţele pe după gâtul lui şi sărutându-l apăsat.

După ce a reuşit să se desprindă din îmbrăţişare, Pitt i-a şoptit:

— Să aşteptăm luna de miere ca să ne lăsăm purtaţi de val.

Ea a râs şi l-a sărutat din nou.

— Nu mi-ai spus unde mă duci în luna de miere. Sau e o surpriză?

— Am închiriat un mic iaht în Grecia. O să navigăm în jurul Mediteranei.

— Minunat.

— Crezi că o fată din Colorado, patria cowboy-lor, o să înveţe să ridice pânzele şi să ţină timonă?

— Să mă vezi numai.

Curând au ajuns la hangar. Giordino a folosit telecomanda ca să oprească alarma şi să deschidă uşa principală. Apoi a condus automobilul înăuntru şi a oprit. Pitt şi Loren au coborât şi s-au dus în apartamentul de la etaj, unde s-au schimbat în haine mai comode pentru petrecere.

St. Julien a pătruns în hangar ca un hipopotam şi a început să

dea ordine în stânga şi în dreapta celor care asigurau servirea. Vremea caldă şi umedă îl făcuse să transpire; după ce şi-a şters fruntea cu o batistă, s-a răstit la maestrul de ceremonii de la Le Curcel, restaurant de trei stele potrivit ghidului Michelin, pe care îl angajase pentru acea ocazie:

— Stridiile pe care le-aţi adus parcă sunt boabe de mazăre. Nu accept aşa ceva.

— Vor fi înlocuite imediat, a promis acesta şi s-a grăbit să se achite de obligaţii.

Curând, au început să sosească oaspeţii, care, după ce s-au aşezat la mesele întinse în hangar, au fost serviţi cu şampanie. Toţi au început să deguste delicatesele aranjate pe câteva mese aflate în jurul căzii antice şi înzorzonate căreia Pitt îi fixase un motor exterior ca să scape din Cuba în urmă cu mulţi ani. Pe mese se lăfăiau termosuri sclipitoare şi tăvi de la gheaţă, umplute constant cu toate specialităţile de fructe de mare posibile, inclusiv abalone[27] şi arici de mare.

Perlmutter se putea mândri că alcătuise un meniu pe care nimeni nu ar fi fost în stare să-l repete.

După ce a sosit, amiralul Sandecker a ţinut să discute cu Pitt între patru ochi. A fost condus într-un compartiment spaţios din vagonul Pullman, pe care Pitt îl folosea drept birou. După ce Pitt a închis uşa şi cei doi s-au aşezat, Sandecker şi-a aprins unul dintre trabucurile lui uriaşe şi a trimis spre tavanul lambrisat un nor albăstrui de fum.

— Cred că ştii că vicepreşedintele Holden este grav bolnav, a început amiralul.

— Am auzit unele zvonuri.

— Situaţia e mult mai gravă. Se pare că nu apucă luna viitoare.

— Îmi pare rău, a zis Pitt. Tata îl cunoaşte de treizeci de ani. E un tip de treabă.

Sandecker s-a uitat atent la Pitt, pentru a-i depista reacţia.

— Preşedintele m-a rugat să particip împreună cu el la următoarea campanie pentru alegeri.

Mirat, Pitt a ridicat din sprâncenele groase.

— Preşedintele va câştiga sigur. Cu toate astea, nu te văd în postură de vicepreşedinte.

Sandecker a ridicat din umeri.

— E o slujbă mai uşoară decât cea pe care o am în prezent.

---

[27] Moluscă din clasa gasteropodelor, ameninţată cu dispariţia (n. tr.).

— Da, dar NUMA e viaţa ta.

— Nu mai sunt tânăr, iar după douăzeci şi cinci de ani în funcţia asta mă simt extenuat. A venit vremea să fac o schimbare. Pe de altă parte, nu sunt omul care devină un vicepreşedinte inactiv. Mă ştii suficient de bine ca să-ţi dai seama că sunt în stare să mă iau de gât cu guvernul.

Pitt a izbucnit în râs.

— Sunt conştient că n-o să te ascunzi în vreun birou de la Casa Albă şi nici n-o să taci în cazul unor probleme importante.

— Mai ales când ţin de mediu şi de oceane, a spus Sandecker. Dacă mă gândesc mai bine, de la Casa Albă aş putea face mai mult bine pentru NUMA decât din biroul meu elegant.

— Şi cine va deveni şeful NUMA? a întrebat Pitt. Rudi Gunn?

Sandecker a clătinat din cap.

— Nu, Rudi nu vrea postul. Se simte mai în largul lui când e al doilea la cârmă.

— Şi atunci pe cine vrei să laşi în loc?

Pe buzele subţiri ale lui Sandecker a apărut un surâs viclean.

— Pe tine, a răspuns el sec.

La început, vorbele acestea au trecut pe lângă urechile lui Pitt, apoi înţelesul lor i-a devenit clar.

— Pe mine?! Sper că nu vorbeşti serios.

— Nu cred că există cineva mai bine pregătit ca să preia frâiele.

Pitt s-a ridicat în picioare şi a început să măsoare salonul.

— Nu, n-aş fi bun ca administrator.

— Gunn şi echipa lui se pot ocupa de problemele organizatorice, a explicat Sandecker. Cu experienţa şi reuşitele tale, reprezinţi alegerea perfectă ca principal purtător de cuvânt al NUMA.

Importanţa deciziei l-a făcut pe Pitt să-şi exprime o anume rezervă:

— Trebuie să mă mai gândesc.

Sandecker s-a ridicat şi a păşit spre uşă.

— Ai toată luna de miere ca să te hotărăşti. Discutăm când te întorci.

— Acum, că m-am căsătorit, va trebui să mă consult cu Loren.

— Am discutat deja cu ea. A fost de acord.

Pitt l-a privit mustrător pe amiral.

— Mare pişicher eşti.

— Da, a confirmat Sandecker binedispus. Ăsta sunt.

Pitt a revenit la petrecere şi s-a amestecat printre oaspeţi, fotografiindu-se cu Loren şi cu părinţii ei. Tocmai discuta cu mama acesteia, când Dirk s-a apropiat şi l-a bătut uşor pe umăr.

— Tată, a venit un domn care doreşte să discute cu tine.

Pitt şi-a cerut scuze şi a luat-o printre şirurile de maşini şi grupurile de prieteni şi oaspeţi. Când a ajuns la uşă, a găsit un bărbat în vârstă de aproape şaptezeci de ani, cu părul şi barba albite.

— Cu ce vă pot fi de folos? a întrebat Pitt.

— Ah, v-am contactat cu câtva timp în urmă, dorind să vă admir colecţia de automobile de epocă. Acum câţiva ani, la o paradă de astfel de vehicule, am parcat alături.

— A, da, participam cu un Stutz, iar dumneavoastră aveaţi o Hispano Suiza.

— Exact. Bărbatul a privit peste umărul lui Pitt şi a remarcat atmosfera sărbătorească. Se pare că am picat într-un moment nepotrivit.

— Nu, nici vorbă, a zis Pitt înveselit. Azi m-am căsătorit. Vă invit să participaţi la petrecere.

— Sunteţi extrem de amabil.

— Regret, dar nu vă mai ţin minte numele.

Bătrânul l-a privit şi a zâmbit.

— Cussler, Clive Cussler.

Vreme de câteva secunde, Pitt l-a privit gânditor pe Cussler.

— Ciudat, a zis el destul de încurcat, dar am impresia că vă cunosc de mult timp.

— Poate din altă dimensiune.

Pitt l-a luat de umăr pe Cussler.

— Intră, Clive, dacă mai întârzii, oaspeţii mei vor termina şampania. Umăr la umăr, au intrat în hangar şi au închis uşa.

SFÂRŞIT

CUPRINS

Mareea ciudată care infestează oceanul şi furtuna cumplită care depăşeşte orice imaginaţie îi pun la încercare pe Dark Pitt şi pe Al Giordino, precum şi pe restul echipei NUMA. În acea parte de lume acţionează o forţă sinistră, de origine umană, iar mareea este doar o consecinţă a planului acesteia de a conduce omenirea. Curînd, „opera“ va fi completă – iar lumea va deveni un loc cu totul diferit.

Considerat de multă vreme unul dintre cei mai prolifici şi talentaţi autori de romane de aventuri, Clive Cussler reuşeşte să ofere în **Odiseea troiană** *adrenalină pură, suspans la limita infarctului şi răsturnări de situaţie pe care numai o imaginaţie debordantă le putea născoci.*

PUBLISHER'S WEEKLY

ISBN (10) 973-576-986-7
ISBN (13) 978-973-576-986-4

rao international publishing company

www.rao.ro
www.raobooks.com